

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

ILONA ANDREWS

AVON
BOOKS

"Ilona Andrews
always delivers!"
—SHERRILYN
KENYON

WILDFIRE

A HIDDEN LEGACY NOVEL

Download PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ILO NA AN DR EWS

W 1 LDF I RE

A HIDDEN LEGACY NOVEL

AVON KİTAPLARI

An Imprint of HarperCollinsPøf/iiðeri

Adanmışlık

*Anastasia ve Helen'e.
Umarız bunu
beğenirsiniz.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Epilog

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazan:
Ilona Andrews Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Hayat sizi karnınızdan vurduğunda, bu her zaman enayi yumruğudur. Geldiğini asla göremezsiniz. Bir an küçük endişeleriniz ve sakin planlarınızla yolunuza devam ederken, bir bakmışsınız bir topun içine yuvarlanmışsınız, acıya karşı kendinizi kucaklamaya çalışıyorsunuz, çıldırmış ve sersemlemişsiniz, zihniniz korku dolu düşüncelerle karmakarışık.

Kapımıza bir Noel çelengi asılmıştı. Elim kilidin tuş takımının üzerinde durakladım. Bu doğru. Bugün Noel'di. Bu sabah bir dağ evinde Houston'daki en tehlikeli adamla karda oynuyordum. Sonra Rogan'ın gözetleme uzmanı ona mesaj attı ve şimdi burada, altı saat sonra, saçlarım dağınık, kıyafetlerim ağır bir ceketin altında olmaktan buruşmuş bir halde, ailemin evi olarak kullanılan deponun önünde duruyordum. İçeri girip kötü haberi vermem gerekecekti ve bundan sonra olacaklar kimsenin hoşuna gitmeyecekti. Olanlardan sonra bu yıl hediye alışverişi yapmamaya karar vermiştik. Sadece Noel arifesini kaçırmakla kalmamıştım, aynı zamanda çok kötü bir hediye vermek üzereydim.

Önemli olan panik yapmamaktı. Eğer paniklersem, kız kardeşlerim ve kuzenlerim de panikleyecekti. Annem de beni krizimizin tek mantıklı çözümünden vazgeçirmek için elinden geleni yapardı. Kendimi tutmayı başarmıştım.

pansiyondan havaalanına kadar tüm yol boyunca, uçuş sırasında özel jet ve uçaktan dört blok ötedeki iniş pistine kadar helikopter yolculuğu boyunca. Ama şimdi tüm korkularım ve stresim taşıyordu.

Derin bir nefes aldım. Etrafımdaki cadde kalabalıktı. Birkaç gün önce, bir hayvan büyücüsü olan ve şimdi Baylor Araştırma Ajansı'nda çalışan Cornelius Harrison'a karısı Nari'yi kimin öldürdüğünü bulmasında yardım ettiğim zamanki kadar yoğun değildi ama yine de yoğundu. Rogan'ın güvenlik konusundaki görüşleri

oldukça acımasızdı. Bana aşıkı ve evimin saldırıya dayanıklı olmadığına karar vermişti, bu yüzden depomuzun etrafındaki iki mil karelik endüstriyel gayrimenkulü satın aldı ve kendi özel askeri üssüne dönüştürdü.

Herkes sivil kıyafetler giyiyordu ama kimseyi kandırmıyorlardı. Rogan'ın adamlarının hepsi şu ya da bu şekilde silahlı kuvvetlerden geçmişti ve gezip dolaşmıyorlardı. A noktasından B noktasına akıllarında belli bir hedefle hareket ediyorlardı. Kıyafetlerini temiz, saçlarını kısa tutarlardı ve Rogan'a Binbaşı derlerdi. Seviştiğimizde ona Connor derdim.

Sokaktan kuru bir patlama sesi geldi. David Howling'in boynunu kırma anısı beni yakaladı. Kafasını yana doğru çevirirken kemiklerinin çıkardığı çıtırtıyı duydum. Zihnimde, onu bıraktığımda düştüğünü gördüm ve panik beni boğdu. Paniğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve geçmesini bekledim. Nari'nin katilini bulmak çirkin ve acımasız bir karmaşa olmuştu ve sonunda

Olivia Charles, onu öldüren kadın, Cornelius karısının yasını tutarak şarkı söylerken bir sıçan sürüsü tarafından canlı canlı yenmişti. Neredeyse her gece rüyalarımda onun ölümünü yeniden yaşadım.

Dünyaya geri dönmek istemedim. Sadece . . . Sadece biraz daha zaman istedim.

Kendimi sesin geldiği yöne bakmaya zorladım. Kırk yaşlarında, yüzü yara bere içinde, eski bir asker bana doğru geliyordu ve elinde incecik bir tasmayla kocaman bir boz ayı tutuyordu. Ayı, üzerinde Çavuş Teddy yazan bir kayış takmıştı.

Eski asker sol kolunu gerdi ve kemikleri tekrar yerine oturtmaya çalışır gibi bükte. Bir başka kuru çıtırtı, içime yeni bir alarm dalgası gönderdi. Muhtemelen eski bir yaralanmaydı.

Ayı durdu ve bana baktı.

"Kibar ol," dedi asker ona. "Merak etme. Sadece merhaba demek istiyor." "Benim için sorun değil." Ayıya bir adım daha yaklaştım.

Devasa canavar eğildi

yanıma geldi ve saçımı kokladı.

"Onu sevebilir miyim?"

Asker, Çavuş Teddy'ye baktı. Ayı kısık bir ses çıkardı. "Yapabileceğini söylüyor."

Uzandım ve büyük tüylü boynunu dikkatle okşadım. "Hikâyesi nedir?"

"Birisi çok akıllı bir büyü yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüş. ayılar ve onları savaşta kullanın," dedi eski asker. "Sorun şu ki, bir kez

Birini zeki yaparsan, kendi kendinin farkına varır ve saçmalıklarını yüzüne vurur. Çavuş Teddy bir barışsever. Tasma sadece göstermelik, insanlar korkmasın diye. Binbaşı onu birkaç yıl önce satın aldı. Binbaşı, insan ya da ayı olsun, ahlaki olarak savaşa karşı olanların savaşmaya zorlanmaması gerektiği görüşünde."

"Ama sen hâlâ buradasın," dedim ayıya.

Homurdandı ve çikolata rengi kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Ona Alaska'da çok güzel bir özel mülk teklif ettik," dedi eski asker.

"Ama o beğenmedi. Sıkıldığını söylüyor. Çoğunlukla bizimle takılıyor, onun için kötü olan mısır gevreğini yiyor ve cumartesi günleri çizgi film izliyor. Ve film. *The Jungle Book'u* çok seviyor."

Onun benimle dalga geçtiğini söyleyen büyümün tanıdık vızıltısını bekledim, ama hiçbir gelmedi.

Çavuş Teddy arka ayakları üzerine kalkarak güneşi engelledi ve tüylü ön patilerini bana doladı. Yüzümü kürküne bastırdım. Ben de ona sarıldım. Bir an durduk, sonra boz ayı yere düştü ve tasmaı yerde sallanarak yürüyüşüne devam etti.

Eski askere baktım.

"Sarılmaya ihtiyacın olduğunu hissetmiş olmalı," dedi. "Çoğu zaman karargâhta kalıyor, böylece gelip onu ziyaret edebilirsiniz."

"Yapacağım," dedim ona.

Eski asker başıyla onayladı ve ayıyı takip etti.

Şifremi kilide girdim. Dev, süper zeki, pasifist bir ayı tarafından kucaklanmışım. Bunu yapabiliyordum. Her şeyi yapabiliyordum. Sadece içeri girip bir aile toplantısı düzenlemem gerekiyordu. Zaten neredeyse yemek vakti gelmişti. Pazar günü herkes evde olurdu.

Kapıyı açtım ve Baylor Araştırma Ajansı'nın bulunduğu küçük ofis alanına girdim. Kısa bir koridor, solda üç ofis ve sağda bir dinlenme odası ve konferans salonu. Ofisimde saklanmanın cazibesi neredeyse durmama neden oluyordu, ama koridordan geçerek devam ettim.

Evimiz olarak kullanılan yaklaşık üç bin metrekarelik alana açılan diğer kapı. Babamın hastane masrafları için para biriktirmeye çalışırken evimizi sattığımızda, ailemizi

Maliyetleri düşürmek için depo. Zemin alanını üç ayrı bölüme ayırdık: ofis, yaşam alanı ve onun ötesinde, çok yüksek bir duvarın ötesinde, Büyükanne Frida'nın Houston'ın büyülu seçkinleri için zırhlı araçlar ve mobil toplar üzerinde çalıştığı motor havuzu.

Ayakkabılarımı çıkardım ve labirent gibi odalarda yürüdüm. Duvarlarda çelenkler asılıydı. Kız kardeşlerim dekorasyonla meşguldü.

Mutfaktan zayıf sesler geliyordu. Anne . . . Büyükanne. Güzel. Bu bana zaman kazandıracak.

Takılma odasına kurulmuş büyük bir Noel ağacının yanından geçip mutfığa girdim ve donup kaldım.

Annem ve büyükanne masamızda oturuyordu. Büyükanne yanına genç bir kadın oturdu. Salkım söğüt gibi ve güzeldi, muhteşem kıvılcık saç dalgalarıyla çerçevelenmiş kalp şeklinde bir yüzü ve gümüş gibi görünen gri gözleri vardı.

Buz omurgamı kavradı.

Rynda Charles. Rogan'ın eski nişanlısı. Olivia'nın kızı.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesi kırılıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü o kadar solgundu ki dudakları neredeyse beyaz görünüyordu. "Sen annemi öldürdün."

Nasıl olduysa ağzımdan kelimeler çıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Rynda gözlerindeki yaşları sildi ve bana baktı, yüzü çaresizdi. "Yardıma ihtiyacım var."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Annem bana kocaman baktı ve masaya doğru başını salladı. Çantamı yere bıraktım ve oturdum.

"Çayını iç." Büyükanne Frida dumanı tüten bir bardağı Rynda'ya doğru itti.

Rynda onu aldı ve içti ama bakışları bana sabitlenmişti. Gözlerindeki çaresizlik neredeyse paniğe dönüşmüştü. Doğru.

Gözlerimi kapattım, karnımdan yukarıya doğru derin bir nefes aldım, tuttum ve yavaşça dışarı verdim. Bir . . . iki . . . Sakin. . . sakin . . .

"Nevada mı?" Büyükanne Frida sordu.

"O bir empat Prime," dedim. "Ben üzgünüm, bu da onu etkiliyor."

Rynda kısa bir kahkaha attı ve Olivia Charles'ın sesini duydum. "Oh, bu çok zengin."

Beş . . . altı . . . Nefes al, nefes ver . . . On. Yeterince iyi.

Gözlerimi açtım ve Rynda'ya baktım. Sesimi ve duygularımı kontrol altında tutmak zorundaydım. "Annen Rogan'ın tüm mürettebatını öldürdü askerler ve dört avukat, ikisi sizin yaşınızda kadınlar. Bu sebepsiz bir katliamdı. Kocaları şimdi dul ve çocukları da onun yüzünden annesiz kaldı."

"Bir insan asla tek bir şey değildir," dedi Rynda kupayı yere bırakırken. "Senin için bir canavar olabilirdi ama benim için o benim annemdi. Çocuklarım için harika bir büyükanneydi. Onları çok severdi. Kayınvalidem onlarla ilgilenmiyor. Artık büyükanne ve büyükbabaları yok."

"Sizin ve onların kaybı için üzgünüm. Olayların bu şekilde gelişmesinden üzüntü duyuyorum. Ama bu haklı bir cinayetti." Tanrım, annem gibi konuştum.

"Nasıl öldüğünü bile bilmiyorum." Rynda ellerini sıkarak tek yumruk. "Bana sadece kemiklerini geri verdiler. Annem nasıl öldü Nevada?"

Derin bir nefes aldım. "Kolay ya da hızlı bir ölüm değildi."

"Bilmeyi hak ediyorum." Sesinde çelik vardı. "Anlat bana."

"Hayır. Yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Korkunç bir şey olmuş olmalı. oldu. Bunun hakkında konuşalım."

Eli titredi ve bardağı dudaklarına götürürken biraz dans etti. Çayından bir yudum daha aldı. "Kocam kayıp."

Tamam. Kayıp koca. Tanıdık bir bölge. "En son ne zaman gördün ..." Rogan onun adını bir kez söylemişti, neydi o? ". . . Brian'ı?"

"Üç gün önce. Perşembe günü işe gitti ve geri dönmedi. Telefonuna cevap vermiyor. Brian rutinini sever. Akşam yemeğine kadar hep evde olur. Noel günü. Bunu kaçırmaz." Sesine bir histeri notası karıştı. "Ne soracağınızı biliyorum: bir metresi var mı?"

iyi bir evliliği var, sarhoşken ortadan kayboluyor mu? Hayır. Hayır, kaybolmaz. Benimle ve çocuklarla ilgileniyor. Eve gelir!"

Houston Polisi'yle konuşmuş olmalı. "Kayıp kişi raporu doldurdunuz mu?"

"Evet. Onu aramaya gitmiyorlar." Sesi acıya dönüştü. Her geçen dakika daha da tedirgin oluyordu. "O bir Prime. Bu House İş. House Sherwood'un Brian'ın iyi olduğuna ve sadece mola verdiğiğine ikna olması dışında. Benden başka kimse onu aramıyor. Kimse telefonlarıma cevap vermiyor. Rogan bile benimle görüşmeyi reddediyor."

Bu doğru gelmedi. Rogan onu asla geri çevirmezdi, bu konuda büyük bir kriz çıkarsam bile. İkisini daha önce konuşurken izlemiştim. Ondan hoşlanıyordu ve ona değer veriyordu. "Rogan tam olarak ne dedi?"

"Cuma günü yanına geldim. Adamları bana dışarıda olduğunu söyledi. Cumartesi günü de dışarıdaydı. Beklemek istediğimi söyledim ve bana bunun zaman kaybı olduğunu söylediler. Ne zaman döneceğini bilmiyorlardı. Saf olabilirim ama aptal değilim. Bunun ne anlama geldiğini

biliyorum. İki hafta önce arkadaşlarım vardı. Annem vardı.

Dost, güçlü, saygı duyulan ve Olivia Charles'a bir iyilik yapmaya her zaman çok hevesli. İki hafta önce, bir telefonla şehrin yarısı Brian'ı aramaya başladılar. Polise, belediye başkanına, Texas Rangers'a baskı yapıyor olacaktı. Ama şimdi, herkes dışarıda. Herkes beni göremeyecek kadar meşgul. Etrafımda görünmez bir duvar var. Ne kadar bağırsam bağırayım, kimse beni duyamıyor. İnsanlar sadece başlarını sallıyor ve basmakalıp sözler söylüyorlar."

"Seni oyalamadı," dedim. "Eyalet dışındaydı. Benimle birlikte."

Durdu. "Birlikte misiniz?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

"Annemle olan şey, senin için sadece bir iş değil miydi?"

"Hayır. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm bir adamın karısını öldürdü. Şimdi burada çalışıyor."

Rynda elini ağzına götürdü. Sessizlik çöktü, ağır ve gergindi.

"Buraya gelmemeliydim," dedi. "Çocukları alıp gideceğim." "Doğru," dedi Frida Nine.

"Hayır," dedi annem. Bu sesi tanıyordum. Bu Çavuş Anne'nin sesiydi. Rynda da bu sesi tanıyordu çünkü daha dik oturuyordu. Olivia Charles hiç askerlik yapmamıştı, ama onunla üç dakika konuşunca evini demir yumrukla yönettiğini ve çok alçak gönüllü olduğunu anlamıştım. saçmalığa tolerans.

"Artık buradasın," dedi annem. "Yardım için bize geldin, çünkü gidecek hiçbir yerin yoktu ve kocan ve çocukların için korkuyordun. Doğru yere geldin. Nevada kayıp insanların izini sürme konusunda çok iyidir. Ya sana yardım edecektir ya da yardım edecek birini tavsiye edecektir."

Büyükanne Frida döndü ve anneme sanki kafasında bir ananas filizlenmiş gibi baktı.

"Doğru," dedim. Rynda'nın annesini bizzat öldürmemiş olabilirim ama bu ölümü mümkün kılmıştım. Ve şimdi o bir dışlanmıştı, yalnız ve korkmuştu.

Annesini, kocasını ve arkadaşı olduğunu düşündüğü herkesi kaybetmişti. Ona yardım etmeliydim. En azından doğru yönde ilerlemesini sağlamalıydim.

"İkinizle bir dakika konuşabilir miyim?" Büyükanne Frida homurdandı.

"Bir dakika," dedim Rynda'ya ve ayağa kalktım.

Büyükanne bir eliyle benim kolumu tuttu, diğer eliyle de annemin bileğini kavradı ve bizi koridorun sonuna kadar, mutfaktan olabildiğince uzağa sürükledi.

"Çocuklar mı?" Anneme baktım.

"Kız kardeşlerin onları izliyor. Bir erkek ve bir kız."

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Frida Nine tısladı. "Yalan söylemiyor," dedim. "Kocasını gerçekten öldü."

"Ondan bunu beklerdim!" Frida Nine anneme ters ters bakarken başparmağıyla beni işaret etti. "Ama sen daha iyi bilirsin, Penelope."

Annem, "Bu kadın yolun sonuna gelmiş," dedi. "Buraya gelmek ona ne kadara mal oldu sanıyorsun? Bizim işimiz bu. Onun gibi insanlara yardım ediyoruz."

"Kesinlikle!" Büyükanne Frida tısladı. "İpin ucunda. Güzel, zengin, çaresiz ve umutsuzca onu kurtaracak birini arıyor. Ve o Rogan'ın eski nişanlısı. Nevada bu davayı alırsa Rogan ve Rynda'nın birlikte vakit geçirmemesine imkân yok."

Ona baktım.

"O bir erkek mıknatısı." Frida Nine ellerini yumruk yaptı. "O çaresiz beni kurtarma saçmalığını yiyorlar. Kocasını üç gündür kayıp. Eğer kaçmadıysa, muhtemelen ölmüştür. Teselliye ihtiyacı olacak. Ağlayacak bir omuz arayacaktır, büyük ve güçlü bir omuz. Heceleme gerek var mı? Erkek arkadaşını ona gümüş tepside sunmak üzeresin!"

Rynda çok güzeldi ve çok çaresizdi. Ona yardım etmek istedim. Rogan'ın da edeceğini biliyordum.

"Öyle bir şey değil. Nişanlarını bozdu."

Büyükanne Frida başını salladı. "Birbirlerini yıllardır, çocukluklarından beri tanıdıklarını söylemişsin. Bu tür şeyler öylece unutulup gitmez. Rogan'ın adamları da bunu biliyor; bu yüzden ona hiçbir bilgi vermediler. Ateşle oynuyorsun Nevada. Onu serbest bırak. Bırak onunla başkası ilgilensin. O bir Prime. Zengin biri. O senin sorunun değil, Tabii onu kendi sorunun haline

getirmezsene." Anneme baktım.

"Üçüncü kural," dedi.

Babam ve annem ajansı kurduklarında sadece üç kuralları vardı: Birincisi, paramızı aldıktan sonra satın alınmış olarak kalacaktık; ikincisi, yasaları çiğnememek için elimizden gelen her şeyi yapacaktık; ve üçüncüsü, günün sonunda yansımamızın gözlerinin içine bakabilecek durumda olacaktık. Olivia'nın ölümüyle yaşayabilirdim. Olivia'nın ölümüyle yaşayabilirdim.

Bu konuda kâbuslar görüyordum ama haklıydım. Şimdi Rynda'yı mutfak masamızda otururken dışarı atmak beni aşırıyordu. Nereye gidebilirdi ki?

"Rynda'nın ağlaması Rogan'ın benden ayrılmasına neden olacaksa, ilişkimiz zaten sürmez."

Ağzımdan çıkan kelimelere çoğum inanıyordu ama küçük, önemsiz bir parçam inanmıyordu. Bu sorun değildi. İnsandım ve biraz güvensizlik duymaya hakkım vardı. Ama bunun hareketlerimi belirlemesine izin verirsem lanetlenirdim.

"Teşekkürler büyükanne, ama ben hallederim."

Büyükanne Frida tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Kalbin kırıldığında ağlayarak bana gelme."

"Yine de yapacağım." Ona sarıldım.

"Egh . . ." Beni devirmeye çalışır gibi yaptı, sonra bana tekrar sarıldı.

Ofisin kapısını açtım ve koridorda masama ve üzerinde bekleyen dizüstü bilgisayarına doğru ilerlemeye başladım.

Büyükanne Frida arkamdan kederli bir sesle, "Bu James," dedi. "Tüm pratik torunlarımı fedakârlılıyla mahvetti."

Annem cevap vermedi. Babam öleli yedi yıl olmuştu ama onun adını duymak annemi hâlâ incitiyordu. Beni de hala incitiyordu.

Her ihtimale karşı dizüstü bilgisayarını, bir not defterini ve yeni müşteri dosyasını aldım, mutfığa geri döndüm, masaya oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Birkaç tuşa basarak Bern'in evde ve çevrimiçi olduğunu anladım.

Hızlı bir e-posta gönderdim. Lütfen Brian Sherwood hakkındaki temel bilgileri en kısa sürede bana gönderin. Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp yazı defteri ve kaleme geçtim. İnsanlar kâğıt üzerindeki notları dizüstü bilgisayardan ya da kayıt altına alınmaktan çok daha az önemsiyorlardı ve Rynda'nın rahatlamasına ihtiyacım vardı. Zaten çok heyecanlıydı.

"En baştan başlayalım."

"Benden hoşlanmıyorsun," dedi Rynda. "Balo salonunda ilk karşılaştığımızda bunu hissettim. Beni kıskanıyordun."

"Evet." Bir empati müşteri olarak almaya karar verdiğim için böyle oldu.

"Ve içeri girip beni gördüğünüzde, acıma ve korku hissettiniz."

"Evet."

"Ama yine de bana yardım edeceksin. Neden? Suçluluktan değil. Suçluluk karanlık bir kuyuya dalmak gibidir. Ben de öyle hissedirdim."

"Sen söyle."

Gözleri kısıldı. Büyü tüy kadar hafif bir şekilde beni etkiledi. "Merhamet," dedi sessizce. "Ve görev. Neden bana karşı bir görev duygusu hissediyorsun?"

"Hiç bir işte çalıştın mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Fazladan paraya ihtiyacımız yok."

Bu güzel olmalı. "Hobileriniz var mı? Tutkuların?" "Heykel yaparım."

"Onları satıyor musunuz?"

"Hayır. Olağanüstü bir şey değiller. Hiçbir sergiye katılmadım."

"O zaman neden onları yapmaya devam ediyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Beni mutlu ediyor."

"Özel dedektif olmak beni mutlu ediyor. Bunu sadece Para için. Bunu yapıyorum çünkü bazen insanlara yardım edebiliyorum. Şu anda yardıma ihtiyacınız var."

Dizüstü bilgisayar tıkladı. Gelen kutuma Bern'den yeni bir e-posta düştü.

Brian Sherwood, 32 yaşında, Sherwood Hanesi'nin ikinci oğlu, Prime, Herbamagos. Ana iş: Sherwood BioCore. Tahmini kişisel serveti: 30 milyon dolar. Karısı: Rynda (Charles), 29 yaşında.

Çocukları: Jessica, 6, ve Kyle, 4. Kardeşleri: Edward Sherwood, 38, Angela Sherwood, 23.

Brian Sherwood bir bitki büyücüsüydü. Rynda ikincil bir telekenetik yeteneği olan bir empattı. Bu pek mantıklı gelmedi. Asiller genellikle kendi büyü dallarında evlenirler. Rogan'ın bir keresinde kılıcını düşürerek yaptığı konuşmada bana güzel bir şekilde açıkladığı gibi, aile içindeki büyüü korumak ve artırmak evlilik kararlarının çoğunu yönlendiriyordu.

Ona dönüp baktım. "Sizin için en iyi seçeneğin ben olup olmadığımı henüz bilmiyorum. Belki de farklı bir ajans size daha iyi hizmet verebilir. Ama bunları konuşmadan önce bana Perşembe gününü anlat. Uyandın. Sonra ne oldu?"

Odaklandı. "Kalktım. Brian çoktan uyanmıştı. Duş almıştı. Kahvaltı hazırladım ve onun ve çocukların öğle yemeklerini hazırladım."

"Her gün öğle yemeklerini hazırlıyor musun?" "Evet. Bunu yapmayı seviyorum."

Otuz milyon dolar değerindeki Brian Sherwood, her gün işe karısının hazırladığı kahverengi poşet öğle yemeğini götürüyordu. Yedi mi yoksa çöpe mi attı? Bu soruydu.

"Brian beni öptü ve her zamanki saatte evde olacağını söyledi." "Saat kaç?"

"Saat altıda. Akşam yemeğinde kuşbaşı biftek yiyeceğimizi söyledim. Patates kızartması olup olmadığını sordu."

Hıçkırıklara boğuldu.

"Jessica'yı okula kim götürdü?"

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Adını nereden biliyorsun?"

"Kuzenim kamu kayıtlarınızı çıkardı." Görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çevirdim.

Gözlerini kırıştırdı. "Tüm hayatım tek bir paragrafta."

"Devam et," dedim ona. "Jessica okula nasıl gitti?" "Brian onu bıraktı. Ben de Kyle'ı yürüyüşe çıkardım."

Yalan.

"Öğle yemeği sırasında Brian'ı aradım. Cevap verdi." Gerçek.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Ciddi bir şey değil."

Yalan.

"Ben senin düşmanın değilim. Bana karşı dürüst olsan yardım olurdu. Tekrar deneyelim. Kyle'la nereye gittiniz ve telefon görüşmesi ne hakkındaydı?"

Dudaklarını düz, sert bir çizgi haline getirdi.

"Bana şimdi söyleyeceğin her şey gizli. Ayrıcalıklı değil.

Avukatınızla yaptığım konuşmalar, yani bir mahkeme sürecinde bunu açıklamak zorunda kalacağım. Ama bunun dışında hiçbir yere gitmeyecek."

Elleriyle yüzünü kapattı, uzun bir süre düşündü ve nefes verdi. "Kyle'ın büyüğü henüz ortaya çıkmadı. Ben iki aylıkken, Brian dört aylıkken, Jessica on üç aylıkken ortaya çıktı. Kyle neredeyse beş yaşında. Geç kaldı. Onu bir uzmana götürüyoruz. Her seanstan sonra Brian'ı arıyorum çünkü Kyle'ın nasıl olduğunu bilmek istiyor."

Bir Prime için büyüğü olmayan bir çocuk yıkıcı olurdu. Rogan'ın sesi aklıma geldi. *Bunu umursamayacağınızı sanıyorsunuz ama umursayacaksınız. Çocuklarınızı düşünün ve uygun bir genetik eşleşme sağlayamadığınız için yeteneklerinin vasatın altında olduğunu açıklamak zorunda kalacağınızı düşünün.*

"Kaygınız arttı. Neden? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Uzman önemli mi?"

"Henüz bilmiyorum." Gerçekten zor bir müşteri olacaktı. Yaptığım her duygusal seğirmeyi kaydediyordu. "Kyle kendini gösterdi mi?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

İç geçirdi ve gününe devam etti. Jessica'yı aldı, çocukların karnını doyurdu, sonra birlikte kitap okuyup çizgi film izlediler. Akşam yemeği hazırladı ama Brian gelmedi. Sonraki iki saat boyunca birkaç kez cep telefonunu aradı ve sonunda kardeşini aradı. Edward Sherwood hâlâ işteydi. Brian her zamanki saatinde çıkarken pencereden dışarı bakmış ve onu arabasına binerken gördüğünü hatırlamıştı. Emin olmak için Edward Brian'ın ofisine gitti ve ofisin boş olduğunu bildirdi. Ayrıca resepsiyonu da aradı ve güvenlik görevlisi Brian'ın çıkış yaptığını, altıya çeyrek kala binadan ayrıldığını ve geri dönmediğini doğruladı.

"Eviniz Sherwood'un BioCore'una ne kadar uzaklıkta?"

"Arabayla on dakikalık mesafede. Hunters Creek Village'da yaşıyoruz. BioCore, Houstonian Hotel'in yakınındaki Post Oak Circle'da. Memorial Drive'ın üç buçuk mil aşağısında. Yoğun trafikte bile genellikle on beş dakika içinde evde oluyor.
dakika."

"Edward, Brian'ın herhangi bir yere uğramayı planladığından bahsetti mi?"

"Bilmiyordum. O öğleden sonra planlanan herhangi bir toplantıdan haberdar olmadığını söyledi."

"Sesi endişeli geliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Brian'ın geleceğinden emin olduğunu söyledi. Ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sadece *biliyordum*."

Sevdiği biri kaybolan birinin yaptığı standart şeyler: hastaneleri ve karakolları aramak, yolda kalan arabayı aramak için güzergâhı sürmek, iş yerindeki insanlarla konuşmak, diğer aileleri aramak
Üyeler bir şey duyup duymadıklarını soruyor ve bu böyle devam ediyor.

"Eve gelmedi," dedi sesi donuklaşarak. "Sabah Edward'ı aradım. Bana endişelenmememi söyledi. Brian'ın son zamanlarda gergin görüldüğünü ve ortaya çıkacağını söyledi. Ona polis raporunu dolduracağımı söyledim. Buna gerek olmadığını düşündüğünü, ama eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa, bildirmem gerektiğini söyledi."

"Sana nasıl göründü?"

"Benim için endişeleniyor gibiydi."

İlginç. "Senin için mi? Brian için değil mi?" "Benim ve çocuklar için."

"Peki Brian daha önce hiç böyle bir şey yapmadı mı?"

Cevap vermedi.

"Rynda?"

"Bazen strese girdiğinde ortadan kayboluyor," dedi sessizce. "Eskiden kaybolurdu. Ama son üç yıldır değil ve hiç bu kadar uzun sürmemişti. Anlamalısın, Brian korkak biri değil, sadece istikrara ihtiyacı var. Her şeyin sakın olmasını seviyor."

Bu da kardeşinin neden hemen alarm verip herkesi harekete geçirmediğini açıklıyordu. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin? En son ne zaman kayboldu?"

"Kyle'ın birinci yaş günü partisinden sonraydı. Edward ona Kyle'ın tezahür edip etmediğini sordu ve Brian ona hayır dedi. Sonra Brian'ın babası Joshua -bir yıl sonra öldü- Brian ve benim bir tane daha yapmamız gerektiğini söyledi,

Çünkü Jessica da benim gibi bir empati hastası ve bir ahmak aileye liderlik edemez." Torununa fiyasko dedi. Ugh.

"Teşekkür ederim," dedi

Rynda. "Ne için?"

"İğrenmen için. Brian'ın endişesi artmıştı. Ondan gelen yoğun bir kaçma ihtiyacı hissettim, bu yüzden onlara geç olduğunu ve çocukların yorgun olduğunu söyledim.

Aile gitti. Brian yatağa geri dönmedi. Arabasına bindi ve gitti. Ertesi akşam eve geldi. Evliliğimiz boyunca en uzun süre ortadan kaybolduğu zamandı."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Sadece arabayla gittiğini söyledi. Sonunda küçük bir otel bulmuş ve geceyi orada geçirmiş. Eve geldi çünkü gidecek bir yeri olmadığını ve beni ve çocukları özlediğini fark etti. Beni asla terk etmezdi ve onu son gördüğümde sakindi."

Gerçek.

Alnımı ovuşturdum. "Bunu polisle paylaştın mı?" "Evet."

Ve onu, baskı çok fazla olduğunda kocası kaçan histerik bir kadın olarak gördüler.

"Brian'ın banka hesaplarına erişiminiz var mı?"

"Evet." Gözlerini kırıştırdı.

"Herhangi bir hareketlilik olup olmadığını kontrol edebilir misiniz? Son birkaç gün içinde kartlarını kullandı mı?"

Çantasını kaptı ve telaşla karıştırmaya başladı. "Neden düşünemedim ki ..." Telefonu çıkardı ve ona sapladı.

Bir an geçti. Bir an daha.

Yüzü düştü. "Hayır. Hiçbir

şey."

"Rynda, kocanı sen mi öldürdün?"

Bana baktı.

"Bir cevaba ihtiyacım

var." "Hayır."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır!"

"Nerede olduğunu biliyor

musun?" "Hayır!"

Her açıdan doğru.

"Birkaç olasılık var," dedim. "Birincisi, Meclis politikaları ya da işi nedeniyle Brian'ın başına kötü bir şey gelmiş olabilir. İkincisi, Perşembe günü mesai sırasında onun saklanması neden olan travmatik bir şey olmuş olabilir. Kocanızı arayabilirim.

Alternatif olarak Montgomery International Investigations'ı da tavsiye edebilirim."

Babam hastalandığında, işi MII'ye ipotek etmiştik ve sahibi Augustine Montgomery ile ailemizin karmaşık bir geçmişi vardı, ancak bu MII'nin onun için en iyi seçenek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onlar önde gelen bir ajans ve bu tür şeylerin üstesinden gelmek için çok iyi donanıma sahipler. Onlara paranız yeter. Baylor'un MII'nin kaynaklarının çok küçük bir kısmına sahip küçük bir firma olduğunun farkında olmalısınız."

Rynda kıpırdamadan oturdu.

Birisi küçük ayaklarıyla koridorda ilerliyordu.

"Anne!" Küçük bir çocuk elinde bir kâğıtla mutfığa koştu. Koyu renk saçları ve Rynda'nın gümüş gözleri vardı. Anne kollarını açtı ve çocuk elindeki kâğıt parçasını ona doğru itti. "Bir tank çizdim! Garajlarında bir tank var!"

Catalina odaya girdi, siyah saçlı, ince, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Kyle sana göstermek istedi."

"Bu korkutucu bir tank," dedi Rynda.

"Gel hadi." Kız kardeşim elini uzattı. "Sana daha havalı şeyler göstereceğim."

Kyle kâğıdı annesinin önüne koydu. "Bu senin için bir hediye. Ben de babam için bir tane çizeceğim!" Koşarak uzaklaştı. Catalina içini çekti ve onu kovaladı.

Rynda yüzünde tuhaf bir ifadeyle onun gidişini izledi.

"MII ile konuştum." Yutkundu ve gözlerinde annesinin acımasız mantığının gölgesini gördüm. "Montgomery beni geri çevirdi."

Augustine Montgomery bu işe karışmayı reddetti. İlginç. Ben gerçekten onun son çaresiydim.

"Pekâlâ," dedim. "Brian'ı arayacağım."

Koltuğunda kıpırdandı ve ağzından kaçırdı. "Bir sözleşme istiyorum." "Tamam."

"Bunun bir hayır işi olmasını istemiyorum. Sana ödeme yapmak istiyorum." "Sorun değil."

"Her şeyin tanımlı ve profesyonel olmasını istiyorum." "Ben de öyle."

"Bizim ilişkimiz de müşteri ve hizmet sağlayıcı ilişkisidir."

"Anlaştık," dedim.

Bir kapı açıldı. Arkamda bir fırtına belirdi ve evimizin içinde güç ve sihirle çalkalanarak ilerliyordu. Rogan.

Mutfağıma ulaştı ve kapı aralığında belirdi, uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözleri karanlık ve büyüğü vahşi dişlerini kıran vahşi bir hayvan gibi etrafını sarmıştı. Onu tanımıyor olsaydım, geri çekilir ve silahımı çekerdim.

"Connor!" Rynda masanın arkasından fırladı, aralarındaki mesafeyi açtı ve ona sarıldı.

Ve kıskançlık beni tam kalbimden bıçakladı. O benimdi.

Rogan kollarını nazıkçe ona doladı, mavi gözleri bana sabitlenmişti. "İyi misin?"

"Hayır." Rynda hıçkırıklara boğuldu. "Brian kayıp."

Hâlâ bana bakıyordu. Başımı salladım. *Evet. İyiyim.*

Ben iyiyim.

Rynda ondan uzaklaştı. "Nereye gideceğimi bilmiyordum. I . . ."

Rogan'a "Ben icabına bakacağım," dedim.

"Nevada alabileceğinizin en iyisi," dedi, sesi son derece sakindi.

Dizüstü bilgisayarımı kontrol ettim: 17:47. "Rynda, imzalamam gereken bazı evraklar var. Bugün yapabileceğim bazı ön hazırlıklar var ama yarın gidip BioCore'un kapısını çalacağım. Önceden arayıp aileye geleceğimi haber verirsen benim için işleri kolaylaştırırsın."

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Tek başıma gitsem daha iyi olur," dedim ona. "İnsanlar senin yanında söylemeyecekleri şeyleri bana söyleyebilirler. Sherwood ailesinin mekanlarına veya diğer kısıtlı alanlara girmem gerekirse, kesinlikle benimle gelmeni isteyeceğim."

"Şimdi ne yapacağım?" Bana değil Rogan'a bakıyordu.

"Evrakları imzala ve eve git. Brian arayabilir ya da gelebilir," dedi Rogan. "Yalnız değilsin Rynda. Nevada sana yardım edecek. Ben de sana yardım edeceğim."

"Annemi öldürdüğün için senden nefret ediyorum," dedi ona, sesi gergin çıkıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Elimden bir şey gelmezdi."

"Her şey dağılıyor Connor. Her şey nasıl böyle parçalanabilir?"

"Bu bir ev hayatı," dedi.

Rynda'nın omuzları çöktü. Bana döndü. "Nereyi imzalayacağım?"

Ona evrak işlerini, ücretleri ve şartları anlattım. İmzaladı ve çocuklarını almaya gitti.

Rogan o gözden kaybolana kadar bekledi ve bana yaklaştı.

"Eve kadar eşlik edecek birine ihtiyacı olacak," dedim. "Ve eve göz kulak olacak birine." Bu soruşturmanın nereye varacağı belli olmazdı ve ekstra güvenlik hiçbir zaman kötü bir fikir değildi.

"Ben hallederim," dedi ve beni öptü. Anı, sert bir öpücüktü, şiddetli ve sıcak. Ateş gibi yaktı.

Ayrıldık ve onun gözlerindeki ejderhayı gördüm. Rogan savaşa gitmeye hazırlanıyordu.

"Büyükannen şehirde," dedi ve elime bir USB bellek tutuşturdu. "Bu gece karar vermelisin."

Döndü ve uzaklaştı, öpücüğünün anısı hâlâ içimi yakıyordu. Derin bir nefes aldım ve USB'yi dizüstü bilgisayarıma taktım.

Bölüm 2

Aile yemek masasına oturdu. Bu sefer baş köşeye ben oturdum. Sağ tarafımda bir yığın kâğıt duruyordu ve üzerleri bir klasörle örtülmüştü. USB belleğin içindekilerin çıktısını almıştım.

İki kız kardeşim yanımdaki sandalyelere oturmuşlardı, Catalina da sağ tarafımdaydı, Arabella solumda. On sekiz yaşına girmesine bir hafta kalan Catalina siyah saçlı, ciddi ve sakindi. Matematiği seviyordu, çünkü ona mantıklı geliyordu ve ilgi odağı olmamak için her şeyi yapardı.

Arabella henüz on beş yaşındaydı, sarışındı, atletikti, daha büyük göğüsleri ve daha kıvrımlı bir poposu vardı ve sakın olmak onun sözlüğünde bile yoktu. Adli tıp ve beşeri bilimleri severdi. Sorunlarla başa çıkmak için tercih ettiği yöntem "insanları dışarı çağırmak" tı. O zamanlar birinci sınıf öğrencisi olduğu ve kadroları dolu olduğu için onu dışlamak gibi ölümcül bir hata yapan lise münazara kulübü, ondan ölümcül bir korku içinde yaşıyordu.

İki kuzenimizin en büyüğü olan Bernard, Catalina'nın yanında oturuyordu. Bir metreyi aşkın boyu, dar kapı aralıklarından geçmekte zorlanan omuzlarıyla Bern, yaşamak için insan kırıyormuş gibi bir yapıya sahipti. Lisede güreşmişti ve hala haftada birkaç kez judoya gidiyordu, bunu da bilgisayar kodu yazarak geçirdiği uzun saatleri dengelemek için yaptığını iddia ediyordu. Çocukken saçları saman renginde ve kıvrıkcıktı. Artık o bukleler yoktu. Saçları koyu sarıya dönmüştü ve kısa kesip dağınık bırakıyordu.

Kardeşi Leon onun tam tersiydi. Zayıf, esmer ve hızlı olan Leon, on altı yaşındaki vücudunun hormon üretebildiği kadar hızlı bir şekilde alaycılık, heyecan ve tam bir kasvet arasında gidip gelirdi. Kardeşine kahraman gibi tapardı. Ayrıca kendisinin de sihirsiz bir fiyasko olduğunu düşünüyordu. I olmadığını biliyordum ve bu bilgiyi kendime saklamak için elimden geleni yapıyordum,

Çünkü Leon'un sihir yeteneğine sahip birine açık olan tek bir iş vardı ve bu hiçbirimizin onun sahip olmasını isteyeceği bir iş değildi. Şu anda sadece Rogan'ın gözetleme uzmanı Bug, annem ve ben onun neler yapabileceğini biliyorduk ve anneme söylememin tek nedeni şuydu
Çünkü yeteneği er ya da geç gün ışığına çıkacaktı ve ben etrafta olmazsam bunu başkası halletmek zorunda kalacaktı. Er ya da geç Leon'a söylemek zorunda kalacaktım.

Annem masanın diğer ucunda oturuyordu. Eskiden askerdi ama savaş esiri olduğu için sürekli topallıyordu. Şimdi daha yumuşaktı, kahverengi saçları örülmüş ve ensesinde toplanmıştı. Gözleri benimkiler gibi kahverengiydi. Babam hastalandığında ve ölümünden sonra annem bizi bir arada tuttu. Bunun ona ne kadara mal olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordum.

Büyükanne Frida annemin yanında oturuyordu. En eski anılarımdan biri, motor havuzunun zemininde küçük model arabalarla oynamak ve o zamanlar saçları hala biraz sarı olan Frida Nine'nin yumuşak bir şekilde mırıldanmasıydı.

dev bir araç üzerinde çalışıyordu. Çoğu insan motor yağı ve lastik kokusu alır ve *tamirci olduğunu* düşünürdü. Ben *büyükannemi düşündüm*.

Aile.

Hepsini çok sevdim. Onları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Bu asla unutamayacağımız bir Noel olacaktı.

"Victoria Tremaine kim olduğumuzu biliyor," dedim.

Kelimeler masaya bir tuğla yığını gibi çarptı. Arabella'nın rengi soldu. Catalina dudağını ısırды. Bern kıpırdamadan durdu. Leon, her şeyden habersiz, kaşlarını çattı. ifadeler gördü. Kimse konuşmadı.

Benimki gibi doğruluk arayıcısı yetenekleri çok nadirdi. Birleşik Devletler'de sadece üç Doğruluk Arayıcı Evi vardı. Tremaine Hanesi en küçüğü ve en korkulanıydı. Sadece bir üyesi vardı-Victoria Tremaine. Ve o bizim için geliyordu.

"Ne kadar eminsin?" Annem sonunda sordu. "İpoteğimizi satın almaya çalıştı."
Annem yemin etti.

Leon, "House Montgomery'nin ipoteğimizin sahibi olduğunu sanıyordum," dedi.

Bernard sabırla, "House Montgomery işletmemiz üzerindeki ipoteğin sahibi," dedi. "Deponun ipoteği Rogan satın alana kadar özel bir banka tarafından tutuluyordu."

"Herkesi bilgilendirmek için," dedim onlar konuyu saptırmadan önce, "Babam Victoria'nın tek çocuğuydu. Büyü olmadan doğdu ve

Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Liseden sonra kaçtı, annemle tanıştı ve sessizce yaşadı, bu yüzden onu asla bulamadı. Ama şimdi biliyor. Ailesinin tek üyesi o. O öldüğünde, Tremaine Evi de onunla birlikte ölecek."

"Bunu nasıl bilemedim?" Leon sordu. "Bunu bilmeyen tek kişi ben miyim? Siz biliyordunuz da bana söylemediniz mi?"

Elimi kaldırdım. "Mesele şu ki, Victoria Tremaine'in bize çok ihtiyacı var. Evinden hayatta kalan tek Prime o."

Bern sessizce, "Ev her şeydir," dedi. "Senin ve kızların Asallar olarak nitelendirilmesine ihtiyacı var, böylece Evi'ni hayatta tutabilir."

"Soru!" Leon dedi ki. "Eğer o tek Prime ise, nasıl hala bir Ev olabiliyor?"

Catalina, "Her yeni Prime kaydedildiğinde, Kayıt Ofisi ailenin iki Prime'ı olup olmadığını kontrol eder," dedi. "Eğer yaşayan iki Prime varsa, aile bir Ev olarak yeniden onaylanır. Son sertifikasyon sırasında hayatta olan son Prime ölene kadar ailenin rütbesini geri almazlar."

Kız kardeşim Evler hakkında bir şeyler okuyordu. "Ne yapabileceğimi biliyorsun," dedim.

Çok şey yapabilirdim. Bir yalanı tespit edebilmek yeteneklerimin en küçüğüydü. Bir insanın zihnini ceviz gibi kırabilir ve içinden ihtiyacım olan her bilgiyi çekip çıkarabilirdim. Ve zihni sağlam bırakmak zorunda değildim.

"Victoria benim yaptığım her şeyi ve çok daha fazlasını yapabiliyor ve bunu daha iyi yapıyor. Gücümün boyutlarını yeni yeni keşfediyorum. Elinde tebeşir tutabildiğinden beri büyü kullanımı konusunda eğitildi. Gücü, parası ve bizim sahip olmadığımız birlikleri var. En azından beni ve Catalina'yı kontrol altına almak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Büyükanne Frida elini ağzına kapattı.

Bernard genellikle fırtınadaki bir kaya gibi sakin ve kararlıydı. Ama şu anda gözleri korku doluydu. "Catalina'nın yeteneğiyle bir şeyler yapabilir."

Ağza alınmayacak, çirkin şeyler. Düşünceli, nazık kız kardeşimi kendinden nefret ettirecek şeyler.

"Ve Arabella'nın büyüü keşfedilirse ..." Bitirmedim.

Oraya gitmek bile istemedim. Onu bir yere kapatacaklar ve hayatının sonuna kadar uyutacaklardı. Asla güneşi göremeyecekti. Bir daha asla gülemeyecek, sevmeyecek, yaşayamayacaktı.

Büyükannem pençelerini kardeşlerime geçirmezdi. Buna izin vermezdim.

Catalina öne doğru eğildi, gözleri meydan okurcasına bakıyordu. "Seçeneklerimiz neler?"

Annemin yüzünü kontrol ettim. Kıpırdamadan oturuyordu, yüz ifadesi asıktı.

"Yuvarlanabiliriz," dedim. "Bu muhtemelen senin ve benim Victoria ne derse onu yapmak zorunda kalacağımız anlamına gelecek. İşimizi bırakıp gitmek zorunda kalacağız."

Catalina yüzünü buruşturdu. Ailemiz Baylor Araştırma Ajansı'nı kurdu ve ben de yedi yılımı onu büyüterek geçirdim. Bu sadece bir iş değildi. Ailemizin geleceği ve çekirdeği idi.

Devam etmek zorundaydım. "Muhtemelen annemi, Frida Nine'yi ya da Bern ve Leon'u bir süre daha göremeyeceğiz."

Bu bana saf korku dolu bir bakış attı.

"Ona itaat etmek ve ne isterse yapmak zorundaydık. Ben yapardım sorgulamalar ve insanları lobotomize etmek." Sesimi eşit tuttum. Şu anda benim duygularıma ihtiyaçları yoktu. "Eninde sonunda Victoria ölecek. O yaşlı."

Ve bu kulağa ürkütücü gelmedi. Hem de hiç.

Devam ettim. "Sonunda Tremaine Hanesi bize miras kalacaktı." "Ne zamana kadar?" Leon sordu.

"Bilmiyorum. Yetmişli yaşlarında. On yıl, belki de yirmi." Arabella, "İki numaralı kapı lütfen," dedi.

"Katılıyorum," dedi Bern. "Bunu yapmıyoruz."

"Savaşabiliriz," dedim. "Victoria'da daha fazla para, daha fazla asker ve her şeyden daha fazlası var."

"Ama Rogan bize yardım ederdi, değil mi?" Arabella sordu.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Evet ama Rogan'a her zaman güvenemeyiz."

Açıkçası, bu bir yalandı. Rogan bana yardım etmek için her şeyi yapardı.

"Rogan'a her zaman güvenmemeliyiz," dedi annem.

Herkes ona baktı.

"Bu onun sorunu değil," dedi. "Bu bizim sorunumuz."

"Rogan'ın bizi kurtarmasına izin verirse, kendimizi ona bağlamış oluruz," dedim. "Onun tebaası olarak görüleceğiz. Onun korumasına sahip oluruz ama onun düşmanlarını da miras almış oluruz ve çok güçlü düşmanları var."

Bern, "Rogan ile ilişkiniz bozulursa işler karışır," dedi.

"Evet."

"Yani pes etmek istemiyoruz ve Kötü Büyükanne ile savaşamayız. Üçüncü bir seçenek var mı?" Arabella sordu.

"Evet. Bir Ev olabiliriz."

Kız kardeşlerim ve kuzenlerim bana baktılar. Bu olasılığı daha önce bir kez gündeme getirmiştım ama o sırada bir cinayeti çözmeye çalışmak ve öldürülmemek gibi diğer önemli şeyleri başarmakla meşguldük.

"Vay be." Leon gözlerini kırptırdı.

"Hayır," dedi annem. "Başka bir yolu olmalı."

Arkama yaslandım. "Bir Ev olmak bize üç yıl boyunca diğer Evlerin saldırılarına karşı geçici dokunulmazlık sağlayacak. Bu, bir güç tabanı oluşturmamız için yeterli bir süre."

"Victoria bu kurala uyar mıydı?" Catalina sordu.

"Rogan yapacağını söylüyor. Gelişmekte olan Evleri korumak herkesin yararına olacaktır, çünkü aksi takdirde akraba evliliği gerçek bir tehlike haline gelecektir.

Görünüşe göre bu, Asalların hiçbir koşulda çiğnemeyeceği kurallardan biri. Bu bize güç tabanımızı oluşturmak, ittifaklar kurmak ve Evlerin yaptığı her şeyi yapmak için zaman kazandıracaktır."

"Ciddi olamazsın," dedi annem.

"Ciddiyim."

"Hiçbir kurala uymayacak. O kadın bir canavar. Bu kadar saf olamazsın Nevada."

Annemin bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, yine de bize saldırabilir. Ama bunu kendisine geri dönmeyecek bir şekilde yapmak zorunda kalacak. Bir Ev olmak bize saldırmasını çok daha zorlaştıracaktır." Ve bir kez bir Ev olduğumuzda, eşitler olarak ittifaklar kurabilirdik.

"Kafalarını bir Ev olma hayaliyle dolduruyorsunuz. Neden onlara bunun gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlatmıyorsun? Onlara Baranovsky'den bahset."

"Annem haklı," dedim. "Evler çok kötü. Siyah elbiseyle gittiğim hayır galasını hatırlıyor musun? Çok özeldi. Ev sahipliği yapan adam, Gabriel Baranovsky, en üst katta şampanya içiyordu.

Balo salonundaki merdivenler. David Howling, Gabriel'in boğazındaki şarabı dondurdu. Onu, Gabriel'in boynunu içten dışa doğru kesen bir bıçağa dönüştürdü."

"Belalı," diye teklif etti

Leon. Hepimiz ona baktık.

"Çok zarif," dedi. "Buz eriyor ve ortada hiçbir kanıt kalmıyor. Parmak izi yok, cinayet silahı yok, hiçbir şey yok."

Ona sihrinden bahsetmek zorundaydım. Bundan kaçış yoktu. Zihni bu şekilde çalışıyordu ve onu yeniden yönlendirmenin bir yolu yoktu. Belki de bunu şimdi halledebilirdim.

Annem boğazını temizledi ve bana uyarıcı bir bakış attı. Sanki telepatik ya da onun gibi bir şeydi.

"Baranovsky kendi kanında boğulup yere yığıldığında kimse ona yardım etmedi," dedim. "Kimse çılgılık atmadı. Yüzlerce Prime döndü ve sakince çıkışa doğru yürümeye başladı, çünkü malikane kilitlenecekti ve rahatsız edilmek istemiyorlardı."

Aklımda kalması için bir an bekledim.

"Asallar genç olmanızı umursamaz. Nazik olmayacaklar. Bizi kullanmaya, manipüle etmeye ya da yok etmeye çalışacaklardır. Meclis'in ortasında duruyor olabilirsiniz ve bir Prime sizi parçalara ayırmak için bir sürü vahşi kurt çağırırsa, kimsenin yardım edeceğinden emin değilim. Bu bizim hayatımız olur."

Yüzleri asıktı. Onları kaybediyordum. Annemin benim tarafımda olmayacağını tahmin ediyordum ama en azından kız kardeşlerimi ikna etmeliydim.

"Ama bunu yaparsak, üç yıl boyunca gücümüzü artırabiliriz," dedim. "Victoria şimdi bizim için geliyor. Şu anda. Şu anda kasabada. Bize saldırmamasının tek nedeni Rogan'ın adamlarının etrafımızı sarmış olması. Onlardan geçmesi gerekecek ve mecbur kalmadıkça House Rogan ile bir kavga başlatmak istemiyor."

"Bavullarınızı toplayın," dedi annem. "Beşiniz de gidiyorsunuz." "Anne?" Arabella ona bakakaldı. "Gidemeyiz."

"Söz konusu bile olamaz." Böyle tepki vereceğini biliyordum. "Üniversiteyi bırakmayacağım," dedi Bern.

"Seni bırakmıyoruz!" Catalina'nın sesi yükseldi. "Biz Seni ve büyükannemi terk ediyorum!"

Annemin sesi çelik gibiydi. "Beni duydun."

"Nereye?" Büyükanne Frida sordu, sesi o kadar yüksekti ki kırık gibiydi. Annem ona döndü.

"Kaltağın bulmaması için onları nereye gönderebilirsin Penelope? Neye benzediklerini biliyor. İsimlerini biliyor. Sosyal güvenlik numaralarını biliyor. Tanıştığı herkesten gerçeği öğrenebilir. Gezegenin neresinde onun parasının ve gücünün ulaşamayacağı bir yer bulabilirsin?"

"Anne," dedi annem sessizce, sersemlemiş görünüyordu.

"Sana yirmi altı yıl önce onunla evlenirsen bedelini ödeyeceğini söylemiştim. Sana onu bırakmanı söyledim. Ama sen dinlemedin. Onları savaşmaları için yetiştirdin. Şimdi de bırakıp kaçmayacaklar."

"Ben ne dersem onu yapacaklar," dedi annem. "Ben onların annesiyim."

Büyükanne Frida gözlerini kısarak ona baktı. "Aha. Peki bu benim için nasıl sonuçlandı?"

Annem ağzını açtı ve kapattı.

"Ev olmak için ne yapmak gerekiyor?" Catalina sordu.

"En azından ikimizin denemelerden geçmesi ve Asallar olarak kayıt yaptırması gerekecek," dedim. "Büyük olasılıkla sen ve ben olacağız."

Kız kardeşim kaşlarını çatı. "Ya hak kazanamazsam?" "Ben yapacağım!" Arabella açıkladı.

Herkes aynı anda "Hayır," dedi. "Neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun," dedi annem. "O belgeseli bir daha çıkarttırma bana."

Kız kardeşim derin bir nefes aldı. Uh-oh.

"Hayatımı saklanarak geçirmeyeceğim. Neler yapabileceğimi kimse görmeyecek!" Küçük yumruğunu masaya vurdu. "Kalifiye olacağım."

Annemin yüzü bana bunu bir an önce düzeltmem gerektiğini, aksi takdirde sinirlenip herkesi tekrar sürgüne göndermeye çalışacağını söylüyordu.

"Sihrini kontrol edebiliyorsun," dedim.

"Evet!" Arabella söyledi.

"Bunu biz biliyoruz ama başka kimse bilmiyor. İnsanlar korkuyor, çünkü senin sihrine sahip olan son kişi delirdi. Seni kabul etmelerinin tek yolu, hepimizin senin üzerinde tam bir kontrole sahip olduğunu ve bizim de aile olarak senin üzerinde tam bir kontrole sahip olduğumuzu göstermemiz. Bu da zaman alır. Bize bu üç yılı verirseniz, sonunda bir Ev olarak kurulmuş olacağız. Ve sonra, on sekiz yaşında, hak kazanabilirsin."

"Nevada!" Annem hırladı.

"Ama bu aynı zamanda önümüzdeki üç yıl boyunca hepimizin ilgi odağı olacağı anlamına geliyor," diye devam ettim. "Ve sen de artık düşüncesizce davranmayı bırakmalısın. velet."

"Evet," diye devam etti Catalina. "Artık öfke patlamaları yok, bağırarak yok, insanları yumruklamak yok ya da Twitter'da aptalca şeyler başlatmak yok."

Arabella kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki. Ama bana söz ver! Eğer uslu durursam, üç yıl içinde hak kazanacağıma dair bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Annem masayı yumrukladı.

Bern, "Demek bunu nereden alıyor," diye gözlemledi.

"Alternatifi ne?" Frida Nine anneme sordu.

Annem, "Ömür boyu kilit altında tutulup sürekli uyutulmak değil," diye homurdandı.

"Başka bazı formaliteler de var," dedim. "Yeterlilik alan herkesin DNA örneği vermesi gerekecek, böylece hepimizin akraba olduğundan emin olabilecekler. Bazı evrakları teslim etmemiz gerekecek, denemeler için tarih belirleyecekler, sonra teste tabi tutulacağız ve hak kazanırsak bir Ev olacağız."

"Bu kadar mı?" Leon sordu.

"Evet." Elimi evrak yığınının üzerine koydum. "Eğer bunu yapmaya karar verirsek, bu iş biter. Geri dönüş yok."

"Ya hak kazanamazsak?" Catalina sordu. "Başbakan olmak isteyip de olamayan aptallar gibi görüneceğiz. Kimse bizimle iş yapmaz tekrar."

"Hak kazanacağız. Ben bir Prime'ım ve sen de öylesin."

"Sihrimin ne olduğunu bile bilmeyebilirler," diye ısrar etti. "Ya insanları kalıcı olarak etkilersem? Ya-"

"Kapa çeneni," dedi Arabella ona. "Kiralık katillerden oluşan bir orduyu yere oturtup anaokulundaymış gibi hikâyeni dinlettin. Ve şimdi hepsi iyi."

"Ben de kayıt yaptırmak istiyorum," dedi Bern. "Belki Prime olarak değil ama beni en son test ettiklerinde on yaşıdaydım. Şimdi daha güçlüyüm."

Leon dramatik bir şekilde sandalyesinin arkasına yığıldı. "Yüzünüze gözünüze bulaştırın, hepiniz. Siz ve sihriniz. Ben de burada fiyasko halimle oturayım."

Ağzımı açtım ve kapattım. Şimdi bunu ona söylemenin zamanı değildi.

"Nevada, başka bir yolu olmalı," dedi annem.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedim ona. "Rogan da bilmiyor. Eğer ben başka bir yol bilseydim, kabul ederdim anne. Sana söz veriyorum, yaparım. Hepimizi güvende tutabilmemizin tek yolu bu."

Annem, "Bunu yaparsak asla güvende olamayız," dedi.

"Bunu yaparsak hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Bu tam olarak bir Ama devam etmek zorundaydım. "İşte bu yüzden aile olarak oy kullanmalıyız. Bu kararın sorumluluğunu hepimiz paylaşıyoruz. Bir kere kimse şikayet etmez ve herkes birlikte çalışmak zorundadır. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Sessizlik.

"Ev olmak isteyen herkes ellerini kaldırsın."

Elimi kaldırdım. Bern, Arabella, Leon ve büyükannem.

"Herkes kaçıp saklanmak için mi?"

Annem elini kaldırdı.
Catalina'ya baktım.
"Ben çekimserim," dedi.
"Çekimser kalamazsın," dedi Arabella. "Hayatında bir kez olsun bir karar ver!"
Catalina derin bir nefes aldı. "Oyumu Meclis'e veriyorum."
"Aptallar," dedi annem. "Bir sürü aptal yetiştirdim."
"Ama biz senin aptallarınız Penelope Teyze," dedi Leon.
İmza satırlarını gösteren renkli bayraklarla süslü evrakı elime aldım.
"Hepinizin imzalaması gerekiyor."
"Bekle!" Büyükanne Frida telefonunu kaptı. "Gelecek kuşaklar için bir fotoğraf çekmeliyiz."
Etrafımdaki kareye doluştular. Büyükanne Frida telefonu gecikmeye ayarladı ve etrafımdaki herkesin görüntüsünü çekti, önümde evraklar, elimde bir kalem. Soğuk midemi dondurdu.
Onları çok sevdim. Umarım doğru kararı vermişimdir.

Ev Kayıtları Bürosu, Eski İspanyol Yolu üzerinde, Hayati İstatistik Bürosu'nun karşısındaki caddede siyah camdan yapılmış kısa bir kulede yer alıyordu. Bu kule Asimetrik bina geriye yaslanmıştı, dokuluydu, profili tuhaftı. Rogan tunç grisi Range Rover'ını park yerine çekerken kulenin ön tarafını gördüm. Tüylü bir tüy gibi şekillenmişti.
Batan güneş koyu renkli camda oynaşıyordu. Otoparkta sadece bir avuç araba bekliyordu.
"Orada olacağından emin misin?" Ben sordum. "Evet."
"Bugün Noel günü."
Rogan bana döndü. "Orada olacak, çünkü ben arayıp sordum."
Fermuarlı dosyayı öyle sıkı kavradım ki parmaklarım bembeyaz oldu. Geri çekilmek için son şansımdı.
Rogan uzandı, büyüğü etrafımda kıvrılıyordu. Elimi tuttu ve kendi elinin içinde tuttu. "Arkanı dönmemi ister misin?"
"Hayır." Yutkundum. "Hadi yapalım şunu."
Arabadan indik ve kapıya doğru yürüdük. Kapı bir fısıltıyla açıldı ve modern bir lobiye adım attık. Duvarlar siyah granitle kaplıydı, zeminde gri granit parlıyordu ve lobinin ortasında ince altın çizgiler

sihirli bir daire çizdi. Bir gardiyan masasının arkasından bize baktı ve başını eğdi. Rogan beni onun yanından geçirip asansörlere götürdü.

Dosya ellerimde çok ağır görünüyordu. Tüm şüphelerim kabardı ve yok olmayı reddetti.

"Doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Ailenizi güvende tutmak için mantıklı olan tek şeyi yapıyorsunuz." "Ya hak kazanamazsam?"

"Bir manipülatör olan Olivia Charles ile başa baş mücadele ettiniz ve kazandınız." Sesi kararlıydı. "Hak kazanacaksın."

"Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

Cevap vermedi. Geçmişte, ailemiz bir Ev haline geldiği anda ondan uzaklaşmamı beklediğini açıkça belirtmişti. Büyülerimizin uyumlu olduğunu düşünmüyordu. Eğer çocuklarımız olursa, Asal bile olmayabilirlerdi. Bunu sonumuzun başlangıcı olarak görüyordu ama yine de geldi.

Ayrıca kaçmasına izin vereceğimi düşündüyse tam bir aptaldı. O benimdi. Benim Connor'ım.

Asansör açıldı. Bir düzine kapının açıldığı ve hepsinin kapalı olduğu bir koridora girdik. Kapı sırasının en sonunda, büyük çift kapı açık duruyordu. O kapılara doğru yürüdük, sonra kapı aralığından geçip büyük, dairesel bir odaya girdik. Duvarlarda binlerce kitap sıralanmıştı.

Üç kat yüksekliğindeki kıvrımlı ahşap raflarda kitaplar, her katın kendine ait raylı bir balkon vardı. Odanın ortasında koyu deri döşemeli rahat koltuklar yer alıyordu. Hemen önünde, koltuklarla bizim aramızda yuvarlak bir tezgah yükseliyordu.

Yaşlı bir adam tezgâhın arkasında oturmuş kitap okuyordu. Teni Latin Amerika kökenli olduğunu gösteren sıcak bir kahverengiydi, saçları beyazdı ve

ekose papyonlu üç parçalı gri bir takım giyiyordu. Başını kaldırdı, bize gülümsedi ve sandalyesinden zıpladı. Büyük gözlüklerinin ardındaki gözleri çok koyu, neredeyse siyahtı ve iki obsidyen parçası gibi parlıyordu.

"Bayan Baylor," dedi, sesi yumuşak ve kültürlüydü. "Nihayet."

"Tatil gününde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Beyaz dişlerini göstererek daha geniş gülümsedi. "Lafı bile olmaz. Ne de olsa bu benim işim. Zaten yapardım. Eski Adalet Merkezi düştüğünde Houston şehir merkezinde, tünellerdeydim. Sana ve Bay Rogan'a borçluyum.

hayat."

Yan duvardaki gölgeli oyuktan bir adam çıktı ve sessizce zeminde ilerledi. Yirmili yaşlarının ortalarında, pahalı ayakkabılar giyiyor ve keskin

bir

siyah takım elbise, açık renk gömleğinin üzerinde daha da beyaz görünen beyaz gömlek bronz tenli ve siyah kravatlı. Siyah ve gri dövmeler ellerini ve boynunu kaplıyordu. Koyu kahverengi saçları yanlardan kısa kesilmişti ama başının tepesinde daha uzundu ve arkaya doğru kayganlaştırılmıştı, viski rengindeki zeki gözleriyle uzun ve yakışıklı bir yüzü tanımlıyordu. Tehlikeli ve biraz da kederli görünüyordu.

Yasak dönemi gangsteri bir cenazede.

"Her gün yeni ortaya çıkan bir Evi kaydettirmek mümkün olmuyor," diye devam etti Kayıt Bekçisi. Sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi bana doğru eğildi ve gülümsedi. "Özellikle de içinde bir hakikat arayıcısının olduğu bir ev. Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım.

Michael da çok heyecanlı, değil mi Michael?"

Michael başını salladı.

Kayıt Görevlisi bir çift keten eldiven giydi ve arkasını döndü. Arkasındaki kaidenin üzerinde, cam bir başlığın altında devasa bir kitap duruyordu. Başlığı kaldırdı, ebrulu deriyle ciltlenmiş ağır kitabı aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Ön paneli özenle işlenmiş altın bir arma süslüyordu.

"Çok güzel," dedim.

"Öyle. On sekizinci yüzyıl Hollanda cildi. Teksas'ın Evleri, devlet kurulmadan önce bu kitaba kaydedilmiştir." Yavaşça açtı ve bana boş bir sayfa gösterdi. "Eğer sınavları geçerseniz, Haneniz burada yazılı olacak."

Ağır sayfaları kırmızı kitap ayracına doğru çevirdi. Güzel bir hatla yazılmış dört sütun isim sayfayı kaplıyordu. Bazılarının üzeri çizilmişti.

"Bunlar denemelerde başarısız olan insanlar mı?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Şimdi, gerekli evraklar sende mi?" Ona dosyayı uzattım. Açtı ve sayfaları taradı.

"İkinci tanık nerede?" Rogan sordu.

"Geç kalıyorum. Koşullar göz önüne alındığında, itibarı tartışılmayacak birini seçtiğime emin olmak istedim. İsmi saygı uyandıran birini. Bence hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız."

Rogan bana sessizce, "Bir Meclis'in ortaya çıkışına tanıklık eden bir kişinin bazı yükümlülükleri vardır," dedi.

"Ne gibi?"

"Bizden tavsiye ve rehberlik sunmamız bekleniyor."

Bekçi imzaları kontrol etti ve başını kaldırdı.

"Bize bir muamma sundunuz Bay Rogan. Bir doğruluk arayıcısı için uygun bir test bulmak zordu, ancak genç Bayan Rogan'ı tanımlamak Baylor'un büyüü daha da fazlaydı. Söylemeliyim ki, kardeşinin gücü

gerçekten dikkate değer bir şey. Elbette zihinsel bir dal, ama hangi alt küme? Biri doğal olarak bir psiyonige yönelecektir, ama bir psiyonik gerçek bir sevgiyi çağırıyor. Michael ve ben arşivlerimizi ve diğer arşivleri didik didik etmek zorunda kaldık. Yardımlar istendi, veri tabanlarına erişim talep edildi ve yabancı Kayıt Tutuculara danışıldı. Ama sebat ettik, değil mi Michael?"

Michael tekrar başını salladı.

"Çok uzaklara ulaşmamız gerekti ve sonunda aradığımızı Yunanistan'da bulduk. Benzer bir yeteneğin ortaya çıktığını gösteren tek bir ev -sadece bir tane, dikkatinizi çekerim- var. Sadece dışı yavrularda. Son doğrulanan tezahür 1940'lardaydı. Görünüşe göre, bazı tatsızlık."

"Ne tür bir tatsızlık?" Ben sordum.

"Söz konusu kadın, Rus İmparatorluğu'nun küçük şehirlerini işgaline karşı savaşmış. Efsaneye göre, kayalıklardan kısa bir mesafede kayalık bir adaya yerleşmiş ve ardından işgalci Rus birliklerinden bir taburu yanına çağırmış. Üç motorlu tüfeği boğmuş hayatta kalan birkaç kişi nihayet kayaya ulaşmayı başarmadan önce. Parçalanmıştı. Korkarım kelimenin tam anlamıyla."

Oh, Catalina . . . Kız kardeşimi o kayanın üzerinde hayal edebiliyorum. O da aynen böyle yapardı.

"Korkunç bir iş." Kayıt Bekçisi iç çekti. "O zamandan beri Ev'in hiç kadın varisi olmadı. Çok bilgili bir kaynak, bunun şanstın ziyade bir seçim meselesi olduğunu tahmin ediyor."

"Kız çocuklarını aldırıyorlar mı?" Rogan sordu, sesi soğuktu.

"Söylentiler böyle. Ev, danışmak için onlara ulaşma çabalarımızı reddetti. Çok münzevi bir aile. Bu nedenle tek başımıza kaldık ve uzun tartışmalardan sonra Bayan Catalina Baylor için yeni bir kategori oluşturuyoruz." Gardiyan durakladı. "Ona siren diyeceğiz."

Bundan nefret ederdi.

"Bu çok heyecan verici. Eğer bu büyü ailenizde devam ederse, bu yepyeni bir alt kümenin başlangıcı olabilir. Nadir büyüünün sıralaması yetenekleri değişebilir. Onun denemeleri için güçlü bir antistasi Prime getiriyoruz."

Mermileri ve fiziksel saldırıları engelleyen aegis büyücülerini gibi, antistasi Büyücüler savunmada uzmanlaşmıştı ama zihinsel saldırılara karşı. En azından bu Catalina'nın kafasını rahatlatır.

"Hangi ev?" Rogan sordu. "Smith mi?"

"Alessandro Sagredo," dedi Bekçi. Rogan kaşlarını kaldırdı.

Ona baktım.

Rogan, "Kayıtlardaki en iyi antistasi Prime," diye açıkladı.

"İşimizi şansa bırakmıyoruz," dedi Bekçi. "Ne yazık ki, o

Şu anda başka bir işle meşgul, bu yüzden birkaç gün beklememiz gerekecek. Bu nedenle, duruşmalarınız bundan tam bir hafta sonra, önümüzdeki Pazar günü yapılacaktır."

Odaya bir adam girdi. Altmış yaşlarında ama hâlâ atletik olan bu adam siyah bir pantolon, siyah bir tişört ve Porsche'ye araba denilebileceği gibi sweatshirt de denilebilecek siyah bir giysi giymişti. Takım elbise gibi çentikli yakaları, lüks bir trençkotun şık dökümüne sahipti ve muhtemelen bizim ev kredisi ödememizden daha pahalıydı.

Teni açık bronzdu, saçları dalgalı ve siyahtı, bolca beyaz vardı. Cesur, güçlü yüz hatları vardı: geniş bir alın, siyah kaşlar, belirgin bir burun ve çoğunlukla siyahtan çok gri olan kısa bir sakalla gizlenmiş kare bir çene. Zekâyla parlayan ela gözleri dünyaya biraz da mizahla bakıyordu. Onu ilk gördüğümde şöyle düşünmüştüm Yunanistan ya da İspanya'da bir yerde üzüm bağı olan, dışarıda çok zaman geçiren ve sık sık gülen birinin en sevdiği amcasına benziyordu. Bu onun kim olduğunu bilmeden önceydi.

"İyi akşamlar Bay Duncan." Bekçi gülümsedi.

Evimin kuruluşuna Meksika'nın Belası Mad Rogan ve Teksas'ın sihirli ailelerini yöneten eski Meclis Başkanı Linus Duncan tanıklık edecekti. Yüce Tanrım.

"Geç kaldım, biliyorum, özür dilerim." Teksas'ın eski en güçlü adamı aceleyle odanın diğer ucuna geçti. "Bazı insanlar sinir bozucu derecede zor olmakta ısrar ediyor. Ne kaçırdım?"

"Önemli bir şey yok," diye güvence verdi Bekçi.

Duncan Rogan'a başıyla onay verdi. "Binbaşı."

"Albay," diye yanıtladı Rogan.

Bekçi bir dolmakalem çıkardı, boğazını temizledi ve gözlüklerinin arkasından parlayan siyah gözleriyle bana baktı. "Michael, lütfen."

Michael bir adım öne çıktı ve son model bir kamera çıkardı.

"Sözlü bir onay gerekiyor," dedi Bekçi bana, ses tonu gizliydi. "Bana şu sözleri söylemelisin: Ben, Nevada Baylor, dilekçe

Teksas Eyaleti'ne ailemin güçlerinin değerlendirilmesi ve tanınması için başvurdum. Hazır mısınız?"

"Evet."

Kalbim çok hızlı atıyordu.

Bekçi Michael'a başıyla onay verdi. Michael kameranın dijital ekranına dokundu.

Bekçi kalemini kaldırdı ve bana baktı. Ağzım tamamen kurumuştı. Bir şekilde dudaklarımı oynattım.

"Ben, Nevada Baylor, ailemin yetkilerinin değerlendirilmesi ve tanınması için Teksas Eyaleti'ne dilekçe veriyorum."

Duncan, "Ben, Linus Duncan, Duncan Hanesi Başkanı, şahidim," dedi. "Ben, Connor Rogan, Rogan Hanesi Başkanı, şahidim," diye yineledi Rogan. "Not edilmiştir." Bekçi sayfaya bugünün tarihini yazdı ve ekledi,

Nevada Baylor kendisi, Catalina ve Bernard Baylor adına. Duncan Hanesi'nden Linus Duncan ve Rogan Hanesi'nden Connor Rogan tarafından şahitlik edilmiştir.

"Dilekçeniz kabul edildi," dedi Bekçi.

Michael kamerayı indirdi ve bir kenara koydu. "İşlem tamam," dedi Bekçi.

"Tebrikler Bayan Baylor," dedi Linus Duncan bana.

"Şahidim olmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Eğer kurdun inine atlayacaksan, bir müttefikin olması işe yarar. Bu müttefik körelmiş dişleri olan yaşlı biri olsa bile."

Rogan'ın yanağındaki bir kas sarsıldı. Hiçbir şey söylememişti ama hem o hem de Michael, Linus Duncan'ı her an dişlerini ve pençelerini çıkaracakmış gibi izliyordu.

"Umarım başarılı olursunuz," dedi

Duncan. "Teşekkür ederim."

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla koridordan gelen bir kadının sesi odada yankılandı.

"Birini mi bekliyorsun?" Rogan sordu. "Hayır," dedi Bekçi.

Victoria Tremaine, arkasında takım elbiseli iki adamla birlikte odaya girdi. Beni gördü, durdu ve baktı. Ben de ona baktım. Onun bir kaydını görmüştüm ama hiç yüz yüze tanışmamıştık.

Zayıftı, kusursuz giyinmişti, kırışmış cildine rağmen insanlara "iyi kemikler" dedirten türden bir yüzü vardı. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü ama

Kadınsı çene hattı, dar burun, iri gözler. Bu özellikler göz önüne alındığında, çoğu kadın güzel görünürdü. Büyükannem öyle değildi. İnsan derisine bürünmüş bir velociraptor gibi sert ve acımasız görünüyordu. Peri tarzında kestirdiği platin saçları bile etkisini yumuşatmaya yetmiyordu. Kırılgan ya da kararsız olmak onun sözlüğünde bile yoktu. Rogan'a ters ters bakmak için döndüğünde profilinde babamı gördüm. İkisinin de burnu aynıydı.

Rogan solumda öne çıktı. Linus Duncan sağımda öne çıktı.

"Bu saçmalık yeterince uzadı," diye açıkladı Victoria. "O çocuk benim. O benim evime ait."

"Hayır," dedim ona. "Ne sana ne de bir başkasına ait değilim."

Bekçi, "Güçlerinin tanınması için Teksas Eyaleti'ne dilekçe verdi," dedi. "Kitapta adı var. İşlem tamam."

"Linus?" diye mırıldandı.

"Ben bir tanığım," dedi Duncan. "Onu korumak benim namus borcum Victoria. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Victoria Tremaine'in gözleri kısıldı. "Onu buradan götüreceğim."

"Korkarım buna izin veremem." Gardiyan'ın gözleri tamamen Siyah. Hiç beyaz kalmadı.

Karanlık, kitapların arasındaki oyuklarda titredi ve büyüdü, duvarlar boyunca sürünerek ışığı yuttu, yaşayan korkunç bir karanlık. Kadim, ilkel bir şey. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Mavi ateş Michael'ın ellerini kapladı, tavanı boğan yükselen siyah gelgite karşı parlak bir şekilde yanıyordu.

"Kuralları biliyorsun Victoria," dedi Bekçi, sesi saf sihirle çıkıyordu. "Baylor ailesinin hiçbir üyesiyle temas kurmayacaksın. Bu duruşmaları bozmak için hiçbir çaba göstermeyeceksin. Herhangi birinin tatsızlık."

Büyükannemin ağzının kenarlarında öfke titredi. Bana ters ters baktı. "Sen bir aptalsın. Buna pişman olacaksın."

Bakışları Rogan'a saplandı. "Telefonlarıma cevap vermeliydin. Onu elde ettiğini sanıyorsun ama asla elinde tutamayacaksın. Parşömen bir talep alır almaz seni terk edecek."

Arkasını döndü ve yanında insan Rottweiler köpekleri olduğu halde dışarı çıktı.

Linus Duncan, "Bu çok gergindi," dedi. Hesap cüzdanını açtı, içinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde isim yoktu, sadece bir telefon numarası vardı. "Yardıma ya da tavsiyeye ihtiyacınız olursa diye. İstedığınız zaman arayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Kartı aldım.

Karanlık yok oldu. Bekçi bana gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Baylor. Sizi izliyor olacağız. Herhangi bir sorun olursa orada olacağız, değil mi Michael?"

Michael başını salladı.

Rogan ve ben arabaya kadar yol boyunca hiç konuşmadık. Dışarıda güneş batmıştı ve dipsiz Teksas gökyüzü yıldızlarla süslü, baş aşağı duran siyah bir okyanus gibi üzerimize yayılmıştı. Arabaya bindik ve Rogan arabayı park yerinden dışarı sürdü.

Gece şehri penceremin önünden kayarak geçerken tüm sahne kafamda tekrar tekrar oynamaya devam etti: dilekçe, eski bir kitabın sayfasına hatla yazılmış ismim, büyükanneimin yırtıcı bakışları, tavandaki canlı karanlık ... . Sanki başka birinin başına gelmiş gibi gerçek görünmüyordu.

Rogan'a baktım. Aramızda garip bir mesafe vardı. O da oradaydı, arabada benimle birlikteydi ama sanki bir yabancıymışım gibi içine kapanık görünüyordu.

"Seni aradı mı?" Sonunda

sordum. "Mesaj bıraktı," dedi.

Bekledim ama detay vermedi. "Ne dedi?"

"Seni Tremaine Hanesi'ne getirmesine yardım edersem, seni bana vereceğini söyledi."

"Güzelmış. Peki benim bu plana uymam mı gerekiyordu?"

"Kız kardeşlerin olsaydı yapardın. Ya da annen." Sesi rahattı.

"Annenin boğazına bıçak dayamak seni çok hoşnut ederdi."

Connor gitmişti ve yerine Mad Rogan gelmişti: soğuk, hesapçı, gerektiğinde acımasız.

"Peki ya Parşömen?"

"Parşömen üç ana DNA veri tabanından biridir," dedi. "Catalina ile kardeş olduğunuzu kanıtlamak için Bekçi'ye bir örnek göndermeniz gerekecek. Örnek gönderildikten sonra bir veri tabanı seçmelisiniz. Tüm ailenizin sıralamasını yapacaklar."

"Gelecekteki eşlerin genetik eşleşmeleri için mi kullanılıyor?" "Öncelikle evet. Ayrıca babalığın şüpheli olduğu durumlarda da."

Aramızdaki uçurum gittikçe büyüyordu. Benden uzaklaşıyordu. Hâlâ çocuklar ve maçlar hakkında düşünüyordu. Bana bir çıkış yolu mu göstermeye çalışıyordu?

"Lütfen kenara çekin," dedim.

Arabayı bankete yönlendirdi. Emniyet kemerimi çözdüm, uzandım ve onu öptüm. Dudakları ateş gibiydi. Cevap vermedi ama ben daha çok denedim, dilimin ucuyla dudaklarını yaladım, onu tatmak istedim.

Emniyet kemeri çözüldü. Eliyle başımın arkasını yakaladı ve ağzımı aldı. Büyüsü etrafımı sararak benimkiyle karıştı. Connor'ın tadı, şehvet, güç ve ihtiyaçla yanan baş döndürücü sarhoş edici tadı beni doldurdu ve onu içime çektim, içinde eridim. Dilinin darbeleri sahiplenici bir hal aldı, parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendisine bağladı. Öpüşünde, ejderha ateşini tattığımda yanacağım ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağım konusunda beni uyaran bir tehdit vardı. Bu bende soyunup çırılçıplak onun üzerine tırmanma isteği uyandırdı.

Sihir erimiş bal gibi boynumun arkasına kayd, tenimde cızırdayan bir zevk yarattı. Ağzına doğru nefes nefese kaldım.

"Sen benimsin," dedi, sesi sertti. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

"Beni anlıyor musun Nevada? Çekip gitmiyorum. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam ve yapmak da istemiyorum."

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Gitmene izin vereceğimi sana düşündüren ne?"

Beni kendine çekti ve ben de kucağına tırmandım. Boynumu öptü. Sihir omurgam boyunca kıvrıldı, sıcak bir mutluluk. Onu bacaklarımla arasında istiyordum. Onu içimde istiyordum.

Arkamızda mavi ve kırmızı ışıklar vardı.

Rogan homurdandı.

Bir polis elinde fenerle bize doğru yürüyordu.

Koltuğuma geri döndüm ve elimi yüzüme kapattım. Rogan camı indirdi. "Evet, memur bey?"

"Aracınız devre dışı mı Bay Rogan?"

"Hayır," diye homurdandı Rogan.

"O zaman yolunuza devam etmelisiniz. Yol karanlık ve güvenlik açısından tehlike arz ediyorsunuz."

Vay canına. Anlaşılan Houston'da Merida Kasabı'ndan korkmayan tek polisle karşılaşmıştık.

"Bayan Baylor," dedi polis. "Savcı Jordan'ın selamı var." Oh.

"Halkın güvenliği için lütfen aracınızı çekin." Polis geri çekildi. Ayrılma belirtisi göstermedi.

Rogan camı açtı, ikimiz de emniyet kemerlerimizi taktık ve tekrar trafiğe çıktık.

Lenora Jordan, Harris Bölge Savcısı. Ben lisedeyken, o benim kahramanımdı. Yozlaşmaz, taviz vermez, özellikle de Hanedanlar tarafından işlenen suçlara karşı halkın son savunma hattı olarak görev yapardı. Onu ilk kez yıllar önce televizyonda görmüştüm; yıldırımından bir ağa sarılmış öfkeli bir fulgurkinetik Prime'ın çocuk tacizi suçlamasıyla mahkemeye çıkmayı reddettiği adliye binasının merdivenlerinden aşağı iniyordu. Lenora ona doğru yürüdü, havadan zincirler çağırdı ve tam orada, tüm kameraların önünde onu bağladı. Sonra da onu mahkemeye sürükledi.

Onunla tanışacağımı hiç düşünmemiştim ama tanıştım. Görüldüğü gibi biriydi ve ödümü kopardı. Rogan bile ona aç bir kaplana gösterilen türden bir saygıyla davrandı.

"Bu omzuna bir aşk dokunuşu muydu?" diye sordum. "Dosyalama yaptığımızı bildiğini söylemek için mi?"

"Evet. Bu gece benimle eve gel."

"Yapamam. Çok şey oldu ve ailemle birlikte olmam gerekiyor. Soruları olacaktır."

"Bekleyeceğim."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Bekleyeceğim," diye tekrarladı.

Onunla gitmek için neredeyse her şeyimi verirdim. Beni yatak odasına götürür, kıyafetlerimi çıkarır ve artık düşünemeyecek hale gelene kadar beni severdi. Ona sarılmış bir şekilde uyuyakalırdım, kaslı kolları beni sarar, sıcak ve sert göğsü sırtıma bastırırdı ve sabah uyandığımızda tekrar sevişirdik. Acımadığını söylemek. Fiziksel olarak incitti. "Rogan . . ."

"Nevada?" Dudaklarından dökülen adım bir okşamaydı.

"Ailemin hayatını alt üst ettim. Her şey darmadağın oldu. Bu gece orada olmalıyım. Eğer kız kardeşlerimden biri saat ikide kapımı çalarsa Sabah olduğunda onu rahatlatmak için yanında olmak istiyorum. Annem uyuyamazsa ve gecenin bir yarısı beni kontrol etmeye gelirse, orada olmak istiyorum. Ve eğer ben senin evinde olursam bunu yapamam.

Çünkü beni inletip çılgılık attırıyorsun ve ailemin duymak istediği şey bu değil."

Yüzü bana bundan hoşlanmadığını söylüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Duruşmalara kadar seni kaçırmayı planlıyorum," dedi.

"Bunu denemiştik, hatırladın mı?"

"Bodrum katındaki klimayı tamir ettirdim," dedi. "Beni bekleyen güzel bir zincir var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama kelepçelerim var."

"Hayır," dedim ona. "Tamam, belki. Kelepçeleri kim takacak?"

Sırttı.

Depoya ulaştık.

"Gitmek zorundayım," dedim ona. Gitmek istemedim.

Ağzını açtı ve parmağımı dudaklarına koydum. "Lütfen adımı söyleme. Eğer adımı söylersen arabadan çıkamam."

Parmağıma karşı gülümsedi. Hınzır bir erkek gülümsemesiydi ve onu hem yakışıklı hem de şeytani, bir iblis gibi gösteriyordu.

"Ciddiyim Rogan. Adımı söyleme, bana iyi geceler öpücüğü verme ve bana öyle bakma ... evet, öyle. Bana öyle bakma. Gitmek zorundayım. Yarın eski nişanlınızın kocasının kayboluşunu araştıracağım ve uykuya ihtiyacım var."

Hâlâ koltuktan kalkamıyordum. Beni bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Her ikisi de yardımcı olsa da, bu muhteşem seks ya da görünüşü değildi. Onu izlemediğimi düşündüğünde bana bakma şekliydi. Sanki ben onun evreninin merkeziymişim gibi. Bana öyle baktığında, onun için her şeyi yapardım. Birini bu kadar sevebilmem beni korkutuyordu, bu yüzden elimde kalan her bağımsızlık kısıntısını korumak için deli gibi savaştım.

"Sezar'ın gölgesini görüyorum," dedi.

Ben de öyle yaptım. Ama elimize kanıt geçene kadar hemen sonuca varmanın bir yararı yoktu. "Büyük bir tesadüf gibi görünüyor -Rynda'nın annesi ölüyor, ardından birkaç hafta içinde kocası ortadan kayboluyor. Ama görünüşe göre, işler zorlaştığında çekip gitme gibi bir geçmişi var ve şu anda işler onun için zor."

Beni Mad Rogan bakışlarıyla süzdü. "Eğer Brian'ın kayboluşu ile komplo arasında bir bağlantı bulursan, bunu bilmek istiyorum. Sonunda değil, uygun olduğunda değil, hemen."

"Evet, efendim. Sana iyi geceler öpücüğü verecektim ama şimdi veremem. Amirimle arkadaşlık etmek kurallara aykırı."

"Çok komik," dedi.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Nevada," diye seslendi arkamdan, bir dünya vaadi tek bir kelimeye sığdırmıştı. Yürümeye devam ettim.

Sesi beni bir dokunuş gibi okşadı. "Geri gel ve sana iyi geceler öpücüğü vereyim."

"Seni duyamıyorum." Koşarak kapıma gittim, içeri girdim ve kapattım. Büyük ve kalın bir kapıydı. Arkamdan güldüğünü duymuş olmam mümkün değildi. Hayal görmüş olmalıyım. Evet, işte buydu.

Eve doğru yürüdüm. Mutfağın ışığı yanıyordu. Sesler bana doğru süzülüyordu. Herkes hâlâ uyanıktı ve beni bekliyordu.

Yarın BioCore'a gidip Rynda'nın kocasını aramaya başlamam gerekecekti. Yarın Rogan'ı tekrar göreceğim. Ama önce bu geceyi atlatmam gerekiyordu. İçimi çektim, omuzlarımı dikleştirdim ve ailemle konuşmaya gittim.

Bölüm 3

Sabah olmuştu. Parlak güneş ışığı, neşeli mavi gökyüzü ve kafatasımın içini döven devasa bir baş ağrısı çekici. Bugün yapacak işlerim olduğu için gözlerimi açar açmaz iki tane ibuprofen almıştım ama bir işe yaramamıştı bile.

Dün gece eve geldiğimde bir sürü soruyla karşılaştım. Onlara olanları anlattığımda daha da fazla soruyla geldiler. Annem Victoria Tremaine hakkında bilgi edinmek istedi, Leon ev olduğumuzda bir silahı olup olmayacağını öğrenmek istedi, Catalina duruşmaları hakkında bilgi edinmek istedi, Arabella Michael'ın sevimli olup olmadığını öğrenmek istedi ve

Büyükanne Frida, Linus Duncan'la savaş sırasında bir kez karşılaştığını ve onun hâlâ o "ateşli, kara gözlü, İskoç şeyine" sahip olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Bu arada

Onları defettiğimde saat sabahın ikisine geliyordu. Yukarı çıktım, kıyafetlerimi çıkardım, yüzüstü yatağıma düştüm ve sızdım. Rüyamda Rogan'ı gördüm, bir saat sonra uyandım ve neden yatakta olmadığını anlayamadım. Artık sabah olmuştu ve ofisimize girerken arkamda bir buldozer sürüklüyormuşum gibi hissettim.

Cornelius çoktan masasına oturmuştu. Koyu gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir kravat takmıştı. Sarı saçları düzgünce geriye taranmıştı. En kötü zamanlarında bile Cornelius'un her zaman belli bir tarzı vardı. Düzgün, temiz ve sakindi. Aynı adamın bir fare sürüsüne şarkı söyleyerek canlı bir insanı yemelerini sağladığını asla tahmin edemezsiniz.

Bugün fareler yoktu ama Talon, onun tavuk şahini, kitaplığın tepesine tünemiş, kehribar rengi gözleriyle bana bakıyordu.

Cornelius başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. Ciddi mavi gözleri genişledi. Pahalı bir açık gri bluzun üzerine siyah bir Armani pantolon giymiştim.

ve Stuart Weitzman topuklu ayakkabılar, ki bunlar gerektiğinde koşmak için yeterince rahat olma gibi harika bir avantaja sahipti. Saçlarım düzleştirildi ve yüzümden geriye doğru toplanarak bir düğüm haline getirildi. Makyajım, baş ağrımı göz önünde bulundurarak toplayabildiğim tüm beceriyle yapıldı.

"Bir CIA ajanına benziyorsun," diye gözlemledi

Cornelius. "Hiç CIA ajanıyla tanıştın mı?"

"Hayır. Ama sana benzeyeceklerini tahmin ediyorum."

Ona, "Bu benim müşterilerime ilham veren bakışım," dedim. "İki tane Pahalı takımlar. Birini ilk görüşmeye giderken, diğerini de davayı kapatıp ödememi almaya geldiğimde giyiyorum. Geri kalan zamanlarda takım elbiseler plastik içinde dolabımın arkasında asılı duruyor."

"Bir müşteriyi etkilemeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Zaten bir müşterimiz var. Evini etkilemem gerekiyor. Kocasını kayıp ve eğer ailesinin bununla bir ilgisi varsa, beni ciddi bir tehdit olarak görmelerini istiyorum, böylece onun yerine bana odaklanabilirler. Benimle gelmeni istiyorum. Bu senin için iyi bir deneyim olur ve benim güvenilirliğime de yardımcı olur."

"Elbette." Cornelius ayağa kalktı.

"Müşterimiz Rynda Sherwood. Eski adıyla Rynda Charles." Dondu kaldı.

"Dün gece buraya geldi," diye açıkladım. "Kocasını kayıp." Cornelius sesini buldu. "O ... biliyor mu?"

"Rogan ve benim orada olduğumuzu biliyor. Tam olarak bilmiyor Olivia'nın nasıl öldürüldüğünü ya da bunu kimin yaptığını. Kalmayı tercih edersen anlarım." "Ama neden sana gelsin ki?"

"Çünkü annesinin tüm arkadaşları onu terk etti ve Sherwood Hanesi kocasının ortadan kaybolmasıyla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Gerçekten gidecek bir yeri yok."

"Bunun annesinin karıştığı komplo ile bağlantılı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Olabilir," dedim. "Ya da belki kocası stresli bir işkoliktir ve birkaç günlüğüne ortadan kaybolmaya karar vermiştir."

Cornelius bunu düşündü.

"Ayrıca bir Meclis olarak tanınmak için başvuruda bulunduğumu da belirtmeliyim." Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Tebrikler."

"Victoria Tremaine benim büyükannem," diye devam ettim. "Bu gelişmeden hiç memnun olmadı ve onu engelleyen kurallar olsa da

bir şey yapmayacağına söz veremem." "Gergin misin?"

Cornelius sordu.

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Seçme şansım olsaydı, duruşmalara kadar burada saklanmayı tercih ederdim ama Rynda'ya kocasını arayacağıma söz verdim."

"Saklanamazsın," dedi Cornelius sessizce. "Adınız kitapta yazıyor. İnsanlar hepinizi izliyor, ama özellikle de sizi, nasıl bir Ev olacağınızı görmek için. İlk izlenimler önemlidir."

"İlk izlenimler?"

Cornelius durakladı. "Meclis kuruluş dilekçesi verildiğinde, Meclis'in önünde okunur ve daha pratik olarak, kendi iç bültenlerinde duyurulur."

Harika. Teksas'taki her ev e-posta kutusunda adımızı görecekti. "Yani herkes biliyor mu?"

"Evet. Bu, diğer Hanelerin müdahalesini engellemek için yapılıyor."

"Hangi yeteneklerimizin test edilmesini istediğimizi bilecekler mi?"

"Evet."

Böylece kedi çantadan çıkmıştı. Kendimi tüm Teksas eyaletine bir hakikat arayıcısı olarak ilan etmişim.

Cornelius, "İzleneceksiniz," dedi. "Şu anda nasıl davrandığınız çok önemli."

O haklıydı. Saklanmak söz konusu olamazdı. Korkak gibi görünmeyi göze alamazdık.

Cornelius'a baktım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Var mısın, yok musun?"

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "İçeri. Kahvem için bir seyahat fincanı alayım."

BioCore, Post Oak Circle'ın dışında, Houstonian'ın karşısında, siyah camdan dikdörtgen bir binada hizmet veriyordu. Şehir merkezindeki kulelerin aksine bu bina uzundu, çok fazla alan kaplıyordu ama sadece birkaç kat yüksekliğindeydi.

Cornelius ve ben önüne park ettik. Birkaç hafta önce Rogan, Mazda minivanımı ikiye bölüp parçalarını bize saldıran bazı büyücülere fırlatarak yok etmişti. Onun yerine mavi bir Honda almıştı.

CR-V, ki sonradan fark ettim, tepeden tırnağa zırhlıydı. Büyükanne Frida onu değiştirirken çok eğlenmişti. Sihir ve kurşunlarla karşılaşsaydık, arabama koşardım.

Binayı taradığımı fark ettim, gizli bir tehlike arıyordum. Rogan'la yaşadığım maceralar beni paranoyak yapmıştı.

Araziyi geçip ağır cam kapılara yöneldim. Talon Cornelius'un omzuna yerleşti. Cornelius'un yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Konsantre mi oluyordu, gergin miydi, yoksa ikisi birden miydi anlayamadım. Böyle olmazdı. Sakin ve profesyonel olmasına ihtiyacım vardı.

"Tahta bir bacak ve üç boynuzlu bir şapkaya yatırım yapmayı düşündün mü?" Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, neden?"

Cam kapıdaki yansımaları işaret ettim. İnceledi.

"Sanırım Talon biraz papağana benziyor. Korkarım ben pek korsan sayılmam."

"Her şey tavırda bitiyor," dedim ona. "Bu binanın çalıntı hazineyle yüklü bir İspanyol kalyonu olduğunu ve sizin de bu kalyonun kaptanı olduğunuzu düşünün.

korsan mürettebatı."

Cornelius kendini biraz daha inceledi, mükemmel şekillendirilmiş saçlarına, temiz traşlı yüzüne ve pahalı takım elbisesine baktı, ağzını açtı ve "Arrr" dedi.

Sırıttım ve döner kapıyı ittim.

İçeride bizi steril, hilal şeklinde bir lobi karşıladı: beyaz duvarlar, ultramodern ışıklar ve siyah mermer zemin. Hilalin en geniş yerinde, soluk duvarda zar zor görülebilen bir çizgi çift kapıyı gösteriyordu. Kapının solunda, zeytin yeşili üniformalı iki muhafız resepsiyon masasında oturuyordu.

Gardiyanlar bize baktı ve Talon'a kötü kötü baktılar. Masaya yaklaştık. Gardiyanlara adımı ve kartımı verdim ve Edward Sherwood'la görüşmek istediğimi söyledim. Gardiyanlardan kısa olanı telefonu aldı ve sessizce konuştu.

Bekledik.

Kapılar fısıldayarak açıldı ve uzun boylu bir adam çıktı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, kahverengi saçları, açık ela gözleri ve kare bir çenesi vardı. Çoğunlukla nasıl yapacağını bilmediği için tam olarak yumuşamamış eski bir sporcu gibi hareket ediyordu. Özel dikim gri takım elbisesi omuzlarını daha da geniş gösteriyordu. Sende bir Eğer onunla gerçekten önemli olan bir şey arasında durursanız, sizi geçip gideceğini ve soğukkanlılığını kaybetmeyeceğini hissetti, çünkü bu kişisel olabilir. Ayrıca bu sabah baktığım fotoğraflarla da eşleşiyordu. Edward Sherwood, Brian'ın ağabeyi.

Sakin gözler, kendinden emin bir yürüyüş, çenesinde ya da omuzlarının çizgisinde gerginlik belirtisi yok. Eğer kardeşinin kaybolmasıyla bir ilgisi

varsa

ya bu işten sıyrılacağından tamamen emindi ya da mükemmel bir oyuncuydu.

"Bayan Baylor," dedi. Sesi de diğer özellikleri gibi ölçülü ve sakindi. "Rynda bana geleceğinizi söyledi."

"Günaydın."

El sıkıştık. Sıkı bir tokalaşması vardı. Asıl soru şuydu: Meclis bültenini okuyor muydu ve adımı hatırlayacak mıydı?

"Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Cornelius'a döndüm. "Müfettişlerimizden biri, Cornelius Harrison."

Cornelius da bir el sıkışma aldı.

"Daha rahat bir yerde konuşalım. Lütfen beni takip edin." Kapıya doğru yöneldi. Yaklaştığında kapı açıldı, içeri adım attık ve arkamızdan tıslayarak kapandı. Şaşırdım.

Önümüzde muazzam bir avlu uzanıyordu, yükseltilmiş yataklar ve saksılardan oluşan bir labirent, o kadar çoktu ki zemin aralarında kıvrımlı bir taş yol oluşturuyordu. İlk üç katın çoğunu kaplıyor olmalıydı. Yüzölçümünü tahmin bile edemezdim. Bizim depomuzu birkaç katın içine sığdırabilirdiniz.

kat kat fazla.

Edward patikadan aşağı doğru yürüdü ve ben de ona ayak uydurmak için hareket ettim. Yükseltilmiş yataklarda birkaç yaşlı ağaç yetişiyordu ve her biri çeşitli mantarlarla kaplıydı: tuhaf bir paspasa ya da ultramodern bir avizeye benzeyen, sarkan beyaz ipliklerden oluşan devasa bir kütle; granit grisinden canlı yeşile ve yoğun bordoya kadar daha önce hiç görmediğim bir düzine renkte hindi kuyruğu mantarı; muhtemelen bir mantar ya da belki de uzaydan gelen bir uzaylı olan turuncu yılanlardan oluşan bir yuva; parlak sarı mantarlardan oluşan devasa bir kütle ve bu böyle devam etti.

Likenler ağaçların üzerinde gelişti. Boya kalemleri kutusundaki her renkten balçık küfleri ağaç kabuklarını ve yosun kaplı devasa kayaları boyamıştı. Bazı likenler gölgede zayıf bir şekilde parlıyordu. Köklerden daha fazla mantar büyüyordu: ametist, çivit mavisi, neredeyse floresan yeşili. Bir mantar, beyaz ipliklerden oluşan bir ağla peçe gibi örtülmüştü. Deliklerinden parlak kırmızı bir sıvı akan Teksas kireçtaşı parçasına benzeyen bir mantar. Duvarlarda, pleksiglasın altında, soyut resimler gibi devasa bakteri kolonileri geliyordu.

Yabancı bir gezegene adım atmak gibiydi. Tek yapabildiğim bakmaktı.

Talon Cornelius'un omzundan havalandı ve ağaçların arasına daldı. "Çok bunalmış," dedi Cornelius. "Özür dilerim."

Yolda yürürken Edward gülümsedi. "Endişelenme. Biz biyolojik büyücüler yüklerimizin kendine has özellikleriyle başa çıkmak zorundadır. Hayat

öngörülemez."

"Sen de Brian gibi bir herbamagos musun?" diye sordum. Geçmişini kontrol ettiğimde öyle olduğunu gördüm.

"Evet. Ama benim yeteneğim ağaçlarla ilgili. Özellikle de meyve ağaçları. Brian mantarları yönetir. Burası onun krallığı." Edward elini uzaylı manzarasını kapsayacak şekilde kaldırdı. "Bu taraftan."

Sağa döndü. Virajda onu takip ettik. Mantar krallığı aniden sona erdi. Önümüzde bir koi deresi uzanıyor, genişleyerek kaya duvarlı ve uzak ucunda bir şelale olan bir gölete dönüşüyordu. Diğer tarafta güzel bir bahçe yayılıyordu. Bazıları çiçek açan, bazıları altın elma, kayısı ve kiraz veren meyve ağaçları saksılardan yükseliyordu.

Edward bizi küçük bir Japon köprüsünden geçirerek bahçeye götürdü.

"Muhtemelen neden aileye liderlik etmediğimi merak ediyorsunuzdur. Herkes merak ediyor," dedi. "Sadece bu soruyu soramayacak kadar kibarlar. Ben ailenin en büyüğüyüm ve bir Prime'im."

"Neden aileye liderlik etmiyorsun?" diye sordum.

"Ailemizde Brian ağzında altın bir kaşıkla doğdu. Mantar kaynaklı ilaçlarda, lezzetli elmalardan çok daha fazla para var."

Edward elini uzattı ve en yakındaki elma ağacı ona doğru eğilerek yapraklarıyla avucunu okşadı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

diye sordum. "Artık etmiyor."

Yalan.

Zemin aniden sona erdi. Yol hala oradaydı, ama taş yerine Önümüzde yeşil bir çimenlik uzanıyordu. Topuklu ayakkabıyla yürümek söz konusu bile olamazdı. Her adımda batardım.

Edward bekledi, beni izliyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım, elime aldım ve yürümeye devam ettim. Çimenler ayak parmaklarımdan altında serinlik hissettiriyordu. Bunu dikkatlice yapmalıydım. O bir Prime'dı ve yanlış bir adım bizi dışarı atırdabilirdi. Rynda'ya bazı cevaplar borçluydum.

"Bay Sherwood," dedim. "Rynda kocasının kayboluşunu araştırmak üzere ajansımızı tuttu."

"Bu bir şoktu," dedi. "Annesinin ölümündeki rolünüzü düşününce."

Pekala, Olivia'nın ölümünü aradan çıkardığımıza göre . . . "Size bazı sorular sormak istiyoruz. Bazı konular hassas olabilir. Bize söyleyeceğiniz her şey gizlidir, ama ayrıcalıklı değildir."

"Elimden geldiğince açık sözlü olacağım. Mantık çerçevesinde."

O tanıdık dırdır hissini bekledim ama büyüm sessiz kaldı. O samimiydi.
"Kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Perşembe akşamı saat altıdan biraz önce. Cuma günü bütçe toplantısı hakkında kısaca konuştuk. Ona katılmak isteyip istemediğini sordum. Araştırmasıyla meşgul olacağını söyledi. Ofisten ayrıldı. Kalktım ve pencereden otoparkın diğer ucundaki ağaçları izledim. Düşünmeme yardımcı oluyor. Ben otoparka doğru yürüdüğünde, arabasına bindiğinde ve uzaklaştığında hâlâ pencerenin önündeydi."

Gerçek. İyi bir başlangıç.

"Kardeşinizin iyiliği için endişeleniyor musunuz?"

"Evet."

Yalan. Çok erken konuştun.

"Rynda için endişeleniyorum," diye gönüllü oldu. "Ve çocuklar için." Gerçek.

Patika bizi koi havuzunun kıvrımına getirdi. Her ev geliştirme mağazasında bulabileceğiniz türden üç düz ahşap bank, kaba bir daire şeklinde düzenlenmiş olarak bekliyordu. Her birinin üzerinde bir kafes uzanıyordu.

akasma çiçekleri. Kızıl, beyaz, bordo, mavi, karışık büyük çiçekleri havaya ince, karmaşık bir aroma yayıyordu.

"Lütfen." Edward beni banka davet etti.

Ben oturdum. Cornelius yanımda yer aldı. Edward karşımızdaki bankı seçti.

Burası çok huzurluydu. Burada oturup saatlerce kitap okuyabilir, yabanasmalarını koklayabilir, gölete bakabilir ve ayaklarımın altındaki yumuşak ipeksi çimenleri hissedebilirdim. Beni buraya getirmesinin nedeni de tam olarak buydu. Burası onun krallığının bir parçasıydı. Burada rahattı ve konuşmayı yumuşatmak için rahatlatıcı çevreye güveniyordu.

"Brian küçük bir çocukken başının derde girmesinden hoşlanmazdı," dedi Edward. "Hiçbir çocuk sevmez ama kardeşim kolayca bunalırdı. Babamızın çocuk yetiştirme konusunda sert bir görüşü vardı. Kendi neslinin bir ürünüydü. Kardeşim kendisini babamızın hedef tahtasına koyacağını bildiği bir şey yaptığında ortadan kaybolurdu. Saatlerce saklanırdı ve bu konuda çok iyiydi. İlk başta herkes onun ortaya çıkmasını beklerdi. Sonra, ortadan kaybolmasından birkaç saat sonra, annem paniğe kapılırdı.

kötü bir şey olmuş olmalı. Bütün ev halkı

Bazen sabaha kadar onu ararlardı ve sonunda bulunduğunda herkes çok yorgun ve disiplini sağlayamayacak kadar rahatlamış olurdu."

"Brian'ın saklandığını hissediyor musun?" "Evet."

Doğru.

"Neden?"

Arkasına yaslandı. "BioCore yüksek profilli antibiyotik araştırmaları yapıyor. Ortalama bir insan antibiyotiklere ne kadar borçlu olduğumuza nadiren dikkat eder. Ameliyatlardan sonra çok az insanın enfeksiyondan öldüğünü kabulleniyorlar. Boğaz ağrısı, zatürre ve İYE hoş olmayan rahatsızlıklardır, ancak nadiren paniğe neden olurlar. Yoğun seyahatlere rağmen, artık veba ve salgın hastalıklara sahip değiliz. Artık rahatız. Bu bir hata."

Cornelius, "Doğa her zaman bir yolunu bulur," dedi.

Edward başını salladı. "Antibiyotiklere dirençli bakterilerde keskin bir artışla karşı karşıyayız. Mucize ilaçlarımız artık işe yaramıyor. Bu şu anda, bugün, bu dakikada oluyor. Savaşı kaybediyoruz. Tüberkülozdan sorumlu bakteri türü olan MDR-TB, çok sayıda antibiyotiğe karşı dirençli. MRSA, VRE, KPC, liste uzayıp gidiyor. Size daha fazla korkutucu kısaltma verebilirim ama hepsi aynı anlama geliyor. Yakında solunum yolu enfeksiyonu için rutin bir hastane ziyareti ya da apandisit alınması gibi nispeten güvenli bir ameliyat hayatınızı sona erdirebilir. Yeni ve daha iyi ilaçlar bulma yarışı devam ediyor. Brian bunun ön saflarındaydı. Bakteriyel tehditlere yanıt olarak mantarların hızlı mutasyonunu kolaylaştırmak için sihrini kullandı. Yeni antibakteriyel maddeler geliştirmeye çalışıyordu. Bu tehlikeli ve kazançlı bir çalışma alanı."

"Rekabetçi mi?" Tahmin ettim.

"Hem de çok. Dürüst olacağıma söz verdim. Olivia'nın Senatör Garza'nın ölümüne karışması ve bunun sonucunda çığ gibi büyüyen olumsuz reklam bizi yaraladı. Kötü bir şekilde. Brian Rynda ile annesinin iş bağlantıları için evlendi. Şu anda o bağlantılar kaçıyor."

Sanki Rynda vebaya yakalanmış gibiydi. Annesiyle bağlantılı her şey lekelenmişti.

"İki büyük yatırımcımız paralarını çekti. Miktar önemsiz değildi. İmzalanmış ve teslim edilmiş olan büyük bir sözleşme, onun yerine büyük rakibimize gitti. Gerekli virüs örneklerini elde etmekte zorlanıyoruz."

"Mali bir krizle mi karşı karşıyasınız?" diye sordum.

"Evet." Bu konuda garip bir şekilde rahat görünüyordu. "Hayatta kalacağız. Bunlar geçici aksaklıklar. Başka yatırımcılar bulacağız ve başka sözleşmeler yapacağız. Ama bu arada işler çok gergin. Rynda'nın bildiğinden çok daha gergin."

Bu Rynda'nın bana Brian'ın sakın olduğunu söylemesiyle uyuşmuyordu ama Edward yalan söylemiyordu. "Brian'ın bu sorunlardan haberi var mıydı?"

Edward'ın gözlerinden bir şey geçti. Küçümseme mi yoksa kızgınlık mı? Tam olarak anlayamayacağım kadar hızlıydı.

"Brian bir dahi. Onun alanı bilim ve araştırma. Mali konular ve şirketin günlük operasyonları benim sorumluluğumda. Birkaç gün önce onu durumdan haberdar ettim. Durumumuzun umutsuz olmadığını da bildirdim. Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, Brian bunalmış durumda. Ortadan kaybolması ve sorun çözüldüğünde geri dönmesi onun karakterine aykırı olmaz. Dediğim gibi, bu konuda mükemmeldir. saklanıyor."

Brian'ın sesi gittikçe gerçek bir iş parçası gibi çıkıyordu.

"Banka hesapları dışında nakit paraya erişimi var mı?" Cornelius sordu.

"Şaşırmazdım," dedi Edward. "Kötü günler için bir şeyler biriktirmeyi sever."

"Brian ve Rynda arasında evlilikle ilgili herhangi bir sorun olduğunu biliyor musunuz?" Ben sordum.

"Rynda kardeşim için ideal bir eş olmak için çok çalışıyor. Onun ihtiyaçlarını önceden tahmin ediyor ve Brian duygusal patlamalar yaşamıyor. Kardeşim sessiz ve kolay incinen biri, bu yüzden sakinliği ve rutini tercih ediyor."

Soruya cevap vermedi.

"Brian evliliğiyle ilgili herhangi bir memnuniyetsizliğini dile getirdi mi?" Cornelius sordu.

"Herkes arada bir evliliğinden memnuniyetsizliğini dile getirir," dedi Edward. "Son zamanlarda hiçbir şey söylememişti."

"Son zamanları tanımlayabilir misiniz?" diye sordum. "Son birkaç yıl."

Doğru.

"Brian'ın karısını kalıcı olarak terk edeceğine inanıyor musunuz?" Ben sordum.

"Hayır."

Yine doğru bir ifade. "BioCore Rynda'yı bir sorumluluk olarak mı görüyor?"

Edward öne doğru eğildi, bakışları birden odaklandı. "Rynda asla bir yük değildir. O zarafet, nezaket ve inanılmaz sabır sahibi bir kadın. Şefkatli ve zeki biri. Onu tanıdığımız için çok şanslıyız. Sherwood Hanesi'nin tam desteğine sahip."

Gerçek Edward Sherwood sonunda ortaya çıktı. Sinirlerine dokunmuştum. Kardeşi için endişelenmiyordu ama Rynda'dan bahsetmeye çalıştığım anda kafamı koparmaya hazırdı. İlginç.

"Kardeşinizi siz mi kaçırdınız, Bay Sherwood?"

Gözleri parladı. "Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım." "Bay Sherwood," dedim. "Rynda son derece üzgün. Bana geldi.

Çünkü diğer herkes onu geri çevirmişti. Duygusal sıkıntısını en aza indirmek için bunu mümkün olduğunca çabuk çözmek istiyorum. Sizi olası şüpheliler havuzundan ne kadar çabuk çıkarabilirsem, kardeşinize gerçekte ne olduğunu bulmaya o kadar çabuk geçebiliriz."

"Sana doğruyu söyleyeceğimi düşündüren ne? Yalan söylüyor olabilirim." "Ben mükemmel bir karakter yargıcıyım," dedim.

"Sevgilini kaçırdın mı?"

Kardeşim?"

"Hayır." Kasları çenesi boyunca oynadı.

Gerçek.

"Onu öldürdünüz mü ya da başka bir şekilde ona zarar verdiniz mi?" "Hayır."

"Brian'ın ortadan kaybolması için birini mi tuttunuz ya da sipariş ettiniz?" "Hayır!"

"Nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Nerede olabileceğini biliyor musunuz?" "Hayır."

"Kaybolduğundan beri sizinle iletişime geçmeye çalıştım mı?" "Hayır."

Tek bir yalan bile yok. Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim, Bay Sherwood." Edward ayağa kalktı. Öfkeliydi ama öfkesi sıkıca kontrol edilmiş, iradesi tarafından bir yumruk gibi sıkılmıştı. "İşimiz bitti mi?"

"Öyleyiz."

Telefonunu çevirdi ve kulağına götürdü. "Margaret, bazı insanlara çıkışı göstermeni istiyorum."

Margaret bize çıkışa kadar eşlik etti. Yolda Cornelius büyük bir ağacın yanında durakladı, Edward bizi kutsal alana götürürken ilk gördüğümüz ağaçtı bu. Girişin yanında duruyordu ve ıslak parlak şapkalarıyla sarı mantarların kalın kümelerini destekliyordu. Cornelius birkaç saniye ona baktı, Talon'u yanına çağırdı ve biz de binadan çıktık.

"Ne düşünüyorsun?" Arabayı park yerinden çıkarırken sordum. "Dürüst olduğumu sanıyordum."

"Öyleydi. Çoğunlukla. Kardeşini o kaçırmadı ve Brian'ın nereye gittiğine dair hiçbir fikri yok. Kardeşinin karısına aşık."

Cornelius başını salladı. "Yanlış kardeşle evlenmiş."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Uğradığım ağacı hatırlıyor musun? Hani şu sarı mantarlı olan?" Başımı salladım.

"Buna bal mantarı denir ve doğru şekilde hazırlandığında lezzetli olabilir. Eğer yanlış şekilde hazırlarsanız zehirlidir. Bu bir fakültatif saprofittir. Üzerinde yetiştiği ağacı öldürür ve sonra çürüyen odunuyla beslenir." Cornelius durakladı. "Bir elma ağacında yetişiyor."

Brian Sherwood mantarlarını yetiştirmek için herhangi bir ağaç seçebilirdi. Onun yerine bir meyve ağacı seçti. Ve onu tam avlunun girişine, kaçınılması mümkün olmayan bir yere koymayı seçti.

Cornelius, "Edward Sherwood her gün o ağacın yanından geçmek zorunda," dedi. "Ağacın yavaş yavaş öldüğünü, mantar tarafından boğulduğunu hissediyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor."

"Teşekkür ederim. Bunu kaçırdım."

"Faydalı olduğuma sevindim." Cornelius gülümsedi.

"Brian zalimliğinde pasif-agresif gibi görünüyor," dedim. "Ve o bir korkak. İşler ne zaman zorlaşsa kaçma eğiliminde ve karısının ya da kardeşinin bu işi çözeceğine inanıyor."

"Neden bu kadar yavaş gidiyoruz?"

"Çünkü Edward Sherwood doğruyu söyledi. Kardeşinin otoparktan aracıyla ayrıldığını görmüş, yani bir şey olduysa, bu yol boyunca uzanan üç millik alanda olmuş. Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Ne arıyoruz?"

"Sıra dışı her şey. Kırık cam. Patlamış lastik parçaları." "Ne kullanıyordu?"

"Mercedes-Benz, S550, iridyum gümüş metalik kaplama, bu da temelde paslanmaz çelik rengi anlamına geliyor."

Cornelius yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen bunu bilmem gerekirdi. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Ben de gülümsedim. "Bu benim hatam. Tüm detaylar e-postanızda. Davanın başında, bildiğimiz tüm ilgili bilgileri içeren temel bir bilgi paketi hazırlıyoruz ve Bern bunu telefonumuzdan erişebilmemiz için e-postamıza bırakıyor. Bunu size söylemeliydim ama uzun süredir bir aile şirketi olarak faaliyet gösteriyoruz ve hiç kimseyi kalıcı bir iş için işe almadım. pozisyonu."

"Sence Brian kaçırıldı mı?" Cornelius sordu.

"Şu anda onun her şeyi bırakıp birkaç günlüğüne sakın bir yere kaçmasına sıcak bakıyorum. Şirketi mali bir felaketin eşiğinde, oğlu hala sihir gösteremedi ve Ev'in seçkinlerine kapıları açması gereken karısı kirli olarak görülüyor. O herkesi hassas ve kolayca bunalan biri olduğuna inandırmış gibi görünüyor, ancak ağaç bana verdiği tepkilerde bir hesaplama olduğunu düşündürüyor ..."

Düşen bir köprünün üzerinden geçtik. İlerideki korkuluk sanki çarpmış gibi hafifçe eğilmişti. Kenara çektim ve arabadan indim. Gümüş bir boya lekesi korkuluktaki kıvrımı işaret ediyordu. Çömelip telefonumla fotoğrafını çektim. Sıra dışı başka bir şey yoktu.

"Şimdi ne olacak?" Cornelius sordu.

Ayaklarımın üzerinde döndüm. Caddenin karşısında yepyeni bir benzin istasyonu canlı bir iş yapıyordu.

"Şimdi gidip onlardan güvenlik kayıtlarını isteyeceğiz."

Üç dakika sonra benzin istasyonundaydık. Güvenlik kameralarından biri, benzin istasyonunun çıkışını görüntülemek için caddenin o bölümünü gösteriyordu.

ve tüm kayıtlar bir sunucuya yükleniyor ve doksan gün boyunca saklanıyordu. Müdür ve ben pazarlık yaptık. On bin dolar istedi. Ona gerçekten bir polis ve arama emriyle geri gelmemi isteyip istemediğini sordum, bu da hiç para alamamasına neden olacaktı. Bana dedi ki izinler zaman aldı. Ona adımları Google'da aramasını söyledim. Sonra o ve katibi Mad Rogan'ın şehir merkezini cehennemden gelen bir şeytan gibi parçalamasını izlediler. İki yüz dolar artı 19.99 dolarlık USB bellekte anlaştık. Bu da 8GB için büyük bir soygundu ama savaşımları seçmeye karar verdim.

USB'yi dizüstü bilgisayarıma taktım ve videoyu ileri sardım.

Saat 17:00.

17:30'da.

17:45.

Normal hızda çalışmasına izin verdim. Saat 17:51'de gümüş renkli bir Mercedes Görünüşe göre. Siyah bir SUV, belki de bir GMC Yukon, araca arkadan çarparak yoldan çıkmasına ve korkuluklara çarpmasına neden oldu. Mercedes'ten bir adam inmiş, muhtemelen Brian Sherwood, ancak emin olmak için Bug'dan görüntüyü iyileştirmesini istemem gerekecek.

Yukon'dan iki adam indi. Sürücü elini kaldırdı. Brian yere yığıldı. Şok tabancası. Sürücü Brian'ı bir çocukmuş gibi kucağına aldı ve Yukon'a taşıdı. Yolcu Mercedes'e bindi. Saat 17:52'de iki araç yola çıktı.

Cornelius kaşlarını kaldırdı.

Telefonumu çıkardım ve Rynda'yı aradım.

"Evet?" Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

"Haklıydın. Brian kaçırıldı," dedim.

"Biliyorum!" Sesi histerik bir tona ulaşmıştı. "Az önce evi aradılar!"

Bölüm 4

Brian ve Rynda Sherwood, Hunters Creek Village'da, emlak listesinde "aktif bir yaşam tarzı için tasarlanmış sevimli bir aile evi" olarak adlandırılan bir evde yaşıyorlardı.

Evi dört yıl önce satın almışlar ve emlak siteleri listeleri sonsuza dek arşivlemiş. Ev bir dönümlük bir arazide oturuyordu. Altı yatak odası ve beş odası vardı.

banyo, seksen beş yüz metre kare yaşam alanı, bir havuz, bir "parti kabini" ve hayal etmekte zorlandığım bir şarap mağarası. Aklıma Disney filmlerinden fırlamış ama okyanus suyu yerine şarapla dolu bir şey geliyordu.

Ev de üç buçuk milyona satıldı, bu da mahalle için ortalama bir fiyat. Arabayla giderken nedenini anlayabiliyordum. Etrafımız ormanla çevriliydi. Kuşlar ötüyordu. Sincaplar meşe ağaçlarının arasında büyüyen palmyelere tırmanıyordu. Houston'ın arabayla sadece iki dakika uzaklıkta olduğunu asla bilemezsiniz.

Evin önüne çıktık. Tanıdık bir tunç grisinin yanına park ettim. Range Rover. Rogan oraya bizden önce varmış. Rynda ya da güvenlik ekibinden biri onu aramış olmalı. Güzel. Onu benden daha iyi dinliyor gibiydi.

"Bu Rogan'ın arabası mı?" Cornelius sordu. "Evet."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz rahatsız ediyor." Bunun beni rahatsız etmemesi için robot olmam gerekirdi. "Ama her şeyi bir perspektif içinde tutmaya çalışıyorum."

Başını eğdi, detaylandırmamı bekledi.

"Rynda annesini ve tüm arkadaşlarını yeni kaybetti. İçimde bir his var. Kocasına çok güvenmiş olmalı ve şimdi o da kayıp. O bir anne ve hayatta kalmaya ve çocuklarını korumaya odaklanmış durumda.

Güvenli. Rogan'ı küçüklüğünden beri tanıyor. Rogan aileden sayılır ve onu ve çocukları bu süreçte hayatta tutacak sihre ve kaynaklara sahip. Ona ulaşması çok doğal."

Cornelius, "Onu ailesi olarak gördüğüne inanmıyorum," dedi.

"Onu istediği gibi görebilir. Ben sadece Rogan'ın beni nasıl gördüğünü önemsiyorum."

Beni sevdiğini söyledi ve yalan söylemiyordu. Yeteneğim olmasa bile ona güvenirdim. Rogan tehlikeli, zaman zaman ne yapacağı belli olmayan ve her zaman inatçı biriydi. Fırsat verildiğinde, hedeflerine ulaşmak için insanları bir buldozer gibi ezip geçerci. Ama onu asla hile yaparken göremezdim. Bunun için fazla açık sözlüydü. Bu onun doğasında yoktu.

İkimiz kapıya doğru yürüdük. Silahlı bir koruma yolumuzu kesti. Rogan'ın eski askerlerinden biri değildi; bu adam bir vücut geliştirmeci ile park bekçisi arasında bir şeye benziyordu, zeytin rengi kargo pantolonu çöl teni botlarının içine sıkışmıştı ve haki polo gömleği geniş omuzlar ve kalın göğüs. Belli ki aşırı gelişmiş fiziğine uyum sağlaması için özel olarak dikilmişti. Şaşırtıcı derecede dar olan belinde kalın bir naylon taktik kemer, düz bir kılıf içinde bir tabanca, kelepçeler ve bir el telsizi asılıydı. Takımı tamamlayan bir çift aynalı havacı gözlüğü vardı. Güneş gözlüğü ve üzerinde "Sherwood Güvenlik" yazan bir şapka. Yüksek fiyatlı kiralık kas gücü.

"Nevada Baylor ve Cornelius Harrison," dedim ona.

Telsize bir şeyler mırıldandı ve bize kapıyı açtı.

Evin içi de dışı kadar güzeldi. Her yer benzer şekilde üniformalı spor salonu fareleriyle doluydu ve hepsi de bize sert bakışlar atmak için durakladı. Kısa fuayeden geçerek bir salona girdik. kavernöz aile odası. Narin mobilyalar, güzel bir Doğu halısı, oyuncak bir kamyon, yerde bir su tabancası ve duvarda güzel modern çerçeveler içinde bir çocuğun resimleri. Beyaz ve altın rengiyle parıldayan devasa bir Noel ağacı en şerefli yerde duruyordu.

Rynda yerin ortasında durmuş kendine sarılıyordu. Rogan ona çok yakın duruyordu, bir eli omzundaydı. Gözleri sıcaktı ve yüzü endişeliydi.

Beni gördü.

"Telefon konuşmasını kaydettiniz mi?"

diye sordum. "Evet." Cep telefonunu kaldırdı ve oynat tuşuna bastı.

Bir erkek sesi, "Ne istediğimizi biliyorsun." dedi. Kayıt kesildi.

"Başka bir şey söylediler mi?"

"Hayır."

"Ne istediklerini biliyor musun?"

"Hayır!" Gözyaşları Rynda'nın gözlerini ıslattı. "Ne istediklerini bilseydim, onlara çoktan vermiş olmaz mıydım sanıyorsun? Kocam ellerinde!"

Yalan söylemiyordu.

Rogan, "Çocukları toplayın ve valizlerinizi hazırlayın," dedi. "Şehrin ortasında güvenli bir üssüm var."

Ve onu kendi karargahına taşımayı teklif etti.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Rynda başını salladı. "Burası benim evim."

Rogan'ın yüz ifadesi saçma sapan bir maskeye dönüştü. Ona emirler yağdırmak üzereydi ve Rynda buna karşı çıkacaktı. O bir Prime'dı.

Sessizce salladım

Başımı ona çeviriyorum.

"Hadi oturalım," dedim. "Herkes gerçekten üzgün, bu yüzden biraz durup nefes alalım."

Ben oturdum. Rynda karşımdaki süslü kanepeye oturdu. Çok hızlı nefes alıyordu. Eğer onu sakinleştirmezsem, aşırı nefes alacaktı. Düşünce zincirini kırmak zorundaydım.

"Bunlar Kyle'ın duvarlardaki resimleri mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Annem onları çerçeveletti."

"Çok yetenekli."

"Teşekkür ederim," dedi, muhtemelen otomatik pilotta. "Su tabancası ne olacak?"

"Bu Jessica'nın. Onu bununla pusuya düşürmeye bayılıyor." "Çocuklar şimdi nerede?"

"Svetlana ile oyun odasında."

Nefes alış veriş derinleşti.

"Svetlana kim?"

"Dadı servisinden."

"Dadı hizmetini nasıl aldınız?"

"Mahalledeki tüm anneler bunu kullanıyor. Kimin tavsiye ettiğini hatırlamıyorum."

"Telefonu ne zaman aldın?" Sesimi sessiz ve sabit tuttum. Telefonunu kontrol etti. "Ondan on iki dakika sonra."

"Sesi tanıdın mı?" "Hayır."

"Tekrar dinle, dikkatlice."

O yaptı. "Hayır."

"Brian'ın herhangi bir düşmanı olduğunu düşünebiliyor musun?" "Size söyledim ya, hayır."

"Rynda," dedi Rogan, "birisi güpegündüz sokakta bir Prime'ı kaçırdı. Rakip bir House olmalı. Başka kimse buna cesaret edemezdi. Brian bir şey söyledi mi? Birine kızmış mıydı?"

"Brian sinirlenmez." Rynda içini çekti.

"Onun en büyük rakibi kim?" Ben sordum.

"Rio Evi," dedi. "Ama o bu konuda ayrıntılı bir şey bilmez. Edward işleri yürütüyor. Brian mantar yetiştiriyor."

Rogan bana bakıyordu.

"Edward temize çıktı," dedim ona.

"Edward'ın Brian'ı kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Rynda başını salladı.

"Edward asla bana zarar verecek bir şey yapmaz."

Rynda'nın cep telefonu çaldı.

"Hoparlörü aç," dedim ona.

Aramayı cevapladı ve ekrandaki hoparlör düğmesine bastı. Yavaşça elinden aldım.

Aynı erkek sesi, kontrollü, hatta. "Onu bize ver, yoksa eve parça parça dönecek."

"Benim adım Nevada Baylor," dedim. "Rynda'nın adına sizinle pazarlık yapmaya yetkiliyim."

"Pazarlık yok."

"Taleplerinizi karşılamaya çalışıyoruz. Brian'ın eve sağ salim dönmesini istiyoruz. Ama doğru insanlarla muhatap olduğumuzu bilmemiz için yaşam kanıtı istiyoruz. Bizim yerimizde olsaydınız, siz de yaşam kanıtı isterdiniz, değil mi?"

Bir duraklama oldu. Daha yumuşak bir erkek sesi "Rynda?" dedi.

"Brian!" Rynda telefona doğru çılgınca bir hamle yaptı ama Rogan onu sıkıştırdı. "Brian, iyi misin?"

"Sadece onlara istediklerini ver. Lütfen."

Telefon görüşmesi sona erdi.

Rynda yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"FBI-" Ben başladım.

Rogan, Rynda ve Cornelius aynı anda "Hayır," dediler.

Evet, neden tam olarak bu tür suçlarda uzmanlaşmış profesyonelleri çağırmayalım ki? Bu aptalca olurdu. "Tekrar arayacaklar."

"Ya onu öldürürlerse?"

"Onu öldürmeyecekler," dedi Rogan. "Onu kaçırmaya zahmetine katlandılar, bu da fidye istedikleri anlamına geliyor. Onu öldürürlerse pazarlık edecekleri bir şey kalmayacak."

Telefonu ona uzattım. "Rynda, bir dahaki sefere aradıklarında duygusal bir bağ kurmalısın. Bu çok önemli. Onlara sorular sor. Cevap verirlerse, cevabı onlara tekrarla ve doğru olup olmadığını sor. Onları sizinle aynı fikirde oldukları bir yere getirin. Sizi kendi taraflarında görmeye alışmaları gerekir. Sihrinizi kullanın. Zor olduğunu biliyorum ama üzülemezsiniz ve histerik davranamazsınız. Hepinizin bu işte birlikte olduğunuzu ve onların başarılı olmasını istediğinizi düşünmelerini sağlayın. Size ne istediklerini söylemelerini sağlayın."

Telefonu aldı ve başıyla onayladı.

Rogan, "Benimle daha güvende olacaksın," dedi. "Cep telefonunu arıyorlar. Yanına alabilirsin."

"Saçmalama Connor. Ben bir başbakan gibi inşa edilmiş bir evdeyim. ve silahlı muhafızlarla dolu bir kale. Çocuklarım zaten korkmuş durumda, bir de şehrin öbür ucundaki barakanıza taşınmamızı istiyorsunuz. Hayır. Ben burada kalacağım. Burada kalmak zorundayız çünkü babamızın eve dönmesini bekliyoruz."

Rogan'ın yüzü fırtına vaat ediyordu. "Pekâlâ. Bu durumda, evinize bir ekip göndereceğim."

Rynda ona baktı ve gözlerinde tüm kırılganlığın ardında çelik vardı. "Hayır, yapmayacaksın. Bizim kendi güvenliğimiz var. Teklifin için minnettarım ama hayır. Ben çocuklarıma bakacağım. Eğer bana yardım etmek istiyorsanız, lütfen kocamı bulun."

Ondan sonra söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Dışarıda derin bir nefes aldım. "Bana neden FBI'ı arayamayacağımızı açıklamak ister misin?"

Cornelius, "Neumann'ın kaçırılması," dedi.

Rogan, "Rakip bir House 1980'lerde George Neumann'ı kaçırdı," diye açıkladı. "FBI içeri girdi ve kırktan fazla ajanını kaybetti. Kimse suçlu bulunmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Rogan omuz silkti. "Bağlantılar ve mükemmel avukatlar için yeterli para. FBI artık adam kaçırmaya olaylarımıza karışmıyor. Bu House'un işi. Kendimiz hallediyoruz."

Güzel. House olmanın hesaba katmadığım bir başka avantajı: Başınız belaya girdiğinde, kolluk kuvvetleri size yardım etmez.

Rogan telefonuna bir şeyler yazdı. "Evi terk etmesi için onu ikna etmeme yardım etmeliydin."

"O bir anne ve bir empati uzmanı. Çocuklarının ne kadar korktuğunu çok iyi biliyor. Onların istikrara ve tanıdık bir çevreye ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Vahşi atlar onu şu anda o evden dışarı sürükleyemez." Yüzümü ovuşturdum. "Ona yardım etmesi için bir rehine arabulucusu gönderebilir misiniz?"

Rogan, "Yoluna devam ediyor," dedi. "O da bir empat. Ama ona ihtiyacımız olmayacak. Rynda gezegendeki en iyi müzakerecilerden biri. Sadece hiç kullanmak zorunda kalmadı. O öne çıkacaktır."

"Anlamama yardım eder misiniz?" Cornelius sordu. "Rynda'nın annesi gücünü kullanmaktan hiç çekinmezdi. Rynda neredeyse isteksiz görünüyor."

Rogan, "Rynda nazik biri," dedi. "Küçük yaşlardan itibaren sihrinin başkalarını rahatsız ettiğini fark etti. Asla kimseyi rahatsız etmek istemedi. Biri onu tekrar ararsa haberimiz olur."

"Telefonunu klonladın mı?"

Rogan bana göz kırptı.

"Brian'ın kaçırılma kaydını bulduk," dedim. "Bern'e e-posta ile gönderdim. Muhtemelen Bug'la çoktan paylaşmıştır."

Yazmayı bıraktı. "Ve bana göstermedin mi?"

"Sana gösterseydim, Rynda bunu görürdü. Bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramaz." Arabama doğru yöneldim.

Rogan bana yetişti. "Nereye gidiyorsun?"

"BioCore'a dönüyoruz. Edward Sherwood'u House Rio'yu aramaya ve onları şüpheli olmaktan çıkarabilmem için dinlemeye ikna etmeliyim."

Rogan, "Bu House Rio değil," dedi. "BioCore'un mali analizini yaptım. Sherwood Hanesi şu anki haliyle kimse için bir tehdit değil."

"Biliyorum ama t'lerimi çarpı, i'lerimi nokta yapmam gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim."

Sherwood beni ve Cornelius'u oyalamaya karar verirse Rogan işe yarayabilirdi. Baylor Araştırma Ajansı'nı ve küçük bir Meclis'in önemli bir üyesini devre dışı bırakmak bir şeydi. Deli Rogan'a hayır demek başka bir şeydi.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hiçbir binayı yıkmayacağına söz ver." Bana en kibar ejderha gülümsemesini verdi. "Söz veriyorum."

Cornelius ve ben yol süresini Rogan'a sabahki ziyaretimiz hakkında bilgi vermek için kullandık. Aynı yere park ettim, indim ve üçümüz kapıya doğru yürüdük. İki güvenlik görevlisi hâlâ yerlerindeydi. Kısa boylu olan ayağa kalktı. "Burada bulunmanıza izin yok."

"Lütfen Edward'a kardeşi hakkında bilgi sahibi olduğumu söyleyin," dedim. "Ayrıca, bu Mad Rogan."

Rogan ters ters baktı.

Kısa boylu muhafızın rengi soldu. Arkadaşı telefonu aldı ve hızlı, acil bir fısıltıyla konuştu.

Rogan kapıyı inceliyordu.

"Lütfen kırma," diye mırıldandım.

"Mantarlı elma ağacını görmek istiyorum."

"Eğer burada durursan, Edward dışarı çıktığında onu göreceğinden eminim."

Birkaç dakika geçtikten sonra beyaz kapılar açıldı ve Edward sinirli bir ifadeyle dışarı çıktı.

"Demek bu işin arkasında sen varsın," dedi Rogan'a. "Ve evcil doğruluk arayıcını da yanında getirmişsin."

Görünüşe göre Edward benim kim olduğumu ve şahitlerimin kimler olduğunu anlatan Meclis bültenini bulmuştu. Şimdiye kadar kaç kişinin benim bir hakikat arayıcısı olduğumu bildiğini merak ediyordum. Tanıdık bir endişe beni sıkıştırdı. Tüm hayatımı hayatım boyunca sırrımı korudum, çünkü sonunda bir sorgucu olmak istemiyordum. Artık bir önemi yoktu. Bir kez Meclis olduğumuzda, kirli işlerini yapmam için bana baskı yapan üç harfli ajansları savuşturabilirdim.

"O kimsenin evcil hayvanı değil," dedi Rogan. "En azından benim."

Ve sonra gülümsedi. Böyle gülümsediğinde ne olacağını çok iyi biliyordum. Eğer harekete geçmezsem, bina Edward'ın başına yıkılacaktı.

"Üzülme," dedim. "Seni kıskanıyor çünkü o Rynda'ya aşık ve sen de onun eski nişanlısısın."

Edward Sherwood çok hoş bir mor renge büründü. Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Cornelius gülümsedi.

Rogan Edward'ı sıradan bir ilgiyle izledi. "Dediğim gibi, kimse evcil hayvan değil. Kardeşiniz kaçırıldı. Görüntüleri görmek ister misiniz?" Edward konuşma yeteneğini yeniden kazandı ve gerçekten de isteyeceğine karar verdi, görüntüleri görmek istediğini söyledi. Ofisine geçtik ve orada kaydı izledi. Sonra yaklaşık beş dakika boyunca küfretti ve atıp tuttu. "Aptal" ve "moron" gibi kelimeler kullandı ve "ona yüzlerce kez koruma almasını söyledim" dedi.

söylendi. Rio Hanesi'ni görmeye gitmekte tereddüt etti çünkü BioCore ve Sherwood Hanesi'nin zayıf görünmesini istemiyordu. Sonra Rogan ağzını açtı ve her türlü finansal bilgi ortaya döküldü ve Edward Rogan'ın haklı olduğuna ve zaten olduklarından daha zayıf görünemeyeceklerine karar verdi.

Rio Evi ziyareti dört saat sürdü, çünkü öncelikle Merkez şehrin öbür ucundaydı ve trafik cinayet gibiydi. Evin Başkanı, üç oğlu, iki kızı ve herkesin eşiyle görüştük. Kimse Brian'ın kaçırılmasıyla ilgili bir şey bilmiyordu, kimse bunu organize etmemişti, kimse bunu gerçekleştirmemişti ve herkes doğruyu söylemişti.

Üsse dönerken Bug Rogan'a son gelişmeleri aktardı. O ve Bern güvenlik kayıtlarında harikalar yaratmışlar ve Brian'ın arabasını ve kaçırانların aracını I-10 West'e kadar takip etmişlerdi; bu noktada Houston'dan ayrılmışlar ve Houston ile San Antonio arasında uzanan küçük kasabalar ve bir sürü hiçlikten oluşan bölgeye girmişlerdi. Meşhur izler kayboldu. Rogan'dan arabayı sürmesini istedim, böylece Cornelius ve ben Bern'in raporunu gözden geçirebilecektik. Kuzenim Brian'ın sosyal ağlarını taramış ve kişisel e-posta hesabına girmişti. Sonuçlar iç karartıcıydı.

"Olivia'yla bağlantılı olmalı," dedim. "Brian hayatını hiçbir sorun çıkarmadan yaşadı: işe gitti, eve geldi, hiçbir ilişkisi olmadı, güçlü siyasi ya da dini görüşlerini dile getirmedi, ne dost ne de düşman edindi."

"Yani adam bir mantar." Rogan kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Kaba olma. Bir tane sosyal ağ hesabı vardı."

"Oh?"

"Pinterest."

"Bana bunun porno olduğunu söyle. Lütfen."

Cornelius arka koltuktan yardımsever bir şekilde, "Mantarların resimlerini kaydetmiş," dedi.

Rogan iç çekti. "Onunla neden evlendiğini anlamıyorum."

"Bana daha önce onunla istikrara ihtiyacı olduğu için evlendiğini söylemiştin." Rogan'ın denese bile Rynda'ya veremeyeceği bir şey.

"Başka şekilde ifade edeyim. Onunla neden evli kaldığını anlamıyorum. Bu istikrar değil, bu yavaş bir boğulma." Rogan bizim sokağa döndü ve arabayı güvenlik kulübesinin yanından geçirdi. "Rynda sevilme istiyordu. Seilmeye ihtiyacı vardı. Onu desteklemek ve korumak için fazladan adım atacak birine ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, birinin öne çıkıp ona destek olmasına ihtiyacı vardı."

Orada. Onun yerine, kardeşine eziyet eden ve ilk sorun işaretinde kaçıp giden ve parçaları toplamak için onu terk eden bir hıyarı var."

"Çok geç değil. Onun için o güçlü destekleyici adam olabilirsiniz." Ve bir anda dökülüverdi.

Rogan arabayı deponun önüne park etti, döndü ve bana baktı, mavi gözleri kuşkuluydu. "Kıskandın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Tekrar Cornelius'a baktı. Hayvan büyücüsü ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarıdaydı.

Rogan uzun bir süre beni düşündü ve güldü. Kapıyı çarpmadan arabadan çıkmayı başardım. Park yerimizde tanımadığımız bir Volvo vardı. Bir ziyaretçimiz vardı.

Volvo havada yükseldi ve yavaşça depo kapısının önüne indi.

Döndüm. Rogan Honda'ya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

"Rogan, arabayı yerine koy."

"Bu akşam benimle yemeğe gel, bunu düşüneceğim."

Evet! "Hayır. Teröristlerle pazarlık yapmam."

"Eğer benimle yemeğe çıkmazsan, pencerenin önünde durup bir müzik kutusundan saçma sapan bir şeyler çalmak gibi sert bir şey yapmak zorunda kalacağım.

şarkı."

"Teyp kutusunu nereden bulacaksın ki?"

"Eminim bir tane bulabilirim."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Beni saat altıda al."

"Yedi," dedi. "Saat şu anda beş ve en azından önümüzdeki bir saat boyunca meşgul olacaksınız. Numunelerinizi verirken iyi eğlenceler."

Ne örneği?

Volvo kalktı ve yerine geri kaydı. Bana hiçbir şey söylemeyen özel bir ATCG105 plakası vardı.

Rogan karargâhına doğru yürüyerek uzaklaştı.

Cornelius arabanın kapısını açtı ve dikkatle dışarı baktı.

"Evet?" diye sordum. Ben sordum.

"Dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını kontrol ediyorum."

Herkes komedyen olmuştu. İçimi çektim ve ofisime gittim.

Konferans salonumuzda **bir** adam beni bekliyordu. Bernard onunla oturdu. İçeri girdiğimde dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve bana el salladı.

Adam kırk yaşlarında, bir maraton koşucusunun yapısına sahipti; zayıf, uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Siyah gömlek üzerine muhafazakâr siyah bir takım elbise giymiş ve şık siyah bir kravat takmıştı. Saçları koyu renkti ve yüzünden geriye doğru taranmıştı, gözlüklerinin çerçevesi de siyahtı ve tüm bu karanlığa karşı açık mavi gözler göze çarpıyordu.

Bern, "Nevada, bu Scroll A.Ş.'den Bay Fullerton," dedi. "Kayıt Bürosu adına DNA'mızı almak için burada olduğunu söylüyor."

İçimi bir endişe kapladı. Er ya da geç Arabella'nın DNA testine girmesi gerekecekti ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Canavarlar kanımızda saklıydı ve bir kez bulunduklarında, bu konuda bir şey yapmak için çok geç olacaktı.

Bay Fullerton ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de sıktım. Sıkı ve kuru bir tokalaşması vardı.

Arkamdan Cornelius koridora doğru yürüdü ve konferans salonunun kapısının önünde durdu.

"İyi akşamlar Bay Harrison," dedi Fullerton. "Kızınız nasıl?" "İyi akşamlar," dedi Cornelius ona. "Matilda iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Cornelius bana baktı. "İki kez genetik testten geçmek zorunda kaldım, ilki çocukken, ikincisi de baba olarak. Benim de katılmamı ister misin? Bu seninle mi?"

"Evet.

Lütfen."

Cornelius başıyla onayladı ve masaya oturdu. Fullerton ve ben de oturduk.

"Catalina da burada olmalı." Telefonumu elime aldım ve kız kardeşime mesaj attım.

Bekledik. Birkaç dakika sonra Catalina kapıdan içeri girdi ve tek kelime etmeden Bern'in yanındaki yerini aldı.

Fullerton, "Bildiğiniz gibi Bayan Baylor, sizinle birlikte kalifiye olan herkes için genetik bir örnek sunmanız gerekiyor," dedi. "Genetik Ev Kayıtları Ofisi tarafından yapılan örnekleme çok basittir. Sadece sizin ve sizinle birlikte olası bir teste giren herkesin House Baylor akraba ve ailevi durumları sizin belirttiğinizle eşleşiyor. Başka bir deyişle, Catalina ile kardeş olduğunuzu ve Bernard'ın kuzeniniz olduğunu belirlemek için test yapacaklar."

"Hiç hata yapıyorlar mı?" Catalina sordu.

Fullerton, "OHR son derece titiz çalışıyor," dedi. "Ancak insan hatası her zaman mümkündür. Bu nedenle tüm OHR sonuçları, genellikle genetik arşivlerden biri olan üçüncü bir tarafça bağımsız olarak doğrulanmaktadır. resim. Kuzey Amerika'nın en büyük genetik arşivi olan Scroll, Inc. şirketini temsil ediyorum. Bugün Kayıt Bürosu için genetik numuneleri almak üzere buradayım; ancak bu vesileyle size hizmetlerimizi de sunmak istiyorum. Sağladığımız testler çok daha kapsamlı. Kapsamlı bir genetik profil, ailenizin anlık bir görüntüsünü oluşturuyoruz. Genetik hastalıklara karşı bilinen tüm yatkınlıkları test ediyoruz. İsteğiniz üzerine şunları yapabiliriz soyunuzun köklerinin izini sürebiliriz. Ayrıca, belirttiğiniz sihir yeteneklerine sahip yavrular üretme olasılığı en yüksek olan potansiyel eşleri de önerebiliriz."

Rogan'ın hayaleti zihnimde yükseldi. *Biz uyumlu değiliz, Nevada.* . . Bunu gerçekten ne kadar önemseydiğini merak ettim. Belki de itiraf ettiğinden daha fazla. Brian Sherwood oğlunun bir Prime olmamasını zar zor kaldırılabiliyordu.

"Ama bu bir garanti değil," dedim. "Bu genetik eşleşme her zaman kişinin istediği çocuğu doğurmuyor mu?"

Fullerton, "Büyü çok az anlaşılmış bir olgudur," dedi. "Tahminlerimiz sayesinde, bir çocuğun belirli bir dalda olma olasılığını büyük ölçüde artırabiliyoruz. Matematiksel olarak konuşmak gerekirse, çocuğun hangi büyü dalına gireceğini tahmin etme konusunda yüzde seksen yedi başarı oranına sahibiz - elemental, zihinsel veya gizli. Bu genel bir istatistiktir. Gerçek şanslar belirli bir eşleşmeye bağlıdır."

"Bu nasıl çalışıyor?" Catalina sordu.

"Bizi işe almayı seçerseniz, kan örnekleri toplayacağım. Onları DNA'nızın analiz edileceği laboratuvarımıza nakledeceğim. Bunun sonuçları analizler mühürlüdür. Mahkeme kararıyla bile olsa bunları ifşa etmeye zorlanamayız. Sağlayacağımız bilgiler üzerinde tam kontrole sahipsiniz. Başka bir Ev sizi olası bir eşleşme olarak değerlendirmek isterse, temel bilgileri içeren profilinizi talep edebilir. Size bildirilir ve bu noktada talebi kabul edebilir veya reddedebilirsiniz. Onayınız olmadan hiçbir şeyi yayınlamayacağız. Onay verilirse ve diğer Ev sonuçları ilgi çekici bulursa, ayrıntılı bir profil talep edebilir.

Buna izin vermek ya da reddetmek yine size kalmış."

Fullerton durakladı ve öne doğru eğildi, mavi gözleri odaklanmış ve netti. "Genetik bilgilerinizi koruyoruz. Eğer herhangi bir şeyin farkına varırsak

Vicdansız bir kurumun genetik örneklerinizi veya analiz sonuçlarınızı toplama, analiz etme veya satma girişiminde bulunması halinde, bu kişileri son derece sert bir şekilde takip edeceğiz önyargı."

"Onları dava edecek misiniz?"

Catalina sordu. Fullerton, "Onları öldüreceğiz," dedi.

Kız kardeşim bana baktı.

Cornelius sessizce, "Bu standart bir uygulama," dedi. "Daha büyük kayıtlı ajanslardan herhangi biri de aynısını yapacaktır."

Fullerton, "Gizliliğiniz bizim için büyük önem taşıyor," dedi. "DNA hırsızlığına yönelik her türlü girişimi çok ciddiye alıyoruz. Yasa gereği rakiplerimizin listesini size vermek zorundayım."

Önündeki dosyayı açtı ve bana üzerinde şirketlerin listesi olan bir kağıt parçası uzattı.

"Bizi dikkate alacağınızı umuyorum. Bahsettiğim gibi, Kuzey Amerika'daki en büyük arşiv biziz. Rogan Hanesi de dahil olmak üzere tüm ABD Hanelerinin yüzde altmışından fazlasını sıraladık."

Bundan bahsetmesi çok komik.

"Belirli bir soyla ilgileniyorsanız, talebinizi daha hızlı bir şekilde işleme koyabiliriz. Bir Ev için profilimiz yoksa, onu hangi ajans sıraladıysa onunla çalışacağız, bu da birkaç gün ekleyebilir.

talebin işleme alınmasına kadar geçecek günler. Evinizle ilgileneceğiz Bayan Baylor. Sağduyumuzla gurur duyuyoruz."

"Ya başka bir Meclis eşleştirme yapmak dışında bir nedenle kayıtlara erişmek isterse?" Ben sordum.

"Onay taleplerini size ileticeğiz." "Ya çok güçlü bir Meclis ise?" diye sordum.

"Fark etmez," dedi Fullerton. "Tüm Haneler aynı haklara sahip, hepsi aynı sözleşmelere sahip ve hepsi aynı ücretleri ödüyor. Sadece bir Prime'ı olan yaralı bir Ev de olsanız, on Prime'ı olan gelişen bir Ev de olsanız, bizim gözümüzde eşitsiniz."

"Ücret ne kadar?" Ben sordum.

"İlk yıl için elli bin dolar ve daha sonra yıllık yirmi bin dolar kuruluş ücreti. İlk yıldan sonra her bir ilave DNA profili için de yirmi bin dolar ücret ödenir."

"Elli bin dolar mı?" Catalina boğulur gibi bir ses çıkardı.

Fullerton bir şey söylemedi.

Elli bin dolar. Daha önce bu kadar büyük bir çek yazıp yazmadığımı hatırlamıyordum. Yıllık işletme bütçemizin ve yağmurlu günler rezervimizin toplamının altıda biri kadardı. Cornelius'a baktım.

Cornelius, "En büyük arşivin güvenliği ve rahatlığı için biraz daha fazla ödeme yapıyorsunuz," dedi. "Ancak diğer arşivlerden alınan ücretler

karşılaştırılabilir."

"Bern?"

"Bence bu işi bitirelim," dedi. "Catalina?"

"Eğer bunu yapmak zorundaysak, bu iyi."

Kalktım, ofisime gittim ve şirketin çek defterini çıkardım.

Bölüm 5

Banyo aynamın önünde durdum ve kendimi inceledim. Üzerime yapışan soluk yeşil bir elbise ve minik parıltıları olan bir çift açık siyah sandalet giymiştim. Sandaletler bana yaklaşık üç santim fazladan boy veriyordu. Rogan hâlâ üzerimde yükselecekti ama şimdi üç santim daha yakın olacaktım.

Saçlarım ve Houston'ın nemi hiçbir zaman iyi geçinemedi, bu yüzden düzleştirdim ve yüzümü çerçeveleyen pürüzsüz, parlak bir perdeye düştüler. Makyajım mükemmeldi: rimel, allık, pudra, ruj; her şey tam istediğim gibiydi. Fondöten sürmekten hep nefret etmişimdir ama bugün yüzüm bile işbirliği yaptı. Çatlak yok.

Elbise biraz sadeydi. Düşük yakayı dengelemek için ışıltılı bir şeye ihtiyacım vardı. Elimde hiçbir şey yoktu, bu yüzden olduğu gibi yapmak zorunda kalacaktı.

Telefonumu kontrol ettim. Neredeyse yedi.

Saça son rötuş. Parfüm şişesinden küçük bir sıkma ve ... bitti.

Çantamı kaptığım gibi çatı katındaki dairemin merdivenlerinden medya odasına indim. Leon ve Arabella televizyonda WWF oynuyorlardı.

"Evet!" diye kükredi kız kardeşim. "Al onu, al onu, al onu."

Ekranda, kadın dövüşçüsü Leon'un kaslı dövüşçüsünün kafasındaki sandalyeyi parçalıyordu. Büyükanne Frida aşk koltuğunun köşesinde oturmuş çayını yudumluyordu.

Boğazımı temizledim.

Herkes oyunu durdurdu ve bana baktı. "On üzerinden on bir!" Arabella ilan etti.

Leon iki başparmağını kaldırdı.

"İşte bu tam bir 'erkeğimi alamazsın' elbisesi," dedi Frida Nine.
"Onun erkeğini kim alacak?" Arabella sordu.
Büyükanne Frida gözlerini kıstı. "Rynda Sherwood."
"Büyükanne!" Hırladım.
"Ne?" Arabella arkasını döndü. "Bunu neden bilmiyordum?"
"Erkeğimi almaya çalışmıyor. Kocasını kayıp. Ayrıca Rogan onu istemiyor, o-"
Telefonum çaldı. Rogan. Evet!
Parmağımı yüzeyde gezdirdim.

Bir şey çıktı. Bana fazladan bir saat ver.

"Hayır," dedi Frida Nine. "Hayır, hayır, hayır. Bu kötü bir şeydi. İptal mi etti?"

"İptal etmedi. İş uzadı."

"Endişeli görünüyorsun," dedi Frida Nine.

"Mhm." Gerçek bir acil durum dışında hiçbir şey Rogan'ı tutamazdı. Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Nerede olduğunu söyledi mi?" Frida Nine sordu.

"Hayır." Tek bildiğim, bana bir otobüsü birine fırlatmakla bir ofis binasını yıkmak arasında mesaj attığı.

"Eminim Rynda'yla birlikte." Büyükanne Frida fincanını masaya öyle sert koydu ki şingirdadı. "O kadını aramalı ve geri çekilmesini söylemelisin."

Arabella, "Evet, o sürtüğü dışarı çağırmalısın," dedi.

"Birincisi, o bir sürtük değil. Kocasını kayıp olan bir müşteri. İkincisi, aşk hayatıma karışma."

Arabella, "Onu dışarı çağır," dedi.

"Ona Rogan'ın senin olduğunu söyle!" Büyükanne Frida yumruğunu sıktı. "Erkeğini almasına izin verme!" Leon ilan etti.

Hepimiz ona baktık.

"Kendimi dışlanmış

hissediyordum," dedi. "Kıç.

Dışlanmış. Ciddiyim."

Medya odasından tıklayarak çıktım ve ofisime doğru yöneldim.

Takip etmedikleri tek yer orasıydı.

Muhtemelen neden bekletildiğinin gayet makul bir açıklaması vardı. Ve ortaya çıktığında, ona bunu soracaktım. Eğer bir ipucu bulursa

ve bana söylemedi . . . Pişman olacaktı. İşbirliği her iki taraf için de geçerliydi.

Cornelius hâlâ ofisindeydi, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okuyor ve köşedeki lambanın yumuşak sarı ışığında yıkanan kahvesini içiyordu. Kapısı açıktı. Cama vurdum. "Hâlâ buradasın."

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. "Matilda geceyi Diana ile geçirecek."

Gelişme. Birkaç hafta önce Cornelius'un kız kardeşi yeğeninin varlığından bile haberdar değildi. "Bu onların ilk seferi mi?"

Cornelius başını salladı. "Kız kardeşim gergin." Telefonunu kaldırdı. "Şimdiye kadar altı mesaj aldım. Ona bir Prime ve Evimizin Başkanı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

Prime olsun ya da olmasın, beş yaşındaki kızlar korkutucuydu. O yaşlardayken kız kardeşlerime bakıcılık yapmışım. Hâlâ kâbuslar görüyorum. "Gergin misin?"

"Hayır. İnancım var. Bu işi çözeceklerdir. Ama bu arada, dava hakkında daha fazla okumam gerektiğini düşündüm. Bu işte iyi olmak istiyorum. Bunu yapmak için gerekli niteliklere sahip olmasam da bunu yapmayı seviyorum. En azından şimdilik."

"İşe başladığımda hiçbir vasfım olmadığını düşünüyordum." Yaslandım duvara. "Bunun filmlerdeki ya da *Adalet ve Kanun* dizisindeki gibi olacağını düşünmüştüm. Zırhlı bir yelek giyerek kapıları kırarak ve insanları kovalayacaktım. Gerçekte, polisler bile nadiren böyle şeyler yapar. Çoğu cinayetin nasıl çözüldüğünü biliyor musunuz? Birisi yüzlerce saatlik güvenlik kamerası görüntülerini inceler, bir hafta boyunca mahalledeki insanlarla konuşur, birkaç ipucu alır ve sonra sessizce adamını tutuklar."

"Sabır." Cornelius bunu düşündü.

"Çok sabırlı olmak. Kapsamlı ve titiz olmak. Bazen birini haftalarca takip etmek zorunda kalıyorsunuz, sırf işçi tazminatında hile yaptığını kanıtlamak için spor salonunun penceresinden çekilmiş yirmi saniyelik bir kare için." Omuz silktim. "Çoğu insan bunu sıkıcı."

"Bu yüzden mi arabanda hep kitaplar var?"

Başımı salladım. "Sıkıcı olsa bile hâlâ seviyorum."

"Sanırım ben de öyle," dedi.

Gülümsedim, ofisime gittim ve masama oturdum. Saat benimle alay ediyordu: 7:16. Rogan'dan yeni mesaj yok.

İyi değil.

Rynda'nın kocasının ortadan kaybolmasıyla ilgili tüm bu karmaşa kötü kokuyordu. Bunu düşündüğümde, midemde bir batma hissi oluştu.

yüksek bir yerde ve kenardan bakıyordu. Annesi öldükten sonra kocasının kaçırılması çok tesadüfî bir olaydı.

Teoride mantıklıydı. Olivia resimden çıktıktan sonra bağlantılar ve nüfuz yok oldu. Eski dostlar artık aktif olarak aralarına mesafe koymaya çalışıyordu. Sherwood Hanesi'nin kafası karışmıştı ve yeni sosyal ortamda yönünü bulmaya çalışıyordu. Brian'ın düşmanları varsa, saldırmak için mükemmel bir zamandı.

Sorun da tam olarak buydu. Brian'ın hiç düşmanı yoktu. Şirketi kumdan ayakları üzerinde duran bir dev gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Doğrudan rakibi bile onu devirmekle ilgilenmiyordu.

Fidyeye için adam kaçırma, kolluk kuvvetlerinin güçlü olduğu ülkelerde nadir görülen bir suçtu. ABD'de ise son derece nadirdi. Sorun fidyenin geri alınmasıydı. Bu da fidyeciyi ya da suç ortağını aile ve pusuda bekleyen kolluk kuvvetleriyle doğrudan temasa geçiriyordu. Evlerin, uzmanları işe almaktan kendi özel güvenliklerini kullanmaya kadar insanları takip etmek için kullandıkları tüm farklı araçlarla birlikte, adam kaçırma çok yüksek riskliydi. Ayrıca, Evler fidye ödememek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Mesele parasal maliyet değildi. Güç ve nüfuz kaybı söz konusuydu.

Bir Hanenin Başkanını kaçırmak için çaresiz olmanız gerekir. Tabii aynı zamanda bir Başbakan değilseniz. Ya da bir imparatorluk, yeni bir Roma yaratabilmek için ülkeyi huzursuzluğa sürüklemeye girişimlerinin arkasındaki komploya bağlı birkaç Prime değilseniz. Bunun arkasındaki insanlar demokrasiden bıkmışlardı.

Demokratik toplumun getirdiği hesap verebilirlik ve yasal kısıtlamalar altında ezildiler. Sihirleri ve zenginlikleri sayesinde zaten güçlü konumdaydılar ama bu yeterli değildi. Her adımları incelenerek yönetmek istemiyorlardı; hayır, mutlak güçle hükmetmek, asla eleştirilmemek ya da yasalar karşısında işledikleri suçlar için hesap vermek zorunda kalmamak istiyorlardı. Modern çağın Sezar'ı tarafından yönetilen bir imparatorluk istiyorlardı.

Olivia Charles da o insanlardan biriydi. Bu komployu Adam Pierce Houston'ı yakıp yıkmaya ve istikrarı bozmaya çalıştığında fark etmiştik. Bu başarısız olunca, komplocular daha farklı, daha az belirgin bir plan yaptılar. Bir ABD senatörüne suikast düzenlediler.

Olivia Charles ve David Howling bunu gerçekleştirdiler ve Meclis içindeki muhaliflerine siyasi baskı yapmak için kullanmayı planladılar. Rogan ve ben araya girdiğimiz için planladıkları gibi gitmeyince, bu olayı huzursuzluğu alevlendirmek için kullanmaya çalıştılar. Sonunda hem David hem de Rynda'nın annesi öldü.

Davaları için. Hâlâ Caesar'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Olivia ve Howling'in bildiği her şey onlarla birlikte ölmüştü.

Olivia Charles Houston elit tabakasının önemli bir üyesiydi. Sosyal düzeni yıkmaya yönelik gizli komplo da dahil olmak üzere herhangi bir şeye karıştığında, onu yönetirdi. Daha azına razı olmazdı. Brian'ın kaçırılmasının münferit bir olay olduğu fikrine tutunmak saflığın da ötesinde olurdu ama bu ihtimali de açık tutmak zorundaydım. Babam her zaman hemen sonuca varılmaması konusunda uyarırdı. Hatalar bu şekilde yapılırdı ve bizim işimizde hataların gerçek insani bedelleri vardı: itibarlar, evlilikler ve bazen de hayatlar.

Rynda'yı kontrol etmeliyim. Tüm bunlar beni düğüm düğüm ediyordu ve ben bir yabancıydım. Kocasını kaçırılmıştı. Onun yerinde olsaydım, aklımı kaçırırdım. Telefonumu elime aldım ve Rynda'nın cep telefonunu aradım.

Yüzük.

Başka bir

yüzük.

Yüzük.

Bir sorun vardı. Yüzük.

Yüzük.

Rynda Sherwood'a ulaştınız. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın.

Kahretsin. Ayağa fırladım ve yedek spor ayakkabılarımı dinlenme odasında bıraktığım ofisin önüne doğru yürüdüm.

"Sorun nedir?" Cornelius masasından sordu.

Parlak topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve eski ayakkabıları ayağıma geçirdim. "Rynda telefonuna cevap vermiyor."

Cornelius, "Belki de çaldığını duymamıştır," dedi.

"Brian'ı kaçırانların fidye için kullandıkları numara. Bu Telefon şu anda onun hayatındaki en önemli şey. Her zaman yanında olmalı." Ve bunu düzeltmek için güvendiği kişi bendim. Telefonuma cevap verirdi.

Cornelius ayağa kalktı ve ceketini aldı.

I-10'dan aşağı hızla **indim**. Çevre yolu tıkanmıştı ve I-10 tam bir kâbustu ama günün bu saatinde ara sokaklar daha da kötüydü. Depomuzla Rynda'nın evi arasında yaklaşık on bir mil vardı ve ben deli gibi araba kullanıyordum.

Cornelius telefonunu kulağından çekti. "Hala cevap yok."

Son iki dakika içinde Rynda'yı üç kez aradık. "Lütfen Edward Sherwood'u deneyin."

"Cep telefonu cevap vermiyor." "BioCore'u deneyin."

İnsanlar yolumdan çekilirse, on beş dakika içinde orada olabiliriz.

Cornelius hücrelerinden, "Edward Sherwood'a ulaşmaya çalışıyorum," dedi. "Yengesiyle ilgili acil bir durum var."

Beyaz bir kamyon önümü kesti. Fren yaptım ve arkasına çarpmaktan beş santimle kurtuldum.

"Cornelius Harrison. O tehlikede. Ben bir Ev'in önemli bir üyesiyim. Size Evinizin Başkanının eşinin tehlikede olduğunu söylüyorum. Görevinizi yapın ve yardım gönderin."

Cornelius inanamayarak telefona baktı. "Edward çoktan gitti ve bu salak binaya girmemem için emir aldığını söylüyor. Yüzüme kapattı."

Trafik önümden ayrıldı ve ben de güçlkle sağ şeride geçtim. I-10'dan aşağı indik ve Wirt Road çıkışından bir mermi gibi uçarak geçtik. Memorial Drive'a doğru keskin bir sağ yaptım ve caddede hızla ilerledim. Ağaçlar yanımdan uçarak geçiyordu, gecenin ilk ışıklarında karanlık, ürkütücü gölgeler.

Direksiyonumdaki ses düğmesine bastım ve her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ettim. "Ara. Rogan."

Arabanın teybine bağlı olan telefonum itaatkâr bir şekilde Rogan'ın numarasını çevirdi.

Yüzük.

Lütfen cevap verin. Çal . . .

"Evet?"

"Rynda telefonuna cevap vermiyor."

Yemin etti. "Neredesin sen?"

"Evinden iki dakika uzaklıkta."

"Yanında kim var?"

"Cornelius."

Rogan tekrar küfretti. "Neden destek almadın?"

"Ne desteği Rogan? Edward da telefonuna cevap vermiyor."

"Karargâhımda on iki kişi var."

"Onlar senin insanların. Onlara öylece yaklaşip emir veremem."

Bunun işe yarayacağını tam olarak nasıl düşündü? *Merhaba, ben Rogan'ın kız arkadaşıyım, daha önce üssünüze girmesine izin vermediğiniz eski nişanlısı için hayatınızı tehlikeye atmanızı istiyorum.* Evet, her şeyi bırakıp hemen oraya koşarlardı. Onlar onun adamlarıydı, benim değil. Bana sadakatleri yoktu.

Bir duraklama oldu. "Yola çıkıyorum. Adamlarım sana destek olmak için gelecekler. Dikkatli olun. Oraya saldırıp öldürülmeyin."

Hat kesildi.

Rynda'nın uzun, dolambaçlı araba yolundan sola döndüm. Farlar karanlıktan Sherwood Güvenlik üniforması giymiş, yüzükoyun yatan bir ceset çıkardı. Ellerini uzatmış, araba yoluna yayılmıştı. Üzerine bir şey çömelmişti; kambur bir sırtı, parmaklı ve uzun pençeli ellere benzeyen pençeleri olan tüylü bir şey. Yukarı baktı. İğne gibi derin su dişleriyle dolu bir ağzın üzerindeki kâbus gibi yüzünde alt alta dizilmiş iki çift sulu sarı göz bana bakıyordu. Çenesinden ıslak, kanlı et sarkıyordu.

Ona çarptım. Zırhlı CR-V gövdeye çarparak yarattığı ezdi. Darbe arabanın içinde yankılandı. Alt takımında ıslak bir gümbürtü duyuldu. Bir şey metali tırmaladı. Frene bastım, geri geri gittim ve üzerinden geçtim. Kemikler çatırdadı. Gaz pedalına bastım ve tekrar üzerinden geçtik. Hâlâ hayattaysa bile mutlu değildi. Hızla ilerledim.

"Bu bir çağrı mıydı?" Ben sordum.

Cornelius yutkundu, açık renk gözleri kocaman açıldı.

"Cornelius?"

"Evet."

Bir çağırıcı büyücü gizemli âlemin derinliklerine uzanıp o şeyi çıkarmıştı ve daha kaç tane olduğunu kimse bilmiyordu. Orta ve Önemli seviyedeki sihirdarlar bir yaratık çağırabilirdi ama odaklarını kaybettikleri anda yaratık yok olurdu. Önemli kişiler birkaç tane çağırabilirdi ve Prime'lar gizemli âleme ulaştıklarında, geri getirdikleri her şey, onlar geri sürgün edene kadar kalıcı olarak dünyamızda kalırdı. Rogan ve ben daha önce de çağırılmış yaratıklarla karşılaşmıştık. Onları öldürmek zordu. Rynda'yı daha önce kontrol etmeliydim.

Ön kapı ardına kadar açık duruyordu, sıcak sarı ışık iki kişinin üzerine dökülüyordu. cesetler kapının girişine yığılmıştı. Bir erkek ve bir kadın, yeşil üniformaları

kırmızıya boyanmıştı. Bir şey dudaklarını ve kulaklarını yemişti.

CR-V'yi kapıya olabildiğince yaklaştırdım, motoru ve ışıkları kapattım, torpido gözünü açtım ve Bebeğim Desert'ı aldım.

Kartal ve yedek şarjör. Yirmi dört atış. Yedek Sig'im de oradaydı.

"Cornelius, hiç silah kullandın mı?"

"Hayır. Silahlar konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

Bu fikri aklımdan çıkar. İhtiyacım olan son şey onun rahatsız olup kazara beni sırtımdan vurmasıydı.

"Evde yedi yaratık var," dedi Cornelius. "Hareket ettiklerini hissediyorum."

"Bu zırhlı bir araba. Burada güvendesiniz."

"Geride kalmayacağım. En azından faydalı olmaya çalışmalıyım."

"Hayvan büyücülerinin çağrılan yaratıklar üzerinde hiçbir gücü olmadığını sanıyordum." "Hiç biriyle arkadaş olmayı denemedim."

"Arkadaş olmak istediklerini sanmıyorum." Bizi öldürmek ve cesetlerimizi yemek istediklerinden oldukça emindim.

"Ben de gelmek isterim," dedi Cornelius. Ağzı ince, sert bir çizgiydi. Onun Çene kasları kilitlenmişti. Bakışları direktti. Bu bakışı biliyordum. Daha önce Rogan'da, Leon'da ve kendi babamda görmüştüm. Kararını vermiş bir erkeğin bakışıydı ve mantığın, aklın ya da argümanların onun seçtiği hareket tarzına müdahale etmek. Onu arabada bırakırsam beni takip edecekti. Onu gerçekten durduramazdım ve tartışacak zamanım yoktu.

"Arkamda kal."

Başını salladı.

Arabadan indim, silahımı aldım ve kendimi cesetlere dikkat etmeye zorlayarak kapıya doğru yürüdüm. Muhafızlar ölmüştü. Çok ölü, yardım edilemeyecek kadar ölü. Biri silahlarını almıştı. Kan kokusu çarptı yüzüme, tuzlu ve berbattı, başka bir şeyle karışıyordu, bana belli belirsiz fırtına sırasındaki ozonu hatırlatan tuhaf bir koku. Safrayı yuttum ve cesetlerin üzerinden geçerek aydınlık fuayeye adım attım.

Pahalı mermer fayanslara kan bulaşmıştı, yumuşak krem tonlarına karşı parlak kırmızı. Birkaç uzun, soluk leke -birisi kaçmaya çalışırken kendi kanının içinde çılgınca kaymıştı. Kenarları tüylü bir kan lekesi, sanki biri boya fırçasını yere bastırmış gibi; birinin kanayan kafası mermer fayansla buluşmuş. Uzun bir çizik - buraya düşen her kimse

oturma odasına sürüklenmiş ve kanlı elleriyle yere tutunmaya çalışmıştı. Lütfen Rynda ya da çocuklar olmasın. Lütfen.

Kan lekelerinden kaçınarak duvar boyunca ilerledim. Ayakkabılarımı bırakıp spor ayakkabılarımı aldığım için çok mutluydum. Gecenin en iyi kararıydı.

Geniş oturma odası önümde açıldı. Devrilmiş Noel ağacı yerde yatıyor, bir ok gibi odanın ortasını gösteriyordu; yirmi metre ötede iki yaratık, Doğu halısının üzerine serilmiş başka bir cesedin üzerine çömelmişlerdi.

Başlarından kuyruklarının dibine kadar yaklaşık bir metre uzunluğundaki bu yaratıklar şık bir tazının yapısına sahipti ama kalçalarının üzerinde oturup siyah pençeleriyle genç bir adamın cesedini didiklemelerinde maymunu bir şeyler vardı

Uzun beyaz pençeleri vardı. Sert, grimsi mavi kürkleri bir yaban domuzunun kılları gibi dimdik duruyordu. Yuvarlak ve yarası kulaklarıyla taçlandırılmış kafaları bana doğru dönüyordu.

Yemek yedikleri adam ancak yirmi yaşlarında görünüyordu. Ölüm onu dondurmuştu. Yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu canlı canlı yerlerken bunu hissetmişti. İçimi bir öfke kapladı. Başka kimseyi yemeyeceklerdi.

Çağrılmış yaratıklar olsun ya da olmasın, hayvanlarımıza yeterince benziyorlardı, bu da gözlerinin beyinlerine yakın olduğu anlamına geliyordu. Beyin mükemmel bir hedefti.

Ateş ettim.

Silah kükredi. İlk atış sol yaratığın namlusunu parçaladı. Iskaladı. İkincisi sağ üst gözünden vurdu. Yarası-maymun tökezleyerek geri çekildi.

Döndüm ve arkadaşına ateş ettim. Mermiler ikinci canavarın yüzüne saplandı, kemik ve kıkırdakları parçaladı.

İki atış.

Üç.

Yarası maymun yüzüstü yere yığıldı.

İlk canavar yerde sarsıldı, spazmlar geçirdi ve kendi kanını halıya boyadı. Cesedin üzerinden dikkatlice geçtim ve kalkmaya karar verirse diye kafatasının arkasına bir kurşun daha sıktım. Altı mermi gitti.

Cornelius omzuma dokundu, sağ tarafı, mutfakı işaret etti ve bir parmağını kaldırdı.

Üstümüzde bir şey gümbürdedi. Belli belirsiz seslerin yankıları aşağıya süzüldü.

Merdivenlerden yukarı çıkarsak ve mutfaktaki şey bizi takip etmeye karar verirse, çok daha kötü durumda olurduk. Arkadan saldırıya uğramak hiç eğlenceli değildi.

Mutfağa girdim, köşeyi kestim. Mutfak adasından karanlık bir şekil bana doğru sıçradı. Yarasa maymun üzerime düşmeden önce tek bir atış yaptım. Sırtım yere çarptı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Canavar omuzlarımı parçalayarak beni yere yapıştırdı. Korkunç ağzı açıldı, iğneli dişleri bir tuzağın çeneleri gibi yüzümü kaplamak üzereydi. Ozon kokusu üzerime sinmişti.

Bir şey canavara çarparak onu benden uzaklaştırdı. Yan tarafıma yuvarlandım. Cornelius üzerime çıktı ve canavarın kafasına bir kızartma tavaıyla vurdu.

Yarasa-maymun ayağa kalkmaya çalıştı.

Tekrar vurdu, sonra tekrar, tavayı bir çekiç gibi indirdi. Kan duvarlara sıçradı. Yarasa-maymun titredi ve hareketsiz kaldı.

Cornelius doğruldu. Yerden kalktım ve parçalanmış cesede baktım. Cornelius kızartma tavaısını kaldırmış, cesedi inceliyordu.

"Ama silahları sevmiyorsun?" Fısıldadım.

"Bu farklı," diye fısıldadı. "Bir hayvan böyle öldürür. Bu daha gerçekçi hissettiriyor."

Yeni çalışanım gizli bir vahşiydi ama şikâyet etmeyecektim. Bu sürpriz vahşiliği kabul edecek ve minnettar olacaktım. "Teşekkür ederim."

Bana ciddi bir şekilde başını salladı.

Mutfaktan çıktım ve merdivenlerden yukarı süzüldüm. Cornelius beni takip etti. "Arkadaş edinme konusunda şansın yaver gitti mi?" Fısıldadım.

"Hayır. Zihinleri çok ilkel. Bir böceklerle bağ kurmaya çalışmak gibi. Tek hissettiğim açlık."

İleride, merdiven büyük bir hızla dönüyordu. Evin derinliklerinden alçak, ürkütücü bir hırıltı geldi. Ensemdeki tüm küçük tüyler diken diken oldu. Bir ses geri süzüldü, acil, kadın, ama kelimeleri seçemeyecek kadar alçak. Rynda.

Virajı döndük ve ben evin derinliklerine, sese doğru ilerledim. Cornelius'a baktım. Dört parmağını kaldırdı. Dört yaratık. Şarjörde sadece dört mermim kalmıştı. Acele edersem çok fazla ateş gücüne ihtiyacım olacaktı. Şarjörü çıkardım, cebime attım ve yedeğini taktım. On üç mermi, on ikisi şarjörde, biri de fişek yatağında. Onları saymak zorundaydım.

Sola dönen kısa bir koridor beni ikinci oturma odasına götürdü.

". . kan kaybediyor. Şiddete gerek yok," dedi Rynda. Sesi titriyordu.

"Bana dosyayı ver ve tüm sorunların ortadan kalksın." Erkek sesi. "Bizi öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?"

"Aşağıda o silahı ateşleyen kişinin seni kurtaracağını düşünerek zamana oynuyorsun."

Sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım. Odanın içini göremiyordum ve içeri girdiğimde hızlı hareket etmem gerekecekti.

"Bunu çok uzun zamandır yapıyorum. Kimse seni kurtarmaya gelmiyor, Rynda."

Cornelius gözlerini kapadı ve yavaşça açtı. Çok mavi ve ışıltılıydılar, neredeyse kedi gibiydiler.

"Parlak zırhlı şövalyeniz yerde bağırsaklarını tutuyor. Görünüşe göre umurunda değil." Bir adam inledi.

"Kesin şunu!" Rynda bağırdı.

"Gittiğin yoldan gitmeye devam edersen onu canlı canlı yemelerini sana izletirim."

"Onu rahat bırakın!"

"Tamam. Bir çocuk seç. Onun yerine onlardan birini yapacağım." "Buna cesaret edemezsin, Vincent."

"Bunu yapacağımı gayet iyi biliyorsun. Ver şu lanet dosyayı bana. Bu annenin son direnişi yorucu olmaya başladı. İşte, senin için seçeceğim. Şunu."

"Anne!" diye bağırdı küçük bir kız.

Odaya daldım. Biri dünyayı duraklattı, oda bir saniyede kristal berraklığına kavuştu. Sol tarafta, siyahlar içinde koyu saçlı bir adam Kollarını göğsünde kavuşturmuş kıyafetler. Çağırıcı Prime. Vincent.

Yanında bir yaratık bekliyordu, çivit mavisiydi, kürkünün üzerinde hayalet gibi siyah ve daha soluk mavi rozetler ve benekler vardı. Omuzlarından itibaren en az iki buçuk metre boyunda, altı metre uzunluğunda, dallardan oluşan bir saçakla taçlandırılmış kalın bir boynu, hançer dişleri olan kısa ve geniş bir ağzı ve elim kadar geniş pençeleri vardı. Bana bir kaplanı hatırlattı.

İki yarasa-maymun Vincent'ın yanına çömelmişti, biri ayaklarının dibinde, diğeri de arkasındaki masanın üzerindeydi. Sağ tarafta, on beş adım ötede, üçüncü yarasa-maymun Edward'ın cesedinin üzerinde oturuyordu. Edward mavi halının üzerinde sırtüstü yatıyordu. Karnında ıslak bir yara açılmıştı. Üçüncü yarasa-maymun pençeleriyle yarayı kazıyordu.

Edward'ın gözleri açıktı ve acıyla doluydu.

Rynda Edward'ın arkasında durmuş, kollarını iki çocuğuna dolamış, yüzü kansız bir maskeye dönüşmüştü.

Eğer Vincent'ı öldürürsem, bu resimdeki tüm yanlışlar düzelir.

"Kaçın!" diye bağırdım ve ateş ettim.

Dünya bir silah gürültüsüyle normal hızına geri döndü. Vincent'ın ayaklarının dibindeki yarasa maymun dikleşti ve kendini çağırıcıya doğru gelen merminin önüne attı. Saniyenin çok küçük bir kısmıyla ıskalamıştım.

Yarasa maymuna üç kurşun sıktım. Her darbede kafası sarsıldı ama yine de dik durdu.

Dört.

Beş.

Rynda hareket etmedi. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi aynı yerde durdu. Lanet olsun.

Edward'ın yanındaki yaratık onun bedeninin üzerinden sıçradı ve bana saldırdı. Döndüm ve kafatasına altı kurşun sıktım. Devrildi. Geri döndüm. İlk yarasa maymun yere yığılmıştı, ölmüştü. Son yarasa maymun onun yerini almış, Vincent'ı engelliyordu.

Sadece bir atış kalmıştı. Yarasanın sol alt gözüne sıktım, şarjörü çıkardım, diğerini çıkardım ...

"Ben olsam yapmazdım," dedi Vincent.

Kedigil hırladı; yarı öfkeli bir kaplanın, yarı da bir deniz aslanının derin böğürmesine benzeyen tuhaf bir sestir bu. On beş santim uzunluğundaki parlak mavi dallar boğazının etrafında bir yaka şeklinde yükseliyor, kalınlaşan uçları parlak maviyle parlıyordu. Kocaman ağzı ardına kadar açıktı, hançer dişleri Rynda'nın kızına bir santim uzaklıktaydı.

"Bu eğlenceliydi," dedi Vincent. "Dergiyi bırak."

Elimi açtım ve yere düşmesine izin verdim.

"Silahını indir."

Çömeldim ve silahı yere indirdim. "Tekmele."

Bebek Desert Eagle'ı ayağımla ittim. Silah yerde sol tarafa doğru kaydı. Kendimi yere atarsam, onu yakalayabilirdim. Vincent'a yeterince yaklaşabilirsem, onu şok edebilirdim.

Vincent'ın yeni etten kalkanı olan son yarasa maymun çömeldi ve çağırıcıyı ortaya çıkardı. Vincent Rogan'ın yaşlarındaydı, yakışıklıydı, koyu kahverengi saçları vardı.

Kare bir çene, koyu renk gözler ve çukurlu bir çenede mükemmel miktarda tırnak izi - tüm doğru yerlerde tüm doğru genlerin nesilleri.

Eğer ona doğru hamle yaparsam, yarasa maymun beni parçalara ayırırdı.

Vincent gözlerini devirdi. "Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum. Sen oradaki, gösterişli erkek sekreter! Kızartma tavasını bırak."

Tava arkamda yere çarptı. Vincent gülümsedi.

O durgun, kendinden emin gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu: Hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacaktık. Beni ve Cornelius'u öldürecek, sonra da Edward, Rynda ve çocukların işini bitirecekti. Vincent da onlardan biriydi.

başkaları üzerinde güç kullanmaktan zevk alan insanlardı ve yaşam ya da ölümden daha büyük bir güç yoktu. Yaralı bir kuşla oynayan bir kedi gibi bizimle oynar, sonra da bizi öldürürdü.

"Bir dahaki sefere biri sana kaçmanı söylediğinde, Rynda, tavsiyelerine uymalısın," dedi.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama onun yerine öfkeliydim. "İki çocuğu korkutmak için çok cesur olmak gerekir."

Bana baktı. "Ahlaki vicdanı olan bir salak daha. Bugün ne oldu? Bunun yerine gönüllü olmak ister misiniz?"

"Evet." Bunun için tek bir şansım vardı. Büyümü dışarı ittim ve onu avucumun içine aldım.

Şok Vincent'ın yüzünü tokatladı. Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Zihni irademin pençesinde kıvranıyordu. Lanet olsun, çok güçlüydü.

Titredim, onu tutmak için zorlandım, zihnini tırmalamaya çalıştım. Onun iradesi benimkiyle çarpışıyordu. İçinden su fişkırان bir yangın hortumunu tutmaya çalışmak gibiydi. O bir Prime'dı ve gücü alışılmışın dışındaydı. Onu kontrol altına almak için tüm irademi kullandım. Hareket bile edemiyordum.

Soru sormak zorundaydım. Eğer sormazsam, beni etkisiz hale getirecekti. Sorular onu gerçeği gizlemeye zorlayacak ve gücünün bir kısmını tüketecekti.

Sesim derinden geliyordu, her sestten büyü damlıyordu. "*Senin adın ne?*" Lanet olsun. Daha faydalı bir şey sormalıydim.

Kurtulmak için gösterdiği çabadan dolayı yüzü titriyordu. Çağrılan iki hayvan şaşkınlıkla ona bakıyordu. Elim kayıyordu.

Şimdi, Cornelius. Şimdi. Bir şeyler yap. Rynda, kaç. Kendini kurtar. Haydi.

Dişlerini gösterdi. Yaratıklarının insanlarla beslenmesine izin verdi. Rynda'nın bu konuda hiçbir söz hakkı olmayan çocuklarını öldürecekti. İçimdeki öfke patladı ve büyümü güçlendirdi. İradem Vincent'inkini ezdi.

İçinden çiğ, gırtlaktan gelen bir hırıltı koptu. "Vincent Harcourt."

Acı boynumun dibinde çiçek açtı ve erimiş kurşun gibi ağır bir dalga halinde aşağı yuvarlandı. Dişlerim takırdadı. Sanki biri peynir rendesini alıp omurgamdan geçirmiş gibi, gerginlik kemiklerime kadar indi.

"Rynda'dan ne istiyorsun?"

Dünya dalgalandı. Siyahlık odanın köşelerinde dönüyor, genişleyip beni yutmakla tehdit ediyordu. Kendimden geçemedim. Bilincimi korumak zorundaydım.

Vincent'in saç çizgisinde boncuk boncuk terler belirdi. Bir titreme onu sarstı. Zihni hafifçe açıldı ve derinliğinde bir büyüünün katı duvarını hissettim. Daha önce de böyle bir şey yapmıştım, ama bunun yanılsamasını yaratmıştım. Bu gerçek bir şeydi, büyüyle doymuş bir tuzaktı.

"O . . ."

Gücüm altıgenle temas etti ve neredeyse geri tepiyordum. Tanıdık geldi. Gerçeği arayan biri tarafından ayarlandı. ".. .. anne .. ."

Tutuşum kaydı. Acı beynimde patladı ve çarpmanın etkisiyle tökezleyerek geri çekildim.

"Seni orospu," diye hırladı Vincent.

Yarasa maymun bana saldırdı ve elini savurdu. Geri çekildim ama pençeleri bacağımı sıyırdı ve sol uyluğumda kızgın bir acı çizgisi çizdi.

Devasa kedi-şey önüme atladı, şok edici bir hızla yarasa-maymun kenara çekildi. Küçük yaratık çarpmanın etkisiyle uçarak silahımın üzerine düştü. Kalkmaya çalıştı ama kedi-canavar saldırdı. Devasa bir pençe yükseldi, Pençeleri parladı ve kedi-canavar yarasa-maymunu tek bir hamleyle parçaladı. Koyu kırmızı kan yere döküldü.

"Bu ne lan!" Vincent hırladı.

"Anlaşma yapıldı," dedi Cornelius, sesi uzak ve uhreviydi. "Cehenneme kadar yolu var. O benim!"

Magic Vincent'tan kurtuldu ve kediyi kavradı.

Sola doğru daldım ve yarasayı silahımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ağır vücut hareket etmeyi reddetti. Ellerim kanın içinde kaydı.

Cornelius ve Vincent yüz yüze durdular, kedi yaratık Cornelius'un yanında çömelmişti. İki adam arasında büyü dolaşıyordu. Göremiyordum

ama hissediyordum.

o.

Bacaklarımı içine soktum, canavarı kenara çektim, kana bulanmış Bebek Çöl Kartalı, ve şarjörümü almak için çabalayarak etrafımda döndüm.

Cornelius ağzını açtı ve bir kedinin ulumasına benzeyen uzun bir nota söyledi.

Vincent elleriyle havayı tırmaladı. Büyü Cornelius'tan uzaklaşarak boş havada kıvılcımlar saçtı. Yukarıda karanlık bir duman düğümü oluştu. yıldırımla vuruldu. Başka bir geçit açmak üzereydi.

Şarjörü silaha taktım. *Yakaladım seni, piç kurusu.*

Rynda çığlık attı. Güç ondan bir sel gibi fışkırdı ve Vincent'a çarptı.

Ateş ettim. Silah iki kez kükredi.

Tetiği çekmemden bir saniye önce sarsıldı, yüzü panikle buruştu ve cam parçalarından oluşan bir patlamayla pencereden içeri girdi.

Hayır.

Ayağa fırladım ve pencereye koştum. İyi aydınlatılmış arka bahçe geceye doğru uzanıyordu, havuz kıpırtısızdı. İlk atışım omzunu sıyırmıştı. İkinci atışım ise boşa gitmişti. Kafasına nişan almıştım. Rynda her ne yaptıysa yapmamış olsaydı... Bunun bir önemi yoktu. Vincent ölmüştü.

Rynda Edward'ın cesedinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Çocuklar feryat ediyordu. Edward başını kaldırdı ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

Rynda onun elini tuttu. "Konuşma. Her şey yoluna girecek."

Mavi kedi yaratık başını Cornelius'un eline sürttü. Vincent kaçtı.

Silahımı duvara fırlatmak istedim. Ama yapmadım, ama gerçekten istedim. Onun yerine telefonumu çıkardım ve 911'i aradım.

Rogan'ın adamları sağlık görevlilerine dört dakika fark attılar ve yanlarında Dr. Daniela Arias'ı da getirdiler. Bizi bulduklarında ben Cornelius'un ceketini Edward'ın yarasına bastırıyordum, çocuklar Rynda'nın sakinleştirme çabalarına rağmen feryat ediyorlardı ve canavar kedi Cornelius'un bir çeşit mırıltı olduğunu iddia ettiği şeytani sesler çıkarıyordu. Kedi bir

Doğru tanım. Onda kedigillere özgü bir şeyler vardı, geniş ve güçlü kaplanları andıran bir şeyler, ama burnu dört burun deliğinden oluşan karmaşık bir şeydi ve boynunu çevreleyen dokunaç saçağı kendi başına hareket ediyordu. Canavar bana anlayışla baktı, sanki herhangi bir Dünya hayvanından çok daha akıllıymış gibi. Sadece tuhaftı. Gerçekten tuhaf ve tedirgin ediciydi.

Rogan'ın adamları Edward'ı stabilize ettiler, hepimizi kötü kokan cesetlerden arınmış üst kattaki oturma odasına taşıdılar, bizi koruması için Beretta taktik av tüfeği olan bir adam görevlendirdiler, bir çevre oluşturdular ve evi ve araziyi sistematik bir şekilde taramaya başladılar. Cornelius ve yeni evcil hayvanı yardıma gitti.

Onlar bunu yaparken ben de evi arayıp Bern'e olanları anlattım ve Vincent Harcourt hakkında kısa bir araştırma yaptım. Vincent, Harcourt Hanesi'nin tek oğlu ve veliahtı, Prime, Summonitor, yani çağırıcı büyücüler için kullanılan resmi terim. Sabıkası yok, sabıka kaydı yok, yaklaşık elli milyon dolar değerinde. Çağrı büyücülüğünün gerçek dünyada çok fazla uygulama alanı yoktu ama Harcourt'ların bu işi iyi yaptıkları açıktı.

Rynda, sağlık görevlileri onu götürene kadar Edward'ın elini tuttu.

"Başaracak," dedi Daniela. "Hasar önemli değildi. Asıl tehlike enfeksiyon."

"Teşekkür ederim,"

dedim ona. Gözlerini
kısarak bana baktı.

Dr. Arias ve ben aynı fikirde değildik. Rogan'la olan ilişkimin çok kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyarmaya çalışmıştı ama ben onun tavsiyelerini dinlemedim. Onu tehdit de etmişim. Daniela'nın benden en az on beş santim uzun olduğunu ve dört nala koşan bir atı yakalayarak durdurabilecek bir kadın gibi yapılandığını düşünürsek, geriye dönüp baktığımda onu tehdit etmek pek de akıllıca bir karar değildi. Ama Rogan'la birlikte olmak istiyordum ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Ve hala kayıptı. Endişe içimi kemiriyordu. "O kanlardan herhangi biri senin mi?" Daniela sordu.

"Biraz."

"Yani açık bir yaranız var ve gizemli alemden gelen kanla kaplanmışsınız."

"Evet."

"Bana haber vermeyi düşünüyor muydun?" "Evet."

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi." Beni kesinlikle öldürecekti.

"Nasıl oluyor da başka hiç kimsenin üzerinde kan yok?" "Uh . . ."

Çantasına uzandı ve dev bir şişe su ile bir başka alkol dezenfektanı çıkardı. "Görelim bakalım."

Elbisemi yukarı kaldırdım. Sol kalçamda üç parlak çizik vardı. "Sadece çizikler. Omuzlarımda da var." Pençelerin beni deldiğinden oldukça emindim.

Daniela içini çekti ve plastikle kapatılmış bir şırınga ile bir şişe çıkardı. "Nedir bu?"

"Antivenin. Yaratıklar pençelerinde zehir salgırlar. Acıtır mı?" "Hayır."

"Öyle olmalı." Şırınganın plastiğini yırttı ve üstündeki mühürden geçirerek şişenin içine sapladı. "Yaklaşık on dakika içinde acıyacak, eğer zehir etkisiz hale getirildi."

Sanki biri bana kızgın bir demir saplamış gibi acıyordu. Kalçam yanıyordu. Omuzlarım yandı. Omuzlarımdaki ağrıyı tamamen geçirmesi yaklaşık on beş dakika sürdü.

yaralarımı dezenfekte edip cilt yapıştırıcısıyla kapattı. Hiçbiri derin değildi ama çok acıyordu.

Sonra ellerimi ve bacaklarımı temizlemeye başladı. Serbest bırakıldığımda, tavalardaki kurumuş kabukları temizlemek için kullanılan yeşil ovma pedlerinden biriyle ovulmuş gibi hissediyordum. Cildim temizdi. Elbisem başka bir hikayeydi. Tamamen çıkarmadan omuzları ortaya çıkarmanın bir yolu yoktu. Kesmek zorundaydık. Bu da en az antivenin kadar acıttı.

"Tamamdır," dedi Daniela.

"Teşekkür ederim."

Gözlerini tekrar kısarak bana baktı.

Ayağa kalktım ve Rynda ile çocukların koltukta oturduğu yere doğru ilerledim. Çocuklar onun etrafında kıvrılmıştı. Kyle sonunda uykuya dalmıştı. Onu bir battaniyeyle örtmüştü. Jessica da neredeyse uyumuştı, yüzü uykulu, gözleri kapalı, kanepenin köşesine kıvrılmıştı.

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak karşılarındaki tabureye oturdum. Rynda bana baktı. Cehennemi yaşayıp geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Bana anlat," dedim ona.

"Hemen şimdi mi?"

"Evet, lütfen."

"Yatmak için hazırlanıyorduk. Tuvalete gittim ve ben oradayken Jessica geldi ve bana Kyle'ın kaçtığını söyledi. Onu aramaya başladık. Edward o zaman geldi."

Sesi kesildi. Burnunu çekti.

"Özür dilemek istedi. Kendini kötü hissetti çünkü Brian'ın saklanma çılgınlıklarından birini yaptığını düşünüyordu. Kyle'ı aramama yardım etti. Onu bulduk.

Brian'ın ofisinde. Yatmayı reddetti, çünkü babası eve gelene kadar beklemek istiyordu. Aşağıda silah sesi duydum, ben de kapıyı kilitledim. Sonra o şeylerden biri pencereden içeri girdi. Edward bir sandalye kaptı ve ona vurdu. Sandalye onu parçaladı ve yere yığıldı. Sonra Vincent geldi."

Gerçek. "Vincent kim?" Zaten biliyordum, ama onun da fikrini almaktan zarar gelmezdi.

"House Harcourt'tan Vincent Harcourt. Okula birlikte gitmiştik. O bir kabadayıydı ve büyüdüğünde aşağılık bir piç oldu."

"Bu kötü bir kelime," dedi Jessica, sesi uykuluydu.

Rynda onun saçlarını öptü. "O çok kötü bir adam."

"Ne istiyordu?"

"Bir dosya. Annemin dosyalarından birini istedi. Ona hiçbir dosyasının bende olmadığını söyledim. Miras hala vasiyette. Evine giriş iznim bile yok. Bana inanmadı. Dosyanın bende olduğundan emin olduğunu söyledi."

"Neden bahsediyor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O şeylerden birinin dişlerini çocuklarımın boyunlarına bir santim kadar yaklaştırdı. Ona her şeyimi verirdim."

"Annen Harcourt ile etkileşime geçti mi?"

"Bilmiyorum, tamam!" Rynda'nın sesi yükseldi. "Annemin neye bulaştığını bilmiyorum. Herkes bildiğimi sanıyor ama ben hiçbir şey bilmiyorum! Paylaşmadı. Benden tavsiye istemedi. Beni yalnız bırakacak mısın?"

Sadece birkaç dakikalığına, Tanrı aşkına!"

Gerçek.

Daniela omzumun üzerinden, "Senin hayatını kurtardı," dedi. "Kocanı bulmaya çalışıyor. Belki birkaç dakikalığına işbirliği yapmamayı bırakıp çaba gösterebilirsin?"

Rynda ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

Daniela'ya sarılabılırdim. Beni ikiye bölerdi ama buna değerci.

o.

"Öleceğimizi sanıyordum," dedi Rynda küçük bir sesle. "Bu mu ne duymak istediniz?"

"Sonunda ne oldu?"

"Ben yayıldım. Bana hissettirdiği her şeyi hissetti. Tüm korkumu. Tüm çaresizliğimi. Bunu pek sık yapmam. Kendini empoze etmek çok şiddetli bir şey.

duygularını başkalarına yansıtmak. Yapacak başka bir şey

bulamadım." "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım.

Kapıdaki nöbetçi daha dik durdu. Rogan odaya girdi. Rynda yanımdan koşarak geçti ve kollarını onun boynuna doladı.

Tanrı aşkına. Gerçekten mi?

"Korkunçtu," dedi Rynda.

"Toparlanman gerek," dedi Rogan, nazikçe sırtına sarılarak. "Seni ve çocukları bu evden götürüyorum."

"Tamam," dedi.

Başka bir şey söylemedi. Uzun bir süre daha ona sarılarak durdu, sonra ellerini bıraktı ve bir adım uzaklaştı.

Rogan bana döndü. Spor ayakkabılarımı, harap olmuş kanlı elbisemi, bacaklarımdaki bandajları gördü ve sonra kollarımdaydım.

Bölüm 6

Rogan beni Range Rover'ına bindirdi. Ona kendi arabamı kullanmaktan memnun olduğumu söyledim ama beni duymamış gibi davrandı. Cornelius bir şekilde kedi yaratığını bir Ford Explorer'a sığdırabildiği kadar çok koltuğu yatırarak sığdırmayı başardı. Bize kedinin bir erkek olduğunu ve ona Zeus diyebileceğimizi söyledi.

Rynda sonunda Sherwood güvenlik şefini arayacak kadar iyileşti. Biz ayrılmadan önce, Sherwood House üniformalı birkaç kişi, şefin kendisi tarafından yönetilen evin güvenliğini sağlamak için ortaya çıktı. Cornelius bunun BioCore'u aradığımızı ve onun da telefonu yüzümüze kapattığını söylemek için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Rynda güvenlik şefini tokatladı. Rogan'ın adamları Sherwood bilgisayarlarına el koydular, Rynda ve çocukları zırhlı bir arabaya yüklediler ve beş araçlık küçük konvoyumuz üsse geri döndü. Rogan'ın adamlarından ikisi ATV'ler başı çekiyordu, Rynda ve Cornelius güvenli bir şekilde ortada sıkışmışlardı ve Rogan ve ben arkadan geliyorduk.

Arabada sadece Rogan ve ben vardık. Onu araba kullanırken izlemek hoşuma gidiyordu. Sakin ve kendinden emin bir şekilde yola odaklanmıştı. Kaslı kollarının çizgilerini, uzun ışıklarda sol başparmağıyla direksiyona vuruşunu ve yolcu koltuğunda iyi olduğuma emin olmak istercesine sürekli bana bakmasını seviyordum. Gözlerindeki karanlıktan hoşlanmamıştım. Bunu daha önce de görmüştüm. Kötüye işaretti.

"Benim yüzümden mi?"

Cevap vermedi.

"Benim yüzümden mi kara kara düşünüyorsun?"

"Kara kara düşünmek kendi kendinden nefret etmek anlamına gelir," dedi. "Ben kara kara düşünmem."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Harcourt'u öldürmeyi planlıyorum."

Rogan tehditlere tahammül edemezdi ve Vincent Harcourt bir tehditti. Bu gece ölüme ne kadar yaklaştığımı düşünmek istemiyordum.

"Gerçekten çok güçlüydü. Büyümle onu sıkıştırdım ve sadece iki sorudan sonra onu kaybettim. En fazla on, on beş saniye."

"Çağırma iradeye dayalı bir yetenektir."

Doğruyu aramak da öyleydi. Bu Vincent'ın neden bu kadar zor tutulduğunu açıklıyor.

"Victoria Tremaine onun beynini eritebilirdi," dedim. "Onu ancak birkaç saniye tutabildim." Ve tükenmişim. Çok az sihrim kalmıştı. Aşırı güç harcamanın tanıdık yorgunluğu yerleşiyordu.

"Herkesin isteyebileceğinden fazlasını yaptın. Cornelius'un demir tavasını yerleştirmesine ve Rynda'nın kaçmasına yetecek kadar zaman kazandırdın."

"Cornelius Zeus ile arkadaş olmaya çalışıyordu. Rynda şoktaydı." Bir şey söylemedi ama gözlerindeki karanlık daha da derinleşti. "Rogan, ben tek parçayım. Daha da önemlisi, çocuklar iyi."

"Eğer Cornelius sen onu tutarken yürüyüp o piçin beynini dağıtsaydı, şu anda tamamen farklı bir konuşma yapıyor olurduk. İkisinin de eline silah alacak ya da kaçacak aklı yoktu."

"Cornelius'u suçlayamazsınız. Kediden büyülenmişti. Bu bir zorunluluktan Rogan. O bizim gibi düşünmüyordu ve sonunda önemli bir adım attı."

"Daha iyi bir desteğe ihtiyacın var."

İhtiyacım olan şey bana sihrimin inceliklerini öğretecek biriydi. Doğruyu arayanlar nadirdi ve sırlarını korurlardı. Pratik yapıyordum ama daha yüzeyi yeni yeni çizmeye başlamıştım.

"Vincent'ın zihni büyülenmişti. Tanıdık geldi. Sanırım Augustine'in içine koyduğum duvarın aynısı."

Bir hafta önce Victoria Tremaine, işimizin ipoteğini elinde tutan büyük araştırma şirketinin sahibi olan Prime Augustine'e odaklanmıştı. Augustine, küçük bir kızı kaçıran kişinin zihnini açmamı sağlayarak onu yavaş bir ölümden kurtarmama yardım etmişti. Victoria o gerçeği arayan kişinin kimliğini öğrenmeye gelmişti. Augustine'i sağlam tutmak ve Kendimi kurtarmak için Augustine'in zihnine bir duvar örmüştüm. Bu bir hileydi, sahte bir büyü, ama yeterince gerçek görünüyordu ve gerçek olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu.

Victoria Augustine'e gerçekten saldırmadığı sürece yanlıştı. Bunu riske atmamaya karar

verdi.

"Sahte miydi?" Rogan sordu.

"Hayır. Vincent'ın zihnindeki gerçektir."

Rogan kendi kendine başını sallayarak, "Daha iyi bir destek," diye tekrarladı.

"Eğitilmiş biri.

Güvenliğinizi ilk sıraya koyacak biri." "Kim gibi?"

"Benim gibi."

"Ne diyorsun sen?"

"Şu andan itibaren seninle geleceğimi söylüyorum. Tıpkı eskisi gibi."

"Connor . . ."

Elimi tuttu ve güçlü parmaklarıyla sıktı. Sesi düzensizdi. "Orada olmalıydım. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Ölebilirdin. Bu beni çok korkutuyor."

Ben de onun elini sıktım. "Ben ölmedim."

Elimi tuttu.

"Neredeydin?" Ben sordum.

"Bug arabalardan birini kırsal bir yoldan çıkarken buldu. Arabayı göremedi. ama aynı araç olduğuna yemin etti. Birkaç kişiyi alıp kontrol etmeye gittim."

Brian'ın o yol üzerinde bir yerde tutulmuş olabileceğini düşündü. "Şans var mı?"

"O yol üzerinde beş çiftlik var. Herhangi birinde olabilir, onu bıraktıkları yerin orası olduğunu varsayarsak. Komployla bağlantılı, bu yüzden izi iyi gizlenmiş olacaktır."

"O dosyada ne olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama eğer Rynda'nın bilgisayarlarında varsa, Bug onu bulacaktır."

"Bernard onu daha hızlı bulurdu."

"Tamam. Birlikte arayabilirler. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Orada olmadığın için üzgün değilim. Ben işimi yapıyordum. Seni hiçbir şey için suçlamıyorum Connor. Bana bir ipucun olduğunu söylememen dışında. Bu hiç hoş değildi." Sesimi alçalttım, onunkine uymaya çalıştım. "Bir ipucu bulduğunda, bunu bilmek istiyorum. Sonunda değil, uygun olduğunda değil, hemen."

Yemi yutmadı. Görünüşe göre, kendini suçlamaya kararlıydı.

"Ee, bu gece hala çıkıyor muyuz? Akşam yemeği için?" Ben sordum.

"Tabii ki evet. Bu gece için varız. Yarın için de varız. Öngörülebilir gelecek için de varız. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Ben de romantik olduğumu sanıyordum. "Beni balonlu naylona sarmak ister misin?"

"Eğer kurşun geçirmez olanını bulabilirsem." "Rogan-"

"Ciddiyim." Dikiz aynasını kontrol etti. Gözleri kısıldı.

Arkamı döndüğümde kocaman siyah bir Jeep Wrangler'ın bize doğru yaklaştığını gördüm.

Ağır bir şekilde modifiye edilmiş, bir asansör ve büyük boy lastikler üzerinde yüksekte oturuyordu. Özel tampon, ışık çubuğu ve ortasında büyük bir *M* harfi bulunan dişlere benzeyen bir ızgara. Jeep tamponumuzu ısırma hazır görünüyordu.

Torpedo gözüne uzandım ve bebek Desert Eagle'ımı çıkardım. Rogan'ın adamlarından biraz cephaneye aşırıyım.

Jeep farlarını bize doğru yaktı.

"Tanıdığınız biri mi?"

"House Madero. Muhtemelen Dave Madero." Rogan'ın bakışları tehlikeli bir yoğunluk kazandı. Kafasında bir şeyler hesaplıyordu.

"Neden ışıklarını yakıp söndürüyor?"

"Bizi bir EMP topu kullanmak üzere olduğu konusunda uyarıyor."

Rogan direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı. "Rivera?"

"Binbaşı?" Rivera'nın sesi hoparlörlerden geliyordu.

"Bensiz devam et. İlgilenmem gereken bir şey var." "Peki, efendim."

Rogan Kempwood Drive çıkışına girdi. Jeep de onu takip etti.

"Kaçmıyor muyuz?"

"Hayır. EMP topu aracı şeridin ortasında durdurur.

Yol çok kalabalık. Arabada seninle riske girmeyeceğim."

Rogan en sağ şeride geçti. Agnes Moffitt Parkı'nın kenarı olan ağaçlardan bir duvarla sınırlanmış dar bir çim şerit yanımızdan geçti.

"Madero kiralık bir silahçı," dedi Rogan. "Derisini sihirli bir katmanla sertleştirebiliyor ve doğaüstü bir güce sahip. Saatte 60 mil hızla giden bir cipten darbe aldığını gördüm. Etrafında katlandı. Onu vurmak hiçbir işe yaramaz. Kurşun delip geçmez, ama ne olur ne olmaz diye bir aegis ile seyahat eder."

Koruyucu bir büyücü, silah ateşini emecek bir büyü kalkanı yansıtabilir. Harika.

"Dave Madero'ya ne yaptın?" Ben sordum.

"O benim için burada değil."

Victoria Tremaine. İçimden bir alarm geçti.

Ağaçlardan oluşan duvar sona erdi. Rogan, Hammerly Bulvarı'na keskin bir sağ dönüş yaptı. Range Rover kaldırımından atladı ve Rogan arabayı çimlerin üzerinden geniş çimenliğe sürerek durmasını sağladı.

Jeep yaklaşık kırk metre arkamızda durdu. Karanlık kmşt ama sokak lambalarının ışıkları parkı aydınlatıyordu.

Sürücü kapısı açıldı ve bir adam dışarı ıktı. En azından belli belirsiz adam şeklindeydi. Bir metre boyunda olmalıydı. Bol siyah bir pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Sert kaslar göğsünü ve devasa omuzlarını kaplıyordu. Devasa kolları dalgalanıyordu. Pazuları benim kalçalarım kadar büyük olmalıydı. Sarı saçları kısa kesilmişti ve sadece bir anı olarak kalmıştı. Bir insan karikatürüne benziyordu, bir vücut geliştiricinin hayata gelmiş aksiyon figürü.

"O gerçek mi?"

"Evet." Rogan Range Rover'ı kapattı.

Yolcu kapısı açıldı ve sarışın bir kadın dışarı ıktı. Bu aegis olmalı.

"Eğer yeterince yaklaşırsam, onu şok edebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Tüm byn Vincent'ı dizginlemek için harcadın. şimdi onu şok edersen, sen de ölürsün."

Rogan kapıyı açtı. "Arabada kal."

"Rogan!"

Dışarı atladı.

Arabada kal, ayağım.

Kapıyı açtım, kaputtan arabanın etrafında döndüm ve Dave Madero'yu silahımla nişan aldım.

"Bykannesini onunla konuşmak istiyor." Dave Madero göründüğü gibiydi, sesi derin ve telaşsızdı. "Byn benim üzerimde doğrudan işe yaramayacak Rogan. Buradaki hiçbir şey yeterince zarar veremez. Kızı bana ver ve kendi yollarımıza gidelim."

"Hayır."

"Anlıyorum. Kötü görünmek istemiyorsun. Ama yine de onu alıp büyükannesine götüreceğim. Hayatta olduğundan emin olmamı söyledi. Ne şekilde olduğunu söylemedi ve senin hakkında da bir şey söylemedi. şunlar

her şey bana bağlı. Sen kızı bana ver, o hırpalanmayacak." Onu gerçekten vurmak istedim.

Rogan cevap
vermedi. "Keyfin
bilir."

Madero'nun derisi kabardı, daha koyu, kızarmış bir kırmızıya döndü. Yavaş ve kendinden emin bir şekilde Rogan'a doğru ilerlemeye başladı. Rogan onu izledi. Arabadan inmemeliydi. Elleriyle bir insan vücuduna korkunç şeyler yapabilirdi ama Dave'i tekmelemek ya da yumruklamak hiçbir işe yaramazdı. Rogan sadece kendine zarar verirdi. Onun incinmemesi için her şeyi yapardım.

Arkasındaki aegis öne çıktı, elinde bir silah vardı. Benim yaşlarımdaydı, kızıl saçlıydı ve gözlerinde belirsizlik vardı. Rogan'ı endişeyle izledi.

Onu etkisiz hale getirmek zorundaydım. Rogan'ın elleri zaten doluydu.

Onu gördüm ve annemi kanalize ettim. "Ateş edersen, seni öldürürüm." "Ben bir aegis'im."

"Biliyorum. Hiç kaçırmam."

Ağzını açtı ve kapattı. Ciddiymişim gibi görünmek için elimden geleni yaptım, çünkü ciddiydim. Hem ateş edip hem de kalkanını koruyamazdı.

aynı anda. O silah ortaya çıktığı anda ateş edecek ve Rogan'ı kurtarmak için onu vuracaktım.

"Yapamazsın-" diye başladı.

"Beni test et ve öğren."

Olduğu yerde kaldı, silahını yere doğrulttu.

Dave Madero omuzlarını kıvırdı ve daire çizerek ilerledi. Benden en az on santim daha uzun ve muhtemelen üzerimde yükselen Rogan'dan iki kat daha ağırdı. Rogan'ın vücudu sert ve esnek kaslardan oluşuyordu ama Dave'in yanında, henüz yaşını doldurmamış bir genç gibi görünüyordu.

Rogan da doğal bir zarafetle hareket ederek Dave'e odaklandı. Tüm vücudu kendini yeniden düzenleyerek, onu bir dakika önce araba kullanan medeni bir adamdan başka bir şeye, vahşi ve neredeyse vahşi bir şeye dönüştürdü. Yırtıcı bir beklentiyle Dave'e doğru ilerledi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Dave takip edildiğini fark etmiş ve yavaşlamış olmalı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu. "Pek hoş olmayacak. Kavga edeceğimizi sanıyorsun, yumruk atacaksın, belki birkaç tekme savuracaksın. O etkilenecek. İşler öyle yürümeyecek. Ne tür bir eğitimin var bilmiyorum ama her ne ise, yeterli olmayacak. Burası dojo değil. El sıkışıp selamlaşmayacağız. Ve kaybettiğinizde kızınız daha kötü durumda olacak."

"Konuşmayı kes." Rogan'ın sesi buz gibiydi. "Göster bana." "Peki. Senin cenazen."

Dave savurdu. Yavaş, geniş bir sağ haymaker'dı. Rogan yoldan çekildi. Dave bir sol attı. Rogan'ın göğsünde geniş bir boşluk bıraktı. "Yavaş," dedi Rogan.

Dave gözlerini devirdi.

Rogan, "Her nesil daha büyük, daha yavaş ve daha aptal yetiştiriyorsunuz," dedi. "Konusmaya devam edin. Bakalım ne zaman ne tür sesler çıkaracaksın?"

dişlerini yutmanı sağlar." Bir daire çizerek ilerlediler.

Dave hızlı bir sağ kroşe savurdu. Rogan eklemleri akıcıymış gibi yolundan çekildi.

"Diğer aileler büyük, aptal bir haydut istediklerinde seni arıyorlar ve işte buradasın. Herhangi bir iş, herhangi bir zaman. Adam kaçırma. Acı. Kaba kuvvetle hırsızlık. *Kaba kuvvet* anahtar kelime. Siz bir aptallar evisiniz."

Dave dişlerini kilitledi. Rogan sinirlendi. Madero'yu bilerek kızdırıyordu.

"Yakında sahip olduğun azıcık beyin gücünü de tüketeceksin."

"Bitti mi?" Dave homurdandı.

"Neredeyse. Sadece ne zaman tasma takmaya başlayacağınızı merak ediyorum. Bu nesil mi yoksa bir sonraki mi?"

Dave şaşırtıcı derecede hızlı bir yumruk savurdu. Rogan kıl payı kurtuldu. Jab, jab, sert sağ.

Rogan ilerlemeye devam etti. Dave onu cipe doğru itiyordu. Aegis bunu gördü ve silahını hazır tutarak yana kaçtı.

Dave uzun bir düz yumruk savurdu, ama avucunu kaldırıp aparkata çevirdi. Rogan eğildi. Dave delice bir sağ yumruk savurdu. Rogan nasıl olduysa kurtuldu ve Dave'in yumruğu cipe saplandı. Metal gıcırdadı. Kaput çarpmanın etkisiyle büküldü. Dave homurdandı ve sol eliyle cipi geriye itti. Araç otuz metre geriye, ağaç hizasına kadar yuvarlandı.

Soğuk terler beni sıırsıklam etti. Rogan tek bir yumruk bile alsa, bir bakış bile atsa, her şey biterdi.

Rogan, "Dövüş tam burada," dedi.

"Bebeğimi incitmeme neden oldun," dedi Dave. "Bu ekstra. Bunun için seni öldüreceğim."

Şaka yapmıyordu. Rogan'ı gerçekten öldürecekti.

Dave öfkeli bir boğa gibi saldırdı. Rogan'ın peşine düştü, bir yumruk kasırgasına dönüştü.

Jab, jab, cross.

Sol yumruk. Sağ aparkat.

Sol kroşe, sağ kroşe, vücuda sol kroşe.

Kanca Rogan'ın yan tarafını sıyırdı ve beş metre uçtu, sertçe yere indi, sonra ayağa yuvarlandı. Korku göğsümü yumruklayıp bacaklarıma doğru indi.

Dave onu kovaladı. Rogan geri çekildi, vahşi bir yumruk yağmurundan kaçmaya çalıştı. Dave peşindeydi, yumruklarını savuruyordu, nefes alıp vermesi zorlaşmıştı. Yüzü morarmıştı. Sığ soluklarla hava emiyordu.

Jab, overhand right, hook, cross.

Rogan yumruğa doğru adım attı, Dave'in kollarının arasından kaydı, sol kolunu Dave'in sağ kolunun üzerine sardı, dirseğinin kıvrımından yakaladı, böylece dev adamın ön kolu Rogan'ın omzuna dayandı. Sol kolunun parmaklarını

ellerini birleştirdi ve tüm ağırlığını sağa doğru vererek büküldü. Gürültülü bir patlama sesi parkta yankılandı. Dave uludu, saf acının çığ, korkunç bir çığlığı. Sesi çığlık atan bir hayvan gibiydi.

Rogan uzaklaştı. Dave doğruldu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Sağ kolu yanında işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu. Rogan dirseğini bir dal gibi kırmıştı.

Aegis olduğu yerde titredi, yüzü solgunlaştı.

Dave Rogan'ın boğazına uzanarak saldırdı. Rogan son anda geri çekilerek Dave'in saldırısının hızını kesti ve sola doğru dönerek sağ kolunu Dave'in sol kolunun üzerinden geçirdi ve dirseğini bükerek Dave'in kolunu koltuk altına sıkıştırdı. Rogan'ın parmakları Dave'in bileğine kilitlendi. Bir keskin patlama daha oldu. Dave çığlık attı ve yere yığıldı, bileği hâlâ Rogan'ın elindeydi. Rogan sol bacağını Dave'in üzerinden geçirdi, adamın kolunu bacaklarının arasına sıkıştırdı, sonuna kadar sağa adım attı ve tekrar büküldü. Bir çatlak daha. Dave avazı çıktığı kadar bağııyordu. Rogan'ın Aegis ölmekte olan bir kuş gibi çığlık attı.

"Rogan, dur," diye seslendim. "Bu kadar yeter." "Bitti mi?" Rogan sordu.

"Siktir git!" Dave tükürdü.

"Dave!" diye bağırdı aegis.

"Adamın işi bitmedi. Hâlâ iki sağlam bacağı var."

Rogan Dave'in sol bacağını tuttu, düz bir şekilde çekti ve sağ bacağı Dave'in uyluğu üzerinde kilitli kalacak şekilde geriye doğru yuvarlandı. O da

Dave'in dizini kır.

Aegis silahını çimenlerin üzerine fırlattı ve bana baktı, yüzü çaresizdi.

Rogan'a koştum ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Yeter. Lütfen. Lütfen."

"Bu yeterli mi?" Rogan sordu.

Dave inledi. Artık erik gibi morarmıştı, nefes alış veriş o kadar hızlıydı ki hiç hava alamıyordu.

Ellerimi Rogan'ın çelik gibi sert baldırına koydum. "Lütfen. Artık konuşamıyor bile. Sana durmanı söyleyemez."

Dave avucunu kaldırdı ve yere vurdu.

Rogan bacağını bıraktı ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. Onun sesi körfezin üzerinde donabilirdi. "Onun peşinden gelme. Bir dahaki sefere beni durduramaz. Kardeşlerine söyle. Onun peşinden bir daha gelerseniz, hiçbiriniz kalmayınca kadar evinize girerim."

Dave hafifçe soldu, teni daha insani bir renge dönüştü. Ter onu sıırılsıklam etti. Havayı içine çekti, yan yattı ve kustu.

Aegis onun yanında diz çöktü, elinde bir su şişesi vardı.

Elimi Rogan'ın koluna doladım. "Hadi eve gidelim."

Arabaya bindik. Sürücü koltuğuna geçtim, Range Rover'ı çalıştırdım ve Rogan geri dönmeye karar vermeden önce caddeye geri döndüm.

Koltuğunda arkasına yaslandı, yüzü sakindi. Acı çekiyor olmalıydı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Ne kadar kötü?"

"Yaşayacağım."

Dave yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Daniela bir keresinde bana Rogan'ın çaresiz hissetmekten her şeyden çok nefret ettiğini söylemişti. Bundan kaçınmak için her şeyi yapardı. O şehrin diğer ucundayken benim Rynda'nın evine gitmem onu çaresiz ve korkmuş hissettirdi. İçini dökmesi gerekiyordu. Birine zarar vermesi gerekiyordu ve Dave kendini benim için bir tehdit olarak göstermişti. Rogan onu kırdı ve eğer onu durdurmasaydım kırmaya devam edecekti.

Belize Savaşı Rogan'ı değiştirmişti. Herkesi değiştirmişti ama onu da parçalamıştı ve hayatta kalmak için kendini yeniden yaratmak zorundaydı. Ordunun nihai silahı olarak görev yaptı. Bir şehre girer, ruhunun en derin yerine, büyüün vahşi olduğu yere ulaşır ve onu dışarı çıkarırdı ve şehir parçalanır ve etrafına düşerdi. Korku saldı. Ona korkunç isimler verdiler.

Merida Kasabı. Meksika'nın Belası. Huracan. Sanki bir insan değil de korkunç bir efsane canlanmış gibiydi. Ve sonra kendini bir ormanda, düşman topraklarının kilometrelerce içinde, hayatları ona bağlı askerlerle buldu. Büyü kullanmak onu kurtarabilirdi ama askerleri hayatta kalamazdı. O yüzden kullanmadı. Onları o ormandan yürüyerek çıkardı ama Belize'de geçirdiği haftaların ona neye mal olduğunu çok az kişi biliyordu. Bir daha asla sivil hayata uyum sağlayamayacaktı. Rogan asla "normal" olamayacaktı. Beş yıl önce ordudan ayrılmıştı ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ ordudaydı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu.

"Evet."

"Özür dilerim."

"Onunla dişe diş mücadele etmek zorunda değildin."

"Evet, söyledim." Anlamaya başlamıştı. "Bekle. Benim için korktun mu?"

"Evet!"

"Onu dövüşürken gördüm. Zırhını giydiğinde terleyemiyor. Aşırı ısınmaya başlamadan önce sınırlı bir zaman dilimi var. Ne kadar çok hareket ederse o kadar çok ısınıyor."

"Hâlâ tehlikeliydi."

"Dövüşe aceleyle girmedim. Bu hesaplanmış bir riskti" dedi.

O zaman bu her şeyi daha iyi yapıyor, değil mi? "Bir ağaç alıp onu onunla ezebilirdin."

"Bu Dave'in icabına bakar ama ailesinin değil. Madero Evi telekineziden anlamaz. Onlar kaba kuvvetten ve kırık kemiklerden anlar. Bir mesaj gönderdim ve bunu onların bile yanlış yorumlamayacağı kadar basitleştirdim."

Haklıydı. Yanlış yorumlamazlar. Bir daha Victoria Tremaine için çalışmazlar.

"Nefsi müdafaa ile işkence arasında fark vardır. Kollarını neden kıldığınızı anlıyorum. Ama bacaklarını kırmaya gerek yoktu."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bazen tehlikede olacağım zamanlar olacak," dedim.

"Biliyorum."

"Her zaman elinizin altında bir Dave olmayabilir."

"Biliyorum. Bununla başa çıkmayı öğreneceğim. Ama bana neye mal olursa olsun seni koruyacağım Nevada."

Bunu sadece bir gerçek olarak ifade etti. Connor.

"Beni durdurduğuna sevindim," dedi. "Bunu yaparken memnun değildim. Ama şimdi memnunum."

Muhtemelen bunu yapabilecek tek kişi bendim. Onun adamlarından biri olsaydı, devam ederdi. Ve bir dahaki sefere, ben orada olmasaydım, Dave'in bacaklarını kıracaktı.

Rynda'nın ona kendini sevdirmek için neden bu kadar uğraştığını anladım. Panik modundaydı ve Rogan seni önemsiyorsa, seni güvende tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini biliyordu. Eğer onun ve benim bir ailemiz olsaydı . . .

Çocuklar mı? Gerçekten onun çocuklarına sahip olmayı mı düşünüyordum? Rogan'ın çocuklarının nasıl olabileceğini hayal ettim. Zeki, güzel ve ölümcül. Ve imkansız. Her şeye karışan, her şeyi deneyen ve *hayır* kelimesini anlamayan küçük iblis çocuklar olacaktı.

Gözleri yine buz tutmuştu. Olivia Charles halkını öldürdüğünde Rogan kasvetli bir yere gitti. Orada ışığın, buzun ve intikamın yokluğundan başka bir şey yoktu. Onu o karanlıktan çıkarmıştım ve bir daha asla o karanlığın onu ele geçirmesine izin vermeyecektim.

Kontrol noktasını geçtik ve arabayı onun karargâhının önüne park ettim. Emniyet kemerini çözdü ve beni inceledi. Arabanın içindeki hava onun gerginliği ve enerjisiyle titreşiyordu, hepsi karanlıktı.

"Bazı şeylere yardım edemem,"

dedi. "Biliyorum."

"Ama

deneyeceğim."

"Tek istediğim

bu."

Koyu renk gözlerine baktım ve bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Sadece bana odaklanmıştı. Başka hiçbir şey yoktu. Ejderhanın tüm dikkati benim üzerimdeydi. Nefesim boğazıma takıldı.

Öne doğru eğildi. Beni öpecekti.

İçgüdüsel bir telaşla karışık bir beklenti beni sardı.

Dudakları dudaklarıma dokundu. Öpücüğü beni yaktı. Nefesim kesildi ve onu içeri aldım. Dili ağzımı kapladı ve onun tadını aldım, Rogan'ın eşsiz tadını, erkek, sert ve karşı konulmaz. Eli başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarımin arasından geçti. Beni içine çekti, sahiplenici ve baştan çıkarıcıydı.

Sihir boynumun arkasına dokundu, kadife dokunuşu tenimde saf bir coşku yarattı. Omurgamdan aşağı kayarak tüm hassas sinirlerimi ateşe verdi.

Emniyet kemerim açıldı. O arabadan inip kapıma doğru yürüdü ve kapıyı

açarken ben sersemlemiş bir halde orada oturuyordum. Rogan elini uzattı.
Ben de tuttum. Parmakları

benimkine sarıldı. Beni binaya soktu, genellikle adamlarıyla dolu olan ama şimdi boş olan alt kattan geçirdi, merdivenlerden ikinci kata çıkardı, Bug'un gözlem istasyonunu geçti, bilgisayar ekranlarından oluşan bir hilal duvarı, kendi ofisini geçti, arka tarafa, başka bir merdivenin üçüncü kata çıktığı yere götürdü. Yukarı yürüdük, metal bir kapı açtı, içeri girdik ve kapı arkamızdan gürültüyle kapandı.

Önümde açık bir alan uzanıyordu, kapalı beton zeminde geniş bir alan. Sol tarafta büyük bir yatak duruyordu ve üzerine birisi, muhtemelen Rogan, gri yün bir battaniye atmıştı. Diğer tarafta, sağda, muhtemelen bir duş ve banyoyu gizleyen cam bir paravan kıvrılıyordu.

Sağ duvar normal alçılandı ve koyu griye boyanmıştı. Sol duvar ise camdı. Dumanlı camdan üç metrelik ağır kareler otuz metre yukarı tırmanarak üstümüzde keskin bir açıyla birleşiyordu. Bu binayı onlarca kez görmüştüm ama üstündeki cam kapağın şeffaf olduğunu hiç fark etmemiştim. Dışarıdan simsiyah görünüyor.

Pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda akşam, geceyi doğurmuştu. Yıldızlar üzerimize yayılmış, kadife karanlığa karşı mücevher ateşinden kıvılcımlar saçıyor. Her ejderhayı kışkandıracak bir istif.

Rogan kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne yasladım. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini duydum. Uzun ve sert boyu bana baskı yapıyordu. Ona doğru eğildim. Açlık ve ihtiyaçtan bahseden kaba bir erkek sesi çıkardı. Dizlerimin bağı çözüldü. Saçlarımı kenara itti ve boynumu öptü. İçimden küçük elektrik şokları geçti. Büyü tenimin üzerinde dans ediyordu; sıcak, yavaş ve kasıtlı. Kollarındaki kaslar parmaklarımın altında gergindi.

Elleri göğüslerimin üzerinde kayıyor, okşuyor, alay ediyordu. İçimden bir zevk sarsıntısı geçti. Nefesim kesildi. Daha fazlasını istiyordum.

Elbisemin fermuarı aşağı kayd. Ayak bileklerimin etrafına düştü. Sıcak eli karnımın üzerinden aşağı kayd. Daha aşağı. Lütfen.

Sütyenimin kancası açıldı. Askılarını omuzlarımın üzerinden kayd. kaplarını göğüslerimden çıkardı ve ben de yere düşmesine izin verdim. Parmakları meme uçlarımla üzerinde gezindi. Ani bir his patlaması o kadar yoğun ki, onun kucağında sarsıldım.

Beni sağ kulağımın hemen altından öptü ve sinirlerimi ateşledi. Karnımda gezinen ellerine baktım ve koyu lekeler gördüm. Çağrılmış yaratığın kanı.

"Rogan . . ."

"Evet."

Boynumu tekrar öptü. Zar zor

konusabiliyordum. "Her yerim kan içinde."

Durdu ve beni döndürdü. "Canın acıyor mu?" "Hayır.

Sadece kirliyim."

Karnımdaki kurumuş kana baktı. "Bunu düzeltebilirim."

Elimi tuttu ve zemini geçerek cam perdeye ulaştık. Üç duvarı musluklarla dolu bir duş bekliyordu. Düğmeleri çevirdi ve duvarlardan çapraz su fışkırıyordu. Buhar yükseldi. İç çamaşırlarımı çıkardım ve su duvarına doğru yürüdüm. Cennet gibiydi.

Anında sırlıslıkla oldum. Su saçlarımı aşağıya sürükleyerek göğsüme ve sırtıma yapıştırdı. Önce koyu renk aktı, sonra hemen berraklaştı. Yüzümü ovarak makyajımın son izlerini de yok ettim ve arkamı döndüm.

Duşun önünde durmuş, büyülenmiş gibi beni izliyordu.

Suyun içinden ona doğru adım attım, fışkırımların göğüslerime ve karnıma püskürtmesine izin verdim. Su bacaklarımın arasından akıyor, birleştikleri yerdeki saç kıvrımlarını ıslatıyordu. İçim çoktan ıslanmıştı.

Rogan küfretti.

"Ne?"

"Çok güzelsin."

Gömleğini çıkardı ve yere bıraktı. İri ve altın sarısıydı, vücudu ölümcül bir verimlilikle bilenmiş sert kaslardan oluşuyordu. Geniş omuzları ve güçlü göğsü düz, sert bir mideye doğru inceliyordu. Parmaklarımı karın kaslarının sert çıkıntılarında gezdirmek istiyordum. Pantolonu gömleğini takip ederek kaslı bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Dik ve hazır, tüm uzunluğu

iri ve gergin. Önümde çıplak duruyordu, tüm acımasızlığı ve gücüyle yükseliyordu. Gözleri şehvet doluydu.

Kollarımı açtım.

Suyun içinden benim için geldi. Çarpıştık. Sihir etrafımda dönüyor, tenimde girdaplar oluşturuyordu; sıcak kadife bir basınç boynumdan, göğüslerimden, popomun kıvrımlarından sıvı gibi akıyor, bacaklarımın arasından süzülüyordu.

. . . Beni öptü, sert ve sahiplenici bir şekilde, kollarını bana doladı. Dillerimiz birbirine karıştı ve ben yine onun tadına baktım. Sarhoş olmak gibiydi.

Kollarımı ona doladım. Sırtındaki kas telleri parmaklarımın altında çelik gibi sertti. Elleri vücudumda dolaşüyor, ateşi körüklüyordu. Bacaklarımın arasında ıslak bir ağrı uğulduyordu, onu talep eden ağır bir baskı. Daha fazlası için çaresizce onu öptüm ve duvara doğru ittim.

Bana sırtıttı, erkekçe bir gülümsemeydi, sadece seksi değil, aynı zamanda şehvetliydi. Hayallerin gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Ellerimi göğsünün üzerinde, karın kaslarının üzerinde, aşağıya, kalın gövdesinin üzerinde kaydurdım. İnledi. Bacaklarımın arasındaki ağrı Artık dayanılmazdı. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Pompaladım, sıktım, kendimi ona yasladım, meme uçlarım ıslak göğsüne bastırdı ve aşağı kaydım. Ağzım onun etrafında kapandı. Zar zor sığıyordu. Emdim. Rogan homurdandı ve beni dikleştirdi. Elleriyle popomu kavradı ve beni kalçalarının üzerine kaldırdı. Eli bacaklarımın arasına kaydı, ıslak sıcaklığa daldı ve hassas tomurcuğu okşadı. Zevk beni şok etti. Büyüsü taştı ve parmaklarına katıldı. Bu çok fazlaydı. Sırtımı dikleştirdim ve elini sürdüm.

Sırtımı serin fayansa doğru itti. Kalın shaftının bana baskı yaptığını hissettim. Sonuna kadar itti, tam ağrının ortasına ve biz bir olduk.

Amansız, çıldırtıcı bir ritimle tekrar tekrar itti. Doruk noktası içimde yandı, her şeyi silip süpürdü. Kendini ateşime doğru sürerken devam etti. Gözlerimi açtım ve onun bana baktığını gördüm. Omuzlarına yapıştım, boynunun güçlü sütununu, çenesini, dudaklarını öptüm. Bir titreme onu sarstı ve kendini boşalttı. Serbest kalışının gelgit dalgası büyüyle yankılandı ve beni yeniden coşkuya sürükledi. Kendimi onun üzerine bıraktım, kemiksiz ve gevşek. Zevk o kadar yoğundu ki neredeyse ağlayacaktım.

"Sen benim her şeyimsin," dedi kulağıma.

Ona benim her şeyim olduğunu, karanlığın onu ele geçirmesine izin vermeyeceğimi, asla pes edip gideceğim diye endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istedim. Ama ortak zevkimizin yankıları kelimeleri çaldı ve ben de elimden geldiğince söyledim.

"Seni seviyorum."

Bir şey bipliyordu. Kıpırdandım ve başımı kaldırdım. Yanımdaki Rogan küfretti, kolumu göğsünden nazikçe kaldırdı ve yataktan yuvarlandı. Duştan sonra orada yığılıp kalmıştık, havluyla temizlenmeye bile zahmet etmemiştik ve ben onun göğsünde uyuyakalmıştım, bitkin, mutlu ve güvendedim, kolunu bana dolamıştı. Onun yanında uyumak eve dönmek gibiydi.

Görüşüm bulanıklığını yitirene kadar gözlerimi kırptım. Rogan duşun yanındaki giysi yığınının arasından telefonunu çıkardı ve cevap verdi.

"Yavaşla." Yatağa geri döndü ve telefonu kulağından birkaç santim uzağa tuttu.

Telefondan Rynda'nın tiz sesi yükseliyor ve bir çocuğun ağlamasıyla kesiliyordu. ". . . onu sakinleştiremiyorum. Lütfen. Lütfen. *Lütfen. Lütfen.* Yardımına ihtiyacım var. Lütfen Connor."

İnledim ve yatağa geri çöktüm.

"Meşgulüm," dedi Rogan.

"Onunla sadece konuşursanız, o sadece dört yaşında, lütfen ..."

Rogan telefonunu duvara fırlatacakmış gibi görünüyordu. "Hemen geliyorum."

Yüzüme bir yastık vurdum.

Yastık kayboldu ve üzerime eğildi. "Beni bekle." "Dur tahmin edeyim, sadece senin çözebileceğin başka bir kriz mi?"

"Kyle panikliyor. Onu ve çocukları kuzeyimizdeki binaya yerleştirdim. Oraya yürümem otuz saniye sürer."

"Daha yeni seks yaptık ve şimdi *eski nişanlını* görmeye gidiyorsun."

"Geri döneceğim. Bu gece aynı yatakta uyuyacağız. Ciddiyim."

Ona el salladım. "Git."

Kot pantolonunu ve tişörtünü giydi. "Beni bekle."

Kapıyı açtı ve gitti.

Nefes verdim. Rynda onu bilinçli olarak manipüle etmiyordu. Sorunlarını çözmek için daha çok başkalarına güveniyordu. Önce annesi, sonra kocası ve şimdi de Rogan. O, sorunlarını Ocakta taşan bir tencere görür ve onu alıp ocaktan indirmek yerine gelip size haber verirdi. Sonra da bir kriz anında hızlı hareket ettiği için kendisiyle gurur duyardı.

Rogan ise sorunu çözecekti. O da öyle yaptı. Komodinin üzerindeki küçük dijital çalar saate baktım: 22:03. Çok daha geç olduğunu sanıyordum. Rynda aradığında uykuya dalmış olmalıydım. Ama şimdi tamamen uyanıktım.

Üzerimdeki yıldızlı cam tavanı inceledim. Gece buradan çok güzel görünüyordu. Rogan burada benimle olsaydı daha da güzel olurdu.

Telefonumu arabamda bırakmıştım. Onu almak istemiştim ama çok şey olmuştu.

Oda önümde yayılıyordu. Raflar yoktu ama yerde, pencerenin yanında bir yığın kitap duruyordu.

22:10.

Ayağa kalktım ve en üstteki kitabı kaptım. *İçimizdeki Canavarlar: Sihirle İndüklenen Metamorfoz Üzerine Bir Vaka Çalışması*. Ağzım doluydu. Kitabı yanımda yatağa sürükledim, lambayı açtım ve göz gezdirdi. Büyü insanlara garip şeyler yapıyordu. Bir buçuk asır önce Osiris serumu ilk geliştirildiğinde şeker gibi dağıtılmıştı. Osiris serumunun neyi nasıl yaptığını kimse tam olarak bilmiyordu. Bazıları yeni güçler yarattığını düşünüyordu. Bazıları bastırdığımız uyuyan yetenekleri uyandırdığını söyledi. Ama nasıl etki ettiği sonuçlarından daha az önemliydi.

Bazı insanlar onu aldı ve büyük bir güç kazandı. Diğerleri canavara dönüştü. Büyüyle çarpıtılanların yok edilmesi gerekiyordu.

Şimdi, yıllar sonra, canavar örnekleri nadirdi. Bir tanesiyle tanışmıştım, Cherry. Bir keşti ve kendini bir House tarafından yönetilen bir enstitüye satmıştı. Onu bir şeye maruz bırakmışlardı ve şimdi Cherry günlerini Houston'ın su basmış pis bir bölgesi olan Pit'in bulanık sularında kurbağa yiyerek geçiriyordu. Bir parçası insandan çok timsah gibiydi.

10:19. 30 saniye, ha.

Battaniyeyi üzerime sardım ve kitabı karıştırdım. I bu davaların çoğunu biliyordu. German Orr vakası, gerçek hayattaki minotor. German, kendini boğa benzeri bir canavara dönüştürebilen bir sapıktı.

Minotor formundayken son derece iyi donanıma sahipti ve bazı iğrenç pornolarda rol almak için yeteneklerini kullandı. Hayvanlarla cinsel ilişkiye girme suçlamasıyla tutuklandı ve bunun büyülü bir ayrımcılık olduğunu ve haklarının ihlal edildiğini savunarak mahkemeye başvurdu. Kaybetti, altı yıl hapiste kaldı ve sonra ülkeyi terk etti.

Jeraldine Amber, Bangor Banshee. Jeraldine sonik büyüsünü kullandığında, siyah gözleri ve sulu beyaz saçları olan garip soluk bir yaratığa dönüşüyordu. Diğer tüm açılardan normaldi ve yetenekleri çocuklarına geçti ama başkalaşım yeteneği geçmedi. Ya da öyle iddia ettiler.

10:35. Ciddi misin Rogan?

Sayfayı çevirdim. Köln Canavarı. Bu hikâyeyi o kadar iyi biliyordum ki, üzerine bir kitap bile yazabilirdim. Belçikalı bir kadın olan Misha Marcotte, yeteneğini yirmili yaşlarının başında keşfetmişti. Devasa bir canavarın, bir kâbustan fırlamış bir yaratığın şekline bürünebiliyordu. Bu şekle girdiğinde neredeyse yok edilemezdi ama bu şekil üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Metamorfoz geçirdiğinde çılgına dönüyordu. Belçika Silahlı Kuvvetleri ile

Fransız Légion de Sorciers, yani Büyücü Lejyonu, onun yeteneklerini değerlendirmeye çalışmış ve üçüncü dönüşümü sırasında insanlığını kalıcı olarak kaybetmiştir. Belçika-Almanya sınırını geçti ve Köln'e saldırdı, neredeyse şehri yerle bir ediyordu, ta ki sonunda onu kontrol altına alana kadar. Bunu tam olarak nasıl başardıkları bir sırdı, ancak baskın söylenti Almanların onu Ren Nehri'nin sularında boğduğu yönündeydi. O bir uyarıcıydı

metamorfoz gücüne sahip herkes için bir masal.

İnsan formuna geri döndüğüne, boğulmaktan kurtulduğuna ve sürekli sakinleştirici altında bir yerde canlı tutulduğuna dair söylentiler vardı. Ben buna inandım. Asallar bir yeteneği asla bir kenara atmazlardı, hele ondan bir bilgi edinmeyi ya da güçlerini artırmayı umarlarken.

Kitabı kapattım. 10:48. Neredeyse bir saattir onu bekliyordum. Artık yeterdi. Burada öylece oturup karanlıkta tek başıma, çıplak bir şekilde hayıflanamazdım. Kontrol etmem gereken bir ailem vardı.

Yataktan kalktım. Kan lekeli elbisemi giyme düşüncesi midemi bulandırdı. Hayır, teşekkürler. Buralarda bir yerlerde kıyafetleri olmalıydı.

Odayı araştırdım. Duşun cam kavisini düşün birkaç metre ötesine kadar uzanıyordu ve arkasında dolap alanı vardı. Raflar düzgünce katlanmış tişört ve eşofman altı yığınlarını destekliyordu ve bir çubuk birkaç düzine askı tutuyordu, gömleklerden gülünç derecede pahalı olanlara kadar her şeyi sunuyordu.

takım elbiseler, hassas bir şekilde organize edilmiş ve hızlı bir şekilde kullanılabilir. Askeri alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Bir tişört aldım. Üzerimde uyluğun ortasına kadar geldi. Bir çift eşofman altı çaldım. Tahmin edilebileceği gibi, kalçalarımı biraz sıkıyordu ve çok uzundu. Onları kıvırdım. Yeterince iyiydi. Elbisemin kalıntılarını, sütyenimi ve iç çamaşırlarımı yerde bir yığının içine attım. O sütyeni gerçekten sevmiştim ama

Elimde sütyenimle onun evinden çıkmamın imkânı yoktu. Şansım varsa kimse beni görmezdi ama risk almak istemedim.

Ayaklarımı eski püskü spor ayakkabılarımın içine soktum ve kapıdan çıkıp merdivenlerden ikinci kata indim. Bug sandalyesinde oturmuş, duvarında üçe üç şeklinde dizilmiş dokuz bilgisayar ekranının ışığına dalmıştı.

Bana göz kırptı. Bug her zaman sandviçini kaybetmiş ve umutsuzca bulması gerekiyormuş gibi görünürdü, çünkü açlık krizinin eşiğindeydi. Rogan onu kendisi için çalışmaya ikna etmeden önce Bug kötü durumdaydı. Ordunun gizemli aleminden çıkarıp ona bağladığı sürünün onu on sekiz ay içinde öldürmesi gerekiyordu. Sadece gönüllüler

genellikle büyük bir ödeme günü için sürü haline geldi. Bug bunu neden yaptığını ya da parayı neye harcadığını asla paylaşmadı. Bir şekilde zamanının ötesinde hayatta kaldı. Onunla tanıştığımda, bubi tuzağı kurduğu terk edilmiş bir binada yaşıyordu.

Sıska, kirli, paranoyak, askeri bir uyuşturucu olan ve ona göre sürüyü "susturan" tek şey olan equzol'ü ara sıra almak için gözetim ticareti yapan Bug'ın bir ayağı mezardaydı. Bir Fransız buldogu ile maceraperest bir melezin piç oğlu olan Napolyon onu ayakta tutan tek şeydi.

Rogan onu saklandığı delikten çıkarmıştı. Şimdi Bug kilo almıştı, koyu kahverengi saçları düzgünce kesilmiş ve temizdi ve düzgün kıyafetler giyiyordu. Daha sakın görünüyordu. Paranoyası azalmıştı. Seğirmeden bir sohbeti sürdürebiliyordu. Napolyon da temizdi ve tombul, kırmızı kumaşla ve Île-de-France motifiyle döşenmiş küçük bir kanepede ayaklarının dibinde horluyordu.

"Gidiyor musun?" Bug sordu.

"Evet."

"Gitme," dedi Bug.

"Gitmem gerek."

"Geri döndüğünde ona ne diyeceğim?"

Rogan ona bana göz kulak olmasını söyledi mi? "Ona ne istersen söyle, Bug."

Katı geçtim, köşeyi döndüm ve merdivenden indim. Işıklar açıktı. Rogan'ın dört erkek ve iki kadından oluşan yarım düzine eski askeri sessiz bir sohbet sürdürüyordu. Beni gördüklerinde sustular.

Rogan'ın baş teknisyeni olarak çalışan Asyalı kadın Nguyen Hanh'ı ve Rogan'ın ikinci adamı Michael Rivera'yı tanıdım. Otuzlu yaşlarının ortalarında ve Latin kökenli olan Rivera'nın harika bir gülümsemesi vardı. Genellikle birini vurduktan sonra gülümserdi.

"Gidiyor musun?" Rivera sordu.

"Evet." Biri beni öldürsün.

"Neden?" Nguyen sordu.

"Çünkü eve gidiyorum."

Rivera, "Ama Binbaşı henüz dönmedi," diye belirtti.

"Bunun farkındayım."

"Gidemezsiniz. Hemen döneceğini söyledi ve o yokken seni güvende tutmamız gerekiyor. Eğer gidersen, seni güvende tutamayız."

Rivera söyledi.

"Beni hâlâ güvende tutabilirsin. Caddenin karşısındaki evime gidiyorum." Açık çift kapılı depoyu işaret ettim. "Zaten bu kapıları hiç kapatmıyorsun, o yüzden evime doğru yirmi metre yürümemi izleyebilirsin."

Siyah saçlı bir adam, "Gidersen morali bozulacak," dedi.

Rivera bir an için ona baktı, sonra bana döndü ve fırtına gibi gülümsedi. "Belki onu bekleyebilirsin?"

"Hayır, gerçekten yapamam."

Doğruca Rivera'nın üzerine yürüdüm. O kenara çekildi, ben de kapılardan geçip depoya doğru ilerledim.

"Sherwood kadını yüzünden," dedi arkamdan başka bir erkek sesi.

"Elbette öyle," dedi Nguyen. "İlk ortaya çıktığında bela olacağını söylemiştim."

Sokağı geçtim, şifreyi kilide girdim, ofise girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Berbat bir gün geçirmiştim. Telefonumu arabamda, silahımı Rogan'ın arabasında bırakmışım ve iç çamaşırım yoktu. İç çamaşırsız dolaşmak tuhaf hissettiriyordu. Telefonsuz olmak daha da garipti. daha garip. Muhtemelen telefonumu kaybetmenin beni iç çamaşırımı kaybetmekten daha fazla rahatsız ettiği gerçeğinden çıkarılacak bir tür derin sonuç vardı.

Bu ben değildim. Telefonum ve silahım hep yanımdaydı. Ve iç çamaşırım.

İç kapıyı yavaşça açtım. Depo sessizdi. Mutfaktaki koridorun en sonunda yalnız bir ışık parlıyordu. Evde dört genç olduğu için birileri gece boyunca buzdolabını yağmalıyordu ve genellikle gece yarısı atıştıranlar için masanın üzerindeki aydınlatma armatürünü açık bırakırdık.

Bu gece hiç ses duymadım.

Saat on biri birkaç dakika geçiyordu ve bir okul gecesinde herkes o zamana kadar yatmış olurdu, ama biz herkesi duruşmalara kadar içeride tutmaya karar verdik.

Neredeydiler?

Koridorda sessizce ilerledim, sağa döndüm, kısa bir koridor daha geçtim ve bina içinde küçük bir bina olan Kötülük Kulübesi'ne göz attım. Bern'in tüm ekipmanlarıyla hüküm sürdüğü yer. Zayıf sesler bana doğru süzülüyordu.

". . . doğru . . . binanın tepesinde . . ."

"Anladım."

Doğru. Baylor Ekibi dünyayı uzaylı zombilere karşı her seferinde bir siber atışla güvenli hale getiriyordu. Başka bir zaman olsa hemen oraya gider ve onlara katılırdım ama bu gece o gece değildi.

Biraz daha eğildim ve Bern'e bir göz attım. Oyun kulaklığını takmamıştı. Monitörün ışıltısıyla aydınlanan yüzü bitkin görünüyordu, kaşları çatıktı. Her ne ise ona odaklanmıştı. her şeyin pahasına. Muhtemelen Rynda'nın bilgisayarının içindekileri gözden geçiriyor, kaçırانların istediğı dosyayı arıyordu.

Arkamı döndüm ve mutfığa doğru yürüdüm. Bir şey bulduğunda bana söyleyecekti.

Cep telefonum mutfak masasının üzerinde, lamba tarafından bir yem gibi aydınlatılmış halde duruyordu. Cornelius getirmiş olmalı. Ha! Elime aldım. Bir şey düzeldi.

Cevapsız bir arama. Simgeye tıkladım ve sesli mesajı dinledim.

"Ben Scroll, Inc'den Fullerton. Lütfen en kısa zamanda beni arayın. saat kaç olursa olsun."

Karnımdaki tüm kaslar gerilerek sert bir top haline geldi. Saat on biri geçmişti. Mümkün olduğunca çabuk dedi. Numarayı aradım.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Merhaba, Bayan Baylor."

"Merhaba, Bay Fullerton."

"DNA'nızın analizi tamamlandı. Ailevi ilişkileriniz doğrulandı ve duruşmalar için hazırsınız."

Nefes verdim.

"Temel profiliniz için iki talep aldık. Altında yaklaşan duruşmalar nedeniyle sizi mümkün olan en kısa sürede bilgilendirmem gerektiğini hissettim."

"Dur tahmin edeyim, Tremaine Evi mi?" "Bu da onlardan biri."

"Reddedildi." Victoria benim hiçbir bilgime ulaşamayacaktı.

"Not edildi."

"İkincisi House Rogan'dan mı?" Ne biliyorsun ki? Ne de olsa Rogan genetik eşleşmeyi önemsiyordu.

"Hayır. House Shaffer."

"Shaffer Evi mi?" ABD'deki üç hakikat arayıcısı evden Tremaine en çok korkulan kişiydi, çünkü şeytani büyükannem iş yapıyordu.

bir baltalı katilin vahşiliğiyle. Lin Evi en çok üyeye sahipti. Shaffer Hanesi yolun ortasındaydı ve hakkında çok az şey biliyordum.

"Evet. Talebi reddedeyim mi yoksa kabul mü edeyim?"

"Neden benim genetik profilimi soruyorlar ki?"

Fullerton dikkatle, "Bunun pek çok nedeni var," dedi.

"Sen bir uzmansın ve bu benim için yepyeni bir şey. Sadece bir tahmin istiyorum."

"Temel profil birçok şey için kullanılabilir. Derinlemesine planlama için yeterli bilgi içermiyor. Ancak ailevi ilişki olasılığını ortadan kaldırmada çok faydalıdır."

Oh. "Shaffer Hanesi ile akraba olmadığımızdan emin olmaya çalıştıklarını düşünüyor musunuz?"

"Benim beklentim de bu yönde. Gerçeği arayan yetenekler çok nadirdir. İyi niyetlerinin bir göstergesi olarak, incelemek isterseniz diye temel profillerini sizin kullanımınıza sundular."

"Profillerini incelediniz mi?"

"Evet. Baylor Hanesi ve Shaffer Hanesi akraba değil."

Bunu düşündüm. Eğer isteklerini yerine getirmezsem, benim gayrimeşru bir akraba olup olmadığımı merak edeceklerdi. Temel profile erişmelerine izin verirsem, kimsenin aşk çocuğu olmadığımı hemen anlayacaklar ve bizi rahat bırakacaklardı.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Vincent'ın zihnindeki engel, gerçeği arayan biri tarafından konulmuştu.

Kendimi körlemesine satranç oynuyormuş gibi hissediyordum. "Temel profilimize erişmelerine izin verin."

"Nasıl isterseniz."

"Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti, Bayan Baylor. İyi akşamlar."

Telefonu kapattım. Bunun için çok geç.

Şimdi ihtiyacım olan şey uzun bir şekerlemeydi. Döndüm. Annem kapı aralığında eğilmiş, kollarını kavuşturmuştu.

İç çamaşırım yoktu ama eşofman giyiyordum. Eşofmanımın içini görüp bana iç çamaşırımın nerede olduğunu ve neden Rogan'ın kıyafetleriyle eve gizlice girdiğimi soramazdı.

"Bu da neydi şimdi?"

"Bir başka hakikat arayıcısı House, kayıtlarımızın özetine erişmek istiyor. Fullerton, ailevi bir hastalık ihtimalini elemek istediklerini düşünüyor."

ilişki."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu gece bir çağırıcı Rynda'ya saldırdı."

"Cornelius bize söyledi."

"Zihninde bir engel hissettim. Oraya başka bir hakikat arayıcısı tarafından konulmuştu." Ben de masaya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Brian'ın kaçırılması Yeni Roma'yı yaratma komplosuyla bağlantılı. Çağırıcı Vincent bana Rynda'dan istedikleri fidyenin annesiyle bağlantılı olduğunu ve annesinin de boğazına kadar bu komplonun içinde olduğunu söyledi. Ayrıca komplo ilk ortaya çıkmaya başladığında, Adam Pierce'ın kendisini şehri yakıp yıkacak kadar güçlü kılacak bir eserin parçalarını bir araya getirmeye çalıştığını, eser parçalarının yerinin belli bir aileye emanet edildiğini de biliyoruz. Zihinleri koruyucu bir büyü ile kalkanlanmıştı. Bir hakikat arayıcısı, tıpkı benim yaptığım gibi, Adam'ın ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etmek için bu büyü'nün altına bakmayı başarmıştı."

"Ve sizce bu diğer House ..." "Shaffer Evi."

"House Shaffer işin içinde mi?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Büyü çok güçlüydü. Bu bir Prime bunu aşmak için. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üç Doğruluk Arayıcısı Hanesi'nden biri olması mantıklı. Bu oyunda en çok paya sahip olan onlar, yani ya Lin, ya Shaffer ya da Victoria Tremaine. Bizim genetik Profil birkaç saatten uzun süredir yayında olamazdı ve yayına girer girmez Shaffer üzerine atladı. Ben de özeti onlara bıraktım. Bakalım bu bilgiyle ne yapacaklar?"

"Bu gerçekten akıllıca mıydı? Ya bunu büyükannenle paylaşırlarsa?"

"Diyelim ki paylaştılar. Bu onun zaten bildiği şeyi doğrulayacaktır. Biz onun torunlar." Omuz silktim. "Babamın DNA'sını doğar doğmaz sıralattığını biliyorsun. Muhtemelen sadece buna dayanarak genetik yapımızı tahmin edebilir."

Annem kaşlarını çattı. "Bu beni endişelendiriyor. Babanın kaçtığı dünya bu Nevada. Bunu yapmasının bir nedeni vardı. Ondan nefret ediyordu. Tehlikeliydi ve onunla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Çocuklarının bunun bir parçası olmasını istemedi."

Kendimi çok yorgun hissediyordum. "Ne yapmamı istiyorsun anne? Bu komploya yakalandık. Tek çıkış yolu bunu açığa çıkarmak. Karmakarışık büyük bir düğüm ve gerçeği arayan da dışarı sarkan bir ip. Onu çekiyorum."

"O lanet ipe kendini boğmanı istemiyorum. Ev olmak için hiç başvurmamalıydık."

"Bunun için artık çok geç, değil mi? Anne, ben hayatta kalmaya ve herkesi güvende tutmaya çalışıyorum. Beni eleştirip duruyorsun ama yapabileceğim başka bir şey yok. Sen ve babam bir gün büyükannemizin bizi bulacağını biliyor olmalıydınız. Acil durum planınız neydi?"

Cevap vermedi.

"Bu doğru. Bir tane bile yoktu."

Annemin yüzü bir ton daha solgunlaştı. "Kaçabiliriz."

Yine mi o? Bununla işim bitmişti.

"Hayır. Sen ve babam kaçabilirdiniz, çünkü sadece ikiniz vardınız. Ama biz kaçamayız. Ben, Catalina, Arabella, çocuklar, sen ve Frida Nine varız. Bu yedi kişi eder. Nereye gideceğiz? Yedi kişiyi nasıl saklayacağız?"

Ayrılmam mı, böylece Victoria en zayıfımızı alıp

O kişiyi pazarlık kozu olarak kullanmak mı? Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun. Planın sonsuza kadar saklanmaktı. İşler öyle yürümüyor.

Büyülü bir yetenek gün ışığına çıkacaktır. Bu kaçınılmaz. Bu benim kim olduğumun bir parçası. Tıpkı büyükannem gibi ben de bir Prime doğruluk arayıcısıyım."

Yüz ifadesi sertleşti. "Sen öyle biri değilsin."

"Evet, öyle. En iyi umudumuz benim. Kızları, Bern'i ve Leon'u güvende tutmak artık bana bağlı. Ama sen ve babam bizi o kadar iyi sakladınız ki artık eğitimsizim. Bu yıla kadar hiç gizli çember kullanmamıştım. Canlı bir yalan dedektörü olmanın dışında başka güçlerim olduğunu bile bilmiyordum. Hepsi benim yüzümden.

ve savaştığım silahım yok. Sen de aynı şeyi

Catalina'ya ve Arabella'ya, şimdi de sen ve ben Leon'a yapıyoruz. Bizi cam bir kutuya tıkip güçlerimizi kullanmamızı engelleyemezsin anne. Deliririz. Beni eleştirmek yerine bana yardım etmeye ne dersin? Çünkü yardıma ihtiyacım var."

Döndüm ve diğer girişten mutfaktan çıktım.

Yatağa uzandım. Çatı katıma çıkar çıkmaz eşofmanları bırakmış, iç çamaşırlarımı giymiş ve hâlâ Rogan'ın tişörtünü giyerek yatağıma tırmanmıştım.

Evi satıp depoya taşındığımızda, ailem bana sadece ahşap bir merdivenle ulaşılabilen bir yatak odası ve bir banyodan oluşan bir çatı katı dairesi inşa etti. Son on metresini geri çekebiliyordum, bu da kız kardeşlerimin yalnız kalmak istediğinde beni rahatsız etme girişimlerini etkili bir şekilde boşa çıkardı. I

Yatak odamın bir penceresi bile vardı. Rahat bir yerdi, dünyadan kaçtığım, en sevdiğim yerdi, yorulduğumda ve bunaldığımda kaçtığım yerdi. Şu anda boş görünüyordu. Yatağım da çok büyük ve boş görünüyordu.

Rogan'ın yanında uyumaya nasıl bu kadar çabuk alışabildim? Birlikte uyuduğumuz gecelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

DNA profilimi istemedi. Bu konuda nasıl hissedeceğime karar veremedim. Neden talep etmediğine bağlıydı. Beni sevdiği ve genetik olarak uyumlu olup olmadığımızı önemsemediği için mi istemedi, yoksa evlilik gibi ciddi bir şey düşünmediği için mi istemedi?

Mad Rogan'la evlenmek istiyor muydum?

Evlilik münhasırlık anlamına geliyordu ama Asalların dünyasında ilişkiler sadece yaygın değildi. Neredeyse normaldi. Onunla kalmak için neredeyse her şeyi yapardım ama onu başka biriyle paylaşmak beni aşıyordu.

Bir şey pencereme vurdu. Belki de bir yarasaıydı.

Tak tak. Tak. Tak.

Yataktan çıktım ve pencereye doğru yürüdüm. Küçük gri bir taş dışarıdan cama vuruyordu. Tak-tak-tak-tak.

Aşağı baktım. Rogan kaldırımında duruyordu. İyi.

Şeytanı düşün.

Mandalı yukarı çektim ve pencereyi açtım. Taş yere düştü.

"Uyumaya

çalışıyorum." "Beni

bekle dedim."

"Ben bekledim. Bir saat bekledim. Sonra eve gitmek

zorunda kaldım." "Bana kızgınsın."

Teşekkürler, Kaptan Apaçık. "Sana neden kızgın olayım ki? Seks yapar yapmaz yatağımızdan fırladığın ve seni görmeye koştüğün için mi? ve neredeyse iki saattir yok muydu?" "Bir saat."

Yatağımın yanındaki saate baktım. "Bir saat yirmi iki dakika."

"Hattın diğer ucunda histerik bir çocuk vardı. Telefonu aldığımda Orada kız kardeşi uyandı ve ağlamaya başladı. Sonra Rynda ağladı." "Uyumaları için onları yatıştırdın mı?"

Dişlerini sıktı. "Ağlamadıklarından emin oldum."

"Harika. O zaman sorun çözüldü. Ben yatağıma dönüyorum."

"Senden beni beklemeni istedim ama sen beklemedin."

"Neden orada kalayım ki Rogan? Sen orada değildin. Burada kendi yatağım var."

"Tam olarak ne yapmamı istiyordun? Çığlıklarını dinleyip ona siktirip gitmesini mi söylemeliydim?
Sen?"

"Yani şimdi kötü adam ben mi oldum?"

"Şey, evet, birazcık. Ben güzel bir şey yapmaya gittim ve sen buna kızdın. Aşırı tepki veriyorsun."

Ooh, hayır yapmadı.

"Nevada, bir Meclis Başkanı olarak, ne yapıyor olursak olalım yataktan kalkıp bir şeylerle ilgilenmem gereken zamanlar olacak."

"Eski nişanlıyla ilgilenmek House'un işi mi?" "Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

"Mhm."

"O aileden sayılır." "Peki ben neyim?"

İşin içine girdiğini fark etti.

"Tesadüfe bakın ki, ben de bir Evin Başkanı olmak üzereyim. Haklısın, bazen bazı şeyler ortaya çıkar ve biz de ayrılıp onlarla ilgilenmek zorunda kalırız. Yatağında öylece üzgün bir şekilde yatıp senin ne zaman geleceğini beklemeyeceğim.

başka bir kadının gözyaşlarını silmekten bıktığına karar ver.

Değerlendirmem gereken profil talepleri ve çözmem gereken adam kaçırma olayları var."

"Hangi profil istekleri?" diye hırladı. "Kimin?"

"Eğer sorduğun buysa, sen değilsin. Genetik uyumluluğumuzu kontrol etmedin."

"Kim, Nevada mı?"

"Yeterince hırlarsan sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? O kadar da korkutucu değilsin Rogan ve ben korkutmaya iyi yanıt vermem. Belki de biraz tükürük köpürtmelisin."

"Kimdi o?"

Kemiği olan bir köpek gibiydi. Ben söyleyene kadar peşini bırakmadı ve bunun benim kavgaya etmek istediğim konuyla pek ilgisi yoktu. Güzel.

"Tremaine Hanesi ve Shaffer Hanesi."

"Evet mi dedin?"

"Tremaine'e değil."

"Shaffer'a evet mi dedin?"

"Evet."

Sessizliğe gömüldü. Yüzü soğuk bir maskeye dönüştü. "Haklısın. Evinin başına geçeceksin. Planlamaya şimdiden başlasan iyi olur."

Oh, aşkına . . . "Ailevi ilişki olasılığını ortadan kaldırmak için temel profilimi istediler, çünkü Shaffer'ın aşk çocuğu olabileceğinden endişeleniyorlar."

"Eşleşmeyi engelleyen herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için bunu istediler," diye belirtti. "Bu ilk adım."

Pencereden eğildim ve sözlerin tadını çıkardım. "Aşırı tepki veriyorsun."

Bir kapı açıldı ve Catalina seslendi, "Annem ya seks yapmanızı ya da tartışmayı bırakmanızı söylüyor, çünkü saat gece yarısını geçti ve hepimiz uyumaya çalışıyoruz. Kendiniz karar verin!"

Kapı çarparak kapandı.

"Sorun değil," diye tısladım. "Konuşmamız bitti. Gitmeden önce tek bir sorum var: Bir Evin Başkanı olarak uzman görüşünüze göre, Rynda sizi aradığında bu gerçekten acil bir durum muydu? Sizin varlığınız olmadan kesinlikle çözülemeyecek bir şey miydi, yoksa onun için başka bir fırsat mıydı?"

Brian başaramazsa ona ve çocuklarına bakmak için duygusal olarak bağlı olduğunuzdan emin olmak için mi? Ve eğer bu gerçekten acil bir durumsa, neden benim de sizinle gelmemi istemediniz?"

Pencereyi kapattım. İşte. Dışarı çıkardım.

Pencereden bana baktı, döndü ve caddenin karşısına geçti. Bu doğru.

Sadece yürü git.

Kendimi yatağa attım. Bu iyi gitti. Dışarıda bir

şey gümbürdedi.

Şimdi ne olacak?

Kalktım ve pencereye gittim. Sokağın ortasında duruyordu. Paletler ve kocaman lastikler yanından geçip penceremin altında yere yığılıyordu.

Öylece baktım, dilsizdim.

Yığın gülünç bir hızla büyüyordu. Pencereye doğru bir rampa inşa ediyordu.

Pencereyi tekrar açtım. "Aklını mı kaçırdın sen?" Yüzü asıktı.

"Hayır."

"Bunu yaparken çok büyük miktarda büyü harcıyorsun."

Yüz ifadesinden umursamadığı anlaşılıyordu.

Lastik seli yolun ortasında sona erdi; paletler de durdu. İnşaat malzemeleri tükenmişti.

Kapı tekrar açıldı. "Annem diyor ki-" diye başladı kız kardeşim.

Solumdaki sokağın karşısındaki binadan bir yangın merdiveni koptu ve yığının içine sıkıştı. Birkaç çimento torbası tabanına inerek onu sabitledi.

Catalina başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Rampayı çıktı, merdivenden pencereye tırmandı ve elini bana uzattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni inime geri kaçırıyorum. Bu gece ve diğer tüm geceler benim yatağında uyuyacaksın."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki benim bu konuda bir söz hakkım var mı?"

"Her zaman söz hakkın var. Eğer hayır dersen, giderim."

Asal yüzünü takınmıştı, esrarengiz ve mesafeli. Ama gözleri onu ele veriyordu. Kendini zar zor kontrol ediyor ve parmaklarının ucuyla tutunmaya çalışıyordu.

Ya bu karmaşanın üstesinden gelebilirdik ya da odamda oturup kendi incinmiş duygularımın içinde buharlaşabilirdim. Eşofmanını kaptım, üzerime geçirdim, ayaklarımı terliklerimin içine soktum ve elimi onunkine koydum.

Cep telefonum çaldı.

Gece yarısı beni kim arar ki?

Parmağımı kaldırdım. "Bir saniye."

Telefon odanın içinde hızla ilerledi ve önümde durdu. Aldım ve cevap verdim.

"Nevada Baylor."

"İşte buradasın," dedi Vincent Harcourt.

"Merhaba Vincent." Sesim o kadar tatlıydı ki, kreplerin üzerine damlatabilirdiniz. Hoparlörü açtım. "Çocukları korkutmaktan vakit ayırıp beni araman çok hoş."

"Boş bir anım vardı."

Sesi dişlerimi kenetledi. Çok kendini beğenmiş.

Rogan elimi tuttu. Birlikte önce merdivenden, sonra da rampadan inerek karargâha doğru yürüdük.

"Dava açtığınızı görüyorum."

Rynda'nın çocuklarını, Edward'ı ve bir ev dolusu insanı neredeyse öldürdüğü yetmemişti. Hayır, gecenin bir yarısı beni aramaya karar verdi.

"Bir Prime olabileceğini düşünüyor musun?"

"Sen söyle bana. Hareket edemediğinde ve orada titreyerek durduğunda, tüm iradenle beni zihninden uzak tutmaya çalıştığında nasıl hissettin? Ben bir Prime'mışım gibi mi hissettin?"

Rogan'ın gözlerinde sıcaklık alevlendi. Alçak sesle ve tembelce gülümsedi, sanki bir balo salonunun ortasındaymışız ve ben onun tişörtü yerine on bin dolarlık bir elbise giyiyormuşum gibi bana baktı.

"Tebrikler," dedi Vincent. "Duruşmalara katılamayacak olman çok kötü. İlginç olabilirdin."

"Beni tehdit ettiğin kısım bu mu?"

"Hayır, bu benim eğittiğim kısım. Oyunun nasıl oynandığını bilmiyorsun, o yüzden sana açıklayacağım. Sen öldün. Annen öldü."

Kafamda annemi Edward Sherwood'un yerinde yatarken gördüm, karnını deşen bir yarasaya-maymun yarattığı. Seni piç kurusu.

"Tatlı kız kardeşin öldü."

Bunun bedelini ödeyecekti.

"Diğer kız kardeşin öldü."

Diğerleri mi? Kız kardeşlerimi öldürmekle tehdit ederken onların şirinliği hakkında fikir yürütmek için zaman ayırdı. *Keşke kurşun menziline olsaydı. Keşke.*

"Sizinle birlikte yaşayan iki aptal öldü."

Karargâha girdik. Rivera, Nguyen ve daha önceki iki kişi, sarışın kadın ve siyah saçlı adam hâlâ oradaydı. Vincent'in sesini duyunca Rivera sudaki bir damla kanı hisseden köpekbalığı gibi canlandı. Rogan başını salladı.

"Hayvan büyücüsü öldü ..."

"Vaktimi boşa harcıyorsun," dedim. "Sadece tanıdığım ve sevdiğim herkesin öldüğünü söyle. Bu daha etkili olur."

Sessizce güldü. "Çok gevezesin." "Ve sen de bir psikopatsın."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsunuz. Bu bizim konumumuzdaki insanlar için neredeyse bir gereklilik."

"Evet, David Howling daha iyisini yaptı."

"Rogan her zaman kirli işlerinizi yapmak için orada olmayacak."

"David'i Rogan öldürmedi. Ben öldürdüm. Hayatı için benimle savaştı ve kaybetti. Bir dahaki sefere karşılaştığımızda aklındaki tüm kirli sırları ortaya dökeceğim. İşim bittiğinde, sen de diğerleri gibi top gibi kıvrılıp ağlayacaksın. İşte böyle tehdit ediyorsun, Vincent."

Nguyen gözlerini kırıştırdı. Rivera dikkatli bir adım attı.

Telefonu Rogan'a uzattım. Parmaklarım titredi ve telefon hafifçe titredi. O aldı ve ben de ellerimi yumruk yaptım.

"O haklı," dedi. "Teslimatın üzerinde çalışmalısın." "Orada olmana çok sevindim Rogan. Beni bir telefon görüşmesinden kurtardın."

"Senin için her zaman buradayım," dedi Rogan, sesi aldatıcı bir şekilde hafifti. "Çok uzun zaman oldu. Bir araya gelmeliyiz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ziyaret için geç kalmışsın."

"Sabırsızlanıyorum." Rogan gülümsedi.

"Hepimizi öldüremezsin Rogan."

"Ama seni öldürebilirim Vincent. Diğerleri için endişelenme. Nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsin."

"Göreceğiz. Kuzenin sevgilerini yolladı."

"Onu özlediğimi söyle."

Telefon görüşmesi kesildi.

Rogan bana döndü. "Harcourt Hanesi yaklaşık bir saat önce Vincent'ı reddetti. Nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikirleri olmadığını iddia ediyorlar."

"Ne kadar uygun."

"House Harcourt yerleşkesine gitmeyi düşündüm. Sabah." Ses tonu hâlâ hafifti. "Kapılarını çalabilirim ve sen de onlara bazı sorular sorabilirsin. İster misin?"

"Evet. Evet, isterim."

Rogan Rivera'ya baktı. "Ayarlamaları yap." "Peki efendim."

Rogan beni merdivenlere götürdü. Basamakları çıktım. "Onu teşhis ettiğimizi biliyor. Misilleme bekleyecektir."

İkinci katı geçerken Rogan "Evet," diye onayladı. Bug bizi gördü ve hiçbir şey söylemedi.

"Onun yerinde olsaydım, biz ayrılır ayrılmaz üsse saldırırdım." "Bu olasılığı hesaba kattım."

"Ya bu gece saldırırsa?"

"Yapmayacak." Rogan beni üçüncü kata çıkan merdivene götürdü. "Bu gece yüksek hacimli bir çağırma gerçekleştirdi. Çağırma ile, tüm

önemli olan içinden geçen maddedir. Bir büyük yaratık birkaç küçük yaratığa eşittir. Vincent bu gece dokuz varlık çağırdı ve sonra onları manipüle etmek, size karşı savunmak ve kontrol için Cornelius'la savaşmak için enerji ve büyü harcadı. Burada olduğumu bildiği için bu gece saldırma riskine girmeyecektir. Yeniden şarj olması gerekiyor."

"Peki ya Cornelius? O tek başına bir hedef."

"Cornelius bu gece burada, Rynda'yı yerleştirdiğim binada kalıyor. Matilda kız kardeşi ve erkek kardeşiyle birlikte aile çiftliklerinde. Yoldayken onları aradı. Zeus'u görmek için sabah buraya gelecekler."

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"Rynda ile ilgilenmek için kalktığımda. Eğer hışımla gitmeseydin sana anlatacaktım."

Kapıdan yatak odasına doğru yürüdük.

"Harcourt'lara saldırmak Brian'a ne yapacak? Brian bizim ilk önceliğimiz."

"Hiçbir şey," dedi Rogan. "Vincent'in umurunda olduğunu sanmıyorum ama umurunda olsa bile Rynda'ya yapılan saldırıyı eline yüzüne bulaştırdı. Dediğiniz gibi, misilleme bekleniyor."

Kapıyı kapattı ve bana döndü. Ben de ona baktım.

"Dök içini," dedi. "Telefon görüşmesinden beri içinde tutuyorsun."

"Ailemi tehdit etti," diye mırıldandım. "Bir yaratığın beni öldürmesine izin vermesini izledim."

yeğenin önünde, hala hayattayken bir adamı yemek. Hoşuna gitti Rogan. Bunu gözlerinde gördüm. Hepimizi öldürebilirdi, Rynda'nın çocuklarını bile. Onun bir canavar olduğunu biliyorum. Sonra da burayı arayıp kibar ve çekici biriymiş gibi davranıyor ve kibar bir konuşma yapmak istiyor. Göz göre göre bir insanı katletmiş, ellerini yıkamış ve kostümlü bir partiye gitmiş bir seri katil gibi."

"O bir psikopat. Her zaman öyleydi."

"Burada bir kopukluk var Rogan. Korkunç şeyler yaptı ve bunun ne kadar berbat olduğunun farkında bile değil. Kendini kötü hissetmiyor. Bunu ilk kez yapıyor olamaz. Biri onun ne olduğunu fark etmeden bu yaşa nasıl geldi?"

Rogan, "Evi için yararlı bir varlık," dedi. "Yararlılığı onun onaylanmamış gezilerinden daha ağır basıyor. Onu cezalandırıyorlar, onunla sert bir şekilde konuşuyorlar ama sonuçta ona ihtiyaçları var. Diğer Evlerin Vincent'in varlığından haberdar olması Harcourt'a saldırmalarını engellemeye yetiyor."

"Beni rahatsız eden de bu." Etrafımda döndüm ve ileri geri yürümeye başladım. Hareket etmezsem patlayacaktım. "Bu nasıl bir dünya ki

Vincent gerekli mi? Onun bir varlık olduğu yerde. Dave'in insanları sokaktan kaçırabildiği ve kimsenin bir şey yapmadığı bir yerde mi? Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görmüyor musun?" Durdum. "Ve ben de kendi

Kız kardeşler ve kuzenler de bu işin içinde. Korkuyorum Connor. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum." "İçindeyken bunun normal olmadığına dair hiçbir fikriniz olmuyor," dedi sessizce. "Orduya katılana kadar herkesin böyle yaşamadığını fark etmemiştim. Bu karşı savaştığımız şeydir. Eğer komplo başarılı olursa Vincent serbest kalacak."

Tüm mücadelem bitti. Yatağa oturdum. "Ne kadar ileri gidersem daha az seçeneğim var. Henüz bir Ev bile değiliz ve şimdiden saldırıya uğramayacak kadar güçlü göründüğümüzden emin olmak zorundayım. Şu andan itibaren yapacağım her şey, hayatta kalabilmemiz için daha fazla büyü, daha fazla güç, daha fazla zenginlik elde etmek üzerine kurulu olmalı."

Yanımda diz çöktü, ellerini kollarımın üzerine koydu.

"Eğer bunu yapmazsam, kendi büyükannem bizi ezecek. Ben sadece ailemin başını sokacak bir çatı ve masaya yiyecek koymaktan sorumlu değilim. Artık onların hayatlarından da sorumluyum. Vincent Harcourt'u, canavarlarının annemi parçalara ayırmasına izin vermeden önce öldürmek istiyorum. David'i öldürdüm ve bu konuda kabuslar görüyorum, ama şimdi Vincent'ı öldürmek istiyorum, çünkü başka seçeneğim yok. Kocamın seçimi bile Rynda'nın benden daha iyi bir eş olduğunu söyleyen bazı genetik saçmalıklara göre hesaplanmak zorunda ..."

Çok fazla şey söyledim. Ağzımı kapattım. "Beni seviyor musun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Evet."

"Aileni seviyor musun?"

"Evet."

"Onları korumak için her şeyi yapar mısın?"

"Evet."

"O zaman fark etmez Nevada. Gerçekten değişen bir şey yok. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Birlikteyiz. Genetik eşleşmeler umurumda değil. Bana daha önce önemli olmadığını söylemiştin. Bu değişti mi?"

"Hayır."

"O zaman sorun yok." Sıcak ellerini omuzlarımdan aşağı kaydırıp ve ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Her dünyada tehlikeler vardır.

Soygunlar, silahlı saldırılar, araba kazaları, uyuşturucu bağımlılıkları, kötü niyetli ilişkiler vardır. Bunların Prime olmakla bir ilgisi yok. Hayat bu. Tek fark, artık tehlikeleri daha net görebiliyor olman."

Parmaklarımı sıktı.

"Büyükannen sen daha doğmadan önce senin için bir tehditti. Baban ondan kaçmadı çünkü o sevgi dolu ve şefkatli bir anneydi. Anneni buldu ve hiçbir genetik eşleşme olmadan onunla evlendi. Sen de en az Victoria Tremaine kadar güçlüsün. Aranızdaki fark eğitim ve deneyim ve ikisini de elde edebilirsiniz."

Derin bir nefes aldım.

"Her şey çok hızlı geliyor," dedi. "Son iki günde çok şey oldu. Büyükannenle tanıştın, duruşmalara kayıt yaptırdın, Rynda'yla uğraştın, Vincent'la dövüştün ve neredeyse ölüyordun. Tüm bunların üstesinden gelmek için zamana ihtiyacın var. Ama bu gece buradasın ve ben bu odada seninle olduğum sürece hiçbir şey sana dokunmayacak. Ne olursa olsun buradan ayrılmayacağıma söz veriyorum. olur ve ben gidersem, birlikte gideriz."

Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. Onun sıcak gücü çok iyi hissettirdi. Güven vericiydi.

Kollarını bana doladı. "Yanımdayım. Her şey yoluna girecek. Ben yanımdayım." Uzun bir süre öyle kaldık.

Bölüm 7

Rogan kulağıma, "Uyan," dedi.

Gözlerim birden açıldı. Çarşafın içinde bir saniye çırpındım ve göz kırparak doğrudum.

Eğlenen bir sırtıtişla beni izledi. Çoktan kalkmış, koyu renk bir pantolon ve bol bir tişört giymişti. Sabah ışığı pencere duvarından içeri süzülüyordu. Uyuyakalmıştım.

Günaydın. Harcourt. Rüyalarımın tüm kalıntıları uçup gitti. Tamamen uyanıktım. "Arabella bunu senin için bıraktı." Yatağın üzerine büyük bir bavul koydu.

Çantanın fermuarını açtım ve fırlattım. Bebek Desert Eagle ve dört dergi, iç çamaşırları, kazaklar, kotlar, çoraplar ... İçinde diş fırçam, deodorantım ve makyaj malzemelerim olan bir Ziploc torba. Sakız aromalı prezervatifler. Bunun parasını ödeyecekti.

"Yüzünde tuhaf bir ifade var" dedi.

"Bunun evimden atılacağım anlamına gelip gelmediğine karar vermeye çalışıyorum." Dün gece annemle yaptığım kavgayı düşünürsek, hiç şaşırmazdım.

"İşte bu ilginç bir gelişme olurdu." Kollarını kavuşturdu. "Gidecek bir yerin yok."

"Bu hiç komik değil."

"Çok komik. Romantik komedilerin malzemesi. Ailesi tarafından reddedilmiş, saplantılı, paranoyak bir milyarderin kollarına atılmış . . ."

Ona bir yastık fırlattım. Yüzüne beş santim kala durdu. Parmaklarıyla kenara itti, eğildi ve beni öptü. Yastık tekrar yatağa düştü.

"Ben senin tek umudunum. Bununla yüzleş. Kendi başına hareket edip aile şirketini ele geçirmek için tek şansın benim."

büyükannem."

"Ben zaten ailemin işini yürütüyorum. Victoria'yı yok etmek istemiyorum. Sadece bizi rahat bırakmasını istiyorum." Yataktan çıktım ve ayakkabı giymediğini fark ettim. Masanın üzerinde bir parça tebeşir duruyordu. En son böyle giyindiğinde ve yanında tebeşir olduğunda, büyüsunü yeniden şarj etmek için bir ritüel gerçekleştirmişti. "Anahtar mı?"

Başını salladı. "Güce ihtiyacım olacak. Verona İstisnası için gerekli belgeler bu sabah savcılığa sunuldu."

Verona İstisnası, Teksas Eyaleti'nin Haneler arasındaki çatışmayı kabul ettiği ve ellerini yıkadığı anlamına geliyordu. Bu da Rogan'a Rynda adına Harcourt'lara saldırma özgürlüğü verecekti.

"Kabul edildi mi?"

"Önümüzdeki bir saat içinde öğreneceğiz."

"Şahsen gitmediniz mi?" Harris Bölge Savcısı Lenora Jordan Rogan'ın en sevdiği kişi değildi. Onun tehlikeli olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onunla doğrudan ilgilenmeyi tercih ediyordu.

"Seninle kalacağımı söylemiştim."

Söz verdi. Eğer söz verirse, benimle kalacaktı. Bu kadar basitti. "Ayrıca, eğer şahsen gitseydim, Lenora benimle biraz zaman geçirirdi. Olivia Charles'ın kızına yardım etmenin aptallığını bana açıklıyor. Bir derse tahammül edemem. Bir avukat ekibi gönderdim. Yapmam gereken işler var."

"Harcourt Evi'nin bizimle görüşmeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Rio Hanesi gibi mi?" "Rio Hanesi araştırmacı ve botanikçidir. Harcourt Hanesi bir savaş

Ev. Bu savaşı kazanabileceklerini düşünüyorlar, ama ben onların evine gitsem bile Bin askeri olan kapılar, yine de benimle savaşır. Zayıf görünmeyi göze alamazlar."

Evet, zayıf görünmeyi göze alamazlardı ve Rogan da Vincent'ın saldırısından sonra misilleme yapmamayı göze alamazdı ve ben de annemin, kız kardeşlerimin ya da kuzenlerimin peşinden gitme riskini göze alamazdım. Hiçbirimiz bunları göze alamayacağımız için hepimiz savaşa girecektik. İnsanlar yaralanacaktı. Bazıları ölebilir. Herkes gururunu bir kenara bıraksa bunların hiçbirine gerek kalmazdı.

"Vincent'ı ne kadar iyi tanıyorsun?" Ben sordum.

"Yeterince iyi. Lisede benden birkaç yıl gerideydi. Kabadayı ve zalimliğe eğilimli biri olarak ün salmıştı."

"Bunun zaman çizelgesi bana mantıklı gelmiyor. Brian'ı kaçıranlar pazarlık için aradılar. Onlara işbirliği yapmaya niyetli olduğumuzu söyledik.

Genellikle müzakereler yavaş yavaş tırmanır. Bunun yerine Vincent ortaya çıkıyor ve her şeyi bir çekiçe parçalıyor."

"Sabırsızlandı," dedi Rogan. "Dediğim gibi, Vincent beklemekten ve plan yapmaktan pek hoşlanmaz. Rynda onu hayal kırıklığına uğrattı, o da kendine özgü baskı yöntemini uygulamaya karar verdi."

"Ama neden evlerine gidip çocukları en başından beri rehin tutmadı? Brian ve Rynda ona istediği her şeyi verirlerdi.

İkisi de savaşçı bir Prime değil. Brian'ı kaçırmak neden? Vincent'ın tarzı gibi görünmüyor."

"Çünkü öyle değil. Birileri bu özel operasyon için onun tasmaını sıkı sıkıya tutuyor." Rogan'ın gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi. "Dün gece serbest kaldı."

"Vincent Harcourt'u dizginleyecek ve bir plana bağlı kalmasını sağlayacak kadar gücü olan kim var?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekecek."

Rogan başını eğdi, belli ki düşünüyordu.

"Evet?"

"House Harcourt'un tek bir savaş stratejisi var: Bir sürü gizemli alemden canavarlar getirip rakiplerine fırlatacaklar. Kanlı ve kaotik olacak."

"Fikrimi değiştirmedim. Vincent ailemi tehdit etti." "Sana balistik yelek giydirmeme izin verecek misin?"

"Evet." Elindeki tebeşire baktım. "Başka bir parçan var mı?"

Gülümsedi. Başka bir tebeşir parçası odanın içinde süzüldü ve önümde durdu. "Bu tebeşiri sana verirsem ne alırım?"

"Akşam yemeği. Bu akşam sen ve ben." Bana söz verdiği güzel yemeği hak etmişim. Güzel kıyafetler giyecek ve güzel makyaj yapacaktım. Ayrıca açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim. Dünkü öğle yemeğinden beri bir şey yememişim. Rogan'ın alt kattaki mutfağında erzak olup olmadığına bakmam gerekecekti.

"Tamamdır."

Onu öptüm ve boş havadan tebeşiri aldım.

Büyülü çemberler bir büyücünün gücüne ince ayar yapmaktan büyüü belirli bir büyüye kanalize etmeye kadar her şey için kullanılırdı. Elle çizilmeleri gerekirdi yoksa güçlerini kaybederlerdi, bu yüzden çoğu Asal çember çalışması konusunda eğitim almıştı

parmaklarında bir parça tebeşir tutabildikleri anda. Ben çoğu asil değildim. Yere bir daire çizmek oldukça zordu. Bir şarj çemberi çizmek cehennemin yedinci ve dokuzuncu katları arasında bir yerdeydi. Büyük bir daire olarak başlar, içinde daha küçük bir daire, üç küçük

Bu iç dairenin içine, bir üçgen oluşturacak şekilde yan yana çizilmiş daireler ve ardından iç dairelerin tam karşısında üç dış daire. Yirmi dakikamı aldı ve bitirdiğimde sırtım ağrıyordu ve benimle takılmaya gelen Bug'ın kaşlarını kaldırmasına neden olacak kadar küfür etmişim. En azından Rogan'ın mutfak tezgahını yağmaladım ve Başlamadan önce elmalı ayı pençesi.

Sonunda, yükü en üst düzeye çıkarmak için spor sütyenimi ve tayt şortumu çıkardım, çembere girdim ve oturdum. Gücüm çemberin içinden fırladı. Tebeşir çizgileri beyazla titreşti ve soldu. Büyü bana doğru aktı, önce durgunlaştı, sonra sabit bir akımla bedenime girdi. Rahatladım ve gözlerimi kapattım.

Bug, "Bu eğri," diye tavsiye etti.

Gözlerimi açtım ve işaret ettiği daireye baktım. "Her şey yoluna girecek."

"Binbaşıya sorabilirdiniz."

Rogan tasarımı çizmiş olsaydı, üç dakikasını alırdı ve tüm daireler mükemmel olurdu. "Kendi dairelerimi çizmek zorundayım."

Sol tarafa baktım. İkinci katın geniş bir endüstriyel kapısı vardı ve bu kapı güneş ışığıyla dolan, sızdırmaz betondan yapılmış büyük kare bir avluya açılıyordu.

Kapılar aralıktı ve Rogan'ı görebiliyordum. Kapıya daireler çizmişti. ve onların içinde hareket ediyor, hamle yapıyor, tekme atıyor ve vuruyordu; iri kaslı vücudu zarif ve esnekti. Zarafeti bir dansçının değil, hedefine kilitlenmek ve ne pahasına olursa olsun onu takip etmek için eğitilmiş bir suikastçının zarafetiydi. Ayakları silah gibiydi; elleri bıçak gibi keser, sonra çekiç gibi vurur, görünmez rakiplerini kırardı. Rogan Hanesi'nin Anahtarı bir savaşçı anahtarıydı ve bu anahtara doğru hareket ettiğinde, onu Deli Rogan yapan vahşi, vahşi şey ortaya çıkıyor ve kontrolü ele alıyordu. Beni korkuttu ve bir mıknatıs gibi çekti, bu yüzden hücum çemberimi buraya çizdim, böylece onu izleyebilecektim.

Onu mahremiyet içinde izlemeyi umuyordum. Ama Bug, Napolyon'u kolunun altına sıkıştırmış ve dizüstü bilgisayarını kucağına koymuş bir şekilde tam arkamdaki kanepeye oturdu. Bu şartlar altında Rogan'ı izlemek biraz ürkütücü olurdu. Gözlerimi kapattım ve büyüye konsantre olmaya çalıştım.

Kavurucu bir Teksas gününde asfalttan yayılan ısı gibi çemberden yayılıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Bug sordu. "Mhm."

"Onunla aranız iyi mi?" "Mhm."

"Demek konuşuyorsun?"

Lanet olsun. Gözlerimi açtım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Bir ilişkide iyi iletişim önemlidir," dedi Bug. "Her şey yolunda."

"Artık kavga etmiyor musunuz?"

"Hayır. Şarj olmaya çalışıyorum. Konsantre olmam gerekiyor." Bug ciddiyetle başını salladı.

Arkama döndüm, Rogan'ı bir anlığına görmenin tadını çıkardım ve gözlerimi kapattım. "Seks nasıl gidiyor?"

"Gerçekten bana bu soruyu mu sordun?"

Bug ve Napoleon koltukta benden biraz daha uzaklaştılar. "Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyoruz."

"Biz mi?"

"Uh . . . Napolyon ve ben."

Yalan. "Bug, o bilgisayarı bana doğru çevir ve sakın bir tuşa basmaya kalkma." Dizüstü bilgisayara sarıldı. "Hayır."

"Diğer uçtaki Nguyen ve Rivera mı?" "Hayır."

Yalan.

"İşte, duyabilmeleri için yüksek sesle söyleyeceğim. Hazır mısınız? İlişkimizden defol!"

"Tamam, tamam!" Kollarını salladı.

"Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, Harcourt'lar hakkında bana bilgi ver."

"Bilgilendirecek ne var? Owen Harcourt, altmış yaşında, Ella Harcourt, elli beş yaşında, Alyssa Harcourt, yirmi üç yaşında ve Liam Harcourt, on sekiz yaşında. Herkes bir Prime çağırıcısı. Ortalık kan gölüne dönecek."

"Tamam. Şimdi konsantre olacağım, o yüzden sus."

Gözlerimi kapattım. Birkaç dakika boyunca mutluluk verici bir sessizlik hüküm sürdü ve ben büyüünün derinliklerine daldım.

"Geliyor," diye duyurdu Bug.

Döndüm. Rynda merdivenlerden çıktı, odayı geçti ve diğer kanepeye oturdu. Siyah tasarım kot pantolon ve pembe ipek bir şal bluz giymişti, göğüslerini kibarca kapatırken aynı zamanda aralarını iyice açıyordu. Bug onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. Napolyon Rynda'ya kötü kötü baktı.

Rynda çember çalışmamı inceledi ve çok dikkatli bir şekilde hiçbir şey söylemedi. *Evet, biliyorum. Eğri büğrü.*

Sessizce oturdum. Dakikalar uzadı. Bug dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, tuşlara öyle yüksek sesle basıyordu ki onu birkaç metre öteden bile duyabiliyordum.

"Rogan'la birlikte Harcourt'larla savaşmaya mı gidiyorsun?"

diye sordu. "Evet."

"Bu akıllıca mı?"

"Onları sorguladığımızda Rogan'ın benim yardımına ihtiyacı olacak."

"Harcourt'ların bir ünü var," dedi Rynda. "Acımasız olacak. Sen bir savaş büyücüsü değilsin."

"Endişeniz için teşekkür ederim. Ben iyi olacağım."

Sustu, sonra Bug'a baktı. "Bana biraz kahve getirebilir misin?" "Hayır," dedi Bug.

Gözlerini kırptırdı.

"Ben bir gözetleme uzmanıyım, garson değil," dedi Bug, diksiyonu mükemmel, sesi düzdü. "Kahve şuradaki mutfak tezgahının üzerinde. Yardım edin kendin."

Ağzını açtı ve kapattı. "Nevada mı?" Bug söyledi.

Yapmayın, yapmayın.

"Kahve ister misiniz?" "Hayır, teşekkürler." Göt.

"Çünkü senin için kesinlikle alacağım."

Rynda ayağa kalkıp mutfak tezgahına doğru yürüdü ve bir an Rogan'a doğru baktı.

"Zalimlik ediyorsun," diye mırıldandım. "Beni dava et," diye fısıldadı Bug.

Rynda bir fincan kahve ile geri geldi ve kanepeye oturdu. Bug agresif bir şekilde yazmaya devam etti. Rynda uzun bir süre onu inceledi ve boğazını temizledi. Bug hiçbir hareket belirtisi göstermedi. Tüm bu gerginlik dikkatimi dağıtıyordu.

"Kyle bu sabah kendini daha iyi hissediyor mu?" Kadın irkildi.

"Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim." İşte. Biraz daha az gergin.

"Connor'ı aradığımda orada olduğunu fark etmemiştim."

Ve garipliğe geri döndük. Harika.

Ona gülümsedim ve pencereden Rogan'ı izledim.

"Connor'la aranızda bir ilişki olduğunu anlıyorum," dedi Rynda. "Ama şu anda ona senden daha çok ihtiyacım var. Umarım beni anlarsın."

Olamaz. Hayır. "Rogan ve benim bir şeyimiz var." Sesimi olabildiğince yumuşak tuttum. "Sen bunun bir parçası değilsin."

"Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum."

"Brian'ın gittiğini ve senin korktuğunu anlıyorum. Ama Rogan kimsenin B planı olmayacak. O bir yedek seçenek değil."

"Bu bir tehdit mi?"

İçimi çektim. "Hayır. Seni tehdit etmeyeceğim. Sen benim müşterimsin ve Düdüklü tencereden geçtiniz. Bu bir 'adamımdan uzak dur' konuşması değil. Sadece Rogan'la aramızdaki şeyin gerçek olduğunu söylüyorum. Denediğin için seni suçlamıyorum ve eğer bir şekilde başarılı olsaydın, sana ona kızdığım kadar kızmazdım. Demek istediğim bu değil."

Dudakları birbirine o kadar sert bastırılmıştı ki neredeyse kansız kalmışlardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir an için Rogan'ın bir şekilde sizinle ilişkiye girmesini sağladığınızı varsayalım. Sonra ne olacak?"

Cevap vermedi.

"Nişanı bozduğunda rahatladınız mı?" "Bu özel bir mesele."

"Rahatlamıştınız, çünkü onu gerçekten istemiyordunuz. O değişken ve korkutucu biri. Onun varlığının sağladığı güvenliği istiyorsun ama bunu yaratan adamı sevmiyorsun." Ama ben sevdim. Onu ve tüm değişkenliğini sevdim.

"Beni tanımıyorsun," dedi. "Hakkımdaki ilk şeyi bile bilmiyorsun."

"Ne demek istediğimi sordunuz. İşte cevabım: bu güvenlik için başkalarına güvenmeye devam ederseniz, onu asla bulamayacaksınız. Sen bir Prime'sın, bir kadınsın ve bir annesin. Kendini güvene al. Kendi sorumluluğunu al. Çember çalışmam sallantılı ve çarpık olabilir ama benim. Nasıl yapılacağını kitaplardan öğrendim ve şimdi kullanıyorum. Rogan'dan benim için çizmesini istemedim, çünkü buna gerek yoktu."

Rynda ayağa kalktı, kahvesi elinde, açık kapılara doğru yürüdü ve sol tarafta durarak Rogan'ın son hareketlerini yapmasını izledi.

Anahtar. İşini bitirdi ve Rynda'ya başıyla selam vererek odaya girdi.
"Günaydın."

"Burada kimse beni sevmiyor Rogan," dedi, sesi yumuşak ve kırıktı.
"Senin halkın beni sevmiyor."

"Sizi sevmek zorunda değiller," dedi. "Ancak sizi ve çocuklarınızı hayatları pahasına koruyacaklardır."

"Kendimi işgalci gibi hissediyorum."

"Sen bir işgalci değilsin. Benim davetim üzerine buradasın." Kendine sarıldı. "Sizinle konuşabilir miyim? Özel olarak."

Elinin bir hareketiyle onu verandaya davet etti. Kadın güneş ışığına doğru yürüdü ve adam da onu takip etti. Kenara doğru yürüdüler, Rynda yüzünde acil bir ifadeyle bir şeyler söylüyordu.

"Sana ne söylediğini anlatabilirim," dedi Bug.

"Teşekkürler, ama hayır."

"Sadece bir saniye sürer. İki tuş." Dizüstü bilgisayarını kaldırdı ve bana doğru salladı. "Bu roket ameliyatı değil."

"Hayır."

Bug abartılı bir iç geçirdi. "Bilmek istemiyor musun?" "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bunun bir önemi yok. Rogan'a güveniyorum."

Gözlerimi kapattım ve büyüünün içime akmasına izin verdim.

"Nevada?" Rogan'ın sesi beni çemberin içindeki derin büyü kuyusundan çıkardı.

Gözlerimi açtım. Yanımda çömelmiş duruyordu. Bir ordu savaş üniforması giymişti, ancak tanıdık kamuflaj deseni veya daha koyu renk yerine Ormanlık alan/orman varyantı, üniforması siyah ve griydi. Siyah bir taktik yelek göğsünü sarıyordu. Sofistike bir iletişim seti, yaka benzeri bir kalkanla boynunun etrafında kıvrılıyordu ve mikrofonun ince filamenti Dudakları. Yanında annem yaşlarında, muhtemelen Japon, geniş omuzlu ama iri yarı olmayan başka bir adam duruyordu. Kırışmış saçları neredeyse kel kalacak kadar kısa kesilmiş, kısa, düzgün bir sakalı ve bıyığı, delici koyu renk gözleri vardı. Normal şehir kamuflajı ACU giyiyordu ve hayatının en iyi kısmını bir çeşit üniforma içinde geçirmiş gibi duruyordu.

Rogan, "Verona İstisnası'nı aldık," dedi. "Hazır mısınız?"

Büyü içimde akıyordu, güçlü ve etkili. Kendimi daha sıkı, daha odaklanmış hissettim. Birkaç saat daha isterdim ama idare ederdi. Ayağa kalktım.

Bug bana bir yığın giysi uzattı: çoraplar, botlar, Rogan'la aynı üniforma, ama benim ACU'm siyah yerine gri ve bej tonlarında desenliydi. Şehirli versiyonu. Bir de kask.

"Savaşa mı gidiyoruz?"

Rogan, "Savaşa izin verildiği kadar yakınız,"

dedi. "Benim kendi kıyafetlerim var."

"Bunu giyersen, halkımın geri kalanıyla kaynaşır ve hedef olarak seçilme olasılığını azaltırsın."

Siyah üniformasına baktım. "Dışlanmayı umursamıyorsun."

"Ben giymiyorum. Bunu giyiyorum, böylece bana kilitlenecekler. Kişisel bir korumam olacak."

Orada durup üniforma hakkında tartışabilirdim ya da ACU'yu giyip herkesi oyalamayı bırakabilirdim. Yığını aldım. Yaşlı adam beni dikkatle izledi.

Rogan bana telefonumu uzattı. "Ayrıca, annen birkaç kez aradı."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır, ama sesi acil gibi geliyordu."

Harika. Telefonumu aldım ve giyinmek ve annemi aramak için ofisine kaçtım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Neler oluyor?" "Rogan

Harcourt Hanesi'ne saldıracak."

"Ön tarafta iki adet modifiye edilmiş zırhlı personel taşıyıcısı var. Adamlarını onları yüklerken izliyorum. Küçük bir savaş başlatmaya yetecek kadar ateş gücü var."

"Plan bu. Harcourtlar çağırıcıdır. Bir sürü başka dünyadan yaratık olacak."

"Onunla mı gidiyorsun?"

Kendimi bir tartışmaya hazırladım.

"Evet." "Ben de seninle geliyorum."

"Anne?"

"Beni duydun."

Telefonu

kapattı.

Giyinmeyi bitirdim, balistik yeleğimi sıktım, kaskımı taktım ve dışarı çıktım.

"Annem de bize katılacak."

Rogan hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ona sahip olduğuma sevindim."

Alt kata indik. Rogan'ın savaş teçhizatı giymiş bir grup adamı iki zırhlı personel taşıyıcısının yanında bekliyordu, bazıları kentsel ACU'lar, bazıları eski tarz kamuflajlar içindeydi. Bana tanıdık gelen her şeyi giydiklerine dair bir his vardı içimde. Üçüncü araç, devasa bir ağır genişletilmiş hareket kabiliyetli taktik kamyon, iki taşıyıcının arkasında rölantide çalışıyordu, uzun, güçlendirilmiş yatağındaki yükü yeşil bir muşamba ile gizlenmişti.

Rivera yanımda belirdi ve bana bir tüfek verdi.

"Ruger AC 556. Üç atış modu: yarı otomatik, üç mermi seri ve tam otomatik. Binbaşı beğenebileceğinizi düşündü."

Silahı aldım ve otomatik pilotta kontrol ettim.

Annem, Barrett M82 Keskin Nişancı Tüfeği olan Light Fifty'sini taşıyarak binadan çıktı. Leon, aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi onun yanında tırıs gidiyordu.

"O da benimle geliyor," dedi. "Bir gözcüye ihtiyacım var." Rogan, "Bizimle geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Çenemi yerden kaldırmayı hatırladım ve bir personel taşıyıcıya tırmandım.

Personel taşıyıcıya binmek bir tanka binmek kadar rahattı. Yoldaki her küçük tümseğin üzerinden atlayıp zıplarken bir patates çuvalının üzerinde oturmak gibi hissettiriyordu. Taşıyıcının duvarları boyunca birbirine bakan iki sıra koltuk vardı. Ben öne doğru Rogan'ın yanına oturdum. Annem ve Leon karşımızda oturuyordu. Yaşlı Japon adam diğer yanımda sessizce oturmuş, Leon ve annemi izliyordu. Sol tarafımda, taşıyıcının derinliklerinde, üniformalı bedenler ve miğferli kafalar alanı dolduruyordu. Rogan'ın adamları konuştuğunda insan seslerinin uğultusu havada asılı kalıyordu. Konuşma parçaları yukarı süzülüyor, ani kahkaha sesleriyle kesiliyordu.

Annemin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkmıştı. Kaşlarının arasında son üç gündür kalıcı olarak duran kırışıklık düzeldi. Sanki sahilde pikniğe gidiyormuş gibi rahat, sakin ve son derece huzurlu bir şekilde oturuyordu. Bakışlarında neredeyse meditatif bir şey vardı. Onun yanındaki Leon koltukta zar zor durabiliyordu. Elinden gelse ayağa fırlar ve taşıyıcının etrafında zıplardı.

Yanımdaki yaşlı adam kulaklığına dokundu ve derin, sakın bir sesle "Pekâlâ" dedi.

Kaskımın iletişim sistemi onun sesini kulaklarıma ilettili. Tüm konuşmalar durdu.

"Bu, yeni insanlar ve dikkatini vermeyenler için.

Harcourt Evi müstahkem bir binada yer alıyor. U şeklinde, sağ ve sol kanatları çıkıntılı. Giriş bunların arasında yer almaktadır. İki kanat arasındaki bir koridordan ön kapıdan tek bir yaklaşım var. Burası onların ölüm alanı. İçeri girdiğimizde, iki kanattaki nişancılar ateş edecek. Ön kapı açılacak ve Harcourtlar MCM'yi serbest bırakacak."

MCM sihirle yaratılmış canavarlar anlamına geliyordu. Hafızam bana ağzını açmış, dişlerini yüzüme geçirmek üzere olan bir yarasa ağzı sundu. Ensemde aşağı bir ürperti yuvarlandı. Daha dik oturdum.

"Bayan Baylor ve gözcüsü de dahil olmak üzere keskin nişancılar çatışmadan önce karaya çıkacak ve Magnolia Apartman Kuleleri'nde pozisyon alacaklar,

A ve F binaları. Harcourt binasının iki kanadındaki nişancıları etkisiz hale getirmeye odaklanacaklar. Harcourt binasına vardıklarında, taşıyıcılar bir barikat oluşturacak. Kendinizi bu barikatın arkasında konumlandıracaksınız. Binbaşı sizin arkanızda kendi çemberi üzerinde çalışıyor olacak. Melosa Binbaşı'ya kalkan olacak. Tom ve Li Min hat için üst kalkanı sağlayacak.

Harcourt Hanesi yıldırım taktiklerine güveniyor. Savunmamızı alt etmek için dalga dalga yaratıklar gönderecekler. Biz o hattı tutacağız.

Binbaşı çemberi tamamlar ve öğütücüyü

konuşlandırır." Öğütücü de neydi?

"O kapılardan hangi kabus çıkarsa çıksın, çizgiyi koruyacaksınız.

Anlaşıldı mı?"

Bir ses korusu aynı anda nefes verdi. "Evet, Çavuş."

"Binbaşı ve Bayan Baylor VIP'ler. Onları hayatta tutacaksınız. Beni anladınız mı?"

"Evet, Çavuş."

Çavuş arkasına yaslandı ve bana baktı. "Benim adım Heart. Beni izlemeye devam edin Bayan Baylor."

Başımı salladım.

Taşıyıcı gümbürdedi. Anlar dakikalara dönüştü. Rogan uzandı ve elimi tuttu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi tuttu.

"Öğütücü nedir?" Ona sessizce sordum.

"Bir House Rogan büyü." "

Ev büyüleri en yüksek mertebededeydi. İnanılmaz bir sihir ortaya çıkarırlardı ama çok fazla hazırlık ve karmaşık çemberler gerektirirlerdi.

Leon kendi kendine sırtıyordu.

"Aptalca bir şey yapma," dedim ona.

"Yapmayacağım." Ellerini birbirine sürttü. Gülümsemesi kesinlikle şeytani görünüyordu. "Bundan sonra konuşmamız gerekecek." Emin olmak için anneme baktım.

Anladım.

"Heart senin gerçek adın mı?" Leon çavuşa sordu.

"Bu benim seçtiğim isim."

"Neden?"

"Çünkü çok fazla önemsiyorum," dedi çavuş.

Leon susmaya karar verdi.

Daha önce de bir çatışmaya girmiştım, ama bir çatışmaya giderken bu hareketsiz oturuş tamamen farklıydı. Ayağa fırlama, çılgılık atma, bir *şeyler yapma* dürtüsü vücudumda uğulduyordu. Tüfeğim ellerimde çok ağırdı.

Benim

Adrenalin yükselmişti ve kavga daha başlamamıştı bile. Annem hâlâ o sakin yerindeydi. Sol tarafımdaki Çavuş Heart'ın yüzünde de neredeyse aynı ifade vardı. Sağımdaki Rogan sessizce kendi kendine gülümsüyordu. En azından Leon mutlu olduğu yere gitmemişti.

Kuzenim oturduğu yerde kıpırdandı. "Neden binaya bir roket atmıyoruz? Daha hızlı ve kolay olur."

Rogan, "Çünkü Verona İstisnası bizi gereksiz can kayıplarından kaçınmakla yükümlü kılıyor," diye cevap verdi. "Binaları havaya uçurduğunuzda, düşen enkaz ve

Patlayıcılar savaşçılar ve siviller arasında ayrım yapmaz." "Yine de bunu yaparsak ne olur?" Leon sordu.

"Kız kardeşin ve ben Meclis'in önüne çıkarılır ve kendimizi açıklamaya zorlanırdık. Cevaplarımıza bağlı olarak para cezasıyla serbest bırakılır, hapse atılır ya da öldürülürdük."

"Ama sen Mad Rogan'sın. Bir Prime."

"Asalların kuralları vardır," dedim ona. Onları öğreniyordum ve hiçbiri beni mutlu etmiyordu.

"Silah kontrolü," diye seslendi Heart.

Tüfeğimi kontrol ettim. Otuz mermilik bir şarjörüm ve ACU'larımın ceplerinde üç tane daha vardı. Kaskım çok ağır geliyordu. Saç çizgimde ter birikmişti.

Heart bana doğru eğildi. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Beni izle, diğerlerinin ne yaptığını izle, emirlere uy ve bunu atlatacaksın."

Telefonumu çıkardım ve kız kardeşlerimi, Bern'i ve Büyükanne Frida'yı etiketleyerek bir grup mesajı oluşturdum. Sizi çok seviyorum.

Bu kadar. Söylenecek başka şeyler de vardı ama bu kadarı yeterli olacaktı. Telefonu kapattım ve kaldırdım.

Taşıyıcı durdu. Annem ayağa kalktı ve Leon'a başıyla işaret etti. Koşum takımını çözdü ve yan kapıya doğru gitti. Onları bir daha asla göremeyeceğime dair içimde korkunç bir his vardı.

Annem keskin nişancı bakışlarıyla yanımdaki çavuşa sabitlendi, mesafeli ve soğuk. "Kızımı hayatta tutun."

"Yapacağım," dedi ona.

"Seni seviyorum," dedim. "Özür dilerim."

"Ben de seni seviyorum. Nefes almayı unutma."

Annem araçtan indi, kapı kapandı ve tekrar yola çıktık.

Rogan'ın telefonu çaldı. Açtı ve hoparlöre verdi. "Liam, ne büyük bir zevk."

"Dediğim gibi, Vincent'ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu yüzden nakliye araçlarınızı geri çevirmenizi ve geldiğiniz yoldan geri dönmenizi öneririm."

"Babana şahsen sormayı tercih ederim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"İsrar etmek zorundayım."

"Hayır, yapmamalısınız. Burada dört Prime var. Askerlerinizin hayatı sizin için bu kadar mı önemsiz? Buraya gelip kışımızı tekmeleyeceklerini sanıyorlar. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Eğer onları önemsiyorsanız, evlerine götürün."

"Halkım için duyduğunuz endişe çok dokunaklı. Eğer kan dökülmesini önlemek istiyorsanız, kapıları açın ve medeni insanlar gibi konuşalım."

"Hayır. İçeri girmiyorsun. Kimseyle konuşmayacaksınız. Kurşun askerlerinizle buraya gelip bizi tehdit etmeyin. Kimse korkmuyor, Rogan. Eğer aptallığınızda ısrar ederseniz, sizi yeryüzünden sileceğiz."

"Bu büyük bir söz." Rogan gülümsedi.

"Sen bilirsin. Senin cenazen."

Liam telefonu kapattı.

Rogan telefonu iç cebine soktu ve elimi sıktı. "Bekle biraz."

Araç keskin bir dönüş yaptı ve içim yan yattı. Taşıyıcının arkası açılarak bir rampaya dönüştü. Rogan çoktan hareket etmişti, önümde, üniformalı cesetlerin arkasında kaybolmuştu. Çavuş Heart görüş alanıma girdi ve havladı, "Beni takip edin! Kımıldayın!"

Ruger'ımı aldım ve taşıyıcıdan çıktım.

Dışarıda, parlak güneş ışığı beni tokatladı. Mermiler kızgın arılar gibi vızıldayarak yanımdan geçiyor, zırhlı taşıyıcının tepesine metalik pinglerle çarpıyordu. Zırhlı taşıyıcının İki aegise bizi büyüyle korurken tam üstümüzdeki boşluk mavi renkte titreşiyordu.

"Kımıldayın!" Çavuş Heart kükredi.

Eski askerlerin sırasını takip ederek hızla ilerledim. Onlar da taşıyıcının yan tarafındaki zırhlı plakanın kenarı. Metal çınlayarak yerine oturdu. Zırhlı plaka yarıldı ve alt yarısı aşağı düşerek taşıyıcının yan tarafına bağlı bir platform oluşturdu.

"Yukarı!"

Platforma atladım ve diğer askerlerin arasından kendimi yukarı çektim. Servomotorlar vınladı ve platform yükselerek bizi yukarı taşıdı. Rogan'ın adamları hala taşıyıcıya bağlı olan zırhlı plakanın üst yarısını yakaladılar. Metal tekrar çınladı ve zırhlı plaka yukarı kaydı. Kalp Önüme uzandı, bir kolu çekti, plakanın içindeki dikdörtgen bir panjuru açtı ve sabitledi. İki ayak genişliğinde ve bir ayak yüksekliğinde bir pencereden bakıyordum. Zırhlı taşıyıcının üst kısmı tam önümdeydi ve tüfeğimi üzerine dayayabiliyordum.

Önümüzde, parlak güneş ışığıyla yıkanan beton bir avlu uzanıyordu. Her iki tarafta da dik duvarlar yükseliyordu ve ileride, yaklaşık iki yüz metre ötede, başka bir duvar yükseliyordu. İçinde dev bir kalenin kapısı gibi siyaha boyanmış devasa bir kapı görünüyordu.

Yanımda Heart seslendi: "Pekâlâ çocuklar, silahlar hazır. Emniyetler kapalı."

Tüfeğimin seçici düğmesini tam otomatige kaydırdım. Bir ses korosu geri havladı.

"Anlaşıldı, Top." "Rodriguez, menzilden hedefe."

Bir erkek bağırdı, "İki yüz on bir metre." "Ateş emri."

Heart yanıma eğildi. "İki kişilik takımlar halinde çalışırız. Ben senin takım arkadaşınım.

Ateş emri verdiğimde ateş edeceksin. Dışarı çıktığında, "Dışarı!" de ve iki adım geri git. Sıkışırsan, "Sıkış!" de ve iki adım geri git.

Anlaşıldı mı?"

Kalbim çok hızlı atıyordu. "Evet."

Devasa kapı ortadan ikiye ayrılarak bir an için karanlığı gösterdi.

"Ateş etmeyin," diye emretti Heart.

Ellerim titriyordu. Karnıma kadar derin bir nefes aldım, birkaç saniye tuttum ve yavaşça bıraktım, sadece nefes almaya odaklandım.

Boşluk genişledi. Mürekkep siyahı karanlıkta bir şey kıpırdadı.

İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. İşe yaramıyordu.

Kapılar açıldı. Soluk, cılız bir bacak güneş ışığına doğru uzandı, eski beton renginde, hastalıklı bir griydi.

"Dur bakalım," dedi Heart yanımda, sesi kaskımda yankılanıyordu.

Bir yaratık açıklığa doğru adım attı. Dört cılız bacağının üzerinde duruyordu, bir çekirgeninki gibi geriye doğru eğilmişti, topuzlu dizleri yukarı doğru çıkıntılıydı. Vücudu, bir et çuvalından biraz daha fazlası olarak bacaklarının arasında asılı duruyordu. Ne kafası, ne gözleri, ne de burnu vardı. Sadece bir ağzı vardı; yuvarlak, oyuk bir ağızdı bu ve her tarafı sıra sıra konik dişlerle kaplıydı. Beslenmek için tasarlanmış bir canavardı.

Yaratıklar güneş ışığında tökezledi. Gölgelerden bir başkası çıktı, sonra bir başkası ve bir başkası.

İki yüz metre uzaktaydık. Bu, kapıya bakılırsa, onların . . .küçük bir araba büyüklüğündeydiler.

İlk canavar dondu kaldı. Omuzlarından anten gibi iki uzun, tüylü kamçı fırladı. Bize doğru döndüler. Tüylü antenlerden oluşan bir deniz ortaya çıktı. Aman Tanrım.

"Durun," dedi Heart.

Yaratıklar saldırdı.

Solgun bir kalabalık halinde üzerimize geldiler, ağızları bir karış açık, bacakları kasırgaya dönüşmüş bir şekilde koşuşturuyorlardı.

"Menzil!" Heart seslendi.

"İki yüz metre," diye seslendi soldan bir erkek sesi. Ter avuç içlerimi kapladı.

"Bir doksan."

Ağzım kurudu. Beklemek işkence gibiydi.

"Bir seksen."

Omzumun üzerinden baktım. Arkamızda, Melosa'nın büyüünden oluşan mavi bir küre tarafından korunan Rogan, tebeşirle karmaşık bir arcane daire çiziyordu.

"Önüne bak!" Heart havladı.

Sürüye doğru döndüm. Ozon kokusu çarptı yüzüme, Rynda'nın evinde de aynı kokuyu almıştım.

"Bir yetmiş."

Tam karşımdaki canavarı gördüm, büyük, çirkin bir yaratıktı. Vücudu olan buruşuk torbaya ateş etmek muhtemelen pek işe yaramayacaktı. Sıska bacakları çok daha iyi bir hedef olurdu. Seçiciyi üç mermilik seri atışa getirdim.

"Bir altmış."

Nefesim derinleşti. Bacaklarıma odaklandım.

"Yüz elli metre."

"Ateş!" Kalp kükredi.

Tetiğe bastım. İlk atış boşa gitti. Nişan aldım ve tekrar ateş ettim. Canavarın sol bacağı çatırdadı ve kırıldı. İkinci ön bacağı nişan aldım ve ateş ettim. Yaratık yere yığıldı.

İkinci canavar onun yerini aldı. Nişan aldım ve tetiğe bastım. Harcourt'ların, canavarlarının ve Vincent'in tehditlerinin canı cehenneme. Ben annemin kızıldım ve ıskalamadım.

Cesetler önüme yığıldı. Sağ tarafta biri el bombası attı. Patlama cesetleri dağıttı. Sarı kan ve soluk bağırsaklar uçuştı.

Tam otomatığe geçtim. Şimdi bölgedeydim ve daha hızlıydı.

Silah tıkırdadı.

"Dışarı!" İki adım geri attım.

Heart yerime geçerek bana yeni bir dergi uzattı. Boş olanı bıraktım ve yenisini taktım. Bir kadın koşarak yanıma geldi, boş dergiyi elimden kaptı ve dolu bir tane uzattı. Onu aldım.

"Dışarı!" Heart havladı ve iki adım geri çekildi.

Dolu şarjörü ona doğru ittim ve onun yerini aldım.

Yaratıklar cesetlerin üzerinde sürünerek gelmeye devam etti. İki devasa Taşıyıcıların üzerine monte edilmiş .50 kalibrelik toplar canlandı ve ilerleyen sürüyü çiğneyerek gök gürültüsü ve ölüm saçtı.

Kapılardan daha fazla yaratık döküldü: kurt başlı sıska kedilere benzeyen daha küçük sarı yaratıklar; iki kalın bacak üzerinde hızlı hareket eden kan kırmızı yırtıcı kuş benzeri şeyler; parlak ince dokunaçlarla kaplı altı bacaklı bir dehşet.

solucanlar gibi kıvranıyor, üst yarısı sanki bir sentorun kabus gibi bir versiyonuymuş gibi dik duruyordu . . . Geldiler ve geldiler ve geldiler. Zaman tüm anlamını yitirmişti. Sadece iki şey önemliydi: Ateş etmek ve "Dışarı!" diye bağışmak.

Taşıyıcılar ve canavarlar arasındaki boşluk küçüldü. Artık aramızda sadece üç metre vardı.

Şarjörümün son mermisini dokunaçlı bir canavara boşalttım. "Dışarı!" Geri adım attım, eski şarjörü çıkardım.

Yolluktan yenisini aldım, silaha yerleştirdim ...

Cornelius'un Zeus'una benzeyen kocaman mavi bir kedi taşıyıcının üstüne atladı ve bize saldırdı. Heart yakın mesafeden ateş etti, tüfeğinden mermiler fişkırıyordu. Kedi hırladı ve zırhlı plakaya çarptı. Eğildi. Devasa pençelerini pencereden içeri soktu ve Heart'a saldırmaya çalıştı. pençeleri.

Kendimi zırhlı plakaya doğru attım, tüfeği pencereye doğrultup kedinin boğazına bir dizi kurşun sıktım. Üzerime kan sıçradı. Büyük canavar yere yığıldı, güzel gözlerinin ışığı söndü.

"Dışarı!" Heart ve ben aynı anda bağıştık.

Koşucu gelmedi. Cebimden yedek bir dergi çıkardım. Heart da aynısını yaptı.

Yaratıklar taşıyıcının üzerine yığılmıştı, hırlıyor, çığlık atıyor, pençeliyor, kan içinde kayıyorlardı. Yakın mesafeden ateş ettik.

Sağ tarafta bir kadın çığlık attı.

Bir dokunaç pencereden fırladı ve Heart'ın koluna dolandı. Bir bıçak çıkardı ve onu ikiye böldü.

Son dergi. Taşmıştık.

Büyü arkamda bir tsunami gibi hareket etti. Altımdaki zırhlı taşıyıcı kaydı. Zırhlı plakaya tutundum. İki devasa araç, ardına kadar açılan bir kapının iki yarısı gibi farklı taraflara kaydılar.

Döndüm. Rogan şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık dairelerden birinin içinde duruyordu. Beyaz parlıyordu.

Hayvan sürüsü taşıyıcıları bırakıp ona doğru aktı ve çemberin sınırına çarptı. Rogan yüksek seviyeli bir büyü yapmıştı. Çembere yüklediği büyü miktarı o kadar yüksekti ki, çemberin dış sınırı artık dünyamızda mevcut değildi.

Kamyonun yükünü örten yeşil muşamba bir kenara uçtu. Kamyonun arkasında üç uzun metal silindir duruyordu, her biri otuz fit uzunluğunda ve iki

bir telefon direği kadar genişti. Rogan kollarını klasik bir büyücü pozunda kaldırdı, avuç içleri yukarı, dirsekler bükülmüştü. Silindirler düz bir şekilde yukarı fırladı ve yerinde döndü.

Düzinelerce bıçak metal şaftlardan dışarı kaydı. Silindirler yanlara doğru dönerek bir üçgen oluşturdu, ikisi altta, biri üstte, birbirlerinin üzerinden yuvarlandılar ve canavarları kestiler. Kopan uzuvlar havada uçtu.

Öğütücü.

Bıçaklar sürünün içinden geçerek etleri kıydı. Kan kaldırımı ıslatıyor, parçalanmış ceset yığınlarının altında su birikintileri oluşturuyordu. Hava kan ve ozon gibi kokuyordu.

Birisi kusmuş. Kusamadım bile. Öylece bakakaldım, dilsizdim. Katliam o kadar parlak, o kadar canlıydı ki, buna karşı koyacak hiçbir savunma yoktu.

Yaratık seli durdu. Arkada, kapının önünde, yerden otuz metre yukarıda bir büyü düğümü oluştu. Siyah, şiddetli şimşeklerle dolu, çalkalanıyor, gittikçe büyüyordu. İçinde bir şey geriliyor, sınırlarını içeriden zorluyordu.

Bıçaklar son canavarı da temizledi ve yanına yaklaşıp beklemeye başladı.

Büyü titreşti. Görünmez patlama dalgası göğsüme çarptı. Kalbim küt küt atmaya başladı. İşkenceli bir saniye boyunca ciğerlerim kilitlendi. Sendeleyerek geri çekildim ve boğuk bir nefes almayı başardım.

Karanlık yırtıldı. Devasa bir ayak kaldırımı indi, kalın parmakları genişçe açıldı. Zırhlı taşıyıcı sarsıldı.

Başka bir ayak, kalın mor-kırmızı, dokusu pürüzlü. Her biri bir araba büyüklüğünde olan kalın pençeler kaldırımı kazıyordu.

Zihnim bu kadar büyük bir şeyin canlı olabileceğini kabul etmeyi reddetti.

Dev bir canavar kapıların önüne indi. Dört ayak üzerinde duruyordu, bacakları hücum eden bir Komodo ejderhasının gibi genişçe açılmıştı. Kalın boynuz sivri uçları morumsu derisini süslüyor ve omuzlarında kemik plakalarla birleşiyordu. Kafası bir kaplumbağaninkine benziyordu ama ağzını bir diş ormanı dolduruyordu. Kızgın beyaz gözler bize bakıyordu.

Bıçaklar ona doğru hareket etti ve canavarın yan tarafına sürtündü. Bir öğütme sesi kulaklarımı tırmaladı.

Canavar bıçaklara vurarak onları bir kenara fırlattı. Silindir dönerek uçtu. Devasa yaratık ön sol bacağını kaldırdı ve bize doğru tepindi.

Bum. Taşıyıcı sallandı.

Bum. Bir adım daha.

Bıçaklar yanlarını sıyırdı ve karnının altına daldı. Etkisi olmadı. Canavar ağzını açtı ve böğürdü, doğaüstü kalıcı bir ses. Sonik patlama bizi vurdu. Eğer kaskım olmasaydı, ellerimi kulaklarıma kapatırdım.

Bum.

Siperimiz yoktu. Zırhlı taşıyıcı onu tutamazdı. Yaratık üzerine basarsa, araç metal bir krep olacaktı. Duvar arkamızdaydı. Etrafımızdaki her şey kan gölüydü.

"Ateş serbest!" Heart'ın kesin sesi kaskıma çarptı. "Sahip olduğun her şeyi. Yak onu."

Bum.

Rogan'ın sesi kaskımın içinde, "Bunu boş ver," dedi.

Kanatlı silindirlerden biri yere düştü. Diğer ikisi yükseldi, o kadar hızlı dönüyorlardı ki bıçaklar bir bulanıklığa dönüştü. Silindirler canavara doğru fırladı ve gözlerini delerek kafatasını deldi.

Yaratık çılgılık attı.

Çemberin içinde Rogan'ın tüm vücudu sanki büyük bir ağırlığı kaldırmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı. Çemberin ışığı soldu, gücü tükendi.

Bıçaklar daha derine saplandı.

Rogan hırladı.

Bıçaklar sonuna kadar battı ve yaratığın kafatasında kayboldu. Yeterli değildi. Hâlâ hareket ediyordu. Hala-

Dev titredi. Başı geriye düştü. Öne doğru sendeledi ve yere yığıldı.

Kaldırım onun ağırlığı altında çatladı, donmuş bir göldeki buz gibi büyük parçalar halinde kırıldı.

Bir nefes verdim. Bacaklarım tuttu ve platforma oturdum.

Heart yanıma çömeldi ve omzumu okşadı. "İyi iş çıkardın."

Yanağımda ıslak bir şey olduğunu fark ettim ve ona dokundum. Uzun yaratıkların kanıyla renklenmiş bir gözyaşı.

"Şuna bak," diye fısıldadım. "Korkunç bir şey. Çok fazla ölüm var. Neden?" "Ev savaşı," dedi Heart ve omzumu tekrar okşadı.

Kaskımı çıkardım. Biri bana ıslak bir bez uzattı ve yüzümdeki kanı temizledim. Rivera sihirli bir değnek değmiş gibi yanımda belirdi ve tüfeği ona geri verdim. Savaş sona ermişti.

Titreyen kanlı parmaklarımla cep telefonumu çıkardım. Catalina ve Arabella'dan iki mesaj vardı, neler olduğunu bilmek istiyorlardı.

bir tane büyükannem Frida'dan iyi olup olmadığımı soran bir tane ve Bern'den gülen bir surat.

Annemi aradım.

Telefon çaldı.

Onu eline aldı.

"Anne?"

"Biz iyiyiz. Sen iyi misin?"

Neredeyse ağlayacaktım.

"Evet."

"Güzel." Telefonu kapattı.

Rogan çemberin dışına çıktı. Yüzü bitkin görünüyordu. Tüm vücudu ağrıyormuş gibi yürüyordu. Bana bakıyordu. Ona doğru yürüdüm. Kanların arasında yarı yolda karşılaştık. Bana sıkıca, sertçe sarıldı ve saçlarımı öptü.

Birlikte kapıya doğru yürüdük. Rogan'ın adamları etrafımızda toplandı. Karanlık binaya girdik. Orada hiçbir şey yoktu. Temel olarak bir Kavernöz bir hangar, güçlendirilmiş çelik duvarlar ve beton bir zemin, ozon kokusu ve küçük bir alana sıkıştırılmış birçok hayvanın izleri dışında boş: uzaylı kürkü kümeleri, birkaç kopmuş dokunaç ve idrar birikintileri. En soldaki bir kapıya geçtik, aynı beton zemine ve güçlendirilmiş duvarlara sahip kısa bir koridordan yürüdük ve başka bir kapıdan geçtik.

Gözlerimi kırptım. Pahalı bir siyah ve kırmızı İran halısı, altın rengi ahşaptan yapılmış güzel bir zeminin üzerinde uzanıyordu. Yüksek duvarları tablolar süslüyordu. Birdenbire bir saraya adım atmış gibiydim.

Rogan başını salladı ve gücümüzün çekirdeği girişi korumak için ayrıldı, diğer kapıları güvence altına almak için yanımızdan geçerek sadece Rogan, Rivera, Heart ve beni bıraktı.

Koridordan geçerek açık bir kapıya doğru yürüdük ve geniş bir odaya girdik. Zemin altın sarısı ahşaptı ve başka bir İran halısıyla korunuyordu; bu halı beyaz, bej ve kahverenginin sakinleştirici tonlarındaydı ve gerçek altın dokunuşlarla parıldıyordu. İçeride, sehpanın etrafına dizilmiş pahalı koltuklar bekliyordu. Parıldayan koyu gri minderleri destekleyen yıpranmış kavisli ahşap çerçeveleriyle narin ve süslü, aynı anda hem zarif hem de davetkârdı. Eğer Güneş Kralı

Yirmi birinci yüzyılda Versailles, bu seti seçerdi.

Bir aile mobilyaların üzerinde dinleniyordu. Yaşlı bir adam bir sandalyeye yığılmış, mendilini burnuna bastırıyordu. Owen Harcourt. Ellili yaşlarının ortasında, maun kırmızısı saçları olan, zayıf, mavi bir pantolon giyen bir kadın

Kolunu nazikçe okşayarak. Karısı, Ella. Başka bir kadın, bu benim yaşlarımda ve aynı zengin maun kırmızısı saçlara sahip, diğer kanepede öne doğru eğildi, elleri tek bir yumruk halinde sıkıldı. Bu kızları Alyssa olmalıydı. Dördünün en küçüğü olan Liam, telefon görüşmesinde koyu sarı saçları ve solgun yüzüyle üniversiteden biri olabilirmiş gibi görünüyordu. Bern'in arkadaşları, nakit sıkıntısı çektiklerinde ve ev yapımı bir yemeğe ihtiyaç duyduklarında ara sıra eve getirirlerdi.

Liam bizi gördü ve kanepeden fırladı, bakışları Rogan'ın üzerinde sabitlendi. "Seni piç!"

"Otur," dedi

Owen. "Baba-"

"Otur. Kaybettik. Sen Meclis'in geleceğisin. Ona seni öldürmesi için bir sebep verme."

Liam kanepeye geri döndü, ağzı yüzünde ince bir yarık oluşturmuştu.

Ella bize baktı. "Daha fazla kan dökülmesini önlemek için halkımızı uzaklaştırdık. Siz kazandınız. Ama Vincent bizim oğlumuz. Bizden hiçbir şey alamayacaksınız."

Rogan, "Rynda Sherwood'a evinde saldırdı," dedi. "Korumalarını katletti, kayınbiraderini ağır yaraladı ve ardından altı yaşındaki yeğeni ile dört yaşındaki yeğeninin önünde ona işkence etti. Çocukları öldürebilirdi."

"Bunu bilmiyorsun," diye tersledi

Alyssa. "Biliyorum," dedim. "Ben de oradaydım."

Bana bakmadı bile. Belli ki bir cevabı hak edecek kadar önemli değildim.

"İşkencelerinizi getirin." Ella kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz hazırız."

Rogan içini çekti, bir parça tebeşir çıkardı ve bana uzattı. Ben de aldım.

Güzel İran halısı kenara kaydı. Çömeldim ve basit bir amplifikasyon çemberi çizdim. Beni izlediler. İçinde durdum ve konsantre oldum. Başlamadan önce güçlerini ölçmem gerekiyordu.

Sihrim üzerlerine aktı. İçine daldım, ince bir yol arıyordum-Ayarla. Bunu daha önce başka bir Prime olan Baranovsky ile Nari'nin katilini ararken ve bilgiyi onun zihninden çekip çıkarmaya çalışırken yapmıştım. Büyüm hareket etti, zihnimin gözünde parıladı. Hadi ama.

İşte. Sihir, garip bir şekilde tatmin edici, duyulmayan bir sesle yerine oturdu. Kafamın içinde dördü soluk, neredeyse gümüş bir ışıkla parlıyordu, her zihin karanlık bir noktaydı.

Güçlü iradeli. Her biri. Yorgunlardı ama zihinsel savunmaları güçlüydü. Vincent'ı en çok kim biliyor olabilir? Babası olmalıydı. Owen evin reisiydi. Oğlunu kontrol altında tutmak isteyecektir.

Büyümü Owen'ın etrafına sardım ve onu doyurmasına izin verdim. Sertleşti. Vay canına. Zihni bir duvardı. Kaba kuvvetle içeri dalarsam, yolun her adımında benimle savaşıacaktı. İşim bittikten sonra geriye bir zihin kalacağından emin değildim.

"Bugün!" Liam tersledi.

"Sus," dedim ona. "İşim bittikten sonra hâlâ bir baban olmasını sağlamaya çalışıyorum."

Harcourt'lar bana ters ters baktı.

"Kim bu salak?" Alyssa talep etti.

Duvarı güçlüydü. Sert, yoğun, ağır, granit gibi. Ama granit aynı zamanda kırılırdı. Doğru şekilde vurursan kırılırdı. Doğru şekilde vurmam gerekiyordu.

Bir dalga gibi. İskeleyi döven bir dalga.

Dairenin içine bir dalga çizmek için bir dürtü hissettim. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Daha önce hiçbir yerde. Ama buna ihtiyacım vardı. Desene ihtiyacım vardı. Sihir bunu istedi.

Çömeldim ve içimden akmasına izin verdim. Beyaz çizgi tebeşirim ucundan, dairenin iç sınırı boyunca mükemmel bir sinüs dalgası şeklinde uzanıyordu.

Ella Harcourt'un nefesi kesildi.

Büyü beni yumrukladı, güçlü ve saf, berrak bir dağ pınarı gibi.

"*Vincent nerede?*" Ağzımdan çıkan ses bir insana ait değildi.

Liam bana baktı, gözleri dehşete kapılmıştı. Owen'ın iradesi benimkiyle savaştı ve ilk dalgayı ona gönderdim. Zihinsel duvarına çarptı ve onu çatlattı.

"Bir Tremaine!" Ella ayağa fırladı, yüzünde tiksinti ve dehşet vardı.

"Buraya bir Tremaine mi getirdin? Aklını mı kaçırdın sen? Bu senin için bile çok fazla!"

"Oh Tanrım." Alyssa elini ağzının üzerine kapattı. "Aman Tanrım."

Liam bembeyaz kesildi.

"Babamı seviyorum." Alyssa yutkundu, kelimeler çok hızlı çıkıyordu.

"Sahip olduğum tek kişi o. Lütfen, lütfen onu bizden almayın. Lütfen!" Etrafında döndü. "Anne!"

"Sana ne istersen söyleyeceğiz," dedi Ella. "Sadece o iğrenç şeyin kocamı serbest bırakmasını sağlayın."

Rogan bana döndü. "Nasıl devam etmek istersiniz?"

Yüzlerinde panik, iğrenme ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Odadaki canavar bendim.

"İğrençlik mi?" Ben sordum. "Hasta psikopatınızı korumak için başka bir dünyadan yüzlerce yarattığı gereksiz bir katliama zorladınız. Çağırdığı yaratıkların insanları canlı canlı yemesine izin verdi. İki çocuk ağlayamayacak kadar korkmuş bir halde annelerine sarılırken, onlardan birinin Edward Sherwood'un midesini kazarak sulu lokmalar çıkarmasını izledim. Değerli Vincent'ınız beni aradı ve annemi, küçük kız kardeşlerimi, kuzenlerimi ve büyükannemi öldüreceğine söz verdi. Ama ben bir iğrençlik miyim? Senin neyin var böyle? Sen de mi İnsan mı?"

Owen büyümün etkisiyle hareket etti. Kelimeler yavaşça ve büyük bir çabayla ağzından çıktı. "House ... .. Harcourt ... ailenize ... kötü niyet ... yok."

Liam elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları titriyordu. "Bırak onu," diye yalvardı Alyssa. "Lütfen bırak gitsin."

Ella Harcourt bir adım geri çekildi. "Lütfen."

Sihrimi kendime geri çektim. Owen sandalyesine çökmüş, derin derin nefes alıyordu.

Sanki onu benden korumaya çalışıyorlarmış gibi hepsi onun etrafında toplanmıştı. Midem bulandı.

"Nerede o?" Rogan sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Ella.

"Doğruyu söylüyor," dedim ona. "Vincent Rynda'nın kocasını kaçırdı. Ondan bir şey istiyor. Ne istiyor?"

Owen başını salladı. "Bilmiyoruz." Lanet olsun.

Rogan, "Bunu kendi başına yapmadı," dedi. "Vincent kendi başına ayrıntılı planlar. Kaba kuvveti tercih ediyor. Birisi onun tasmaını çekiyor. Onu kontrol altında tutacak kadar gücü olan biri."

"Sana katılıyorum," dedi Owen.

"Peki onun kim olduğunu biliyor musun?"

Harcourt Hanesi'nin reisi sandalyede doğruldu. "Oğlumun nerede olduğu ya da kiminle birlikte olduğu hakkında bir fikrim olsaydı, adım atmaz mıydım sanıyorsunuz? Biz diğer Hanelere hizmet etmeyiz. Biz kendi ayaklarımız üzerinde dururuz.

kendi. Varisimin başka bir Prime'ın etkisi altına girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Alexander Sturm," dedi

Liam. Herkes ona baktı.

"Alexander Sturm ile birlikte. Sturm'un ortaçağ kılıçlarından oluşan bir koleksiyonu var. Bir Oakeshott XIIIa kılıcı var, bir Grete Savaş Kılıcı. İskoç claymore'unun öncüsü. Sturm'un elindekinin William Wallace'ın gerçek kılıcı olduğu düşünülüyor. Vincent bana iki gün önce onunla çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi."

Owen ve Rogan yemin etti.

Bölüm 8

Zırhlı bir taşıyıcıda oturuyordum. Dışarıda Rogan'ın eski askerleri öğütücünün silindirlerini nakliye aracına yüklüyorlardı. Bir tanesini güvenli bir şekilde kaldırmak ve taşımak için on iki kişi gerekiyordu. Rogan Harcourt'larla oyalandı. Anlaşılan imzalanması gereken bazı evraklar vardı. Hepimiz büyük bir katliama girişmiştik ve şimdi bunu resmileştirmek zorundaydık. Ev savaşının bu kısmı bana hiç mantıklı gelmedi. Rogan ve Cornelius'un, Cornelius'un karısının katilini öldürme hakkını kimin elinde tutacağı konusunda pazarlık yaptıkları ve ardından anlaşmalarını açıklayan bir sözleşme hazırladıkları anı asla unutmayacağım.

Aracın içinde bile hava kan kokuyordu. Öne doğru eğildiğimde ceset kalıntılarını görebiliyordum.

Rogan taşıyıcıya tırmandı ve yanıma oturdu, bölmeye yaslandı, kaskı kapalı, gözleri kapalıydı. Bir süre yan yana oturduk.

"Gazeteleri aldın mı?"

Başını salladı. "Misilleme yapmama anlaşması imzaladılar. Yasal olarak hatalı olduklarını kabul etmeleri ve konuyu daha fazla takip etmeyeceklerine söz vermeleri gerekmektedir."

"Yapışacak mı?"

"Evet. Eğer bunu ihlal ederlerse, Meclis'in yaptırımları ağır olacaktır."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Anlat bana."

"Sizce bu canavarları yoktan var mı ettiler, yoksa onları çekip çıkardıkları gerçek bir yer, başka bir dünya mı var?"

"Kimse bilmiyor."

"Çok fazla ölüm, Connor. Çok az şey için." Uzandı ve elimi sıktı.

"İnsanlar beni böyle mi görecektir?" diye sordum. "Bir iğrençlik."

"Büyükkanneni böyle görüyorlar. Yaklaşık yirmi yıl önce Victoria Tremaine bir saldırıya uğradı," dedi Rogan. "Benim zamanımdan önceydi ama anneme sordum ve o da hatırlıyor."

Ona baktım.

"Ne?"

"Annen mi? Aranızın açık olduğunu sanıyordum?" Kaşlarını çatı. "Hayır. Onunla her hafta konuşuyorum." "O neden tüm bunlara dahil değil?"

Omuz silkti. "Olmak istemiyor. Annem birkaç devlet başkanının toplamından daha fazla suikast girişiminden kurtuldu, Meclis politikasını oynadı ve babam öldükten ve ben başa geçtikten sonra, artık bittiğine karar verdi. Onu suçlayabilir misiniz?"

Hayvan parçalarından oluşan kanlı yığına baktım. "Hayır."

"Dediğim gibi, annem büyükkannenizin terör saltanatını hatırlıyor. Victoria Tremaine Evler'de geniş bir alan açtı. Asallar ortadan kaybolur ve sonra akılları kızarmış aptallar gibi gevezelik ederek ortaya çıkarlardı.

İnsanlar

sokaktan kaçırlılır, önüne çıkarılır ve sorguya çekilirdi. Hayatta kalanlar buna zihinsel tecavüz diyordu. İyileşmeleri uzun zaman aldı.

Bazıları hiç yapmadı. Annem Victoria'nın federallerle bir anlaşma yapmış olabileceğini düşünüyor, çünkü çok uzun süre kontrol edilmeden gitmesine izin verdiler. Söylentilere göre bir şey arıyormuş ama onun pençelerinden kaçmayı başaran hiç kimse bu konuda konuşacak durumda değilmiş."

"Babamı arıyordu." Zamanlama doğruydu.

"Sanırım öyle." Rogan omuzlarını gerdi. Göğsünde bir şey patladı. Yüzünü buruşturdu. "Sen Victoria değilsin Nevada."

"Ama ben öyleyim. Bana nasıl baktıklarını gördün mü?" "Evet. Senden korkuyorlar."

"Dehşete düşmüşler. Dehşete kapıldılar ve tiksindiler." Bir ejderha dişlerini göstererek sırtı. "Evet."

Buna üzölmüş gibi görünmüyordu. Harcourt'ları dehşete düşürmüştüm. Ben korkunç bir iğrençliktim ve sırf beni akıllarından uzak tutmak için en karanlık sırlarını ortaya dökmeye hazırdılar.

Oh.

"Etrafa yayılacak mı?"

"Muhtemelen. Verona İstisna paketinde adınız vardı." Kendinden dayanılmaz derecede memnun görünüyordu.

Etrafa yayılacaktı. Bu gece Houston'ın önde gelenleri Baylor Hanesi'nin köklerini Victoria Tremaine'den aldığını öğrenecekti. Mühletimiz bittiğinde bizi devirmeyi düşünen Evlerin sayısı iyi bir yüzdeyle azaldı.

"Çok öfkelenecek. Artık herkes ona karşı isyan ettiğimizi bilecek."

"Öfkeli, evet. Aynı zamanda gururlu," dedi Rogan. "İçeri girdin ve parmağını bile kıpırdatmadan dört Prime'in gönderildiği bir savaş evi yaptın. Büyükannen bundan oldukça keyif alacak."

O da eğleniyor gibi görünüyordu.

Ona doğru eğildim. "Peki ya sen Rogan? Bir iğrençle yatmaktan korkuyor musun?"

Gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu, elini kaldırdı ve sarı saçlarımdan bir tutamı yanağımdan çekti. "Kulübedeyken, sen karda dans ederken, neden erimediğini merak edip duruyordum. Sen bahar gibisin Nevada. Benim baharım."

Rivera taşıyıcıya doğru rampadan yukarı çıktı. "Gitmeye hazırız efendim." Rogan, "Harekete geçin," dedi.

"Evet, efendim."

Rivera tepinerek dışarı çıktı ve havladı, "Çekilin! Burada işimiz bitti."

Telefonumu çıkardım. Ölmüştü. Bu sabah şarj etmeliydim. İstihbarat toplama işim suya düştü.

"Alexander Sturm'un olayı nedir?" Taşıt insanlarla dolmaya başladığında sordum.

Rogan, "O bir Prime," dedi.

Sen söyleme. "Ne tür bir büyü?"

"O çift fulgur ve aero Prime, her ikisinde de en yüksek sertifikaya sahip."

Vay anasını. Alexander Sturm hem rüzgârı hem de yıldırımını kontrol ediyordu. "Güzel isim."

Rogan, "Büyük büyükbabası Evi kurduğunda yasal olarak adını değiştirdi," dedi.

Büyük araç gümbür gümbür hareket etti. Yola çıkmıştık. "Ne kadar güçlü?"

Rogan'ın yüzü tarafsız ve sakin bir şekilde Asil yüzüne dönüştü. "Ben iki yaşındayken, babam diğer bazı Meclis Başkanları ile Bosna çatışmasına karşı Meclisten geçirecekleri stratejiyi tartışmak için bir araya geldi. Betonla güçlendirilmiş bir sığınakta buluştular, yerin yirmi metre altına gömülmüşlerdi, çünkü bazıları gözetim." "Tamam."

"Gerald Sturm davet edilmediği için sinirlendi. Bir F4 kasırgası yarattı ve onu on sekiz dakika boyunca yerinde tuttu. Hortum sığınağı kısmen oydu, duvarın bir kısmını ve çatıyı söktü ve yüz metreden fazla fırlattı. Maxine Abner boşluktan dışarı çekildi. O bir zıpızıptı ve nabız atışı yaparak kaçmayı başardı, ancak düşüş her iki bacağını da kırdı."

"Sonra ne oldu?"

"Sonunda Gerald'ın gücü tükendi. Kasırga sona erdiğinde, dokuz kızgın Başbakan vardı. Gerald tazminat ödemek ve kamuoyu önünde özür dilemek zorunda kaldı. Ama babam gökyüzü kükrerken o sığınakta oturduğunu asla unutmadı. Orada bulunan hiç kimse de unutmadı. Alexander Sturm babasından daha güçlü." Rogan'ın gözlerine karanlık çöktü. "Savunmamızı ayarlamamız gerekecek."

Taşıyıcı durdu. Annem bindi, onu Leon takip etti. Annem hâlâ sakindi, yüzü dingindi. Leon'un yüzünde hülyalı bir ifade vardı. En son ne zaman yedi yaşındaydı ve onu Disney World'e götürmüştük.

"Nasıldı?" diye sordum.

Kuzenim bana gülümsedi.

"Muhteşem." Annem gözlerini devirdi.

Rogan'ın telefonu çaldı. Açtı.

"Yavaşla, Rynda, seni anlayamıyorum. ....Tamam. Buza koy. Yoldayız."

Telefonu kapattı. Yüzü asıktı. "Ona Brian'ın kulağını göndermişler."

Kulak, Ziploc poşet içinde düz sarı bir zarfla geldi. Rynda ve bana gönderilmişti ve Gessner Caddesi'ndeki güvenlik kulübesinin önüne bırakılmıştı. Kulağı poşetin içinde bıraktı. Ben de aynısını yaptım, ancak incelemek için poşeti beyaz bir kağıdın üzerine kaydardım.

Kulak beyazdı ve deneyimli bir cerrahın neşterle yapabileceği türden tek bir hassas kesikle koparılmıştı. Kesik beni rahatsız etti. İşler yolunda gitmiyordu.

Rogan'ın ikinci kattaki merkezindeydik. Geldiğimiz an, İnsanlar yüzlerinde acil bakışlarla taşıyıcıya koştu ve Rogan onlarla birlikte kaçtı, bu da beni kulakla uğraşmak zorunda bıraktı.

Rynda bunca zamandır, biraz korkmuş görünen Bug'ın şefkatli gözetiminde bekliyordu. En azından bir soğutucu alıp içini buzla dolduracak kadar akılları başlarındaydı.

"Tamir edilmeyecek, değil mi?" Rynda sesi donuklaşarak sordu. "Bunu iyi bir şekilde atlatamayacağız."

"Bulacaksın," dedim ona. "Brian'ın delinmiş kulakları, yara izleri, dövmeleleri, kulağı olduğunu doğrulamamızı sağlayacak herhangi bir şey var mıydı?"

Rynda kısık bir sesle, "Lütfen bana kocamın kulağına benzeyip benzemediğini sormayın," dedi.

"Scroll'a kayıtlı mısınız?"

Gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı.

"Evet mi?"

"Lütfen kulak üzerinde DNA analizi talep edin. Brian'a ait olduğunu doğrulayalım."

"Neden bana başka birinin kulağını göndersinler ki?" İşte milyon dolarlık soru buydu.

"Eksiksiz olmak isterim."

Ayağa kalktı. "Aramayı ben yaparım. Şimdi çocukları kontrol etmeye gidiyorum. Bilmiyorlar. Lütfen onlara söyleme."

"Söylemem."

Merdivenlerden inişini izledim. Artık çok zayıf görünüyordu. Bacaklarının tutmamasını bekliyordum. Zavallı kadın.

Kulağın üzerinde biraz daha düşündüm.

Bug bana doğru yaklaştı. "Kulağın nesi var?"

"Sana söyleyeceğim ama bunu kendine saklayacağına söz vermelisin." "Bu odayı kendime sakladığım şeylerle doldurabilirim."

"Ciddiyim."

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

"Otur."

Kanepeye oturdu. Sehpadan bir kalem aldım. "Diyelim ki bağlandın, o zaman ellerini bir arada tut."

Ellerini tek bir yumruk halinde kenetledi.

Ona kalemi gösterdim. "Bunun bir bıçak olduğunu farz et." Bir elimle kafasını tuttum ve kulağını "kesmek" için hareket ettim. Sarsılarak uzaklaştı.

"Gördün mü?"

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

Çantayı yavaşça kaldırdım ve ona kulağı gösterdim. "Kesin bir kesik. Yırtık yok, sivri kenar yok, çentik yok. Tamamen tutulması gerekecek Bu olurken hareketsizdi. Neden birinin kafasını böyle hareketsiz bırakırsın ki? Kulağını kesip koparabilirsin."

"Belki de onu sakinleştirmişlerdir."

"Neden? O bir botanik büyücüsü. Tehlikeli biri değil. Neden bu kadar zahmete girsin? Sturm'u bilmem ama Vincent'ın ona eziyet etmek isteyeceği kesin. Kontrol ve korkudan hoşlanıyor. Ayrıca, sakinleştirici tehlikelidir. Kişinin buna ne zaman ters tepki verip öleceğini asla bilemezsiniz."

Bug bunu düşündü.

"Başka bir şey daha var," dedim ona.

"Ne?"

"Kulağa bak."

Ona baktı ve yoğun bir şekilde gözden geçirdi. "Ben göremiyorum." "Ben de göremiyorum."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Şunu söyler misin Nevada, beni deli ediyorsun."

"Kulağınızı çenttiğinizde kanar. Hem de çok." "Evet. Bütün kafa yaraları kanar, yani?"

"Kan nerede?"

Kulağa baktı. "Yıkamışlar mı?"

"Bir adamın karısını fidyeye ödemesi için korkutmak isteseydiniz, ona kafasından koparılmış kanlı bir et parçası mı gönderirdiniz, yoksa bu tertemiz, ameliyatla alınmış kulağı mı gönderirdiniz?"

Bug gözlerini kırptırdı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Bu iki şeyden biri demekti. Ya Brian ölmüştü ya da bu onun kulağı değildi. "Ve?" Bug sordu.

"Ve bunu düşünmek için eve gidiyorum. Rynda'nın bilgisayarlarında bir şey buldun mu?"

"Hayır. Bern ve ben dün gece bunların üzerinden geçtik. Bugün daha derin kazıyor. Orada hiçbir şey yok. Çocukların resimleri, mantar veritabanı, Rynda'nın tatil tarifleri ..." Bug kollarını salladı. "O kadar çok aile içi mutluluk var ki kusabilirim."

"Bir şey bulursanız söyleyin lütfen."

"Hayır, her şeyi kendime saklayacaktım ama madem sordun, sanırım sana ipucu vereceğim." Bug gözlerini devirdi.

"Bir gün senin de yüzün böyle sıkışacak," dedim ona.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" diye sordu.

"Zor bir gün geçirdim. Beni sınama, Abraham."

Ağzını açtı ve ismi duyunca bir klik sesiyle kapattı. *Bu doğru.*

Gerçek adını biliyorum.

"Bu kirli oynamaktır."

"Öyle."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben gerçeği arayan biriyim, hatırladın mı? Bütün bu odayı bildiğim ve kendime sakladığım şeylerle doldurabilirim."

Kulaklı soğutucuyu kolumun altına sıkıştırdım ve merdivenlerden aşağı indim. Sonunda eve gitme vakti gelmişti.

Teoride başarılı bir adam kaçırma, kurbanın hayatta tutulmasına bağlıydı. Pratikte işler ters gitti. Vincent, başarısız olduğu için yeni sinirlenmişti.

Rynda'nın gözünü korkutmak için Brian'ı tuttukları yere girip öfkeyle onu öldürebilirlerdi. Ya da Brian'ı sakinleştirmeye çalıştılar ve o da öldü. Ya da kaçmaya çalışmış ve onlar da yanlışlıkla onu öldürmüş olabilirlerdi. Son olasılık uzak görünüyordu. Tüm belirtilere bakılırsa, Brian kaçacak ya da tehlikeli bir kararlılıkla harekete geçecek biri değildi. Muhtemelen onların tüm taleplerini yerine getirecek, sorunlarını çözmeleri için başkalarına güvenecekti; tıpkı işle ilgili meseleleri halletmesi için ağabeyine ve kendisini aile içi mücadelelerden koruması için karısına güvendiği gibi. Brian büyüleyici bir hayat sürüyordu. Bunu tehlikeye atmazdı. Sadece bu da değil, onu sokakta yakalayanlar da profesyoneldi: Onu durmaya zorladılar, yakaladılar ve saniyeler içinde çekip gittiler. Arkalarında hiçbir iz bırakmadılar ve Bug onları hâlâ bulamadı. Profesyoneller onu hayatta tutabilirdi.

Eğer bu Harcourt Evi'ne yaptığımız saldırı için bir ceza olsaydı, kulak çok daha kanlı olurdu.

Eğer soğutucudaki Brian'ın kulağı değilse, tamamen yeni sulardaydık. Belki de soğukkanlılık galip geldi ve Alexander Sturm ile Vincent Harcourt başka bir Evin Başbakanını sakatlamamaya karar verdiler. Vincent bunu eğlence olsun diye yapardı ama Brian'ın kulağını kesmek ne kadar büyük bir başarı olurdu ki? *Bu çaresiz mantar büyücüsünü sokaktan aldık, dövdük ve kulağını kestik. Biz tam bir baş belasıyız, bizden korkun.* Eğer onlar

Rogan'ı ele geçirirlerse, bu bir şey olurdu. Ancak bunu Brian'a yapmaları diğer Hanelerin alay konusu olur.

Eğer Rynda'yı gerçekten korkutmak isteselerdi, ona Brian'ın gerçek kulağını gönderirlerdi.

Geriye tek bir olasılık kalıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Şifreyi kapıya girdim, depoya adım attım, kapıyı kapattım, döndüm ve donup kaldım.

Zeus benden on beş santim uzakta duruyordu. Devasa kafası göğsümle aynı hizadaydı. Turkuaz gözleri beni hafif bir merakla süzüyordu. Bana doğru koridorun tüm genişliği. Biftek bıçağı büyüklüğünde dişleri ve boynunda dokunaçlardan oluşan bir saçağı olan, başka bir dünyadan gelen devasa bir kaplan köpeği.

Her tarafımın kurumuş kanla kaplı olduğunu fark ettim.

Kıpırdamadan durdum. Geri sıçrayıp kapıyı arkamdan çarparak kapatabilirdim ama bu bana kapıyı açmak için bir saniyeye mal olacaktı. Bir saniye Zeus için fazlasıyla yeterli olurdu.

Cornelius konferans odasından, "Arkadaş canlısı," diye seslendi. "Sadece merhaba demek istiyor."

"Cornelius . . ."

"Ona bir fino köpeği gibi davranın."

Hayatımda yanlış olan neydi ve bu noktaya nasıl geldim?

Yavaşça elimi kaldırdım ve Zeus'a uzattım. Parmaklarımı kokladı ve geniş burnuyla avucumu dürttü.

"Beni dürtüyor." "Onu okşamayı dene."

Parmaklarımı Zeus'un geniş burnunda ve alnındaki mavi kürkte gezdirdim. Mırıltı olabilecek ya da acıktığının bir işareti olabilecek alçak bir ses çıkardı. Dokunaçları hareket etti, elimi yakaladı ve bıraktı. Diğer elimdeki soğutucuya baktı.

"Hayır."

Zeus maun kirpiklerini kırıştırdı. "Hayır.

Onu alamazsın."

Ağzını açtı -ayrıldı ve gitmeye devam etti- ve dudaklarını yaladı.

"Kesinlikle hayır."

Onu atlattım ve dikkatlice konferans odasına girdim. Bern masada dizüstü bilgisayarının önünde oturuyordu. Yorgunluk yüzünü kaplamıştı ve

Gözlerinin köşeleri. Ben içeri girdiğimde Cornelius mutfak tezgahına döndü, iki fincan kahve getirdi ve birini Bern'in önüne koydu.

"Teşekkür ederim," dedi kuzenim.

Cornelius dumanı tüten kupasından kahvesini yudumladı.

Zeus burnuyla kaburgalarımı dürttü ve özlemle soğutucuya baktı.

"İçinde yenilebilir bir şey var mı?" Cornelius sordu.

Soğutucuyu açtım ve içindekileri onlara gösterdim.

"Oh," dedi Cornelius.

Bern gözlerini kırptırdı.

Soğutucuyu kapattım ve buzdolabına, Juicy Juice zulamın yanına koydum.

Zeus iç çekti.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve Bern'in karşısına oturdum.

Dizüstü bilgisayarın üzerinden bana baktı, yüzü asıktı.

"Rynda'nın bilgisayarının içindekileri üç kez gözden geçirdim. Tüm yazışmalarını gözden geçirdim ve mantar veritabanını gizli kalıplar için analiz ettim. Hiçbir şeyin kodu değil. Eğer dosya varsa bile, orada değil."

"Baktığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Hiçbir şey bulamadım." Bern iç çekti.

Zeus önümde durdu ve hüznle kahveme baktı. "Senden hoşlanıyor," dedi Cornelius.

"Matilda onu gördü mü?"

"Henüz değil. Yaşanan onca şeyden sonra ziyaretlerini bu geceye ertelemelerini istedim."

Kalktım ve buzdolabına baktım. Meyve suyu, üç gün önce atmam gereken bir salkım eski üzüm, streç filmle bir blok halinde kapatılmış bir paket mozzarella dil peyniri. Bu kadar yeter.

"Ona peynir verebilir miyim?"

"Onun bir memeli olduğuna inanıyorum, yani evet."

Bloktan birkaç peynir çubuğu kopardım, koltuğuma geri döndüm, birini açtım ve Zeus'a uzattım. Uzun bir süre peyniri düşündü ve ağzını açtı. Çubuğu içine bıraktım.

Zeus düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Bern, Brian'ın kişisel yazışmalarına bir kez daha bakabilir misin?" diye sordum. "Eğer çok sıkıldıysan, Bug'ı getirebilirim."

"Hayır, bundan bıkmadım." Bern daha dik oturdu. "Ne arıyorum ben?"

"Ben de yardım etmek istiyorum," dedi Cornelius.

Gizemli kaplan beni dürttü. Zeus'a bir çubuk daha verdim. "Brian Sherwood'un kendisini kaçırانlarla işbirliği yapmış olabileceğine dair herhangi bir ipucu olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Neden?" Bern söyledi.

Onlara kulağı anlattım. Onlar dinledikçe Bern'in yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşti.

"Brian'ın kulağı olmadığına inanıyorum," dedim. "Brian'ın masum olması ve onu bir şekilde hareketsiz hale getirip kulağını çok dikkatli bir şekilde kesmiş olmaları mümkün ama bu kadar zahmete gireceklerini sanmıyorum. Onu kesmemeye karar vermiş olmaları da mümkün."

"Ama?" Bern sordu.

Cornelius, "Bu daha fazla hazırlık gerektiriyor," dedi.

"Parçalayabilecekleri taze bir ceset bulmaları gerekecek. Brian'ın kulağını kesmek çok daha basit ve Alexander Sturm bir noktaya değinmek için bir kulağı ya da bir parmağı kesmekte hiçbir sorun yaşamaz. O ... doğrudan."

Başımı salladım. "Bunun Brian'ın kulağı olduğunu varsayarsak, bir anesteziist ve bir cerrah hazırlamışlar demektir. Sturm'un parasının her ikisini de satın alacağından şüphem yok ama bu ihtiyaç duymadıkları bir komplikasyon. Kaçırılma olayından iki kişinin daha haberdar olması, Brian'ın uyutularak hayatının daha da riske atılması vs. Kulağını kesip işi bitirmek çok daha kolay.

Ancak Brian kendi kaçırılmasında suç ortağı olsaydı, kulaklarını rahat bırakırlardı."

Son sopayı kaplan köpeğine verdim ve bittiğimi göstermek için ellerimi birbirine sildim.

"Bundan emin misin?" Bern sordu.

"Primes'ı tanıyorsam, muhtemelen bir sözleşme imzalamışlardır ve buna sadık kalacaklardır."

Cornelius yüzünü buruşturdu. "Maalesef bu doğru. Biz bir kaplanlar topluluğuyuz. Son derece kibar ve resmiyiz, çünkü tüm kuralları en baştan açıklamazsak, kazara oluşacak bir yanlış anlama ölümcül sonuçlar doğurabilir. sonuçları."

Kaplanlar ve ejderhalar, aman Tanrım. Ve yakut terliklerim olmadan ben.

Ama sonra, insanları anında lobotomize edebilecekken yakut terliklere kimin ihtiyacı var? İç çektim.

Bern, "Sturm ya da Harcourt ile herhangi bir bağlantı arıyorum," dedi.

"Ya da bu olaya karıştığını bildiğimiz başka biri. komplo" dedim. "Howling. Rogan'ın kuzeni."

Yüzü gözümün önünden geçti. Rogan, Kelly Waller'a ve onun canlı kalkanı olarak kullandığı küçük çocuk kalabalığına çarpmamak için direksiyonu kırarken bir an için caddede savrulan arabaya geri döndüm. Kelly Waller Rogan'a ihanet etti. Başına gelecekleri benim zevkime göre yeterince hızlı alamadı.

Cornelius'a döndüm. "Bu dünyayı bizden daha iyi biliyorsun. Sıra dışı olan her şey önemli olabilir. Brian'ın normalde görülmeyeceği bir yerde bir öğle yemeği. Onun konumundaki bir adamın katılın."

Cornelius, "Bu çok ilginç olacak," dedi.

"Bug'ı da bu işe dahil etmemi ister misin?" Bern sordu.

"Hayır."

"Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Çünkü Rynda Rogan üzerinde çok çalışıyor ve Bug bunun için ona kızıyor. Eğer Brian'ın işbirliği yaptığını düşünüyorsa, ki yapıp yapmadığını henüz bilmiyoruz, en fazla zararı vereceğini düşündüğü noktada bunu ağzından kaçırabilir."

Ofiste bir zil sesi duyuldu. Ön kapıda biri vardı. "Bu Scroll'un kulağını çekmesi olmalı." Ayağa fırladım. "Bekle, ben sadece Bir dakika."

Kapıya doğru yöneldim.

"Nevada. . ." Bern arkamdan seslendi.

"Bir dakika." Kamerayı kontrol ettim. Koyu renk takım elbiseli sarışın bir adam sırtı bana dönük duruyordu. Fullerton'ı bekliyordum. İlginçti.

Kapıyı açtım.

Adam bana doğru döndü. Otuz yaşlarında, güçlü ve erkeksi bir yüzü vardı, o kadar yakışıklıydı ki taştan yontulmuş olabilirdi. Kare çenesi, dolgun dudakları, güzelce tanımlanmış burnu ve koyu renk kaşlarının altında akıllı yeşil gözleri vardı. Kaşlarından birkaç ton daha açık olan ve orta uzunlukta kesilmiş sarı saçları yüzünü ustaca çerçeveleyerek gücünü vurguluyordu.

Etki çarpıcıydı. Onu bir alışveriş merkezinde ya da sokakta görseydim, ikinci kez bakmak için dikkatlice dönerdim.

"Merhaba," dedi. "Nevada Baylor siz misiniz?"

"Evet."

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Vay canına.

"Sonunda sizinle tanışabildiğime çok sevindim. Ben Garen Shaffer." Oh kahretsın.

Bir şey söylemek zorundaydım.

"Bu ne sürpriz." Oh harika. Bu harikaydı. "Lütfen içeri gelin."

Rogan sizi görmeden ve endüstriyel garajında bir yerlerde duran rastgele bir tankla sizi ezmeye karar vermeden önce.

Geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Zeus bu fırsatı değerlendirerek benim boşalttığım alana girdi ve Garen'ı bir kez daha süzdü.

Garen olduğu yerde dondu kaldı.

"Aldırma ona." Kalçamla Zeus'u dürttüm. Kımıldamayı reddetti. "O yeni kurtarıldı. Onu eğitime şansımız olmadı. Alışkın değil yabancılar." Ağzımdan çıkanlar da neyin nesiydi?

"Houston hayvan barınağı mı?" Garen gözlerinde küçük bir kıvılcımla sordu. "Hayır. Aslında bir çağırıcı evi. Git Cornelius'u gör."

Devasa canavar kulaklarını kıpırdattı.

"Zeus," diye seslendi Cornelius.

Kaplan köpeği döndü ve akıcı bir zarafetle konferans salonuna girdi.

Garen içeri girdi. Ön kapıyı kapattım ve onu ofisime götürdüm.

Er ya da geç birisi Rogan'a Shaffer Evi'nden bir kişinin kapımda belirmediğini bildirecekti. Büyük ihtimalle kontrol noktasına geldiği anda ihbar etmişlerdir. Sonuçları ilginç olacaktı.

Masamın arkasına oturdum. Garen Shaffer benim müşteri koltuğumda oturuyordu. Dizüstü bilgisayarına dokundum. Açıldı. Bern'den bir mesaj penceresi açıldı.

Garen Shaffer, Shaffer Hanesi'nin varisi, gerçeği arayan Prime.

Daha iyi ve daha iyi.

Profesyonel gülümsememi takındım ve dizüstü bilgisayarın köşesindeki küçük simgeye tıklayarak kaydı etkinleştirdim. Arkamdaki rafa yerleştirilmiş gizli bir kameramız vardı. Müşterilerimizle bazı sorunlar yaşıyorduk.

Seçici hafıza ve hatırlayamadıklarını iddia ettikleri kelimeleri söylerken bir kayıt sunduğumuzda dava tehditlerinin ne kadar çabuk kaybolduğu şaşırtıcıydı.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Shaffer?"

Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı.

"Seni işe almaya geldim."

Yalan. Bu bir testti.

"Bu yalan olur Bay Shaffer. Tekrar denemek ister misiniz?" "Sakıncası var mı?"

"Hayır."

Etrafında büyü birikti. "Otuz bir yaşımdayım."

Gücüm sihirli duvara baskı yaptı ve içinden geçti. "Doğru." Sihirli duvar daha da yoğunlaştı.

"Benim üç kız kardeşim var." "Yalan."

Büyü, gayzerden akan su gibi içinden fışkırdı. Onu bir güç kozasıyla sardı. Bunu nasıl yaptı?

"Ben tek çocuğum."

Koza aşılmaz görünüyordu. Büyüm etrafını sardı. Güç duvarı sıkıca tutundu. Eğer kaba kuvvetle ona karşı koyarsam, onun iradesi benimkine karşı bir savaşta kilitli kalırdık. O güçlüydü. Çok güçlüydü. Muhtemelen benden daha güçlüydü ama bunu çarpışana kadar anlayamayacaktık. Bir parçam bunu gerçekten öğrenmek istiyordu.

Duvarı görmezden gelin. Gözenekli olduğunu hayal edin. Orada olmadığını hayal edin.

Gözlerini kısmıştı.

Onun duvarı taşıtı, ama benim sihrim suydu. Çatlaklardan süzülüyordu. Tek yapmam gereken onu yönlendirmek ve akmasına izin vermektir.

Yalan.

"Bence durmalıyız." Arkama yaslandım.

Duvar yok oldu. Büyüsü etrafımı sardı. "Olduğundan daha güçlü mü yoksa daha zayıf mı görünmeye çalışıyorsun?"

"İkisi de değil. Sadece bilmeni istemiyorum." "Neden?"

"Sana güvenmiyorum." Elimi duman temizler gibi yüzümün önünde salladım. "Lütfen sihrini kendine sakla."

Gülümsedi. Gücü yok oldu.

"Buzdolabında neden bir soğutucu var?" Arabella konferans odasından seslendi.

Oraya girmeye ne zaman fırsat bulabildi ki? "Soğutucuyu rahat bırak.

Buzdolabından uzak

dur." "Kız kardeşin

mi?" diye tahmin

etti. Yüzümü ona

çevirdim.

"Benim de bir tane var. Zaman zaman zor oluyorlar."

Arabella kafasını ofisime soktu ve içinde kulak olan Ziploc poşetini gösterdi. "Neden bir asker gibi giyinmişsin? Kıyafetlerindeki kan mı? Ayrıca buzdolabında neden bir insan kulağı var?"

Argh. Sadece argh.

Garen'in kaşları yukarı kalktı.

"Bu bir kanıt," diye bağırdım. "Onu soğutucuya geri koy." "Tamam, tamam."

Konferans odasına geri döndü.

"Sizi yemeğe götürmeyi çok isterim."

ACU'larımı bakarak bir gösteri yaptım. "Bugün iyi bir gün olmaz."

"Peki ya yarın?"

Başımı kaldırdım ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Ne yazık ki şu anda bir işin ortasındayım, bu yüzden seni ekmeyeceğime söz veremem."

Bir şey hissettim, hafif bir tıkırtı, sanki parmaklarını avucuma vurmuş gibiydi. Sihri işe yarıyor muydu? Böyle mi hissettiriyordu?

"Sorun değil. Ben çok sabırlı bir adamım."

Doğru. Benimle flört ediyordu.

"Tamam, eğer bir soruya cevap verirsen seninle yemeğe çıkarım." Öne doğru eğildi, yeşil gözleri bana sabitlenmişti.

"Anlaştık."

"Cevaplarınızı doğruluk açısından kontrol ettiğimde bir tıklama hissediyor musunuz ve eğer öyleyse, herkes hissediyor mu yoksa bu doğruluk arayanlara özgü bir şey mi?"

"Bu üç soru eder."

İki kişi flört oyunu oynayabilir. "Seninle yemeğe gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Zor bir pazarlık yapıyorsun. Evet, hayır ve bu gerçeği arayanların yaptığı bir şey. Biz buna ping diyoruz. Eve gelmek gibisi yok

Hasarlı bir arabada geç saatlere kadar oturmak ve sorularına cevap verirken her iki ebeveynin de müzik setinden size ping atması. Yarın saat altıda?"

"Nerede?"

"Bistro le Cep. Bana Houston'da sessiz bir sohbet için en iyi yerin orası olduğunu söylüyorlar."

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Pekala. Yarın saat altıda."

İkimiz de ayağa kalktık. Ofisimin kapısını benim için açık tuttu. Onu dış kapıya kadar geçirdim ve siyah bir Cadillac'a binişini izledim. Araba geri geri gitti ve sokaktan aşağı yuvarlandı.

Arabella yanıma geldi.

"Çok güzeldi."

"Bu da neydi şimdi? Müşterilerimle birlikteyken hiç sözümü kesmiyorsun."

"Bern bana mesaj attı ve yapmamı söyledi. Seninle hiç kıpırdamadan oturup on dakika boyunca birbirinize baktığınızı söyledi. Bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini düşündü ve seni kontrol etmemi söyledi."

Akıllıca bir hamle. Garen, güreşçi yapısı ve judo omuzlarıyla Bern'i bir tehdit olarak görebilirdi. Ama Arabella, ancak bir metre boyunda ve belki yüz on kilo ağırlığında, zararsız görünüyordu. Garen ezilerek ölmeye ne kadar yaklaştığının farkında değildi.

On dakika. Duvarından bir yol bulmaya çalıştığım zaman olmalı. Birkaç saniye gibi geldi. Acaba Augustine Montgomery de böyle mi hissetti? Bir hafta önce onu zihnini Victoria Tremaine'den korumama izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordum ve zihninden zararsız ama özel bazı bilgiler çıkardım. Ben söyleyene kadar bunun farkına varmadı. Sanki zamanın bir kısmı hafızasından silinmiş gibiydi.

Soğuk ter saç çizgimi ıslattı.

Arkamı döndüm, ofisime doğru birkaç adım koştum ve dizüstü bilgisayarımı kaptım. "Ne oldu?" Arabella sordu. "Ne oldu?"

Benim ve Garen'in karşılıklı otururkenki görüntümüz ekranı doldurdu.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Shaffer?"

"Sizi işe almaya geldim."

Hızlı ileri sarmak için tıkladım. Çılgınca hareketler ve ufacık sesler.

Blah-blah- blah . . . İşte.

Garen ve ben birbirimize baktık. Kendime zoom yaptım ve sesi açtım.

Hiçbir şey yoktu. Heykel gibi kıpırdamadan oturdum. O da öyle. Hareket yoktu. Söz yok. Sadece sessiz bakışlar. Bütün sırlarım hâlâ benim.

Sandalyeye yığıldım. Birden çok bitkin düştüm.

"Nevada? İyi misin?" Arabella masanın köşesinden bir mendil kutusu kaptı ve bana doğru itti.

Yüzüme dokundum ve ağladığımı fark ettim.

"Sanırım streslisin," dedi kız kardeşim. "Catalina ve ben strese girdiğimizde kullanmak için annemden sakladığım bir paket sigaram var. Bir tane kaldı."

"Annem öğrendiğinde seni öldürecek."

"Ona söylemezsen öğrenmez." Ayağa kalktım ve ona sarıldım.
"İyi misin?" diye sordu küçük kız kardeşim.
"Hayır. Ama olacağım. Hepimiz olacağız."
Dizüstü bilgisayarım bana bağırdı. Bug'ın yüzü doldu. "Buraya gel! Şimdi, şimdi, şimdi!"
Rogan'ın karargâhının kapısından hızla çıktım, Arabella da peşimden geliyordu.

Birinci kattan koşarak geçtim, merdivenleri hızla çıktım ve ikinci kata **daldım**. Rynda Bug'ın yanında duruyordu, yüzü solgundu, telefonu kulağındaydı. Kaçıranlar.

". . . beni korkuttu. Çok korktum."
Bir süre dinledi. "Kocam benim her şeyim. Telefonu Bayan Baylor'a vereceğim. Bizim adımıza pazarlık yapma yetkisi var. adına." Telefonu bana uzattı. "Ben Nevada Baylor."
"Güzel," dedi diğer uçtan kültürlü bir erkek sesi. "Belki de sonunda bir yerlere varabiliriz."
"Angajman kurallarını çiğnedin," dedim.
Bug'ın parmakları klavyenin üzerinde dans ediyor ve adamın sesi odada yankılanıyordu.
"Oh?"
"Bir anlaşmamız vardı ve sen onu bozdun."
"Ne tür bir anlaşma, Bayan Baylor?"
"Fidyeni istiyorsun. Müvekkilim de çocuklarının babasının sağ salim eve dönmesini istiyor. Yetkililere haber vermeyeceğimize ve fidyeyi teslim edeceğimize güveniyorsunuz, biz de Brian'ı güvende tutacağınıza ve fidyeyi hazırlamamız için bize zaman tanıyacağınıza güveniyoruz. Bir talepte bulundunuz, bize cevap verme şansı vermediniz ve sonra Harcourt'u Rynda ve çocuklarına evinde saldırması için gönderdiniz. Şimdi de bize kesik bir kulak gönderdiniz. Bu ciddi bir güven ihlalidir."
Uzun bir duraklama oldu.
"Harcourt olayı planlanmamıştı," dedi adam sonunda.
"Tekrarlanmayacak."
"Brian hâlâ hayatta mı?" diye sordum. "Evet."
"Yaşam kanıtı istiyoruz, lütfen."
"Pekala."

Telefon sessizliğe gömüldü. Rynda yumruklarını sıktı.

"Merhaba." Brian'ın sessiz sesi odada yankılandı.

Bug mikrofonu Rynda'ya doğru itti. "Nasılsın?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Acı içinde," dedi.

"Yaranı tedavi ettiler mi? Bir doktor getirdiler mi?" Rynda sordu. "Evet, ama hâlâ acıyor. Lütfen onlara ne istiyorlarsa ver."

"Seni seviyorum," dedi. "Deniyorum tatlım. Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Lütfen biraz daha dayanın."

"Ben de seni seviyorum," dedi Brian. Sesi donuktu, sözcükleri duygudan yoksundu. Belki de kulağından geliyordu ve şoktaydı.

Rynda ellerini tek bir yumruk halinde sıktı. Çığlık atacakmış gibi görünüyordu.

"Bunu da aradan çıkardığımıza göre," dedi fidyeci, "işimize dönelim, olur mu?"

"Ne aradığımızı söylerseniz bize çok yardımcı olursunuz," dedim.

"Rynda'nın bu kadar saf olduğuna inanıyor olamazsın."

"Hiçbir şeye inanmak zorunda değilim," dedim. "Ben gerçeği arayan biriyim ve size müvekkilimin ne sorduğunuz hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyorum. Vincent pencereden atlamadan önce ondan en fazla Rynda'nın annesiyle ilgili bir şey öğrenebildim."

Bir duraklama daha. Vincent ona söylememiş olmalı. Ha. "Bu yeterince iyi olmalı," dedi.

"Samanlıkta iğne arıyoruz ve bunun bir iğne olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bir kalem ya da bir elma olabilir. Brian ve Rynda'nın bilgisayarlarını inceledik. Ama bulamadık."

"Bilgisayarda yok." Sesine bir kızgınlık notası karıştı. "Evin içinde bir yerde. Ya da dışarıda, kişisel bir kasada ya da Olivia'nın sakladığı başka bir yerde."

"Nerede olduğunu bilmediğimiz bir şey bulmamızı istiyorsun." "Ve eğer Brian'ın hayatta kalmasını istiyorsanız onu bulacaksınız."

"En azından bize zaman tanıyabilir misiniz?"

"Pekâlâ. Kırk sekiz saatiniz var." Ben yirmi dört saat bekliyordum.

"Bunu iyi değerlendirmenizi öneririm. Ebeveynlerini özledikleri için ağlayan çocukları görmekten nefret ediyorum, ya siz? Eğer kırk sekiz saat içinde ihtiyacım olan şeyi alamazsam

saat sonra babalarını onlara parça parça teslim edeceğim."

Bağlantı kesme sinyali odayı doldurdu. Bug yayını kapattı.

Arabella, "Birinin onu ezmesi gerekiyor," dedi. Yanakları kırmızıya boyandı. Dişlerini sıktı. Onu gerçekten kızdırmayı başarmıştı.

Rynda'ya döndüm. "Kırk sekiz saat boyunca Brian için endişelenmene gerek yok."

"Ama sonunda ne olacak?" Kendine sarıldı. "O zaman onunla ilgileniriz. Scroll'u aradın mı?"

"Evet. Yoldalar."

"Güzel. Bu akşamı değerlendirmeni ve son birkaç haftayı gözden geçirmeni istiyorum. İstedikleri her şeyin senin evinde ya da senin erişebileceğin bir yerde olduğundan kesinlikle emin görünüyorlar. Annen sana hatıra olarak bir şey verdi mi? Ne kadar önemsiz olursa olsun?

Annene sor.

çocuklar."

İç çekti. "Ben yaparım."

"Çocuklarla konuşabilirim."

"Hayır." Elini kaldırdı. "Hayır, ben yaparım."

"Teşekkür ederim."

Merdivenlerden indi.

Bug'a döndüm, telefonumu uzattım ve Bern'e bir mesaj yazdım, Bug'ın ne yazdığını görebilmesi için telefonu tuttum. Herhangi bir şey almak istemedim.

Rynda'nın ya da başka birinin duyma ihtimali vardı.

Kaçıranla konuştum. Aradığımız şeyin Brian'ın bilgisayarında olmadığından kesinlikle emin. Sherwood bilgisayarlarına Brian'ın kimlik bilgileriyle alışılmadık bir yerden girilip girilmediğini kontrol edebilir miyiz?

"Hallediyorum."

Bug'a doğru eğildim ve fısıldadım. "Brian'ın işe giderken kullandığı güzergâhı kontrol edip o sokağa bakan kaç kamera olduğunu öğrenebilir misin?"

Bug gözlerini kırıştırdı ve çalışma masasına koştu.

Cep telefonum çaldı. Lütfen iyi bir şey olsun. Baktım. Rogan.

İşte başlıyoruz. Garen Shaffer'ı tartışmak zorundayız. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. "Alo?"

Sesinde bir Başbakan'ın sakın ve ağırbaşlı tınları vardı. "Bana yemek sözü vermiştin."

Zihnim 180 derecelik bir dönüş yaptı ve yetişmem bir saniye sürdü.

"Evet."

"Seni bir buçuk saat içinde alırım. Kokteyl kıyafeti."

Kokteyl kıyafeti muhtemelen rezervasyon olduğu anlamına geliyordu.
Kan lekeli ACU giyiyordum.

"Elbiseye ihtiyacın var mı?"

Neyin peşindeydi? "Hayır. Bir tane var."

"Yedide görüşürüz."

Nefes verdim ve duş alıp giyinmek için merdivenlerden aşağı indim.

Arkamda Arabella telefonla konuştu. "Catalina, ne yapıyorsun?"

Şunu iptal edebilir misin? Nevada'nın yardımı ihtiyacı var."

"Bunun ne hakkında olduğunu söyledi mi?" Büyükanne Frida on ikinci kez sordu.

"Hayır."

Mutfak masasına oturdum ve dizüstü bilgisayarında çalışmaya çalıştım. Bern ve Cornelius hala Brian'ın yazışmalarını inceliyordu, ben de onun mantar Pinterest hesabını araştırmaya karar verdim.

Önemli bir telefon görüşmesi için beklediğinizde, doksan dakika inanılmaz uzun bir süre gibi. Kan ve vahşetten bir tür prezentabl hale geçmeniz gerektiğinde, doksan dakika hiçbir şeydi. Neyse ki kız kardeşlerim yardım etmek için seferber olmuştu. Duştan çıkıp havluyu üzerime sardığım anda Arabella saçlarıma saldırdı. Catalina, olmayan sivilceleri için endişelenip durduğu için geçen Noel'de ona aldığım hava fırçasıyla ortaya çıktı ve bana oturmamı ve kıpırdamamamı söyledi. Yüzüm. Kurulandım, şekillendirildim ve yüzüme sıvı bir makyaj spreyi sıkıldı. Konturlama konusunda sınırı çizdim. Eğer onları serbest bıraksaydım, banyomdan kafatasına benzeyen yanaklarım ve gözlerimde Kleopatra tarzı kanatlarla çıkardım. Ama onlar sayesinde işimi rekor sürede bitirdim.

Şimdi Rogan'ın ortaya çıkması gerekiyordu.

Daha önceki başarısızlığının haberi yayılmış olmalı, çünkü Tüm aile teker teker mutfağın yolunu tuttu. Bern köşede ders kitabı okuyordu. Büyükanne Frida yanıma oturdu ve muhtemelen bir atkı olan ama Gordion düğümünün parlak bir denemesi gibi görünen bir şey örmeye çalıştı. Annem çay çekmecesini yeniden düzenliyordu, ki çay çekmecemiz olduğundan beri bunu hiç yapmamıştı. Arabella karşımda oturuyordu, bakışları cep telefonuna yapışmıştı. Catalina sol tarafımda oturmuş, öfkeyle mesajlaşıyordu. Zeus yatağın altına uzandı.

Cornelius masanın karşısında çay içiyordu. Leon bile içeri girdi ve duvara yaslanmış bekliyordu.

Kimse konuşmuyordu.

"Merakımdan soruyorum," dedi Cornelius, "Rogan gelmezse, hepiniz onun derisini canlı canlı yüzecek misiniz?"

"Evet," dedi benim dışımdaki herkes aynı anda.

İçimi çektim.

Kapı zili çaldı.

Dizüstü bilgisayarımın tuşuna bastım. Ön kameradan gelen görüntü onu doldurdu. Kapıda koyu renk bir pantolon giymiş, gümüşü sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın duruyordu. Yanında siyah saçlı küçük bir kız duruyordu, elinde büyük beyaz bir kedi tutuyordu. İri bir Doberman pinscher her ikisini de itinayla koruyordu. Diana, Matilda, kedisi ve Bunny.

"Matilda burada," dedim.

"Oh iyi." Catalina ayağa kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Birkaç dakika sonra Cornelius'un kız kardeşi ve kızı mutfağımıza geldiler.

"Baba." Matilda ellerini uzattı. Cornelius sandalyesinden kalktı, çömeldi ve ona sarıldı. Arabella telefonuyla gizlice fotoğrafını çekti. Onu suçlayamazdım. Matilda kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlıydı.

Matilda gözlerini kırptırdı. Merhum annesi Nari Harrison'a çok benziyordu ama ciddi ve kasvetli ifadesi saf Cornelius'a aitti.

Arkasında Diana kaşlarını çatı. "O da ne?"

Matilda'nın gözleri büyüdü. "Bir kedi."

"Sana bir sürprizim var." Cornelius gülümsedi.

Oh. Onlara söylememişti.

Zeus masanın altında kıpırdandı, devasa tüylü bir şekle büründü ve kocaman kafası Matilda'nın yüzünden yarım ayak kadar dışarı çıktı.

Matilda ağzını açtı, gözleri kocaman

olmuştu. "Aman Tanrım," dedi Diana.

Bunny olduğu yerde dondu kaldı, ne yapacağını bilemiyordu.

Matilda elini uzattı. Zeus burnuyla dürttü. Matilda geri çekildi ve devasa canavar kendini tamamen dışarı attı. Matilda'dan bir karış daha uzundu. Matilda'nın nefesi kesildi.

Mavi canavar başını eğdi ve Matilda onun tüylü boynuna sarıldı. "Çok yumuşak."

Kız kardeşlerim aynı anda fotoğraf çektiler.

"O çok güzel..." Diana çömeldi ve Zeus'un çenesinin altını kaşdı.
"Gözler, Cornell. Mücevher gibi. Bunu nasıl başardın? Bu mümkün değil."

"Onu hissedin," dedi

Cornelius. "Hissediyorum.

Bu olağanüstü."

Kapı tekrar çaldı. Dizüstü bilgisayarımı kontrol ettim.

Rogan ön kapımızda duruyordu. Arkasında tunç grisi bir Mercedes vardı. Benz E200, ışıkları açık bir şekilde bekliyordu. Rogan siyah bir takım elbise giymişti. Mükemmel bir orantısı vardı ve yanında durmadığım sürece ne kadar iri olduğunu unutmak kolaydı. Takım elbise her şeyi vurguluyordu; boyu ve uzun bacaklarından dar düz beli ve geniş omuzları. Tıraş olmuştu. Kısa saçları taranmıştı. Her santimiyle bir milyardere benziyordu.

Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. "O

burada!" Büyükanne Frida duyurdu.

Ailem kaplan köpeğini unuttu ve etrafımda toplandı. "Sıcak!" Arabella ilan etti.

"Evlenme teklif edecek." Frida Nine ellerini birbirine sürttü. "Anne!" diye homurdandı annem.

"Evlenme teklif etmeyecek. Yemeğe gidiyoruz. Bırakın beni!"

Masadan kaçmayı başardım.

"Randevu mu?" Diana

gülümseyerek sordu. "Bir akşam yemeği," dedim.

"Bir prenses gibi görünüyorsun," dedi Matilda bana.

"Teşekkür ederim!" Ona sarıldım ama o beni çoktan unutmuştu. Zeus çok daha etkileyiciydi.

Ofisten ön kapıya doğru yürüdüm ve Rogan'ın beni beklediği Teksas kışına doğru yürüdüm. Başını eğdi ve gözlerinde tam olarak o anki sıcaklığı gördüm.

"Harika görünüyorsun," dedi.

Houston'ın gelecek vaat eden tasarımcılarından Adriana Red imzalı siyah bir elbise giydim. Geçen yıl butik mağazası yeni açıldığında üç yüz dolara almıştım. İki ay sonra genç bir yıldız Emmy Ödülleri'nde onun yeşil elbisesini giydi ve Adriana birdenbire bir moda ismi haline geldi. Artık ona param yetmiyordu -fiyatları bir gecede üç katına çıkmıştı- ama Endişelendiğim kadarıyla, onun en iyi işini giyiyordum. Elbise basitti ama vücudumdan kontrollü bir şekilde aşağıya doğru kayıyor, tüm doğru noktaları vurguluyordu.

Beni zarif gösterirken kıvrımlarımı da ortaya çıkarıyordu. Etek boyu birkaç santim

düşüyordu.

Dizimin birkaç santim üzerindeydi, hem bacaklarımı göstermek hem de profesyonelliğimi korumak için mükemmel bir uzunluktu. V yakası bir iş yemeği için kesinlikle uygun olandan biraz daha aşağıya iniyordu ama ben iş yemeğinde değildim. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtıma dökülüyordu. Ayakkabılarım boyumu 10 santim daha uzatıyordu. Kıyafetim modayı esir almazdı ama kimse onda bir kusur bulamazdı.

Rogan'ın gözleri kızarmış ve kararmıştı.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim ona.

"Elbisenin biraz ışıltıya ihtiyacı var." Cebinden dikdörtgen siyah bir kutu çıkardı ve açtı. İçinde güzel bir zümrüt yatıyordu. Başparmağımın ucundan biraz daha büyük olan taş, kapının üzerindeki lambanın ışığını yakaladı ve bir parça maviyle renklendirilmiş nefes kesici bir yeşille parladı. Üzerinde sallanıyordu soluk altın zincir bir gözyaşı gibi.

"Evet mi?" Rogan sordu. İçinde hafif bir tedirginlik vardı, sanki her an işlerin fena halde ters gitmesini bekliyordu.

"Muhteşem," dedim ona dürüstçe.

Kutudan çıkardı. Saçımı kaldırdım ve zinciri boynuma geçirdi. Taş tenime yerleşti, parlak bir ışık damlası.

"Sadece akşam yemeği için," dedim ona. "Bunu saklayamam."

"Bunu senin için aldım," dedi. "Noel'de sana vermek istiyordum." Yüzü bana kolyeyi reddetmenin onu reddetmek anlamına geleceğini söylüyordu. Evet,

Pahalı bir zümrüttü. Muhtemelen boynumda elli bin dolar taşıyordum, bu da hayatım boyunca sahip olduğum tüm mücevherlerden daha fazlaydı. Bir ömür boyu. Ama sonra hayatında sayamayacağı kadar çok parası oldu ve kolyeyi takmamı isterse takardım.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi, memnun bir ejderha.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yemeğe yetişemeyiz," dedim ona sessizce.

"O zaman arabaya binsen iyi olur."

Bana kapıyı uzattı ve ben de Mercedes'in ısıtılmalı iç kısmına kaydım.

Flanders' Steakhouse, Louisiana Caddesi'nde, tiyatro bölgesinin hemen güneybatısındaki yirmi katlı bir binanın tepesinde yer alıyor ve manzaradan sonuna kadar yararlanıyordu. Tavandan tabana pencereler, aşağıda Houston'ın yayıldığı, sıcak sarı ve mavi ışıklarla parlayan gece gökyüzünün muhteşem genişliğini sunuyordu.

Karanlığa karşı turuncu. Otoyollar kulelerin arasından kıvrılıyor, arabaların akıntısını sanki havada yönlendiriyordu. Zemin, tavan ve duvarlar yatıştırıcı kahverengiler sunuyordu ve soluk camdan ters çevrilmiş üçgenleri destekleyen ferforje spiraller olan narin avizeler dekoru daha da yumuşatıyordu. Birkaç iş yemeğine çıkmıştım ve Houston'ın çoğu Et lokantaları ticari hesapları olan yöneticilere hitap ediyordu. Ya duvarlarında uzun boynuzlu kafatasları ve inek postları olan rustik Teksas'a doğru ilerliyorlardı ya da kart sahibi bir üyenin olması gereken centilmen kulüplerine benziyorlardı. Bu güzeldi.

Sonunda anladım. Bir randevudaydık. İlk gerçek randevumuz.

Kusursuz giyimli bir ev sahibi bizi restoranın içinde, iyi giyimli müşterilerin yanından geçirdi. Bazıları Meclis üyesi olmalıydı, çünkü biz yanlarından geçerken Rogan'ın yüzünü gördüler ve ne yaptıklarını durdurdular. Ben de birkaç bakışla karşılaştım; bazıları şaşkınlık ve hayretle, bazıları da açıkça merakla, özellikle de kadınlardan. Kadınlar Rogan'ı nereye gitse izliyordu ve ben neyin bu kadar özel olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bu iyiydi. Benim için randevuyu mahvetmeyeceklerdi.

Çikolata rengi kumaşla kaplı تنها bir masaya vardık. Rogan sandalyemi uzattı. Gücüyle sandalyeyi benim için kaydırmadı. Hayır. telekinetik havai fişekler. Bu gece sadece ben ve Connor olacaktık.

Ben oturdum. Sırtını duvara dayayarak karşımdaki yerini aldı, bu sayede yaklaşan tehlikelere karşı tüm restorani rahatça izleyebilecekti.

Masamızda sihirli bir değnek değmiş gibi bir garson belirdi. Menüler önümüze konuldu.

"Şarap mı?" Rogan bana sordu. Neden olmasın.

"Evet."

"Nelerden hoşlanırsın?"

Asti Spumante'yi severdim. Tatlı ve köpüklüydü ve şişesi beş dolardı. "Kırmızı. Çok kuru değil." Umarım kendimi aptal yerine koymamışımdır.

Rogan listeden bir şarap siparişi etti. Garson kız, sanki kendisine bir kraliyet tarafından şövalyelik verilmiş gibi başını eğdi ve süzülerek uzaklaştı.

Menümün üstünden Rogan'a sııttım.

O da sııttı. Omuzları hafifçe gevşedi. Menüye baktım.

Aman Tanrım.

"Açlıktan ölüyorum. Bu sabah mutfağınızdan bir ayı pençesi çaldığımdan beri hiçbir şey yemedim."

"Sen çalmadın. Bütün ayı pençelerim senin."

Aperatifleri inceledim. Kavrulmuş Portobello mantarlı ravioli.
Bonfile carpaccio. Soğutulmuş deniz ürünleri kokteyli.

"Bir sorun mu var?" diye sordu bana. İşte oradaydı, gözlerindeki o yorgun ihtiyat.

"Üzerime dökme ihtimalimin en düşük olduğu siparişi nasıl verebileceğime karar vermeye çalışıyorum."

İçinden sessizce güldü. "Üzerine bir şey döktüğünü hiç görmemiştim."

"Bu doğru değil. Çöplükten Sam Houston'daki yüksek binaya tırmanırken üzerime kokmuş spagetti döktüm."

Ve neden az önce ekşimiş spagettiden bahsettim ki?

İçimi çektim. "O sayılmaz. Üstüne bastın."

Daha çok içinde yuvarlanmış gibi, ama şimdi bu ayrımı belirtmek için iyi bir zaman değildi.

Garson kız elinde bir şişe kırmızı şarapla tekrar göründü. Dramatik bir şekilde açtı ve iki bardağa biraz döktü. Burada filmlerden hatırladığım bir tür tören vardı. Bardağı belli bir şekilde tutuyor, şarabı içinde çalkalıyor, kokluyor ya da öyle bir şey yapıyordunuz. Bardağı kaldırdım ve küçük bir yudum aldım. Dilimin üzerinde yıkandı, ılık ve ferahlatıcıydı.

"Çok lezzetli," dedim.

Rogan garsona başıyla selam verdi. Kadın gülümsedi ve kenara çekildi. Başka bir garson göründü. Masamıza fırından yeni çıkmış, çıtır çıtır birkaç küçük somun içeren bir ekmek sepeti kondu. Bunu iki çeşit otlu zeytinyağından oluşan küçük ısıtılmış tabaklar izledi. Taze pişmiş ekmeğin aroması ağzımı sulandırdı.

"Meze?" diye sordu garson kız.

Tam bir karar felci yaşadım. "Sen seç."

"Carpaccio," dedi.

Takara'da ilk kez birlikte yemek yediğimizde, beni kendisi için çalışmaya ikna etmeye çalışırken carpaccio sipariş etmişim. Hatırlıyordu.

Garson başıyla onayladı ve tekrar yalnız kaldık.

Şarabımdan bir yudum aldım. Günün gerginliği yavaş yavaş içimden sızıyordu.

Uzanıp elimi kendi eliyle kapattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Hey," dedim ona.

"Hey." Gülümsedi ve Mad Rogan uzaklaştı. Connor bana bakıyordu. Tüm dünyada yalnız da olabilirdik. "Teşekkür ederim. Bugünden sonra buna ihtiyacım vardı."

"Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman kan ve vahşet olmak zorunda değil. Bu da olabilir."

"Bu çok güzel."

"Beğendiğinize sevindim."

Carpaccio geldi. Ben çift kalınlıkta bir domuz pirzolası sipariş ettim ve Rogan kuru yaşlandırılmış bir kaburga eti tercih etti.

Carpaccio'nun tadı harikaydı. Zeytinyağına batırılmış kabuklu ekmekle yedik.

"Bu akşam ölümcül bir tehlike içindeydin," dedim ona. "Öyle mi?"

"Bütün ailem mutfakta senin gelmeni bekledi. Eğer beni ekmiş olsaydın, bunun bedelini çok ağır öderdik."

Sırıttı. "Ailen beni sever. Hayatımı bağışlamaları için onları etkileyebilirim."

"Bilmiyorum. Oldukça kararlıydılar." Öne doğru eğildi. "Ama ben çok çekici olabilirim."

Oh, evet. Evet, yapabilir. Bu kadar ateşliyen çekici olmak zor değil. Kendime hakim olmalıydım.

Restoran etrafımda dalgalandı, geri çekildi. Işık değişti, yumuşak ve altın rengi oldu. Rogan'la yataktaydım. İkimizin de üzerinde tek parça giysi yoktu. İri eli kalçamdan yukarı kaydı.

Masanın karşısından bana baktığını görecektik kadar projeksiyondan geri çekildim.

"Dikkatli ol," dedim ona ve dudaklarımdaki şarabı yaladım. Bakışları dilime takıldı. "Masa örtüsünü ateşe verebilirsin."

Ayağa kalkıp beni restorandan dışarı sürükleyerek arabada inanılmaz bir seks yapmanın eşiğinde görünüyordu. Ve ben de kesinlikle onunla giderdim.

Projeksiyon, sönmüş bir mumun alevi gibi kayboldu.

Rogan'ın gözleri buz kesti. Bardağını aldı ve masamıza bir adam yaklaşıırken arkasına yaslandı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, özel dikim bir takım elbise giymişti ve rahat bir şıklığı vardı. Teni koyu kahverengiydi, saçları çok kısa kesilmişti ve keçi sakalı çenesini belirgin bir şekilde çiziyordu. Onunla sadece bir kez karşılaşmışım,

ama bir izlenim bırakmıştı. Gözleriydi. Onlara baktığınızda tehlikeli derecede zeki bir adam olduğunu anlıyordunuz.

"Rogan."

"Latimer," dedi Rogan. "Sandalye mi?"

Michael Latimer başıyla onayladı. En yakındaki boş masadan bir sandalye kendi kendine hareket etti ve bizimkine doğru kaydı. Latimer oturdu.

"Harcourt'lar bugün bana ulaştı," dedi. "Bir teklif sundular çok uygun koşullarda stratejik ittifak. Senin için endişelenmeme gerek var mı Rogan?"

Doğru.

Rogan, "Onlarla olan işim sona erdi," dedi. "Vincent hariç."

"Vincent için planların mı var?"

"Evet."

"Bu planlar onun artık nefes almamasına mı bağlı?"

"Evet."

Latimer arkasına yaslandı. Sandalye hafifçe gıcırdadı. "Vazgeçtiler. Vincent'ı koruyabileceklerini düşünmüyorlar."

"Katılıyorum. En büyük silahları olmadan savunmasız kalacaklarını biliyorlar," dedi Rogan.

Latimer kaşlarını kaldırarak düşündü. "Sahip olmak için iyi bir bilgi. İyi akşamlar."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Teklifim geçerli. Her zaman, her yerde."

"Teşekkür ederim."

Michael Latimer uzaklaştı. Rogan

bana döndü. "Ne teklifi?"

"Augustine beni Baranovsky'nin galasına götürdüğünde Latimer boynumdaki morlukları gördü ve beni aile içi şiddet mağduru sandı. Teyzesi Augustine'in dikkatini dağıttı ve Augustine de beni galadan çıkarıp doktora götürmeyi ve kalacak güvenli bir yer vermeyi teklif etti."

Rogan Latimer'a bakmak için yana doğru eğildi. "Michael Latimer?"

"Mhm. Yalan söylemiyordun."

"İlginç," dedi Rogan.

Garsonumuz yemeklerimizle birlikte masamıza geldi.

Domuz pirzola inanılmazdı. Üzerime yemek döküp dökmemeyi umursamadığıma karar verdim. Diğer insanların beni mağara kadınıymışım gibi yemeği ağzıma tıktırırken görmesi umurumdaydı, bu yüzden kendimi acı verecek kadar küçük ısırtıklar almaya zorladım.

"Tatlı yemeliyiz," dedi Rogan.

Domuz pirzolama baktım. Tabağımda beni iki gün doyuracak kadar et vardı. "En sevdiğin tatlı hangisi?" diye sordu.

"Adının ne olduğunu bilmiyorum. Dokuz ya da on yaşımıdayken bir kez geçirmiştım. Annem görevdeydi ve Büyükanne Frida ile Büyükbaba Leon kız kardeşlerimle kuzenlerimi üç günlüğüne Rockport Plajı'na götürdüler. Benim de gitmem gerekiyordu ama hastalandım ve ilk günü babamın ofisinde kusarak geçirdim. Çok perişan haldeydim. Herkes plajdaydı ve ben ofiste bir kovanın yanında uyuyordum. İkinci günün sabahında biraz kraker yedim ve akşam çok acıkmıştım. Babam büyük bir davayı kapattı ve kutlamak için beni bir restorana götürdü. Akşam yemeğinde ne yediğimi hatırlamıyorum ama babam tatlı olarak ne istersem yiyebileceğimi söyledi. Ben de hazine kutusu diye bir şey sipariş ettim. Getirdiler ve çikolatadan yapılmış büyük bir küp. Kaşıkla denedim ve üst kısmı kırıldı. Çikolata kağıt inceliğindeydi. İçinde ahududu ve yaban mersini ile karıştırılmış muhteşem bir krema vardı. Hayatımda yediğim en güzel şeydi." Bu anıya gülümsedim. "Senin sıran."

"Çikolatalı mus," dedi tereddüt etmeden. "Ormanda canım çekti. Nedenini bilmiyorum. Daha önce çikolatayı pek sevmezdim. Açlıktan öldüğümüz bazı günler ağzımda tadıyla uyanır, gerçek olduğunu düşünürdüm.

Dışarı çıktığımızda bizi helikopterlere bindirdiler ve Belize'deki üsse, Arrow Point'e getirdiler. Bizi hastaneye götürene kadar uyanık kaldım. Bütün bu insanlar etrafta koşuşturuyor, onların gözleri önünde ölmemem için telaşla uğraşıyorlardı. Bir noktada biri bana ne istediğimi sordu. Onlara söylemiş olmalıyım, çünkü hastane yatağında uyandığımda beni bekliyordu."

Ona sarılmak istedim. Uzanıp elini parmaklarımla nazikçe okşamakla yetinmek zorunda kaldım. "İyi miydi?"

"Evet. Öyleydi."

Genç bir kadın uzun topuklu ayakkabılarıyla masamıza doğru yürüdü. Yirmi yaşlarındaydı, açık sarı saçları başının arkasında karmaşık bir şekilde toplanmıştı. Cildi kusursuzdu ve makyajı ustalıkla yapılmıştı. Siyah bir kokteyl elbisesi giymişti ama benim sade elbisemin aksine, onunki hayalet gibi siyah ipekten ustalıkla dikilmiş şeritlerden oluşuyordu ve her bir şeridin üzerinde altın rengi bir çizgi vardı. Elbise para saçıyordu. O biliyordu ki güzeldi ve bunu hakkı olarak kabul etmeye alışkındı.

Beni görmezden geldi, bakışları Rogan'a sabitlenmişti. "Benim adım Marcus Hanesi'nden Sloan Marcus."

Rogan onu düşündü.

"Biz Teksas'taki en büyük üçüncü telekinetik Eviz," dedi. "Ben üçüncü nesil bir Prime'im. Yirmi bir yaşımdayım, sağlığım yerinde ve genetik hastalıklarım yok. Princeton mezunuyum. İlgimi çektiniz. Profil bilgilerim talep üzerine size sunulacaktır."

Gözümün önünde ona evlenme teklif etti.

Rogan başını salladı. "Arkadaşım sana gerçekleri açıklamak için fazla kibar, Sloan, bu yüzden bunu kendim üstlenmek zorundayım. O ve ben oldukça yorucu bir sabah geçirdik ve kan ve kandan arandıktan sonra buraya sakın bir yemek için geldik. Siz bunu bölüyorsunuz."

Yanaklarına renk gelmişti. Utanmamıştı. Reddedildiği için öfkeliydi. "Anladığınızı sanmıyorum. Dedim ki, benim profilim sizin için uygun."

"Senin profilini görmek istediğini sanmıyorum," dedim ona. "Benimkine bile bakmadı ve biz birlikte yatıyoruz."

Bana bakmaya tenezzül etti. "Prime'lar diğer Prime'larla evlenir." Ona gülümsedim ve yemeye devam ettim.

Sloan çenesini kaldırdı. "Kimse bana hayır diyemez." "Yalan," dedim.

"Bu ne cüret?"

"Bu bir gerçek," dedim ona. "Birileri sana çok fazla hayır diyor. Yirmi bir yaşında olduğun konusunda da yalan söyledin ama güzel bir konuşmaydı, o yüzden bölmedim."

Rogan sessizce güldü.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

"Bizi yalnız bırakın," dedi Rogan. Sesinde açık bir emir tonu vardı.

Sloan ağzını açtı. Rogan'ın büyüğü görünmez ama şiddetli bir akım olarak etrafına yayıldı. Ejderha kanatlarını açmıştı.

Sloan tökezleyerek geri çekildi, yüzü şok olmuştu ve imkansız topuklarının üzerinde hızla uzaklaştı.

Rogan'ın büyüğü yok oldu.

"İkimizin uyumlu olup olmadığını hiç kontrol ettin mi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Bunun için Tremaine kayıtlarını almam gerekecek. Sence büyükannen bana erişim izni verir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Yine de onunla asla bilemezsin. Bana söz vermemiş miydi?"

"Evet."

Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı. "Garen Shaffer bugün beni görmeye geldi."

Bifteğini keserken Rogan'ın yüzü rahat, neredeyse gündelikti. "Varis."

"Yarın benimle akşam yemeği yemek istedi." Küçük bir dilim daha kestim.

domuz pirzolası. "Evet dedim."

Bir şey çıtırdadı. Rogan yemeye devam etti, ifadesi son derece sakindi. Yanımızdaki kalın pencere camının üst köşesinde, Rogan'ın hemen üzerinde kılcal bir çatlak oluştu.

"Gelecek hakkında düşünmek önemlidir," dedi Rogan, sesi nötrdü.

"Neden tüm olasılıkları açık tutmak istediğinizi anlıyorum."

Seni aptal. "Bir doğruluk arayıcısı büyüünün kırılmasında ve Pierce'ın objeyi bulmasına yardım etmesinde rol oynadı. Bir doğruluk arayıcısı da Harcourt'un zihninde bir bariyer yarattı. Henüz bir Ev olduğumuz doğrulanmadı ama profilimiz ortaya çıkar çıkmaz Shaffer üzerine atladı. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

"Bu da iyi bir sebep."

"Eğer Harcourt'la çalışıyorsa, Brian'ın nerede tutulduğunu biliyor olabilir." "Kulağa mantıklı geliyor." Bifteğini cerrahi bir hassasiyetle kesiyordu. "İzlemeni istiyorum."

"Elbette." Elindeki çatal havada donup kaldı. "Bunu bana tekrar anlatır mısınız?"

Yavaşça konuştum. "Konuşmayı gizli bir kamerayla kaydedeceğim ve Bern'e canlı yayın göndereceğim. Senin de izlemeni istiyorum."

Sadece bana baktı.

"Shaffer'ı görmeye gitmek bir risk taşıyor. Bugün ofisimde yalan söyleyip söylemediğini anlamamı zorlaştıran bir şey yaptı. Sihrimi test ediyordu. Benim Augustine'e yaptığımın aynısını onun da bana yapma ihtimali var. Eğer bir şeyleri itiraf etmeye başladığımı duyarsanız, lütfen beni arayın. Bir telefon görüşmesinin yeterli bir kesinti olacağını umuyorum ama emin olamıyorum."

"Yani randevunuzu dinlememin bir sakıncası yok mu?" "Bu bir randevu değil."

"Akşam yemeği randevunuz."

İçimi çektim. "Eğer umursasaydım, konuşmayı izlemenizi istemezdim."

Sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlandı. "Seninle gelsem ve başka bir masaya geçsem nasıl olur?"

"Hayır."

Gözleri kısıldı. "Belli ki endişelisin. Ben de güvenliğiniz konusunda endişeliyim. İzin verirseniz, işler ters giderse yanınızda olabilirim."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Shaffer çatalını yanlış tarafa koyduğu anda içeri dalıp çatal bıçak takımıyla kafasını uçuracaksın. Ya da biraz gevşek cebinde bozuk para var."

"Çatal bıçak takımına ya da başka bir şeye ihtiyacım olmayacak. Eğer sana zarar verirse, ellerimle boynunu kırarım."

Çatalımı ona doğrulttum. "İşte tam da bu yüzden mesafeyi koruyacağına dair bana söz vereceksin."

"Ne kadar mesafe var?"

"Çok."

"Daha açık konuşabilir misin?"

"Rogan, dur."

Şarabından bir yudum aldı. Yüz ifadesi değişmedi ama gözleri değişti. Temkinli bakmaya başladılar.

"Sturm," dedi sessizce.

Büyümü kendime çektim ve dışarı çıkmasına izin verdim, masayı büyüyle ıslattım.

Bir adam geldi. Yaklaşık iki metre boyunda, zayıf ve solgundu, gözleri kahve telvesi rengindeydi. Koyu kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünü çevreliyor, boynuna kadar uzanıyordu. O sabah tıraş olmuştu ama şimdi çenesinde kirli sakallar vardı ve umursuyor gibi görünmüyordu. Çekici bir yüzü vardı ama yakışıklı değildi. Augustine'in yüz hatları güzelliğin mükemmelliğine sahipken ve Rogan'ınki güçten bahsederken, Sturm'un ki odaklanmayı telkin ediyordu. Sabırla plan yapan ve strateji düşünen bir adamdı. Gözleri, bunu uygularken acımasız olacağını söylüyordu. Onu izlemek gerçekten bir seçim değil, bir zorunluluktuk. Beynimin derinliklerinde *Tehlike* diyen içgüdüsel bir alarmı tetikledi ve hayatta kalmam, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için ona göz kulak olmamı gerektirdi.

"Rogan. Seninle burada karşılaşmak ne güzel. Ne hoş bir sürpriz," dedi Sturm. Sesinde hafif bir törpü vardı. Eğer kurtlar insan şekline girebilselerdi, sesleri aynen böyle çıkardı. Düşündüm de, o da bir kurda benziyordu. Sabırlı, hırçın, akıllı bir kurda.

"Sturm," dedi Rogan, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi. Sturm boş sandalyeye oturdu. Şarabımı içtim ve sihrimi her seferinde ince bir telle onu sarmak için hareket ettirdim.

"Tam bir münzevi olduğumu sanıyordum," dedi Sturm. "Savaştan zarar görmüş ve biz sıradan ölümlülerden elini eteğini çekmiş bir kahraman. Oysa burada Flanders'da biftek yiyorsun, hatta şık giysiler içinde ve sevgilin boynunda Ege'nin Gözyaşı'nı taşıyor. Ne kadar da yanılmışım."

Ege'nin Gözyaşı mı?

Rogan, "Varsayımlar tehlikeli şeyler olabilir," dedi.

"Gerçekten de. Bir insan çoğu zaman haklı olduğunu düşünebilir, ancak kendini beklenmedik bir şekilde tarihin yanlış tarafında bulabilir." Sturm gülümsedi. "Seni dışarıda, hayatın güzel yanlarının tadını çıkarırken gördüğüme sevindim Rogan. Ne de olsa Prime olmak böyle bir şey. Rahatlık. Zenginlik. Güç."

"Görev," dedi Rogan.

Sturm gözlerini devirdi. "Hiç eğlenceli değilsin. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz Bayan Baylor?"

"Çok güzel. Domuz pırzolan çok lezzetliydi. Şarap da mükemmel."

Sturm keskin bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Domuz pırzolanız. Bu paha biçilemez.

Çok hoşsun."

"Bu doğru. Vincent Harcourt ile hiç tanıştınız mı, Bay Sturm?"

"Elbette."

Sihirli ipleri onun etrafına daha sıkı sardım. "Sana dengesiz bir adam gibi mi geliyor? Basit emirlere uymayarak dikkatle hazırlanmış bir planı mahvedebilecek türden mi?"

Sturm o acı bakla gibi hışırtilı kahkahasını attı. "Henüz Prime sertifikası bile almadınız Bayan Baylor, ama oyunu çok iyi oynuyorsunuz. Öyle değil mi?

Rogan?"

Rogan cevap vermedi. Şarabından küçük bir yudum daha aldı.

"Rogan'ın da size söyleyeceği gibi, bizim konumumuzdaki bir adam oyunu iyi oynamak zorundadır, Bayan Baylor. Aksi takdirde her şeyi kaybetme riskimiz var. Bizim için çalışan insanları. Sevdığımız insanları. Siz farkına bile varmadan, kaderin kasırgaları tepemizde kükrerken kendimizi küçük bir sığınakta sinmiş buluruz. Ama bazen kaybetme geleneği aileden geliyor. Yeğenin nasıl Rogan?"

Rogan gülümsedi. Yanımızdaki pencere hoş bir müzikal çıtırtıyla çatladı.

Bu gülümseme cinayet demektir. Uzandım ve elimi bileğine koydum.

"Lütfen yapma."

"Ah." Sturm tekrar gülümsedi. "Kadınların uygarlaştırıcı etkisi. Erkekler onsuz ne yapardı?"

Ona döndüm. "Bazı erkekler çok ileri gittiklerinde, diğer erkeklerin onları sonuçlarını düşünmeden öldürebileceğini anlayamayacak kadar kalın kafalıdır. Bu tür adamlar, sonuçların onlar için önemli olmayacağını, çünkü ölmüş olacaklarını hatırlamakla akıllıca davranmış olurlar."

Sturm pencereye baktı. İnce çatlaklar son derece keskin cam parçalarını çerçeveliyordu. Eğer pencere kırılırsa, cam kırıkları onu dilim dilim doğrayabilirdi, özellikle de bir Prime telekinetik tarafından hassas bir şekilde yönlendirilmişlerse.

"Görüyorum ki misafirliğimi fazla uzatmışım."

"Hayır," dedi Rogan. "Kal. Biraz daha sohbet edelim. Arayı kapatalım."

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." Sturm ayağa kalktı. "Söylediklerimi bir düşün Rogan. Doğru tarafta yürümek için çok geç değil."

Yürüyüp gitti.

"Ne giyiyorum Rogan?" diye sordum.

Yüzü acılı görünüyordu. "Parlak bir taş."

Doğru. Güzel. Telefonumu çıkardım ve arama penceresine "Ege'nin Gözyaşı" yazdım.

Ege'nin Gözyaşı, 11,2 karat büyüklüğünde ve Fantezi Yoğun Yeşil Mavi olarak derecelendirilen bir elmas, kısa süre önce Argos açıklarındaki antik bir gemi enkazında keşfedildi. Ege'nin Gözyaşı, bilinen elmaslar arasında mavi-yeşil renk tonuna sahip olan yalnızca üçüncü elmas olup diğerleri Ocean Paradise ve Ocean Dream'dir ve bu da onu dünyadaki en nadir elmaslardan biri yapmaktadır. (Mavi-yeşil renk yapay olarak geliştirilmiş elmaslarda yaygındır ve çeşitli ışınlama yöntemleriyle elde edilir; ancak doğada son derece nadirdir). Ege'nin Gözyaşı kısa süre önce özel bir koleksiyoncuya 16,8 milyon dolara satılmıştır.

Boş havayla boğuldum.

"Tatlıya kalmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Garsonumuz sanki çağırılmış gibi ortaya çıktı.

"Gitmeye hazırız," dedi Rogan ona. "Pencereyi faturamın üzerine koyun."

Flanders'tan çıktık ve arabaya bindik. Rogan gece şehrin içinden geçti.

"Neden?" Sonunda sordum.

"Çünkü seni seviyorum."

"On altı milyon dolar."

Hiçbir şey söylemedi.

Houston'ın parlayan ışıkları pencerenin önünden kayarak geçti.

"Size Prime olmanın diğer yüzünü göstermek istedim," dedi. "Bunun faydalarını."

"Armani takım elbiseli kibirli bir pisliğin bizi tehdit etmesinin faydalarından mı bahsediyorsun yoksa rastgele bir kadının kendini sana fırlattığı kısımdan mı?" Ouch. Tamam, bu adil değildi.

"Onunla Garen arasındaki fark pratik yapmak. Tecrübe kazandıkça daha iyi olacaktır."

"Garen bana asılmadı."

"Gelecektir."

İçimi çektim.

Rogan, "Bu gecenin sadece bizimle ilgili olmasını istedim," dedi.

"Öldürmekten ve kan dökmekten uzak. Sadece sen ve ben. Prime işi yok."

Bunun yerine sonu gelmeyen bir geçit töreni vardı ve sonunda Alexander Sturm kına yakmaya geldi. Ben de işaret ettim. Connor.

"Barışçıl olabilir," dedi. "Şu anda savaştayız ama her zaman savaşta olmayacağız."

Bizim sokağa döndü.

"Beni evime bırakır mısın?" diye sordum.

Arabayı deponun önünde yumuşak bir şekilde durdurdu. Boynumdaki zincire uzandım.

"Hayır," dedi, sesi çelik gibiydi.

"Yapamam. Bu çok pahalı. I . . ."

"Senin için aldım," dedi.

Eğer onu geri almaya zorlasaydım, camdan dışarı atar ve arabayı sürüp giderdi. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Tamam. Beni beklemeyin. Birazdan

gelirim." Yüzü kapandı.

Arabadan çıktım ve depo kapısına şifreyi girdim.

Annem ve Frida Nine hâlâ mutfaktaydı ve kısık sesle bir şeyler hakkında tartışıyorlardı. İçeri girdiğim anda her şey durdu.

Zinciri çıkardım ve elması masanın üzerine koydum.

"Ooo, parlak." Büyükanne Frida ona baktı. "Nedir bu?"

"On altı milyon dolar."

Bir sandalyenin üzerine düştüm. Annem ve büyükanne dilsiz bir şekilde bana baktılar. "On altı milyon dolar mı?" Annem sonunda sesini buldu.

"Bu yeşil-mavi bir elmas. Dünyada sadece üç tane var. Denedim ona geri verdik ama o almayı reddetti. Sadece bir süreliğine saklayacağız. Güvenli bir yere koyabilir miyiz?

daha iyi hissediyor musun?"

"Evlenme teklif etti de sen mi reddettin?" Frida Nine sordu. "Hayır.

Evlenme teklif etmedi. Bu bir Noel hediyesi. Güzel bir akşam yemeğiydi." Bu

Sturm'un maçın sonunu mahvetmesi Rogan'ın suçu değildi.

Annem şakaklarını ovuşturdu. "Nereye koyacağız ki? Kasamız yok."

Büyükanne Frida, "Onu yedek cephane kutusuna koyabilirim ve sen de yatak odanda saklayabilirsin," dedi.

"Hadi yapalım. Ve lütfen kız kardeşlerime söylemeyin." İhtiyacım olan son şey onların Ege'nin Gözyaşı ile selfie çekmeleri idi. Kalktım ve buzdolabına gittim. Bakalım, yumurta, krema, tereyağı ... Çikolatamız vardı.

Buralarda bir yerde çipler var.

"Ne yapıyorsun?" Annem sordu.

"Çikolatalı mus yapıyorum."

"Şimdi mi?" Frida Nine sordu.

"Evet."

Otuz dakika sonra, elmas yatağımın altında güvendenken, çamaşırdan en sevdiğim uyku tişörtümü aldım, onu, dizüstü bilgisayarımı ve bir paket makyaj mendilini kanvas bir çantaya doldurdum, mus dolu altı çay fincanı ve küçük bir kap taze çırpılmış krema ile fırın tepsisini aldım ve Rogan'ın karargahına doğru yürüdüm.

Bug hâlâ görevinin başındaydı. Beni görünce yüzü aydınlandı. "Hey sen!"

"Hey. Haber var mı?"

"Artık arama yok. Her yer sessiz. Tencerede ne var?" "Çikolatalı mus."

"Neden?"

"Çünkü Rogan bundan hoşlanıyor. İyi geceler." "İyi geceler."

Bir kat daha merdiven çıktım ve Rogan'ın kapısını denedim. Kapı kolu ellerimde döndü. İçeri girdim. Bir masada oturuyordu, yüzü Bilgisayarın ışığıyla aydınlanmıştı. Eşofman altı ve beyaz bir tişört giymişti. Ayakları çıplaktı. Bu Rogan'ın kapalı moduydu; rahat, yorgun ve dayanılmaz derecede sıcak.

Döndü ve beni gördü. Şaşkınlık yüzüne tokat gibi çarptı. Buraya geleceğimi düşünmemişti. Ona kızdığını sandı. Aptal, aptal Rogan.

Köşedeki küçük buzdolabına doğru yürüdüm, dün gece keşfettiğim gibi, içecekler için kullanıyordu ve tavayı oraya kaydardım. Biraz dar oldu ama idare ettim. Sağ duvardaki dolaba gittim, ayakkabılarımı silktim, çoraplarımı çıkardım, elbisemi çıkardım ve sütyenimi çıkardım. Nihayet. Günün sonunda sutyenden kurtulmak kadar güzel bir şey yoktu. Uyku tişörtümü giydim, lavaboya gittim ve yüzümdeki savaş boyasını yıkadım. Bu biraz zaman aldı. İki saat boyunca o korkunç ayakkabıların içinde ezilmiş olan ayak parmaklarımın altında soğuk zemin çok iyi hissettiriyordu.

Sonunda yüzüm temiz, dişlerim fırçalanmış bir halde dizüstü bilgisayarımı aldım ve Rogan'ın yatağına ayaklarımı başlığa doğru uzatarak sırtüstü uzandım. Son bir buçuk haftadır e-posta kutumu ihmal etmişim. Orada bekleyemeyecek şeyler vardı, faturalar ve fatura ödemeleri gibi.

Yaklaşık bir dakika sonra Rogan yerde ilerledi, buzdolabını açtı ve içine baktı.

Sessizlik uzadı.

E-postalara odaklandım. En az on gündür kontrol etmediğimi düşünürsek, genellikle orada en az bir ya da iki yeni vaka olurdu, ama hiçbir şey yoktu. Houston duruşmaları geçip geçemeyeceğimizi görmek için bekliyordu. Eğer başarısız olursak, işimiz ciddi bir darbe alacaktı ve toparlanabileceğinden emin değildim. Daha fazla baskı, çünkü hayatımda zaten yeterince baskı yoktu.

Bern'den bir e-posta. Sabah senin için bir şeyim olabilir. Şey, bu şifreli falan değildi.

Rivera'dan bir e-posta. Tuhaf. İyi akşamlar, Bayan Baylor. Edward Sherwood uyandığında hastanenin sizi bilgilendirmesini istemiştiniz. O uyandı. Bu akşam onu ziyaret etmesi için Rynda Sherwood'a eşlik ettim. Sherwood Evi'nin yeni bir güvenlik şefi var ve Edward Sherwood 7/24 koruma altında.

Sherwood Evi beni yine oyaladı. Aptallar. Hızlıca bir teşekkür yazdım. Not.

Rogan yanımdaki yatağa tırmandı ve dizüstü bilgisayarını önünde, bağdaş kurarak oturdu. Elinde mus bardaklarından biri vardı ve üzerine küçük bir krema dağı kaşıklamıştı.

"Henüz hazır değil," dedim
ona. "Umurumda değil."

Dizüstü bilgisayarında sararmış bir sayfanın fotoğrafı vardı, bir deftere aitti ve düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı.

"Ne okuyorsun?" Ben sordum.

"Babamın notları," dedi Rogan, ağzına biraz daha mus koyarak. "Her potansiyel tehdit hakkında bir dosya tutardı. Bu Sturm hakkında. Yemek yapamadığını söylemiştin."

"Yapamam. Zamanım yok ama bu bazı şeyleri nasıl pişireceğimi bilmediğim anlamına gelmez."

Başımı salladım, ona yaklaştım, böylece birbirimize dokunuyorduk ve e-postalarımı geri döndüm. Parmak uçları sırtımı okşadı. Bunu dizüstü bilgisayarından gözlerini ayırmadan yaptı. Sadece hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu.

İşte böyle bir şey olacağını fark ettim. Her gece eve birbirimizin yanına gelebilirdik.

Her şey kan, vahşet ve süslü akşam yemekleri olmak zorunda değildi. Bu da olabilirdi ve bu çok iyi hissettirdi.

Bölüm 9

Rogan'ın mutfağında oturmuş kahve içiyor ve bir ayı pençesi daha yiyordum. Ayı pençesi, her ısırıkta dişlerimin altında çıtırdayan ve sonra ağzımda eriyen ince bir şeker sırina batırılmıştı. Muhtemelen benim için gülünç derecede kötüydü ama umurumda değildi.

Karşımda Rogan kahvesini içiyordu. Dün gece e-postalarımı gözden geçirmeyi bitirdikten sonra Rogan yatmadan önce ikimizin de biraz egzersiz yapması gerektiğine karar verdi. Çok ikna ediciydi. Bugün bir saat daha uyuyabilirdim. Onun yerine ayaktaydım, kahve içiyordum ve üzerimde yarı

Profesyonel iş kıyafetleri: kot pantolon, tişört ve silahımı gizleyecek kadar büyük, yumuşak, büyük boy bir kazak.

Heart, Rivera ve Bug adanın etrafında oturmuş kahve içiyor ve kısık sesle konuşuyorlardı.

"Gözetim konusunda ne durumdayız?" Rogan sordu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Bug boğazını temizledi. "Vincent'tan iz yok. Ortalıkta görünmüyor. Harcourt'lara göz kulak oluyorum. Orada bir hareket yok. Brian'dan da iz yok."

"Sturm?" Rogan sordu.

"Restorandan sonra evine döndü ve bir daha da ayrılmadı."

"Victoria Tremaine mi?" Rogan sordu.

Bug başını salladı. "Hareket ediyorsa bile ben göremiyorum."

Brian'ın Sturm'un evinde tutulması pek olası değildi. Brian'ın varlığı fark edilirse çok açık ve çok zarar verici olurdu. Büyük olasılıkla Brian başka bir yerde tutuluyordu. Öte yandan Vincent, Sturm'un evinde olmalıydı, çünkü Sturm'un yerinde olsaydım, son eğlenceli gezintisinden sonra onun tasmaşının kısa olmasını isterdim.

Rogan Heart'a baktı. "Tahkimat analizi?"

"Heart, "Ek paratonerler yerleştirmeleri için insanları gönderdim ama hortuma karşı yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi. Bu bina sağlam ve bodrumu var, baraka olarak belirlediğimiz diğerk iki bina da öyle. Bu binayı Üç bodrum ilk yardım, su ve erzakla dolu. Güçlendirilmiş kapılar yerleştiriyoruz. Tahliye prosedürlerini bugün tatbik edeceğiz."

"Depo mu?" Rogan sordu.

Heart, "Düzgün bir şekilde sabitlenmiş ve çelik duvarlar parçalanmak yerine bükülecek," dedi. "Teknik olarak saatte 170 mil esen rüzgara dayanacak şekilde derecelendirilmiş. Pratikte ise kiminle konuştuğunuza bağılı. Çelik bina üreticilerine sorarsanız, size bir tanesinde F-4'ten kurtulan insanların hikayelerini anlatacaklardır.

Ancak Sturm bir kasırğa çıkarır ve sonra onu tek bir yerde tutarsa ne olacağını kimse bilmiyor."

Sturm bunu yaparsa, depomuz boş bir kola kutusu gibi çöker. "Bir sığınağı ihtiyacımız var," dedim.

Heart başını salladı. "Bununla ilgili sorunlar var. İdeal barınak zemine gömülü olurdu; ancak bunu düzgün bir şekilde yapmak için mühendislik ve dikkatli bir inşaat gerekir, çünkü barınak

Depo ve toprak. Bu da zaman alacaktır ki bizim zamanımız yok. Diğerk seçenek ise depo içerisinde güçlendirilmiş bir sığınak inşa etmek olabilir; ancak depo ağır araçlarla dolu. Bir kasırğa tarafından kaldırıldıklarında havadan fırlatılan mermilere dönüşecekler ve bu mermilerin depo içindeki herhangi bir sığınağı ezme olasılığı yüksek."

"Yani en iyi seçeneğimiz bodrumunuza koşmak," dedim. Rogan ve Heart aynı anda "Evet," dediler.

"Harika."

Rogan, "Sturm ve ben ikimiz de hücum büyücüleriyiz," dedi.

"Savunmalar bizim zayıf noktamız, bu yüzden ilk yumruğı kim atarsa avantaj onda oluyor."

Ve ilk yumruğı biz atamadık. Elimizde ne kanıt ne de olası bir sebep vardı. Sturm da yapamazdı, eğer kamuoyundaki imajını sağlam tutmayı umuyorsa. Her halükarda sebepsiz bir saldırı olacaktı. Asıl soru, ilk kimin patlayacağıydı.

Rivera, "Bir erken uyarı sistemi kuruyoruz," dedi. "Havadan bir kasırğa yaratabilir, ancak hava basıncındaki düşüşü maskeleyemez ve hava hareketinde değışiklik. Birkaç sireni hazır

bulunduracağız." Heart, "Bu öğleden sonra annene bilgi vereceğim," dedi.

Telefonum çaldı. Leon'dan bir mesajdı. Fullerton burada.

"Gitmem gerekiyor." Sandalyeden atladım, fincanımı lavaboya taşıdım, duruladım ve ters çevirerek bulaşıklığa yerleştirdim. Rogan elini uzattı ve yanından geçerken beni yakalamasına izin verdim.

"Bugünkü plan nedir?" diye sordu.

"Kazmaya devam edeceğim. Zaman daralıyor ve yarına kadar fidyeyi bulmamız gerekiyor."

"Bugün nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Soruyu çok dikkatli sormuştu.

"Şimdi Fullerton'la depoda buluşacağım, sonra da Edward'la konuşmak için hastaneye gideceğim. Bana ne söyleyeceğine bağlı olarak, şehirde daha uzun süre kalabilirim. Kulaktan kulağa oynamak zorunda kalacağım. Garen ile akşam yemeğine hazırlanmak için zamanında evde olacağım."

"Şu sorduğun şey hakkında," dedi Bug. "Üç tane ama sadece bir tanesi caddeyi engelsiz bir şekilde görebiliyor."

Memorial Drive'a bakan kameralardan bahsediyordu. Daha meraklı ve daha meraklı.

"Bu da ne demek oluyor?" Rogan sordu.

"Elimde somut bir şey olduğunda açıklayacağım." Şimdi açıklarsam Rynda'ya söyleyebilirdi ve ona böyle bir bomba atmadan önce yüzde yüz emin olmak istiyordum. "Edward'la konuştuktan sonra daha fazlasını öğreneceğim."

"Destek almak ister misin?" Rogan sessizce sordu.

"Hayır. Houston'da silahlı korumalarla dolaşamam Rogan." Özellikle de onun silahlı korumalarıysa.

"Korumaya sahip olup da ihtiyaç duymamak daha iyidir," dedi Heart, mantıklı bir ses tonuyla. "Yanınıza birkaç kişi almanızın ne zararı var?"

Rogan, "Benim adamlarımla birlikte görünmek istemiyor," dedi. "İzleniyor. Baylor Meclisi, bağımsız bir Meclis olarak ortaya çıkmalı. vassal."

Heart ona baktı. "Bunun halledildiğini sanıyordum."

Rogan başını güçlükle salladı. "Hayır."

"Özür dilerim. Durumu yanlış anlamışım," dedi Heart. Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Cornelius'u da yanımda götüreceğim," dedim. Tabii onu Zeus'tan uzaklaştırabilirim. Rogan'ın yüzü bana bundan hoşlanmadığını söyledi.

"Büyükannem güpegündüz bir şey yapmaya kalkışmaz, hele sen Dave'i parçalara ayırdıktan sonra. Sturm bize kırk sekiz saat verdi. İsteddiği şeyi bulmaya çalışıyorum. Beni engellemek onun yararına değil.

Vincent'ı gözünün önünden ayırmasına izin verme. Beni sokakta yakalamaya çalışmak riskli ve mantıklı olmaz. İhtiyacı olan tüm kozlara zaten sahip. Bug bana göz kulak olacak ve tuhaf bir şey olursa beni uyaracak."

Söylediğim tüm sözler çok mantıklıydı ve Rogan'ın üzerinde hiçbir etki yaratmadan sekip gidiyorlardı. Beni güvende tutmak ve araştırmamı engellemek için bazı yaratıcı yollar düşünmeden önce bunu yeniden yönlendirmek zorundaydım.

süreç.

En iyi savunma iyi bir hücumdur. "Bugün nerede olacaksın?"

Rogan, "Austin'de House Ade-Afefe'yi görmeye gideceğim," dedi.

Ah. Şimdi paranoyanın bir anlamı vardı. Şehir dışında olacaktı, yani bir şey olursa her şeyi bırakıp benim yanıma koşup gördüğü herkesi öldüremezdi. "Ne tür bir ev bu?"

"Onlar hava durumu büyücüleri," dedi Rogan. "Çok güçlü bir ev. Daha önce iş yapmıştık. Yardım isteyeceğim. Kimi istediğimi biliyorum ama onu alabileceğimden şüpheliyim, bu yüzden kimi almama izin verirlerse onu alacağım. Eğer birini almama izin verirlerse. Akşam yemeği için zamanında döneceğim."

Prime'lar hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. "Bu size neye mal olacak?"

Bir an için yüzünü yorgunluk kapladı, sonra o kadar hızlı kayboldu ki ona bakmıyor olsaydım fark etmeyecektim. "Mesele maliyet değil. Neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak açıklamam gerekecek. Bunu da kişi."

Bu, komplo ve bir taraf seçmenin sonuçlarını açıklamak anlamına geliyordu. Bu geri dönüşü olmayan bir karardı. Bir kez seçim yapıldığında, ya Sezar'a karşıydınız ya da onunla birlikteydiniz. Her iki durumda da seçim unutulmayacaktı. Sturm dün ne demişti? Bir insan çoğu zaman haklı olduğunu düşünebilir, ancak kendini beklenmedik bir şekilde tarihin yanlış tarafında bulabilir. Tarih kazananlar tarafından yazılmıştır. House Ade-Afefe'nin ikna edilmesi gerekebilir.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

Evet, bir kez daha düşündüm de, Victoria Tremain'in torununu hassas müzakerelerle ilgilenmesi için getirmek onu hiçbir Meclise sevdirmezdi. Bu onların yalan söylemesini beklediğini ve yalan söylediklerinde de benim söylememi istediğini gösterirdi. Benim varlığım, camdan bir evde sallanan yıkıcı bir top gibi her türlü güven illüzyonunu paramparça ederdi.

"Tamam," dedim. "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver."

Kolu hâlâ bana sarılıydı ve beni bırakacağına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Gözleri güçle dolup taşıyordu, hesapçı, zeki ve endişeliydi.

"Fullerton bekliyor," diye sessizce hatırlattım ona.

"Bekleyecek." Rogan dizüstü bilgisayarına uzandı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ona bu cümleyi daha önce duyduğumu söyledim ama Bug, Rivera ve Heart tam oradaydı.

Rogan dizüstü bilgisayarını açtı ve bir dosyaya tıkladı. Annemin bir görüntüsü ekranı doldurdu. Bir binanın halı kaplı zemininde yatıyordu, silahlı penceredeki küçük, mükemmel dairesel bir deliğe doğrultulmuştu. Leon onun yanında yatıyordu. Harcourt binası uzakta belirliyordu.

Leon, "Üç alfa, saat üç yönüne git, on mil," dedi.

Sektör oyunu. Çocukken mutfakta oynadığımı hatırlıyorum. Görüş alanınızı referans noktalarına göre sektörlere ayırırdınız. Kapıdan masaya kadar, birinci sektör. Masanın sol kenarından ortadaki parçaya kadar, sektör iki. Ortadaki parçadan masanın sağ kenarına, sektör üç. Sonra derinliğe geçtiniz. Masadan adaya, sektör alfa.

Adadan buzdolabına, sektör bravo. Sonra annem seslenirdi ve biz de tanımlardık. Masanın sol tarafındaki tuz, iki alfa, saat dokuz oldu. Her birimiz büyüdüğümüzde, annem bizi atış poligonuna götürdü ve oyun biraz daha karmaşık hale geldi.

Leon şimdi gerçekten oynuyordu.

"Temas," dedi annem. "Soldan ikinci pencere. Hedef yok." "Sağ alt köşe. Biraz daha sola. Biraz daha."

Leon protokolü çiğniyordu. Keskin nişancıyı hedefe böyle yönlendiremezsin.

"Biraz daha."

Ona paralaksı ve mil değerini kontrol etmesini söylemesi gerekirdi. Mil değerini aldıktan sonra yüksek sesle söyleyecek, o da balistik bilgisayara takacak, beklemeye alacak, "Hazır"ı bekleyecek ve sonra rüzgar çağrısı yapacaktı. Bunların hiçbirisi olmuyordu. Annem de onu düzeltmiyordu.

"Ateş," dedi Leon.

Annem tetiğe bastı. Pencere paramparça oldu. Leon nefesinin altında sessizce güldü.

"Hedefi vurdu mu?" Ben sordum.

"Rivera, "Anlayabildiğimiz kadarıyla kurşun binanın içinde bir şeye çarpmış, neredeyse doksan derecelik bir dönüş yapmış ve

diğer taraftaki atıcı. Leon kelimenin tam anlamıyla köşelerden şut atabiliyor. Bu çocuk sihirli."

"İki bravo, saat altı yönünde," dedi Leon. "Biraz sola."

O "biraz sola" lafından asla kurtulamazdım.

Bekle. Leon da dahil olmak üzere *hepimiz* poligona gitmiştik. Annem biliyordu. Hepimizden önce onun büyüsunü biliyor olmalıydı. Poligonda ortaya çıkardı. Leon'un yeteneği hakkındaki büyük ifşaatımı ona söylediğimde, o bunu çoktan anlamıştı.

Ben bir aptaldım. Annem ve ben konuşmak için geç kalmıştık.

Bir el daha ateş edildi.

"Kaç kişi öldürüldü?" Ben sordum.

"On üç," dedi Heart. "Tam olarak belirlemek zor, çünkü Rivera'nın dediği gibi kuzenin iki oda ötedeki insanları öldüren atışlar yapıyor. Annen yirmi bir kez ateş etmiş. Kuzenin on yedi kez güldü ya da gülümsedi, bu yüzden gerçek öldürme sayısını on yedi olarak tahmin ediyoruz."

Leon insanları öldürürken gülümserdi. Yüzümü ovuşturdum. "Belki ona biraz terapi sağlayabilirsem . . ."

Adadaki dört adam bana baktı.

"İnsanları öldürürken gülüyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor."

"Gülmesi umurumda değil," dedi Rivera. "Yanımda atış yaptığı sürece sorun yok."

Rogan ona baktı. Rivera ağzını kapattı.

Rogan nazıkçe, "Birini öldürdüğü için gülmüyor," dedi. "Gülüyor çünkü sonunda sihrini kullanıyor. Bu onun yapmak için doğduğu şey. Kurşun hedefe isabet ettiği anda kendini küçük, zayıf ya da işe yaramaz hissetmiyor çünkü işe yarıyor. Kum torbalarına ateş etseydi de aynı şekilde gülerdi. Bir amplifikasyon çemberini ilk kez kullandığınızda nasıl hissettiğinizi düşünün."

Sihrimi çemberin içine gönderdiğimde ve o ilk güç dalgası geri geldiğinde, eskisinden iki kat daha güçlü bir şekilde içimde kabardığında, uçmayı öğrenmiş gibi hissettim. Leon büyüyü çok istemişti. Sahip olduğunun farkında bile değildi.

"Umarım haklısındır."

"Ona sor."

"Yapacağım."

Rogan dizüstü bilgisayarını kapattı. "Lütfen Leon'u da yanına al."

"Çatışmaya girme ihtimalime karşı küçük kuzenimi de yanımda getirmemi mi istiyorsun?"

Rogan, "Lütfen bunu düşünün," diye önerdi. "Bunu düşüneceğim."

Rogan beni inceledi. Gücü onun etrafında çözüldü ve sanki o da beni bırakmak istemiyormuş gibi etrafıma dolandı.

"Dışarıda dikkatli olun," dedi ejderha.

"Kılıcımı ve kalkanımı getireceğim," diye mırıldandım, dudaklarına bir öpücük kondurdum ve merdivenlere yöneldim.

Rynda merdivenlerde, görüş alanımın hemen dışında duruyordu. Aceleyle yukarı çıktı, onu merdivenlerden çıkarken yakalamışım gibi davrandı ama hareket ettiğini duyabilirdim. Hayır, ben çıkana kadar merdivenlerde beklemişti.

"Bu sabah nasılsın?" diye sordum.

"Hâlâ kocam yok," dedi sessizce. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Biliyorum."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey kalmamış gibi görünüyordu, ben de merdivenlerden aşağı indim.

En alt katta, açık kapıların solunda, birisi büyük ekran bir televizyon kurmuştu. Çavuş Teddy televizyonun önünde yayılmıştı. Matilda onun patisinin kıvrımına oturmuş, kucağında büyük bir kâse patlıcan karışımı vardı. Jessica ve Kyle, Çavuş Teddy'nin yanına yaslanmışlardı. Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum.

Ekranda, Büyük Mavi Evdeki Ayı temizlikle ilgili bir şarkı söyledi. Matilda kaseden biraz kuru elma aldı. Çavuş Teddy ağzını açtı ve Matilda meyveleri onun dilinin üzerine koydu. Devasa boz ayı çiğnedi. Çocuklar memnun bir şekilde gösteriyi izlediler.

Telefonumla bir fotoğraf çektim ve eve gittim.

Fullerton ofisimde bekliyordu, hatırladığım kadar sırik gibi ve asık suratlıydı. "Haydi millet, evi temizleyelim" diye mırıldanmayı bıraktım, camın ardından ona başımı salladım, soğutucuyu aldım ve ofisime getirdim.

"Sherwood Hanesi'nden bir talep aldım," dedi Fullerton. "Özellikle de Rynda Sherwood'dan. Benden size tam bir işbirliği ve yardım sağlamamı istedi."

Soğutucuyu açtım ve içine bakmasına izin verdim. "DNA'yı sıralayıp bu kulağın Brian Sherwood'a ait olup olmadığını belirleyebilir misiniz?"

"Evet." Fullerton bana baktı, uzun yüzü düşünceliydi. "Zaman çok mu önemli?"

"Evet."

"Mahkemede geçerli olacak bir teyit ya da kanıt ihtiyacınız var mı?"

"Onaylama yeterli olacaktır."

Fullerton takım elbisesinin kolunu geri çekti ve elini kulağının üzerinde tuttu, parmakları yayıldı. Kısa ve kontrollü bir patlamayla içinden büyü fııskırdı. Elini kaldırdı ve kolunu geri çekti. "Kulak Brian Sherwood'a ya da Sherwood Hanesi'nin başka bir üyesine ait değil."

Bunu biliyordum. "Emin

misin?" "Ben asla

yanılmam," dedi.

"Hizmetleriniz için teşekkür ederim. Lütfen

beni faturalandırın." "Faturalandıracağım,"

dedi.

"Hesabımızla ilgili herhangi bir soruşturma oldu mu?"

"Hayır. Size hemen haber verirdim. Beklediğiniz özel bir soruşturma var mı Bayan Baylor?"

"Evet. Rogan Evi."

Fullerton durakladı, yüzü düşünceliydi. "Genetik profil için talepler alabilirsiniz. Ayrıca talepte de bulunabilirsiniz. Denemeleriniz ve Evinizin resmi kuruluşu tamamlanana kadar bu talepler yerine getirilmeyecektir ama şimdi de yapılabilir. İyi akşamlar Bayan Baylor."

Onu kapıya kadar uğurladım, soğutucuyu tekrar buzdolabına yerleştirdim ve Cornelius'un ofisine doğru yürüdüm. İçeride değildi.

Rogan'ın profilini

isteyebilirim. Ya hayır derse?

Daha da önemlisi, genlerinin benimkilerle uyuşup uyuşmadığını gerçekten önemsiyor muydum yoksa onu olduğu gibi, herhangi bir niteleme yapmadan mı istiyordum?

Evet. Sadece onu istedim.

Ofisime döndüm ve dizüstü bilgisayarımı kontrol ettim. Bern aile ağına bağlı değildi. Dahili telefona bastım. "Bern'in nerede olduğunu bilen var mı?"

Leon, "Cornelius'la birlikte bir şeyi kontrol etmek için ayrıldı," diye cevap verdi. "Herkes nerede?"

"Annen büyükannenle birlikte motor havuzunda ona yardım ediyor. Kontrol manyağı ve şeytanın vücut bulmuş hali kontrol manyağının odasında."

Kontrol manyağı ve şeytan, ha. Birileri bir şeye kızmış. "Orada ne yapıyorlar?"

"Bana söylemiyorlar. Instagram'da bir şey oldu. Hesaplarına baktım ama hiçbir şey göremiyorum."

Ah. Leon bir kedinin merakına sahipti. Onu dışarıda bıraktığında, bu onu çıldırtırdı.

Herkes meşguldü. Sadece ben ve Leon vardık. Yıldızlar aynı hizaya gelmişti. İç çektim.

"Ofise gel." "Neden?"

"Buraya geldiğinde sana söylerim."

Masamın alt çekmecesinde sakladığım küçük silah kasasının kilidini açtım ve Sig 210'umu ve bir şarjörü çıkardım.

Leon ofisime girdi ve ergen ilgisizliğinin bir resmi olarak müşteri koltuğuma yığıldı.

Ona şarjörü gösterdim. "Sekiz mermi, 9mm."

Leon'un gözleri parladı. Öne doğru eğildi, gözleri silaha sabitlenmişti.

"Manuel emniyet. Namlu sağlam bir çelik bloktan işlenmiş. Bu bir eski bir silah ama dayanıklı, güvenilir ve çok isabetli. Ben bununla çalıştım ve babam da bununla atış yaptı."

Silahı ve şarjörü ona doğru ittim. Silahı masadan aldı, şarjörü tabancaya taktı ve göz açıp kapayıncaya kadar koridoru nişan aldı. Silah bir an masanın üzerindeydi, bir an sonra eline geçti.

"Bir kılıf al," dedim ona. "Ve fermuarlı bir kapüşonlu. Kıyafetlerinin altında silahı görmemeliyim. Ben dışarı çıkıyorum ve sen de benim yedeğimsin."

Koltuktan fırladı ve havalandı. İç çektim. Bu muhtemelen yapılacak en yanlış şeydi. Leon on iki gün sonra on yedi yaşına girecekti, üç gün sonra on sekiz yaşına girecek olan Catalina'nın hemen arkasında. Yine de ikisine de birer hediye almam gerekiyordu. Bu gidişle Catalina doğum gününde denemeler yapmak zorunda kalacaktı. Bu yıl tüm tatiller berbattı. Önce Noel, şimdi onun doğum günü ve muhtemelen Leon'un doğum günü. Ugh.

Bir yıl içinde Leon yasal olarak orduya yazılabilir, orada kendisine bir ateşli silah verilir ve onu kullanmaya şartlandırılırdı. Bir buçuk yıl içinde sahaya çıkıp sağda solda insanları öldürebilirdi. On sekizinci yaş gününüzü on yedinci yaş gününüzden ayıran sihirli bir şey olmadı. Yetişkin olmuştunuz ama kendinizi yetişkin gibi hissetmiyordunuz.

Bilme zamanı geldi. Onu sonsuza dek koruyamayız.

Telefonumu çıkardım ve Bern'e mesaj attım. Neredesin?

Cornelius ile bir ipucunu kontrol ediyorum. Neredesin?

Nedenini sormak zincirleme bir açıklama tepkisine yol açacaktı ve Bern'i tanıdığından, bu sabah kalkmasıyla başlayacak ve sonraki yirmi dakikasını bunu mantıklı bir şekilde sunarak geçirecekti.

Edward'ı hastanede görmeye gidiyorum. Leon benimle. Dikkatli ol.
Dikkatli olacağız.

Arabella'ya mesaj **attım**. İkinizin arasında neler oluyor?

Alessandro Sagredo, Catalina'yı Instagram'da takip etmiş. Çıldıırıyor.

Alessandro Sagredo da kim ve ismi neden tanıdık geldi?

Dizüstü bilgisayarımı yaklaştırdım ve ismi yazdım. Alessandro Sagredo, Sagredo Hanesi'nin ikinci oğlu, Antistasi Prime ... Oh. Kayıt Bürosu'nun Catalina'nın sihrini test etmek için getirdiği İtalyan Başbakan'dı.

O da onu Instagram'da takip etmiş. Büyütecek ne var? Denemelerde onu test edecek. Ona garip bir şey olmadığını söyle.

Çıldıırıyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Şarap almam gerekebilir. Ya da ot.
Biraz ot alabilir miyim?

Hayır.

Tıbbi bir şey.

Esrar yok yoksa anneme söylerim.

Leon üzerinde bol mavi bir kapüşonla yeniden ortaya çıktı. Sıska denebilecek kadar zayıftı ve tişörtü seyrek bedeninde sallanıyordu. Altına bir bazuka saklayabilirdi ve ben bunu anlayamazdım.

Ona ciddi bakışlarımı yönelttim. "Sen benim desteğim olarak gidiyorsun. Sorun çıkmasını beklemiyorum ama çıkarsa sadece ben emir verdiğimde ateş edeceksin. Ben izin vermeden ateş edersen, seni bir daha asla yanıma almam ve önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca silaha yaklaşmamamı sağlarım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Leon telaşla başını salladı.

"Güzel."

Edward Sherwood'un koruma ekibinin başı bana baktı. Tıknaz, kaslı, duvarı delip geçebilecekmiş gibi görünen bir adamdı ve korkutucu olmak için elinden geleni yapıyordu. Bu bakışın altında ezilmem gerektiğini hissediyordum.

"Silahlarımızı teslim etmeyeceğiz," dedim ona. "O zaman Bay Sherwood'u görmeyeceksiniz."

"Lütfen ona bizi görüp görmeyeceğini sorun. Bu mesele kardeşini ilgilendiriyor."

"O hastane odasına silahlı girmeyeceksin," dedi.

"Bay Sherwood'u son gördüğümde silahlıydım ve kendimi onunla onu yemeye çalışan yaratık arasına koydum."

"Rolünüzün farkındayız Bayan Baylor. Sherwood Evi yardımlarınız için minnettar."

Büyük silahları çıkarmanın zamanı gelmişti. "Bu duruma neden olan olaya gelmeden önce, ortağım Sherwood Evi'ni aradı ve güvenlik şefinize Rynda Sherwood'un tehlikede olduğuna inandığımızı bildirdi. Bize kendi işimize bakmamız söylendi."

Muhafızın buz gibi soğukkanlılığı biraz kırıldı. "O kişi artık Sherwood Hanesi tarafından istihdam edilmiyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Önemli bir bilgi vermeye çalışıp da başından savılmak çok moral bozucu. Lütfen Edward'a bizi görüp göremeyeceğini sor. Bu önemli ve acil."

Adam bana baktı. Kafasında bir düğme tıkladı. Bu doğru, adamlarınız beni en son ektiğinde, Başbakanınız yaralandı ve güvenlik şefiniz kovuldu.

"Lütfen burada bekleyin." Arkasını döndü ve koridorda yürüdü, bizi bekleme odasında Sherwood Evi üniformalı bir adam ve bir kadının dikkatli bakışları altında bıraktı.

Leon onlara göz kırptı. Onlar metanetlerini korudular.

Telefonum çaldı. Cornelius. Cevap verdim. "Evet?"

Cornelius, "Brian'ın makbuzlarını inceledik," dedi. "21 Aralık'ta Millennium Coffee House'a uğramış. Brian kahve ya da çay içmez. Millennium Coffee House, Gulf ile

610. On beş mil sürdü. BioCore'a daha yakın on altı kahve dükkânı var."

İçmediği bir kahve için Houston trafiğinde on beş mil yol kat etmesi hiç mantıklı değildi.

"Yalnız mıydı?"

"Hayır. Barista onu hatırladı çünkü bir meyve çayı sipariş etmişti ve sonra fincanın üzerine Brian yerine *Y ile* Bryan yazdığı için yaygara koparmıştı. Orada bir adamla tanışmış. Dışarıda oturup kırk beş dakika kadar konuşmuşlar. Pencereden görebiliyordu. Ona bazı resimler gösterdik ve Sturm'u seçti."

Ve parçalar yerine oturmuştu. "Teşekkür ederim."

"Bunun yardımı oldu mu?"

"Tam da ihtiyacımız olan şey."

"Harika. İşte Bernard."

"Nevada mı?" dedi kuzenim telefonda. "Evet?"

"Bug ve ben Brian'ın girişlerini takip ettik. Birisi 21 Aralık'ta ev ağına giriş yapmak için onun kimlik bilgilerini kullanmış. E-postalarına ve Rynda'nın Facebook'una göre, akşamı kayınvalidesi ve kayınpederiyle geçirmişler.

Edward."

"Neye erişildiğini izlemenin bir yolu var mı? Bir şey kopyalamışlar mı?"

"Hayır. Bir bilgisayar sistemi için, bir dosyayı açmak ve kopyalamak aynı şey. Aradaki farkı kaydetmiyor. Size söyleyebileceğim tek şey Brian Sherwood olmayan birinin onun ağına tam erişimi vardı." "Teşekkür ederim."

"Eve gidiyoruz."

"Dikkatli ol."

"Yapacağı

z."

Telefonu

kapattım.

Güvenlik şefi koridordan çıktı. "Şimdi sizinle görüşecek."

Edward hastane yatağında yatıyordu, teni çarşafların beyazından sadece birkaç ton daha koyuydu. Açık perdelerin arasından süzülen güneş ışığı, yanındaki masada duran güzel bir bonsai ağacının üzerine düşüyordu. Saçlarını sert bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, ufak tefek bir kadın köşede dikkat çekmeden bekliyor, beni ve Leon'u bir şahin gibi izliyordu. Bir Beretta taşıyordu. Leon onun yanına park etmişti, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Ona bir göz attı ve onu kovdu.

Güvenlik şefi kapının yanında nöbet tutuyor ve hiçbir hareket belirtisi göstermiyordu.

Bir sandalye çektim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kurşundan kaçan bir adam gibi," dedi sessizce. Kurşuna dokundu Yatağın kolçağındaki kumandalar yavaşça hareket ederek onu yarı oturur pozisyona getirdi. "Brian'ı buldun mu?"

"Hayır."

"Rynda nasıl?" "İdare ediyor."

"Dün gece beni görmeye geldi." Uzandı ve bonsainin yapraklarına dokundu.

"Ağacı o mu getirdi?"

"Evet. Satsuki Azalea, yetmiş iki yaşında. Mayıs'tan Haziran'a kadar çiçek açar. Çiçekleri güzel pembe ve beyazdır. Aynı ağaçta bile gerçekten çok çeşitli çiçeklenme desenleri var. Bir süredir bir tane istiyordum ama son zamanlarda çok meşguldüm. Hatırladı." Gülümsedi, sonra kendini tuttu.

"Onu ve çocukları kurtardığın için teşekkür ederim. Ve beni. Bizi."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı."

"Bundan şüpheliyim."

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Güvenlik elemanlarınıza ne kadar güveniyorsunuz?"

Hakkını vermeliydim; Edward hasta yatağında bile ters ters bakmayı başarmıştı. "Onlara güveniyorum."

"Söyleyeceğim şey bu odadan geçemez." "Her ne ise söyle."

Sesimi alçak tuttum. "Alexander Sturm kardeşinizin kaçırılması olayına karıştı."

Ağır bir sessizlik çöktü. Sturm'un adı her anıldığında insanlar duraksıyordu.

"Emin misin?"

"Evet. Henüz kanıtlayamıyoruz ama eminiz."

"Ama neden?"

"Alexander Sturm ve Vincent Harcourt, Olivia Charles'ın da dahil olduğu bir komplonun parçası. Liderlerini iktidara getirebilmek için Houston'ı istikrarsızlaştırmaya çalışan bir Prime'lar örgütüne mensuplar. Ona Caesar diyorlar. Adam Pierce da bu komplonun bir parçasıydı."

Edward bana bön bön baktı.

"Sturm, Olivia'nın Brian ve Rynda'nın evinde bir şey sakladığı izlenimine kapılmış. Hayati bir şey. Onu geri istiyor, ama bunu açıklamayı reddediyor."

Ne aradığı çok açık. Fidyeyi bulmadaki başarısızlığımızdan memnun değildi, bu yüzden çabalarımızı hızlandırmamız için bizi ikna etmek amacıyla Rynda'ya kesik bir insan kulağı gönderdi."

"Yüce Tanrım." Edward ayağa kalkmaya çalıştı.

"Lütfen kalkmayın," dedi güvenlik şefi. "Lütfen efendim. İyileşmenize ihtiyacımız var."

Edward kendini tekrar yatağa bıraktı.

"21 Aralık'ta kardeşiniz BioCore'dan yaklaşık on beş mil uzaklıktaki Millennium Coffee House'u ziyaret etti. Orada Sturm ile tanıştı."

Aklımda kalmasına izin verdim.

Edward kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Evet. Sturm'u fotoğraflardan seçen bir görgü tanığı bulduk." "Brian'ın

Sturm'la görüşmek için bir nedeni yoktu. BioCore, Sturm'la iş yapmaz. Sturm Enterprises. Onunla görüşmek istiyorsa, neden yalnız gitsin? Sturm'un ününü herkes bilir. Neden bana bundan bahsetmedi?"

Bunlar harika sorulardı. "O gecenin ilerleyen saatlerinde, Brian ve Rynda siz ve annenizle akşam yemeği için buluştuğunda, birisi Brian'ın kimlik bilgilerini kullanarak onun ev ağına giriş yaptı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Brian'ın kaçırılması saniyeler içinde gerçekleşti. Bunu gerçekleştiren insanlar etkili ve profesyoneldi. Brian tahmin edilebilir biri. Aynı arabayı kullanıyor.

Her gün yaklaşık aynı saatte, çoğunlukla ağaçlık olan Memorial Drive boyunca işe gidip geliyor. Brian'ın işe gittiği güzergâhta üç kamera var ama sadece bir tanesi yolu engelsiz bir şekilde görebiliyor."

Edward hala bir şey söylemedi. Noktaları birleştirip birleştirmediğini anlayamadım.

"Onu, güzergâhı boyunca tam da kaçırılma olayının kaydedileceği noktada durmaya zorlamayı başardılar. Her iki yönde de 30 metre gitseydi, suç asla kameraya yakalanmazdı. Bu kadar etkili bir ekibin ev ödevlerini yapmamış olması ve kameraların nerede olduğunu bilmiyordu. Tamponuna dokunulduktan sonra Brian'ın arabayı korkuluklara doğru sürmesi ve kaçırıldığı yeri uygun bir şekilde işaretlemesi de ilginçtir."

Edward'ın gözleri karardı. Son darbeyi indirmenin zamanı gelmişti.

"Rynda, kulak verildikten sonra Brian'a iyi olup olmadığını sorduğunda, Brian acı çektiğini söyledi. Rynda ona yarasının tedavi edilip edilmediğini sorduğunda

Bir doktor, öyle olduğunu söyledi. Kesik kulak üzerinde DNA analizi yapması için Scroll ile anlaştık. Kulak kardeşinize ait değil."

Edward yukarı baktı. Yüzü gerildi. Çenesi sertleşti. Bakışlarıyla tavanda bir delik açacakmış gibi tavana baktı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, çarşafı eziyordu. Edward Sherwood muazzam derecede öfkeliydi ve öfkesini kontrol altına almak için elinden geleni yapıyordu.

Bekledim.

Çenesini açtı. Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Onu öldüreceğim."

Bonsai gıcırdadı. Gövdesi kalınlaştı, dalları yukarı kalktı, büyüdü. Kökler toprağın altında kıvrandı.

"Onu çıplak ellerimle boğacağım."

Dallarda tomurcuklar oluştu.

"Onun bir korkak olduğunu hep biliyordum. Ama bu ..." Öfkeden titriyordu.

Seramik saksı çatladı ve patladı. Parçaları elbiselerime sıçradı. Arkamda Leon hareket etmiş olmalı çünkü güvenlik şefi silahını çekti.

Açelya köklerini yayarak masayı korkunç bir ahtapot gibi kavradı. Boyu dört katına çıkmış, dalları yatağın üzerine sarkmıştı.

"Bu daha önce yaptığı her şeyin ötesinde. Pislik herif. O korkak, zayıf pislik."

Tomurcuklar açıldı. Ağacı bir çiçek cümbüşü kapladı, beyazdan yoğun pembeye kadar her tonda narin çiçekler o kadar yoğunlu ki yaprakları göremiyordunuz. Tatlı bir koku odayı doldurdu.

Edward gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Açelya, sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi daha sert çiçek açtı. "Silahları kaldırın," diye mırıldandım.

Güvenlik şefi silahını yavaşça indirdi.

"Neredeyse kendi çocuklarını öldürüyordu, lanet olası moron," diye hırladı Edward. "Neredeyse karısını öldürüyordu. Neredeyse beni öldürüyordu. Evimizin geleceğini mahvetti. Artık insanlar Sherwood'lardan bahsedince akıllarına cinayet, ihanet ve komplo gelecek."

Gözleri şak diye açıldı.

"On dört yıl. On dört yıl boyunca BioCore'u ayakta tuttum. Babamızın bunak pislği onu yerin dibine batırdıktan sonra iflasın eşiğinden döndürdüm. Brian'ın araştırması durduğunda onu ayakta tuttum, çünkü kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardı, çünkü çok bunalmıştı ve çok fazla baskı altındaydı. O küçük piç kurusu, ne halt biliyor ki

Baskı mı? Bebekliğinden beri hepimiz onu bundan koruduk. Alacaklıları uzak tuttum. Anlaşmalar yaptım. Kendi geleceğimi beklemeye aldım. Ev ayakta. Olivia'nın bizimle çok az bağlantısı vardı ve işimiz üzerindeki etkisi felaketti. Olivia'nın ihaneti bize zarar verdi, ama zaman verildiğinde bizi geri çekebilirdi. Ama artık bitti. O evimizin başkanı. Bu işe karıştığı ortaya çıkacaktır. Rynda zaten sosyal bir parya. Kocası ve annesi bu pisliğe bulaşmışken, kimse onun masum olduğuna inanmayacaktır. Bu lekenin üstesinden gelmenin bir yolu yok. Çocuklarının geleceğini boğacak. Sonunda bizi öldürdü. İşimiz bitti."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu onlarca yıllık kızgınlığın dışarı dökülmesiydi. Oda bir mezar kadar sessizdi.

"Colin," dedi Edward.

"Evet, efendim?" diye sordu güvenlik şefi.

"Anneme son olaylar ışığında Meclis'in liderliğini üstleneceğimi bildirin. Geriye ne kaldıysa. Ona altın çocuğun bizi yerin dibine soktuğunu açıklayın. Ayrıca BioCore'un iflas başvurusu için hazırlanmasını tavsiye et."

"Evet, efendim."

Güvenlik şefi koridora çıktı. Edward bana baktı.

"Nedenini öğrenmem gerek," dedim ona. "Bunu para için yapmış olabilir mi?"

Edward başını salladı. "Rynda bağımsız olarak zengin. Dün gece şirketi kurtarmayı teklif etti. Şu anda yaşadığımız tüm sorunları kendi hatası olarak görüyor."

"Teklifini kabul ettin mi?"

"Hayır."

Doğru.

"Sadece bu da değil, kişisel servetimizin en azından kısmen korunmasını sağladım. Eğer BioCore batarsa, Brian'ın hala hayatını rahatça sürdürebilmesi için yeterli fon. Müsrifçe değil ama rahatça." "Bunu BioCore'u ayakta tutmak için yapmış olması mümkün mü?"

Edward güldü.

"Sanırım bu hayır

demek." "Hayır."

Brian'ın çok az hırsı vardı. Bu da geriye tek bir olası neden bırakıyordu. "Kardeşiniz hiç evliliğinden memnuniyetsizliğini dile getirdi mi?"

Edward iç çekti. "Yaklaşık bir buçuk yıl önce bana geldi ve Rynda'dan boşanmak istediğini söyledi. Çocuklarının kusurlu olduğunu söyledi."

Pekala. "Ona ne söyledin?"

"Ona söylediklerini hiç duymamış gibi davranacağımı söyledim. Sonra Jessica ve Kyle'ın onun çocukları olduğunu ve bir baba olarak onları koşulsuz sevmesi gerektiğini açıkladım. Onları koruyup kollaması gerekiyordu.

onlara bakmak. Atılamayacaklarını ya da geçen yılın arabası gibi yeni bir modelle takas edilemeyeceklerini. Onlarla gurur duymayı kendine yediremiyorsa,

Umduğu türden bir sihir yeteneğine sahip olmadıkları için yine de sorumluluklarından vazgeçemezdi. Ayrıca ona babamızın ne kadar büyüleyici biri olduğunu ve Brian'ın eski halimize dönmesinin ne kadar trajik olacağını hatırlattım. adam."

"Ne dedi?"

"Bana yine de bunu yaparsa ne olacağını sordu. Evliliğin onu strese soktuğunu söyledi." Edward'ın sesinden tiksinti damlıyordu. "Ona Olivia Charles'ın güçlü dostları olduğunu hatırlattım. Onun üzerindeki etkisi BioCore ve onun sosyal itibarı mahvolacaktı. Ayrıca ona bir daha ağzından böyle bir aptallık çıkarsa emekli olacağımı ve şirketin yönetimini ona bırakacağımı, böylece kendi başının çaresine bakabileceğini söyledim. Bu sonuncusu işe yaradı."

"Sosyal statü onun için bu kadar önemli mi?"

"Evet. Ailelerimiz rollerimizin net bir şekilde tanımlandığından emin oldular. O çok zeki bir araştırmacı, ben de onun ağabeyiyim, kaderinde onun bakıcısı olmak var. İnsanların onun hakkında kendisine biçilen rol dışında bir şekilde konuşmasından hoşlanmaz. Jessica'ya tahammül etti çünkü o da büyük olasılıkla annesi gibi bir Prime empatisi. Ancak Kyle, Brian'ın kendisi hakkındaki görüşleriyle çelişiyordu. Brian yetenekli bir Prime herbamagos'tu, dolayısıyla oğlu da yetenekli bir Prime herbamagos olacaktı."

Rogan ve ben evlenseydik ve çocuklarımız Prime olmasaydı, bana kızarmıydı? Kalbim kendini küçük, acılı bir topun içine sıkıştırdı.

"Kardeşim aptal değil. Evin reisi olarak sahip olduğu konumun ona hayatın içinde süzülme imkanı verdiğini çok iyi biliyor. Kapılar açılır. Şef garson

Her zaman rezervasyonunu bulur ve eğer rezervasyon yapılmamışsa, mucizevi bir şekilde yine de bir masa bulunur. İnsanlar ona saygılı davranır. Herkes onun duygularını önemsiyor. Yatırımcılarla ve alacaklılarla

uğraşmak zorunda değildir. İnsanları kovmakla ilgili acı verici kararlar vermek zorunda değil. Sorunlarını bana ve karısına havale ediyor. Kyle bunu tehdit etti. Ne zaman olur?

Brian emekli mi oluyor? Yerine kim geçecek? BioCore'un bir geleceği var mı? Arıyor Brian'ın kim olduğunun özü sorgulanıyor. Başarısız bir vektörden daha kötü bir şey yoktur. Bunun damgası zehir gibidir. Tüm Evi lekeler."

Bu terimi daha önce duymuştum. Başarısız bir vektör, bir kişinin Ataları güçlü bir büyüye sahipti, ancak bunu çocuklarına aktaramadı, bu yüzden ailenin büyüü her nesilde daha da zayıfladı.

"Brian'ın başarısız bir vektör olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Umurumda değil," dedi Edward. "Ama hayır. Bence Kyle kendine gelecektir. Ve öyle olmasa bile, o zeki bir çocuk. Onunla bir dakikadan fazla konuşan herkes bunu görebilir. Annem kendi çocukları da dahil olmak üzere çocuklarla pek ilgilenmezdi ama Olivia bunu gördü. Ona tapardı. Yaptığı her resmi çerçeveletirdi."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Ayağa kalktım.

Bana baktı, gözleri periliydi. "Rynda'ya söyledin mi?" "Henüz söylemedim."

"Bu onu kırabilir. Orada olmak istiyorum."

"Orada olmanız için elimden geleni yapacağım ama hiçbir şey için söz veremem. Ne olacağını bilmiyorum."

Odadan çıktım. Leon beni takip etti.

Üzerimdeki stresi atmak için duş almak istedim.

"Rynda'ya aşık," dedi Leon. "Ondan bahsederken bütün yüzü aydınlanıyordu."

"Evet."

"Neden onunla evlenmedi? Neden Brian'la evlendi?"

"Muhtemelen Brian Evinin Başkanı olduğu içindir ve Olivia Charles Edward'ı kazanan olarak görmezdi. Çok gururluydu."

Asansörle lobiye indik.

"Eğer bir Ev olursak, Baylor Evi'nin Başkanı sen olacaksın."

"Evet." Ve bu ne büyük bir mutluluk olurdu.

"Ciddi bir Meclis olurduk," dedi. "Sen bir Prime'sın, Catalina bir Prime, Arabella da muhtemelen bir Prime. Bern önemli biri olabilir. Dört tane üst düzey sihir kullanıcımız olacak."

"Mhm." Belli ki biraz düşünmüştü.

"Mad Rogan'la evlenecek misin?" Leon sordu. "İkiniz de Evlerin Başkanı olacaksınız."

"Bana sormadı."

Dışarıdaki kapıdan içeri girdim ve parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kırptım.

"Belki de ona sormalısın," dedi Leon.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Arabama yöneldik. Park yeri yarı ıssızdı. Yan tarafa park etmiştim çünkü ön girişteki ve acil servisteki otopark doluydu.

"Sadece Mad Rogan ile akraba olmak istiyorsun."

"Hayır," dedi, kara gözleri ciddiydi. "Senin mutlu olmanı istiyorum." "Özür dilerim?" Durdum.

"Senin mutlu olmanı istiyorum," diye tekrarladı. "O seni mutlu ediyor." "Rogan ve ben uyumlu olmayabiliriz."

Leon limon ısırmış gibi görünüyordu. "Seks gibi mi? ?" "Çocuklar, Leon. O bir telekinetik ve ben de gerçeği arayan biriyim. Çocuklarımız Asallar olmayabilir. Brian'ın bununla nasıl başa çıktığını gördünüz." "Rogan'ın umurunda mı?"

Bu konuyu en son açıkça konuştuğumuzda Rogan bana bunun önemli olmadığını düşünsem de önemli olacağını söyledi. "Bilmiyorum. Bilmediğini söyledi-"

Önümüzdeki otoparka devasa bir zırhlı kamyon girdiği sırada telefonum çaldı. Kafamda *bir kasa aracı canlandı*. Büyükannem daha önce bir tanesinde çalışmıştı. Dışarıdan zırhlı bir güvenlik kamyonuna, içeriden ise bir limuzine benziyordu. Yirmi beş kişilik oturma kapasitesi vardı. Kahretsin. Arabamıza asla ulaşamayacağız. Hastane ve Sherwood'un güvenliği en iyi seçeneğimizdi.

"Koş!" diye bağırdım ve hastaneye doğru koşmaya başladım. Leon sanki ben hareket etmiyormuşum gibi yanımdan geçti.

Büyü önümdeki zemini yumrukladı. Patlama beni geriye savurdu. Tökezledim.

İki adım ötemde bir adam belirdi. Neredeyse iki metre boyundaydı, kaslıydı ve çıplaktı. Teni parlak kırmızıydı, Madero Hanesi'nin biyolojik zırhının parlak kırmızısı ve Dave Madero'nun yüzüne sahipti. Ama bu doğru olamazdı, çünkü Rogan Dave'i bir kürdan gibi kırmıştı.

Birisi onu ışınlamıştı.

Adamın elleri omuzlarımı sıktı. Beni ayaklarımdan çekti. Kemiklerim inledi.

"Madero Evi'nin selamı var, sürtük!" Beni bez bebek gibi salladı. "Erkek arkadaşın nerede? Kardeşimi yaraladı!"

Dave değil. Frank ya da Roger Madero.

"Nerede o?" Beni sarstı. Dişlerim kafatasımın içinde takırdadı.
"Büyükannen seni canlı getirmemi söyledi. Tek parça halinde demedi."

Bu çok fazlaydı. Tüm stres, endişe ve korku öfkeye dönüştü.
içimde bir cehenneme dönüştü. Omuzlarım ondaydı ama ellerim onda değildi. Ön kollarımı yukarı kaldırdım ve parmaklarımı yüzüne kenetledim.
Acı içimde alevlendi ve kollarımdan aşağı yuvarlanarak saf ıstıraba dönüştü. Parmaklarımdan şimşekler çıktı ve zırhlı deriye battı.

Madero çığlık attı.

Şok edici şeylere hoş geldin, sürtüğ. Birisi sinirli bir hayvan gibi hırladı ve ben olduğumu fark ettim.

Madero uludu ve dizlerinin üzerine çöktü. Ona yapıştım. Tırnaklarım derisini kesiyor, kan akıtıyordu. Zırhı zayıflıyordu.

Acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Madero'nun havası tükenmişti. Çığlığı zayıf, çaresiz haykırıışlara dönüştü, sesi boğuklaştı.

Parlayan bir ışık görüş alanıma girdi. Bırakmak zorundaydım, yoksa tüm sihrimi harcayıp ölecektim.

Ellerimi çektim. Madero ayaklarımın dibine yığıldı, yüzü koyun, kıvranıyordu.

Geri döndüm. İnsanlar kamyonlardan bize doğru koşuyordu. Dünya yüzüyordu, odaktan çıkmıştı. Çok fazla büyü harcamıştım.

Kuzenim elinde silahıyla görüş alanıma girdi. "Şimdi mi?" "Şimdi!"

Elim bebek Desert Eagle'ımı buldu.

Leon ateş etti. Hiç duraklama olmadı. Görmek için beklemedi. Nefes almadı. Silahı kaldırdı ve bir saniye gibi gelen bir sürede sekiz el ateş etti.

Sekiz kişi düştü. Dört kişi kaldı. Bir an durakladılar, şok oldular, sonra döndüler ve kamyonlarına geri koştular.

Silahımı kaldırdım, ateş etmek için hizaladım ve ateş ettim. Kamyonun sol ön lastiği titredi. Bir atış daha, bir lastik daha. Kaçan dört saldırgan araçtan uzaklaşarak otoparkın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Nefes verdim.

Sekiz cesetten hiçbir hareket etmedi.

Madero ayaklarımın dibinde yatıyor, kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi nefes alıyordu.

Biraz küçülmüş ve teni neredeyse normal bir renge dönmüştü.

"Beş," dedim.

Leon vahşi gözlerle bana baktı.

"Baylor Hanesi beş yüksek seviye sihir kullanıcısına sahip olacak.
Yaptığın şey bu Leon. Bu senin sihrin."

Leon park yerindeki sekiz cesede baktı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım.
Ölmüşler. Ölmüşler, *ölmüşler*."

"Evet."

Bana doğru döndü. "Onları ben
öldürdüm." "Evet."

Leon'un ifadesi çöktü. Eğildi ve kaldırıma kustu.

Bölüm 10

Leon kusmayı bitirdiğinde, ona içeri girmesini ve hastane personeline yardıma ihtiyacımız olduğunu söylemesini söyledim. Dave 2.0'ı sedyeye koyup acil servise götürmek için altı kişi gerekti.

Kırkklı yaşlarının ortalarında tombul bir İspanyol kadın olan hastane yöneticisi koşarak yanıma geldi, yüzü solgundu, ağzı ince, gergin bir çizgiydi. "Hastaneyi arayayım mı? Polisler mi?"

Rogan ne derdi? "Bu House'un işi."

Doğruldu. Yüzündeki telaşın bir kısmı kayboldu. Onu tüm sorumluluktan kurtaran sihirli sözcükleri söylemişim.

"Yetkililere haber vereceğim," dedim. "Lütfen yaralılarla ilgilenin."

"Ne yaralısı? Herkes öldü."

"Kuzenime bak o zaman."

Leon'un kaldırımında oturduğu yere doğru döndü. Cildi solgun yeşilimsi bir renk almıştı.

"Tamam," dedi. "Bunu yapacağız."

Leon'a doğru yürüdüm, çömeldim ve ona sarıldım. Karşı koymadı ya da iğrenç sesler çıkarmadı. Bu gerçekten kötüye işaretli.

"Harikaydın," dedim ona.

"Daha önce gerçek değildi," dedi

sessizce. "Annem için iğneleri sıraya dizdiğinde mi?"

Başını salladı. "Artık gerçek. Onları ben öldürdüm. Benim yüzümden öldüler."

Bunu hemen düzeltmeliydim, yoksa onu sakat bırakacaktı. "Hayır, onları ben öldürdüm. Sana ateş etmeni emrettim ve sen de emrime itaat ettin. Bu benim suçum, senin değil."

Elleri titriyordu.

"Leon, bu insanlar bize saldırıyordu. Eğer onları durdurmazsan. beni Victoria Tremaine'e götürürlerdi. Seni öldürebilirlerdi. Tüm ailemiz tehlikede olurdu. Sen doğru olanı yaptın. Kaçmadın. Beni, annemi, büyükannemi, kuzenlerini ve kardeşini kurtardın. Hepimizi kurtardın."

Hastane önlüğü giymiş bir adam geldi ve Leon'un etrafına bir battaniye sardı. Battaniyeyi nazıkçe onun etrafına sardım.

"Harikaydın."

Bana baktı. "Ben yaptım."

"Evet. Annem çok gurur duyacak. Babam çok gurur duyacak. Bizi savundun."

"Tamam," dedi.

Victoria bunu ödeyecek. Bunu ona ödetecektim.

"Hastalandın mı?" diye sordu.

"İlk kez birini vurduğumda mı? Kendimi hasta hissettim." "Ama kustun mu?"

"Zamanım yoktu. Bina patladı ve ben bayıldım. Ama eğer şansım olsaydı, kesinlikle kusardım. Rogan'ı ilk kez birini öldürürken gördüğümde neredeyse kusacaktım. Çukurdaydık ve o pisliğin üzerine bir bina düşürdü. Binanın bir parçasını kesti ve onunla onu ezdi. Bunu atlatmam uzun zaman aldı."

"Her zaman bu kadar kötü mü?"

"Hayır. Buna karşı hissizleşiyorsun." David Howling'in boynunun kırılma sesi kulaklarımda çınladı. Leon'un bunu bilmesine gerek yoktu. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu. Onu öldürmek için her şeyi yapardım. asla öğrenemeyeceğinden eminim.

İki zırhlı cip otoparka girdi ve Rivera ile Rogan'ın altı adamını dışarı çıkardı. Süvariler rekor sürede gelmişti ama çok geç kalmışlardı.

Rivera emir yağdırarak bana doğru koştular. "Burayı, burayı ve orayı koruyun. Kör nokta istemiyorum. Bu otoparkı hedef alan bir şey olursa, buraya gelmeden önce haberim olsun."

İnsanlar gruptan ayrıldı. Benden önce durdu. "İyi misiniz Bayan Baylor?"

İyiymi tanımla. "Her şey yolunda."

"Frank Madero nerede?"

Bug ile sürekli iletişim halinde olacağını ve Bug'ın Frank'i ortaya çıktığı anda tanıyacağını hatırlamam bir saniye sürdü. "Acil serviste."

"Onu gözaltına alalım mı?" "Hayır."

Rivera rahatsız görünüyordu. "Odasında koruma istiyor musunuz?"

"Hayır." Yakın zamanda ayağa kalkmayacaktı.

"Bug hayatta kalanlar olduğunu söyledi. Onları takip etmemizi ister misin?" "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Geriye kalan dört eski asker neredeyse çaresiz görünüyordu.

"Binbaşı çok kesin konuştu." Rivera'nın yüzünde kızgın kömürlerin üzerinde yürüyen bir adamın ifadesi vardı. "Yardım etmemiz ve sizi güvende tutmamız gerekiyordu. Biz burada değildik."

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Rogan onlara beni korumalarını söylemişti ve onlar da saldırıya uğramama izin verip dövüş bittikten sonra buraya gelmişlerdi. Bu yüzden ter döküyorlardı.

"Binbaşı döndüğünde ona işini yaptığını söyleyebilirsin. Bir tartışma oldu, artık bitti ve ben güvendeyim. Detayları sorarsa, bana sormasını söyle."

Rivera ikna olmuş görünmüyordu.

İçimi çektim. "Biraz yardım etmek ister misin?" "Evet."

"Rogan bana tam olarak ne konuda yardım edebileceğini söyledi?" "İhtiyacın olan her şey."

"Lütfen ölüleri toplayın ve mümkün olduğunca çoğunun kimliğini tespit edin. Birisi Frank'i önüme ışınladı ve ışınlayıcı büyücünün kimliğini tespit etmek iyi olur. Lütfen Rogan'ın kullandığı protokolü takip edin ve yetkililere Madero Hanesi ile Baylor ailesi arasında şiddetli bir çatışma yaşandığını bildirin. Rogan'ın hukuk departmanını da olaya dahil edebilirsek harika olur çünkü akşam evde olmam gerekiyor ve günün geri kalanını karakolda sorgulanarak geçiremem. Madero ailesi ve Victoria Tremaine'in telefon numaralarına da ihtiyacım var. Kasa için yeni lastikler istiyorum. İki yüz elli bin dolar değerinde ve onu büyükanneme götüreceğiz. Ve her şey halledildikten sonra

Yetkililer bizi serbest bırakırsa, eve kadar eşlik ederseniz sevinirim. Bu Binbaşayı mutlu edecektir."

"Evet, hanımefendi."

Bug bir dakikadan kısa bir süre içinde iki telefon numarasını mesaj attı; biri Peter Madero'nun yönettiği Madero Evi'nin, diğeri de Victoria Tremaine'in Landry Tower'da kiraladığı çatı katındaki ofis dairesinin. Leon'un yanındaki kaldırıma oturdum ve Rogan'ın adamlarının cesetleri taşınmasını izledim.

Önce Madero mu Tremaine mi? Madero'yu yakalamak daha kolay olurdu. Dave'in saldırısından sonra onları araştırmıştım. Madero Evi, yetmişli yaşlarındaki aile reisi Peter Madero, gelini Linda, oğulları David, Frank, Roger ve on dört yaşındaki ikizleri Ethan ve Evan'dan oluşuyordu. Roger evliydi ve karısı hamileydi.

Dave ve Frank'e bakılırsa, büyükbabaları Peter çirkin ve çivi gibi sert biri. Önce torununu benim ve Rogan'ın peşinden gönderdi, sonra Rogan Dave'den origami turna yapınca diğeri torununu gönderdi. Peter kolay kolay pes etmezdi, ama biraz bilgelik olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Numarayı çevirdim ve hoparlörü açtım.

"Madero Evi," diye cıvıladı bir kadın telefonda.

"Ben Nevada Baylor. Evin Başkanı ile konuşmama izin verin."

"Peki sen kimsin?"

"Frank'i acil servise yatıran kişi benim. Telefonu bağla."

Bir duraklama oldu, sonra sert bir erkek sesi hatta geldi. "Demek Tremaine'in istediği sürtük sensin."

Aha. Numaranı aldım. "Büyüleyici. Ailenizde beyin kıtlığı var, o yüzden yavaşça söyleyeceğim. Frank Houston Memorial Acil Servisi'nde. Onu oraya ben koydum.

Eğer başarır, bana ve on altı yaşındaki kuzenime karşı yanında on iki kişi getirdiğini söyleyecek. Adamlarından sekizi öldü. Dördü kaçtı. Eğlence arabanızı savaş ganimeti olarak alıyorum."

"Seni lanet fahişe."

"Bu senin için Prime fahişesi olacak."

Peter Madero kendi tükürüğünde boğuldu. Rivera ve Leon bana baktılar.

"Tremaine sana para sözü verdi ve sen de açgözlü ve aptal mısın, yoksa elinde bir şey var da korkuyor musun bilmiyorum ama ben onun torunuyum. Etten ve kemikten. Bunu bir düşün."

"Senden ya da annenden korkmuyorum."

"Şu ana kadar torunlarınızdan birinin iki kolu da alçıda, diğeri de ölmek üzere olabilir. Sözleşmeden vazgeçecek misiniz yoksa tekrar deneyecek misiniz bilmem gerekiyor.

Çünkü eğer tekrar denersen, Frank'in velayetini Mad Rogan'ın adamlarına veririm."

"Boğazını yırtıp boynuna sıçacağım."

"Yetmişli yaşlarına kadar hayatta kalamadın çünkü kötü iş kararları verdin. Roger'ı peşimden gönderirsen, bebeği babasız büyüyecek. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Geriye kim kaldı? İkizler mi?"

"Kendim yaparım."

"Hayır, olmayacaksın. Üç ay önce üçlü bypass geçirdin. Frank ve Dave de dövüşün üç dakikasında zar zor nefes alabiliyordu. Seninle dövüşmek zorunda kalmayacağım, sadece vücudun pes edene kadar etrafında daireler çizeceğim. O zaman aile nerede olacak?"

"Sen benim işime karışma!"

"Frank hakkında bir karara ihtiyacım var. Bütün gün burada oturamam. Ayrıca, ölülerin hakkında ne yapmak istiyorsun?"

"Bana otobüsümü geri verin, ben de sözleşmeyi feshetmeyi düşüneyim."

"Hayır, o benim otobüsüm. Onu hak ederek kazandım."

Yemin etti.

"Sadece yenildiğini kabul et, seni huysuz yaşlı piç."

"Tamam. Ölülerimizi hastanede bırak; biz onları alırız. Ve seni orada bulmayayım, yoksa o sıksa boynunu kırarım."

Telefonu kapattım. Rivera bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Bir zamanlar benim de böyle bir müşterim vardı," dedim ona. "Onu kazanmanın tek yolu

Saygı, onunla oyun alanında karşılaşmak ve elinden gelenin en iyisini yapmaktır."

Büyükannemin numarasına baktım. Bir şekilde karşılık verilmeliydi. Bize ikinci kez saldırdı. Arayıp bir uyarı mı yapmalıydım?

ülmatom mu? Kayıt Bürosunu arayıp şikayette bulunayım mı? Bu bizi zayıf mı gösterir yoksa şikayet etmeyip bizi terörize etmeye devam etmesine izin vererek daha mı zayıf görünürüz?

Leon yanıma sokuldu. Rivera bir süre onu inceledi ve kulaklığına konuştu. "Kurt? Beni bul."

Bir süre sonra huysuz görünümlü bir adam yanımıza geldi. Sık kızıl bir sakalı ve kapiya sığmayan omuzları vardı. Leon'a baktı ve başını salladı.

"Benimle gelin."

Leon ayağa kalktı ve onu takip etti. "Neler oluyor?"

Rivera, "Kurt bizim TSSB uzmanımız," dedi. "Kendisi eski bir donanma komandosu, yüksek madalyalı."

"Ve yüksek bir öldürme sayısı mı?" Tahmin ettim.

Rivera başıyla onayladı. "Leon'un yardıma ihtiyacı var ve Kurt ona yardım edebilir. Söylenecek doğru şeyleri biliyor."

"Teşekkür ederim," dedim.

Rivera, "Yetenekli bir çocuk," dedi ve uzaklaştı.

Telefonuma baktım. Bir tavsiyeye ihtiyacım vardı. Rogan burada olsaydı ona gidebilirdim, ama gitsem bile gidip Victoria Tremaine ile kişisel bir konuşma yapmaya karar verebilirdi. Şimdiye kadar ayağıma basmama konusunda neredeyse acı verecek kadar dikkatli davranmıştı ama Augustine'i nasıl idare edeceğimi sormak için ona geldiğimde neredeyse kendini kaybediyordu. Benim hatırım için arkadaşını -belki de tek arkadaşını- öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Hayır, tarafsız bir üçüncü şahsa ihtiyacım vardı. Meclis sularında gezinmekte zorlanmayan ama bu konuda kişisel çıkarı olmayan biri. Kişilerim arasında gezindim. İşte oradaydı, Linus Duncan. Bir zamanlar Teksas'ın en güçlü adamıydı. Tavsiyeye ihtiyacım olursa aramamı söylemişti. Cornelius onu çok severdi, Rogan da ona saygı duyardı.

Numarayı çevirdim.

"Merhaba, Bayan Baylor," dedi Linus Duncan telefonda zengin, hafif eğlendirici bariton sesiyle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tavsiyeye ihtiyacım var." "Konu acil mi?"

"Evet."

"Neredesin?"

"Houston Memorial'dayım."

"Yaralandınız mı?"

"Hayır. Ama Victoria Tremaine'in ikinci saldırısından yeni kurtuldum." Küçük bir duraklama oldu.

"Haklısın," dedi Linus, sesine bir endişe notası karışmıştı. "Konu acil. Hatırladığım kadarıyla Houston Memorial'da sakın bir kahve dükkânı vardı. Kırk dakika içinde orada olacağım."

Çavuş Munoz bana baktı. Benim iki katım yaşında, tıknaz, siyah saçlı bir adamdı ve tam da bir polise benziyordu. Meslekten polisler, kökleşmiş bir otorite ve bıkkın bir dünya yorgunluğunun tuhaf havasına sahipti. Her şeyi görmüşlerdi, en kötü senaryoyu ve çılgınca saçmalıkları bekliyorlardı ve artık hiçbir şey onları şaşırtmıyordu. Eğer bir uzaylı otoparka inip bize bir blaster doğrultsa, Çavuş Munoz gözünü bile kırpmazdı. Uzuvarını kaldırmasını ve yere yatmasını emrederdi ama şaşırmazdı.

Park alanı hızla polislerle dolmuştu. Çavuş Munoz komutayı ele aldı ve gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi.

"Seni tanıyorum. Longhorn Otel, karısını aldatan enerkinetik."

"Evet, efendim." Karısı, açık talimatlarıma rağmen kocasıyla yüzleşmek için otele gelene kadar rutin bir aldatan eş vakasıydı. Aldatan kocanın karısını arabaya bindirmesi halinde onu bir daha kimsenin göremeyeceğine dair güçlü bir his vardı içimde, bu yüzden devreye girdim ve onu şoklamayı başaramadan önce zahmetim yüzünden duvara fırlatıldım.

"Ve şimdi elimizde bu var." Sıra sıra dizilmiş sekiz cesede döndü. Her biri tam olarak aynı noktada tek bir atış gösterdi.

"Biz buna T kutusu cinayeti diyoruz. T kutusunun ne olduğunu biliyor musun?" "Evet."

Burun etrafına dikey bir dikdörtgen ve yatay bir dikdörtgen çizerseniz burun köprüsü üzerinde her bir göz bebeğinin ortasında biten dikdörtgen, T şeklinde bir alan elde edersiniz. İnsanlar kafa atışlarının her zaman ölümcül olduğunu düşünürdü. Ama öyle değildi. Bazen kurşunlar kafatasından seker ya da beyinde hasara yol açar ama hedefi öldürmezdi. Bazen de kafatasını delip geçer ama sadece küçük bir yaralanmaya neden olurdu. Ama T kutusuna yapılan bir atış her zaman ölümcüldü. T kutusuna isabet eden bir kurşun, nefes almak gibi yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz otomatik organ süreçlerini kontrol eden alt beyin ve beyin sapını darmadağın ederdi. Ölüm anında gerçekleşirdi. Hedefinizi düşürmenin en kesin ve en merhametli yoluydu. Kurban öldüğünü asla fark etmezdi. Son hatırladıkları şey bir silah olurdu ve sonra beyinleri patlardı.

Leon sekiz kişinin her birine tam gözlerinin ortasından birer kurşun sıkıyordu. Sekiz atış, sekiz ani ölüm.

Bitişikteki otoparka bir Harley-Davidson girdi. Siyah deri ceketli ve kot pantolonlu sürücüsü atladi, kaskını kafasından çıkardı, siyah kıvrıcık saçlarından bir hale ortaya çıktı ve bize doğru koşmaya başladı. Orta kahverengi tenli, otuz beş yaşlarında siyah bir kadındı. Önüne bir devriye çıktı ve ona bir şeyler havlayıp yoluna devam etti.

"Onları sıraya dizdin mi?" Çavuş Munoz sordu. "Bu bir infaz mıydı?"

"Hayır. Bu nefsi müdafaaydı. Silahlarını çıkarmış bize doğru koşarken vuruldular."

Munoz bir cesetlere bir de bana baktı. "Ne kadar uzaktan?" "Buna cevap verme!" diye tersledi deri giysili kadın.

Munoz ona döndü.

"Hiçbir şeye cevap verme." Bir kimlik çıkardı ve Munoz'un önüne attı. "Adım Sabrian Turner. Rogan Hanesi'nin ve müstakbel Baylor Hanesi'nin hukuk danışmanıyım."

"Elimizde birden fazla cinayet var. Müvekkilinizin sorularına cevap vermesi gerekiyor."

"Meclis Koruma Yasası kapsamında ayrıcalıklı olan bilgileri istiyorsunuz. Ve bunu otoparkın ortasında, bilginin duyulmayacağını garanti edemeyeceğiniz bir yerde yapıyorsunuz. Müvekkilimin, büyüünün tam kapsamını ve doğasını ya da gizliliğini garanti etmediğiniz sürece aile üyelerinin büyüü." Munoz çenesini sıktı. "Müvekkiliniz bir Hanedan üyesi değil."

"Müvekkilim duruşmalara girmek için kayıtlıdır. Başarısız olana kadar, Meclis korumaları ve hakları onun için geçerlidir."

"Affedersiniz," dedim.

"Aynı yasa uyarınca, müvekkilinizin halkın güvenliğinin söz konusu olduğu durumlarda tam işbirliği teklif etmesi gerekiyor."

"Hangi halk? Bu insanlar Madero Hanesi tarafından tutuldu. Bu Saray'ın savaşı."

"Affedersiniz," dedim daha yüksek sesle.

"Bunun bir Ev savaşı olup olmadığına ben karar vereceğim." Sabrian kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Hey!" diye bağırdım.

İkisi de bana baktı.

"Üstümüzde bir kamera var," dedim. "Eminim her şeyi yakalamıştır."

Munoz, "Bunu halledeceğiz," diye söz verdi ve Sabrian'a döndü. "Belki de müvekkilinizi daha özel bir yere götürmem gerekecek."

Sabrian gözlerini kıstı. "Müvekkilim istediği zaman sorularınızı yanıtlayacaktır."

"Birkaç kılıç almalısınız ve bunu yapmalısınız," dedim.

"Oh, bunun gerekli olacağını sanmıyorum, değil mi?" Linus Duncan söyledi.

Munoz kenara çekildi ve Linus Duncan'ın kusursuz siyah takım elbisesi ortaya çıktı. Omuzlarından uzun mavi bir fular sarkıyordu. Gümüşle dokunmuş koyu renk sakalına karşı bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne de olsa Madero Hanesi için içindeydi ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. İzninizle."

Sabrian ve Munoz'un arasına girdi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve kaldırımdan inmeme yardım etti. "Bayan Baylor'un bana bir kahve borcu var. Biz de

"Bize ihtiyacın olursa hastane kafeteryasında buluşalım." "Emredersiniz efendim," dedi Çavuş Munoz.

Kahve dükkânı küçük ve samimiydi, zengin kahverengi ve rahatlatıcı bej renkleriyle döşenmişti ve sadece üçte biri doluydu. Linus ve ben kısa bir kuyrukta bekledik. O espresso sipariş etti, ben de bitki çayında karar kıldım. Ellerim adrenalin ve sinirlerin etkisiyle hafifçe titriyordu.

Sipariş numaramızı aldık ve pencere kenarındaki izole bir masaya oturduk. Oradan otoparktaki kargaşayı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. En azından Leon güvendeydi. Birinin Kurt'ü geçip onunla konuşabileceğinden cidden şüpheliydim.

"Gününüzü bölmek istememiştim," dedim.

Linus bana göz kırptı. "Lütfen. İlginç bir genç kadınla kahve içme davetleri benim yaşımda çok nadirdir. Bunu nasıl kaçırabilirim ki?"

Gülümsedim. Linus'la ilgili bir şey beni rahatlatıyordu. Onun samimi olduğunu ve size söylediği her şeyin yalan olmayacağını biliyordunuz.

Barista içeceklerimizi getirdi ve gitti.

Linus küçük beyaz fincandaki simsiyah demliği yudumladı ve başını iki yana eğerek düşündü. Espressonun yeterli olduğuna karar vermiş olmalı ki küçük bir yudum daha aldı.

"Büyükannen hakkında konuşalım mı?"

"Nasıl biri?"

"Victoria mı? Zeki. Acımasız. Kararlı. Her zaman haklı olduğunu düşünür ve çoğu zaman da öyledir. Bu" -pencereye baktı- "ona hiç benzemiyor. Sessizce hareket etmeyi tercih eder. Umutsuzluğa kapılıyor olmalı."

"Neden?"

"Sen ailedensin," dedi. "Aile hepimizin sahip olduğu tek şeydir. Siz onun gizli mirasısınız, Evinin geleceğisiniz. Ailesi o daha on iki yaşındayken öldü. Bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. James doğduktan kısa bir süre sonra onu gördüm. Onu tanıdığımdan beri ilk kez mutlu görünüyordu. Neredeyse parladı."

"Babama çok kötü davrandı."

"Bundan şüphem yok. Çok talepkâr ve zor biri. Kendini en yüksek standartlarda tutuyor ve herkesin aynı standartlarda olmayabileceğini asla düşünmüyor.

onunkine denk bir yeteneğe ya da iradeye

sahip değil." "Bu bize ikinci saldırısı."

"İlki ne zamandı?" diye sordu.

"İki gün önce. Dave Madero, Rogan ve beni cipiyle kovaladı."

Espressosunu yudumladı. "Nasıl bitti?"

"Rogan Dave'in kollarını beş yerinden kırdı."

Linus gülümsedi. "Eğer Dave Madero sevdiğim kadını kovalasaydı, ben de onun bacaklarını kırardım."

"Oh, denedi. Ondan yapmamasını istedim."

"Ona izin vermeliydin. Madero Hanesi son elli yıldır inceliklere karşı savaş açtı. Onlar kaba kuvvetten ve net mesajlardan anlarlar."

"Rogan'ın bana anlattıkları neredeyse kelimesi kelimesine aynı." Çayımı bir pipetle içtim. Tadı ekşiydi ama dilimin üzerindeki metalik bakırımsı patinadan daha iyiydi.

Linus içini çekti. "Rogan Meclis politikasını iyi biliyor. Uzun zamandır bu oyunu oynuyor. Bu işin içinde doğdu ve içgüdüleri genellikle doğru çıkar. Ancak şu anda hassas bir konumda. Sorduğum için kusura bakmayın ama

potansiyel geleceğinizi tartıştınız mı?"

Öksürdüm.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Linus kara gözlerini bana dikti.

"Bir tahminde bulunmama izin verin: O zorladı ve siz de geri ittiniz. O daha çok zorladı, sen de bazı sınırlar koydun ve onlardan geri adım atmayı reddettin."

Bir kelime çıkarmayı başardım. "Evet."

"Bu muhtemelen onun için yeni bir deneyimdi."

"Evet." Aniden masanın altına sürünme isteği duydum. Sanki Yine on iki yaşındaydım ve annem benimle konuşmaya karar verdi. "Onu tanıyor musun?"

"Babasını Connor'ın yaşındayken tanıyordum. Birlikte iş anlaşmalarımız vardı, çoğunlukla askeri sözleşmeler. Connor o zamanlar on iki yaşındaydı ve kafalarını tokuşturmalarından anladığım kadarıyla ağaç."

Doğru. İki Rogan hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

"Rogan, yakında gelişmekte olan bir Evin Başkanı olacağınız gerçeğinin çok farkında. Kendi Hanesinin Başkanı olarak bazı etik yükümlülükleri var ve toplumumuza girişinizi açıkça yönlendiremez, Çünkü sizi önemsiyor ve Baylor Hanesi'nin Rogan Hanesi'nin bir tebaası değil, bağımsız bir varlık olarak ortaya çıkmasını istiyor. Sizi seven bir adam olarak, güvenliğinizi için bile olsa kendi iradesini size dayatmak istemiyor çünkü kendisine bu şekilde davranılmasına izin vermez. Çok ileri giderse onu terk edeceğinizi biliyor. Ne yazık ki, kelimenin hem fiziksel hem de duygusal anlamında açıkça bir hedefsiniz.

İnsanlar sizi kaçırmak, manipüle etmek ve deneyimsizliğinizden yararlanmak istiyor. Bunların hepsini görüyor, bu yüzden seni tam vücut zırhına sokmak, penceresiz bir odaya kilitlemek ve duruşmalar bitene kadar başında nöbet tutmak için güçlü bir dürtüyle savaşıyor. Sizi anlıyorum. Bir keresinde ben de benzer bir süreçten geçmek zorunda kalmıştım. şey."

Doğru.

"Eşsiz derecede sinir bozucu bir deneyimdi. Bana gri saçlar verdi. Gördünüz mü?" Şakağını işaret etti.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Size tavsiyem, mevcut rotanızda ilerlemeye devam etmenizdir. Harcourt'ları korkuttunuz, Madero'ya karşı koydunuz ve Tremaine'e direndiniz. Oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyorsunuz."

"Büyükanne konusunda ne yapmalıyım?" "İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

İçimi çektim. "Bana iki kez saldırdı. Bu bir karşılık gerektiriyor." Başını salladı. "Evet."

"Meclis Kayıt Bürosu'na şikâyetle bulunmayı düşündüm ama bu bizi zayıf gösterebilir."

"Oyun alanında biri onu ittiği için öğretmenine koşan çocuk olmak ister misin?"

"Hayır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bir seçeneğiniz var. Başkalarına bel bağlayan bir Ev ya da kendi sorunlarıyla başa çıkabilen bir Ev olarak görülebilirsiniz. Büyükanneze bir mesaj bırakın. Kısa ve öz olsun."

Telefonumu karıştırdım ve Bug'un bana gönderdiği ikinci numarayı çevirdim. Linus, "İçgüdülerine güven," dedi ve gülümsedi.

"TRM Enterprises," diye kültürlü bir erkek sesi cevap verdi. "Büyükanne için bir mesaj bırakın," dedim.

Duraksamadı bile. "Evet, Bayan Baylor."

"Madero Evi dışarıda. Sıra sizde."

Telefonu kapattım.

"Güzel," dedi Linus ve espressosunu yudumladı. "Eğer ikiniz oturup konuşabilirseniz her şey çok daha kolay olacak."

"Konuşmak istemiyor. Beni kaçırmak ve kendisine hizmet etmeye zorlamak istiyor."

"Victoria pratik zekalıdır. Eninde sonunda, yerleşmesi gerektiğinin farkına varacak, tıpkı senin tamamen yerleşemeyeceğinin farkına varacağı gibi."

ondan kaçmak. Eminim ikiniz bir orta yol bulabilirsiniz. Büyükannenizin sadece hafif bir zorlamaya ihtiyacı var. Halka açık bir yerde buluşup konuşursanız, bir uzlaşmaya varabilirsiniz."

"Ya uzlaşmaya yanaşmazsa?"

"O zaman başladığınızdan daha kötü durumda değilsiniz." Doğru.

"Onu doğru yönde dürtmemi ister misin?" diye sordu. "Evet, ama bir şey denemeyeceğini nereden bileceğim?"

"Biliyorsun çünkü sana söz veriyorum ve Victoria ile güvenliğini bizzat ben sağlayacağım. Şartlarımı kabul etmezse, o zaman buluşma olmaz."

"Tamam."

"O zaman icabına bakılacak. Ve işte alevli kılıcıyla intikam meleği geliyor."

Sabrian bize doğru yürüdü ve durdu. "Frank Madero geldi ve bu konunun Meclis'in işi olduğunu doğruladı. Gitmekte özgürsünüz."

"Teşekkür ederim."

Bana başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Linus'a "Teşekkür ederim," dedim.

"Tabii ki. Ben bunun için buradayım. Tanışınız olarak benim görevim bu." Tekrar sırtıttı. "Ayrıca, etrafınızdaki şeyler ilginç bir hal alıyor. Sıkılmaktan nefret ederim."

Saat 16:00'yı birkaç dakika geçe eve vardığımızda annem mutfakta yemek pişiriyordu. Arabella burnu telefonunda mutfak masasında oturuyordu.

Annem Leon'u gördü -hâlâ biraz yeşil görünüyordu- ve bakışlarıyla beni yere mıhladı. "Ne yaptın sen?"

"Onu yedek olarak yanıma aldım,"

dedim. "Ne oldu?"

Arabella'ya doğru kocaman gözlerle baktım. Annem ipucunu almayı reddetti. "Ne oldu?"

"Victoria Tremaine bize saldırdı. Dave Madero'nun kardeşini gönderdi. Ve bazı insanları. Frank'in icabına ben baktım. Leon diğerlerinin icabına baktı."

İşte, bu güzel ve tarafsızdı.

Arabella ayağa kalktı ve mutfaka doğru yürüdü.

Annem dolabı açtı, viski dolu sürahiyi çıkardı ve küçük shot bardaklarına üç shot doldurdu. "İyi misin?"

Dahili telefon açıldı. "Leon birini öldürdü!" Arabella'nın neşeli sesi duyurdu.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandım.

"Çok geç," dedi annem. "Kendinizi hazırlayın."

Evin içinde kapılar açılıp kapandı. Baylorlar harekete geçmişti.

Annem kadehlerden birini Leon'un önüne koydu ve diğerini bana doğru itti. "İç."

İçtik. Sıvı ateş boğazımdan aşağı kaydı. Leon öksürdü.

Bern önce davrandı. Mutfığa girdi, kardeşini omuzlarından yakaladı ve sarstı. "İyi misin?"

"Onu böyle sıkmaya devam edersen olmayacak," diye uyardı annem.

Catalina mutfığa yürüdü, yüzü öfkeliydi. "Ne oldu?" Sonra büyükanne Frida geldi. "Detaylar! Detayları istiyorum!"

Arabella onun arkasından mutfığa geri döndü.

Parmağımla onu işaret ettim. "Sen öldün."

Omuz silkti.

"Biri bana detayları anlatacak mı?" Büyükanne Frida talep etti.

"Leon'a sor," dedim ona.

Herkes ona baktı. Tek omuzuyla garip bir şekilde omuz silkti.

"Nevada'yı almalarına izin veremezdim."

"Eee?" Büyükanne Frida bana doğru döndü. "O da senin kadar iyi mi?"

"Oh, hayır. O daha iyi. Çok, çok daha iyi." Cebimden bir USB bellek çıkardım. Ayrılmadan önce hastanenin kamerasındaki görüntülerin bir kopyasını aldığımı emin oldum. Hastane itiraz etmedi. Ev işleri falan.

"Leon, bunu görmelerine izin vermek ister misin?"

Bu konu hakkında düşündü. "Kurt bununla başa çıkmaya yardımcı olabileceğini söyledi." USB belleği elime aldım.

"Bir televizyona ihtiyacımız var."

Hepimiz oturma odasına daldık ve USB belleği televizyona taktım. Leon ve benim yürüdüğümüz görüntüler ekranı doldurdu. Kasa aracı park yerine girdi. Videoyu duraklattım.

"Vault otobüsümüz var. Arka tarafa park ettik."

Büyükanne Frida'nın gözleri parladı. "Aferin kızıma."

"Oynat tuşuna basın!" Arabella seslendi.

Düğmeye bastım. Ekranda döndük ve kapıya doğru koştuk, Leon koşarak yanımdan geçti. Frank Madero tam önümde belirdi. Ailenin nefesi kesildi.

Ekranda Shockers'ın şimşekleri tüy gibi görünüyordu. İnce beyaz tüyler titreşerek var oluyor ve Frank'in derisini yalıyordu.

O kadar sessizdi ki, iğne atsan yere düşmezdi.

Frank dizlerinin üzerine c kt . Onu bıraktım. Yüzüstü yere yığıldı. Tökezledim, el yordamıyla silahımı aradım. İnsanlar bize doğru koşuyordu.

Leon yanımdaki kareye girdi, Sig 210 elindeydi. Silahı kaldırdı ve ateş etti. Sadece bir saniye sürdüğünü sanmıştım. Daha c k iki ya da belki iki bucuk gibiydi. Tetiği c kebildiği kadar hızlı ateş etti.

Sekiz kişi kesilmiş gibi yere düştü. Geri kalanlar arkalarını dönüp canlarını kurtarmak için kaçtılar.

Kimse bir şey söylemedi.

"Tek atış, tek ölüm," dedi annem sonunda.

"Sence baban gibi kayda değer biri mi?" Büyükanne Frida ona sordu.

Annem gözlerini kısarak kayda baktı. "Aralarında ne kadar var, elli metre mi?"

"O daha yüksekte." Telefonumu c kardım ve anneme iki cesedin fotoğrafını gösterdim.

Gözleri büyüdü. "Her biri mi?" Başımı salladım.

"Ne?" Catalina sordu.

"Hepsini gözlerinin ortasından vurdu," dedi annem. "Anında  ld rd . Bunu elli metre mesafeden, hızlı ateşle yapmış. En azından önemli biri."

Büyükanne Frida ıslık c aldı.

Bern, Leon'u yakaladı ve onu heyecanlı bir kardeş kucaklaşması ya da judo teslimiyet tutuşu olabilecek bir şekilde ezdi. Kesin olarak söylemek zordu.

"Bu  zel bir şey Leon," dedi annem. "Sen  zelsin."

Leon'un yüzü kıpkırmızı oldu.

Bern'e "Onu boğuyorsun," dedim.

Bernard bıraktı.

"Duruşmalar için kayıt yaptıracak mısınız?" Arabella sordu. Leon, "Hayır," dedi.

"Bu ailenin nesi var böyle?" Arabella kollarını salladı. "Neden kayıt yaptırmadınız?"

"C nk  buna ihtiyacım yok," dedi Leon. "Yapmamam daha iyi." "Neden?" diye feryat etti kız kardeşim.

"Kurt bana açıkladı."

Annem bana baktı.

"Eski donanma komandosu," diye açıkladım. "Rogan'ın PTSD uzmanı."

"Bazen kötü şeyler olur ve siz de yanınızdaki insanları korumak zorunda kalırsınız. aşk," dedi Leon. "Bunu yapabilseydiniz ve ellerinizi temiz tutabilseydiniz güzel olurdu ama hayat bu şekilde işlemiyor. Hayat karmaşıktır ve bazen ailenizi güvende tutmak için yapılması gerekeni yapmalısınız. Bu sizi kötü bir insan yapmaz."

Kurt'e teşekkür etmeliyim.

"Bir gün başka bir Prime Hanemizi tehdit edecek ve o gün geldiğinde onu öldüreceğim."

Ne?

"Bunu sessiz ve temiz bir şekilde yapacağım ve kimsenin haberi olmayacak." Leon gülümsedi. "Ben karanlık bir at olacağım, House Baylor'un sırrı. En iyi suikastçı olacağım. Bir efsane. Geldiğimi asla göremeyecekler."

Kurt'ü öldürürdüm. Onu çıplak ellerimle boğardım.

Merdivenlerden Rogan'ın karargâhının ikinci katına çıktım, orada Heart ve Bug beni bekliyordu. Napolyon yüzümü gördü ve saklanmak için Bug'ın sandalyesinin arkasına koştu.

"Kurt nerede?" Hırladım.

Bug gözlerini kırptırdı. "Bu bilgiyi sana söylemem gerektiğinden emin değilim." "Bug!"

"Kurt ekibin değerli bir üyesi ve yüzünüzde cinayet ifadesi var."

"O ne yaptı?" Heart sordu.

"Leon'la konuştu ve şimdi on altı yaşındaki kuzenim büyüdüğünde bir suikastçı olmaya karar verdi."

Bug bunu düşündü. "Kabul etmek gerekir ki, onun gibi özel yeteneklere sahip biri için hiç de fena bir seçenek değil."

"Böcek!"

"Başka ne yapacak ki? Rekabetçi atıcılık mı?"

Ona fırlatacak bir şey aradım ama hiçbir şey yakın değildi.

"Kurt'ün Leon'a suikastçı olmasını önereceğinden şüpheliyim," dedi Heart. "Kurt'ün felsefesi bu değil."

"Ve," diye ekledi Bug, "savaş yoluna girmeden önce, akşam yemeğiniz yetmiş iki dakika sonra, yani Garen'la randevunuzdan sonra Kurt'u avlamanız gerekecek."

"Bu bir randevu değil."

"Affedersiniz, efendim. Romantik bir Fransız bistrosunda genç ve bekâr bir milyoner olan Prime ile seksi bir pantolon giydiğiniz iş toplantınızı kastetmiştım," dedi Bug.

"Seksi bir pantolon takım giymiyorum, gerektiğinde hızlıca kaçan bir pantolon takım giyiyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, Macy's'den indirimdeyken iki yüz dolara aldım çünkü ara sıra şehirde gözetleme yapmam gerekiyor ve bu da beni odama dönüyormuşum gibi gösteriyor. Garen Shaffer ceplerindeki bozuk paraları boşalttığında muhtemelen iki yüz dolar buluyordur."

"Tamam!" Bug ellerini havaya kaldırdı. "Yanılmışım. Hangi ekipmanı taşıyorsun?"

"Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Sadece iyi bir şey mi yoksa şu ucuz, saniyede on kare çeken çöp kameralardan mı taşıdığınızı bilmek istiyorum."

"Ben bir özel dedektifim. Gözetim benim ekmek tekmem." Babam her zaman iyi ekipmanın önemini vurgulamıştı, bu yüzden bizimkini her yıl güncelliyordum. "Bern'e canlı yayın yapacağım."

"Ama ben izlemek istiyorum."

"Bern'le birlikte
izleyebilirsiniz." "Ama
benim ekranlarım daha
büyük."

Onu görmezden geldim. "Rogan nerede?"

"I-10 üzerinde bir yerde," dedi Heart.

"Austin'e bir jetle gideceğini söylediğini sanıyordum."

"O yaptı. Dolu fırtınası var ve uçaklar yere indirildi. Geri dönüyor," dedi Bug.

Randevudan önce onu gerçekten görmek istiyordum. "Tamam." "Ne gibi önlemler alıyorsun?" Heart sordu. "Ben Cornelius'u getiriyorum, o da Bunny'yi." "Bunny kim?" Heart sordu.

"Doberman." Bug ellerini kaldırdı, sağ eli yukarıda, sol eli aşağıda, parmakları kıvrık ve birbirine değiyordu, açılıp kapanan çeneleri taklit ediyordu. "Dişler."

"Molly's Pub da aynı meydanda," dedi Heart. "Üç adamımız orada olacak. İçlerinden biri aegis. Bir şeyler ters giderse nasıl anlayacaklar?"

"Yardıma ihtiyacım olursa, kamerayı parmağımla kapatır ve bir saniye tutarım. Bern bunun ne anlama geldiğini bilir."

"Güzel," dedi Heart. "O zaman hazırız."

"Ben hâlâ benim ekranlarımın daha büyük olduğunu söylüyorum," diye mırıldandı Bug.

Bistro le Cep'e saat beşe altı kala girdim. Yorumlar burayı rahat, şirin, geleneksel Avrupalı olarak tanımlıyordu ve yalan söylemiyorlardı. Fransız temalı sanat eserleri sunan beyaz duvarlar; altın çam kirişlerle geçilen beyaz tavan; büyük pencereler. Ayrıntılı çam raflarda koyu renkli şarap şişeleri sergileniyordu. Her biri kırmızı bir masa örtüsüyle kaplanmış, beyaz ketenle örtülmüş ve yastıklı sandalyelerle çevrelenmiş sıra sıra masalar rahat oturma imkanı sunuyordu. Posta arabası fenerler samimi bir ışıkla usulca parlıyordu. Houston'ın kalabalık caddeleri soluklaştı. Farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Restoranın üçte ikisi doluydu. Cornelius iki masa aşağıda oturuyordu. girişte, solda. Bunny gizlice ayaklarının dibinde yatıyordu. Normalde, hizmet hayvanı olmadığı sürece Houston'daki herhangi bir restorana köpek sokmak söz konusu bile olamazdı ama insanlar hayvan büyücüleri için istisnalar yapardı.

Bir yönetici bana gülümsedi. "İyi akşamlar. Bay Shaffer'ın partisi mi?" "Evet."

"Bu taraftan lütfen."

Beni çam rafların etrafından dolaştırarak restoranın farklı bir bölümüne götürdü. Garen gözden uzak bir masada oturmuş, menüsüne dalmıştı. Üzerine eldiven gibi oturan gri bir takım elbise giymişti. Sarı saçları, bin dolarlık bir saç kesiminde elinizi gelişigüzel sürüklediğinizde ortaya çıkan o hafif karışık görünüme sahipti. Sessiz, zahmetsiz bir özgüvene sahipti; gösterişli hiçbir yanı yoktu. Rogan odaya girdiğinde Varlığı seni yumrukladı. Tehlike yayıyordu. Garen yayıyordu. Ne olduğundan bile emin değildim. Cazibe bunu tanımlamak için fazla yapmacık görünüyordu. Sadece onun kendi derisinin içinde mükemmel bir şekilde rahat olan bir adam olduğunu biliyordunuz. ve dünyadaki yerinden emindi. Her zaman olması gereken yerdeydi, kolay kolay sarsılmazdı ve resmi bir etkinliğe kot pantolon ve tişörtle gelse, onu hiç duraksamadan içeri alırlardı. O yine de şık görünürdü ve diğer herkes kendini korkunç derecede abartılı giyinmiş hissedirdi.

Başını kaldırdı. Bakışlarımız birleşti. Garen gülümsedi.

Vay canına.

Eminim Fransızca sipariş verirdi.

Garen ayağa kalktı ve sandalyemi uzattı. Kraliyet muamelesi.

Gülümsedim ve oturdum. "Geldin," dedi.

"Yapacağımı söyledim."

"Emin değildim."

Doğru. Telefonumu çıkardım ve yanımdaki masaya koydum. Şöyle bir baktı.

"Üzgünüm," dedim ona. "İş." Ayrıca, telefon kılıfının yan tarafındaki gizli kamera artık onu mükemmel bir şekilde görüyor ve Bern'e canlı yayın gönderiyordu. Bu

Takım elbisemin sol yakasının arkasına gizlenmiş olandan daha iyi bir kameraydı, ancak birinin aniden ölmeye karar vermesi durumunda her ikisinden de yayın almak en iyisiydi.

"Endişelenme."

Bir garson belirdi, gülümseyerek kendini tanıttı ve ücretsiz tost ve ezme getirdi. Su sipariş ettim. Garen da aynısını yaptı.

"Şarap?" diye sordu.

"Senin tercihin."

Şarap listesine bir göz attı ve garsona bir şeyler mırıldandı, o da başını sallayıp gitti.

Garen, "Masaya şarap sipariş etmek beni her zaman rahatsız etmiştir," dedi. Doğru. "Neden?"

"Çünkü bu çok öznel. Şarabın tadının fiyatla çok az ilgisi vardır. Bazı insanlar damak zevklerini yıllarca eğiterek uzmanlaşır, bazıları ise sadece lezzetli bir içki ister. Ev sahibinin beş bin dolarlık bir Riesling şişesini açtığı bir akşam yemeğinde bulundum. Tadı sirkeye batırılmış meşe kabuğu gibiydi."

Güldüm.

"Ve ben tadına bakarken adam doğrudan bana baktı. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum."

"Ne dedin sen?"

Garen öne doğru eğildi ve başını salladı. "Yalan söyledim. Sanırım ona enfes olduğunu söyledim."

Aman Tanrım, Bay Wolf. Ne güzel gözleriniz var ve ne hoş hikayeler anlatıyorsunuz. Dişlerini zar zor görebiliyorum. "Tek kelimelik yalanlar en kolaydır."

"Evet, öyleler."

İçkiler geldi. Garson bir şişe beyaz şarap açtı ve iki bardağa biraz döktü.

"Lütfen," diye beni davet etti Garen.

Şarabın tadı temiz ve tatlıydı. "Hoşuma gitti."

Tenimde hafif bir titreşim hissettim. Garen beni doğruluk kontrolünden geçirmişti. Gülümsüyordu.

Garson bardaklarımızı doldurdu ve kibarca başlangıç siparişimizi sordu. Ben kızarmış deniz tarağı istedim.

"Şunu iki yapalım," dedi Garen ve yine yalnız kaldık.

Beni inceledi, zeki yeşil gözleri dikkatliydi. "Bu gece için bir anlaşma yapalım." "Mmm?"

"Birbirimize karşı dürüst olalım."

"Ne kadar dürüst?"

"Acımasızca. Bana herhangi bir soru sorun, ben de dürüstçe cevaplayayım. Kalkan yok, sondayı engellemeye çalışmak yok. Ben de karşılığında aynısını istiyorum."

Kadehimdeki şarabı döndürdüm. "Bu tehlikeli bir oyun."

"Bunun farkındayım."

"Sorularımdan hoşlanmayacaksınız,"

dedim. "Sınırlarda yaşamayı severim."

Altıpatlar yerine şarap kadehleriyle silahlanmış iki silahlı savaşçı gibi masanın karşısında karşı karşıya geldik.

"Devam et," diye bana meydan okudu.

"Siz ya da ailenizden biri, hiç bir heykelin içinde bulunan bir eserin üçüncü parçasını bulmak amacıyla bir büyü kaldırdınız mı? Köprü Park?"

Bu soruyu dikkatlice düşünmüştüm. Komplo ilk kez bu şekilde ortaya çıktı. Adam Pierce adında haydut bir Prime ile anlaşma yaptılar. Pierce Houston'ı yakıp yıkmak istiyordu ama gücünü arttırmak için bir esere ihtiyacı vardı. Eserin yeri çok sıkı korunan bir sırdı ve Emmens ailesine emanet edilmişti. Bu bilginin emanet edildiği ailenin tüm üyelerinin zihinlerine, sırlarını ifşa etmelerini engellemek için bir büyü yerleştirilmişti. Komplonun üyeleri ailenin en genç üyesini kaçırmış ve büyüye rağmen bu bilgiyi onun zihninden söküp almışlardı, tıpkı benim ailenin en yaşlı üyesine yaptığım gibi, ancak benim durumumda o bana yardım etmeye gönüllü olmuştu Houston'ı kurtar.

Bir hakikat arayıcısı genç Emmen'lerdeki büyüü çözmüştü ve ben Garen'in o hakikat arayıcısı olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Ona Emmens ailesi hakkında soru sormak faydasızdı. Komplocuların zihninin kilidini açmak istediği adamın adı ona söylenmemiş olabilirdi. Ancak Garen'in büyüü bozmakla bir ilgisi varsa, nesnenin yerini biliyor olmalıydı.

"Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama bu garip bir şekilde spesifik. Hayır."

Doğru. İçimi bir rahatlama kapladı. Şaşırdım. Ondan bir şekilde hoşlandığımı fark etmemiştim. Onun komployla bağlantılı olmasını istemedim.

Beni inceledi, gözlerinde yırtıcı bir beklenti vardı. Tüm çekiciliğine ve büyüleyici dürüstlüğüne rağmen Garen bir Prime'dı. "Benim sıram. Sen gerçekten Victoria Tremaine'in torunu musun?"

"Evet."

Garson mezelerimizle birlikte geldi ve siparişlerimizi sordu.

"Kırmızı balığı" dedim.

"Madalyon de Marcassin à l'aigre-doux."

İddiayı ben kazandım. Fransızca sipariş verdi.

Garson gitti.

"Devam edelim," dedi Garen. "Senin hamlen." "Dalgalı bir çizginin önemi nedir?" "Anlayamadım."

"Sert zihinsel savunmaları olan biriyle karşı karşıya olduğunuzda ve iradesini kaba kuvvetle kırmak yerine gevşetmek istediğinizde, güçlendirme çemberinin içine dalgalı bir çizgi çizersiniz. İnsanlar bunu gördüklerinde neden çıldırıyorlar?"

Garen bir an bana baktı, kadehini aldı ve şarabın tamamını tek bir yudumda içti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Soruya cevap ver."

"Çıldırıyorlar, çünkü bu Tremaine Hanesi'nin bir büyü. Başka kimse yapmıyor." Öne doğru eğildi, bana odaklandı. "Dalgaların şeklini nasıl belirliyorsun?"

"Kişinin özel savunmalarına göre uyarlıyorsunuz. Hissederek."

"Biliyordum." Masaya hafifçe vurdu. "Biliyordum. Yıllardır kopyalamaya çalışıyoruz. Bana gösterecek misin?"

"Olabilir. Sıra sende."

Bunu düşündü. "Ofiste sana tek çocuk olmamla ilgili son soruyu sorduğumda yalan söylediğimi biliyor muydun?"

"Evet." Deniz tarağımdan küçük bir parça kestim. Soğumaya başlamıştı ve lezzetli görünüyordu. Zıyan etmek yazık olurdu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri parlıyordu ve hepsi şarap değildi. "Senin sıran."

"Neden buraya geldin Garen?"

Durakladı. "Senin gerçek olup olmadığını öğrenmeye geldim." "Bunu biliyorum. Kastettiğim bu değildi."

"Bu daha karmaşık bir soru."

Yemeklerimiz geldi. Kırmızı balığı harika görünüyordu ve daha da güzel kokuyordu ama ben fark etmedim bile.

Garen tekrar yalnız kalana kadar bekledi. "Dediğim gibi, buraya senin gerçek olup olmadığını öğrenmeye geldim. Yalan söylediğini ya da büyüünün yeterince yüksek kalibrede olmadığını tespit etseydim, çoktan bir uçakla eve dönmüş olurum."

"Ama sen hâlâ buradasın."

"Buradayım."

Tabağındaki et madalyonunu düşündü. "Nedir bu?" diye sordum.

"Yaban domuzu. Denemek ister misiniz?" "Hayır, teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla Rogan'la bir geçmişiniz var," dedi. "Çalkantılı, şiddetli bir geçmiş, çok heyecan verici ama tehlike, korku ve belirsizlik dolu."

"Evet."

"Profilinizi istedi mi?" "Hayır."

"O zaman aptalın teki."

Cevap vermemek için balığımı denedim. Dilimin üzerinde eridi.

"Muhtemelen bunu söylememeliydim," dedi, "ama artık çok geç."

Gülümsedim. "Kulak misafiri olmasından mı korkuyorsun?"

"Hayır. Ama belli ki ona değer veriyorsunuz ve ben de sizi kendimden uzaklaştırmak istemiyorum."

Bazı soruşturmalar yaptım. Baban için üzgünüm." Bu

180 derecelik bir dönüş oldu. "Teşekkür ederim."

"Başarısızlığın eşiğindeki bir özel dedektiflik firmasını devraldınız ve onu kurtardınız. Aşırı genişlemediniz ve çok hızlı büyümediniz, olabildiğince çok vaka yetiştirmek için insanları işe almadınız. Bunun yerine kaliteye odaklandınız. Houston'ı Adam Pierce'tan kurtarmada etkili oldunuz, ancak ilgi odağı olmaktan uzak kaldınız. Sessizce yetkin olmanın sizin için ayın gözdesi olmaktan çok daha önemli olduğundan şüpheleniyorum. Haksız mıyım?"

"Evet. Bu tür bir ilgiye ihtiyacımız yoktu. Vaka yükümüz küçük ama mükemmel bir şekilde yönetilebilir. İşimiz masaya yemek koyuyor."

"Siz ailenize iyi bakın. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Babama erken başlangıçlı Alzheimer teşhisi konulduktan sonra görevi ben devraldım."

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. On sekiz yaşındaydım. Bir denetim yaptığımda ve

sorunun ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde, şirketimiz ciddi bir tehlike altındaydı. Sonraki on iki yıl boyunca

Yıllarca Shaffer Güvenlik'te yaşadım ve nefes aldım. Bunun neye mal olduğunu çok iyi biliyorum. Hayatınızı askıya alıyorsunuz ve her sabah kalkıp onu düzeltmek, blok blok, vaka vaka, müşteri müşteri inşa etmek için uğraşıyorsunuz. Faturaları nasıl ödeyeceğinizi düşünerek geceleri uyuyamıyorsunuz. Bu adanmışlık ve azim gerektirir. Elinde mikrofon olan bir salak gelip mikrofonu suratınıza dayadığında, ona on saniyelik iyi bir ses vermenizi istediğinde

Sekiz ay boyunca çalıştığınız bir dava hakkında ısıtırsanız, çekip gidersiniz, çünkü işiniz bununla ilgili değildir."

"Baylor Araştırma Ajansı sağduyulu olmaktan gurur duyar. Müşterilerimiz gizlilik beklemektedir."

Başını salladı. "Televizyona çıkmak ve talk show yapmak yanlış bir mesaj verir."

"Evet." Anlamıştı. "Şirketinizi kurtardınız mı?"

"Evet. Birleşik Devletler'deki en büyük ikinci güvenlik firmasıyız. MII üçüncü sırada. Augustine Montgomery yıllardır peşimi bırakmıyor." Garen gülümsedi. "Ne yazık ki onun kaderi ayak bileğini ısırarak biri olarak kalmak."

Biftek boğazımdan yanlış şekilde geçti. Öksürdüm.

Garen sırtıttı. "Bundan hoşlanabileceğini düşündüm. Ciddi bir not olarak, kişisel net değerim dört yüz milyonun üzerinde ve artıyor. Şirketin değeri de bir milyarın üzerinde."

"Bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü birbirimize karşı dürüst olacağımıza söz verdik ve ilgili tüm bilgilere sahip olmanızı istiyorum, böylece bilinçli bir karar verebilirsiniz. kararı."

Elimdeki bardakla durakladım. "Tüm bunların sonunda bir karar var mı?"

"Evet. Sana evlenme teklif ediyorum."

O kadar iyiydi ki bunu söylediğinde içmiyordum. "Beni tanımıyorsun Garen. Ben de seni tanımıyorum. Bunu anlamama yardım et."

"Evlilik bir ortaklıktır. İyi bir ortak olacağımızı düşünüyorum. Birbirimize benziyoruz. İkimiz de aileye, dürüstlüğe ve yetkinliğe değer veriyoruz. Aynı türden işler yapıyoruz ve kendimizi bu işe adıyoruz. Şöhretten ziyade itibara önem veriyoruz. İkimiz de dikkatliyiz, çünkü neyin tehlikede olduğunu biliyoruz. İyi bir eş olacağımızı düşünüyorum."

"Ve genetiğin bununla hiçbir ilgisi yok mu?"

İç çekti. "Genetiğin bununla çok ilgisi var. Eğer uçarı bir fırsatçı olsaydın, yine de ciddi olarak düşünürdüm."

genler."

"Anladığım kadarıyla seçim az?"

"Evet. Biz nadir bir türüz ve kendi büyü türümüzün dışına çıktığımızda, gücü sulandırma riski her zaman vardır."

"En azından duruşmalara kadar beklemeniz akıllıca olmaz mıydı, böylece kesin olarak bilebilirdiniz?"

Çatalını yere bıraktı. "Denemelere ihtiyacım yok. Senin bir Prime olduğunu biliyorum.

Ne olduğunu bile bilmeden Tremaine dalgasını çizdin. Bu da yeteneğinizin genetik olduğunu ve çocuklarınıza geçeceğini gösteriyor. Bu altın değerinde."

"Mhm."

"Bunu sanki ikimiz yetiştirmeyi düşündüğümüz nadir bir sığır türüymüşüz gibi tartışıyor olmamız seni rahatsız ediyor mu?"

"Elbette, bu beni rahatsız ediyor. Ben de bir insanım Garen. Hayallerim ve beklentilerim var. Aşk için evlenmek istiyorum, genlerim için değil."

"Ben de

öyle."

Doğru.

İç çekti. "Ama her zaman o felaket anı vardır.

beklentiler soğuk ve sert gerçeklikle buluşuyor. Çocuklarımızın güçlü Prime'lar olacağını garanti edebilirim. Bu ikimiz için de nadir bir fırsat. Siz geliştirmekte olan bir Hanedansınız. Hayatta kalmak için ittifaklar kurmanız gerekecek. Kendiniz ve aile üyeleriniz için güvenlik ve personel yatırımı yapmanız gerekecek, bu da başlangıç sermayesi anlamına geliyor. Hanelerin köpekbalığı istilasına uğramış sularında gezinmeyi öğrenmeniz gerekecek. Eğitime ihtiyacınız olacak. Doğuştan yetenekli olabilirsiniz. benden daha güçlü. Gerçekten boğuşana kadar bunu bilemeyiz. Ama bir ölüm kalım mücadelesinde seni öldürürüm. Benim sihrimi kullanma bilgim ve deneyimim var, sende ise ikisi de yok. Benimle evlenmen tüm bu ihtiyaçlarının karşılanmasını garanti altına alır."

Söylediklerinin çoğu mantıklıydı. "Peki senin çıkarın ne?"

"Beni gerçekten anlayan bir ortak. Sadık olacak, ortak hedefler doğrultusunda benimle birlikte çalışacak biri. Benimle birlikte büyüyecek, bir değer olacak biri. Büyüleyici, zeki bir kadın. Olağanüstü bir anne olacak biri." Durakladı. "Benimle olan ilişkiniz dürüst olacak Nevada. Sana yalan söylemeyeceğim. Yapamam, ama yapabilseydim bile, yapmak istemezdim. İkimiz de bunun iki ucu keskin bir kılıç olduğunu biliyoruz ama en iyisi her şeyi şimdi burada ortaya dökmek."

"Seni sevmiyorum Garen," dedim nazikçe.

"Biliyorum. Dediğin gibi, birbirimizi tanımıyoruz. Ama sen beni çekici buluyorsun. Ben de senden etkileniyorum. Bu iyi bir başlangıç. Zamanla birbirimizi sevmeye başlayacağız. Bunun olduğunu daha önce de gördüm. Benim ailemde de böyle oldu. Çocukluğum cennet gibiydi, çünkü babam annemi seviyor ve ona saygılı davranıyordu, annem de babamı seviyor ve ona aynı saygıyı gösteriyordu. İkisinin de ilişkisi yoktu. Babamın ölümüne kadar mutlu yaşadılar.

üç yıl önce hastalanıp öldü. Görücü usulü evlilik başarılı olabilir."

"Evlenmek istemiyorum çünkü tüm doğru kutucukları işaretliyorum."

"Tüm evliliklerin kriteri bu değil mi? Biriyle evlenirsiniz çünkü o sizin tüm kutucuklarınızı işaretler."

"Başka biriyle ilişkim var," dedim.

Tabağını itti ve öne doğru eğildi. "İstemediğimi söyledim Rogan'ı eleştiriyorum ama sözümünden dönmek zorunda kalabilirim. Bunu gerçekten istiyorum Nevada. Bu benim için hayatımın fırsatı."

Vay canına. Çok kurnazca.

"Rogan hayattan daha büyük. Yüksek etkili. Tehlikeli ve bu tehlike belli bir cazibe taşıyabilir. Ama aynı zamanda öngörülemez ve acımasız. Herkesi kendi standartlarına göre ölçer. Üstesinden gelebileceğinizi varsayarak sizi tehlikeye atar ve üstesinden gelemeyeceğiniz anı fark etmez. İlk etapta sizi tehlikeli bir duruma sokmamak için elimden gelen her şeyi yapardım, çünkü bir kocanın yapması gereken budur. Kendinize sorun, iyi bir koca olur muydu? İyi bir baba? Öfkesini kontrol edebilir mi? İkimiz de geniş ailelerden geliyoruz. Biliyorsun. Küçük kardeşlerinizin sizi ne kadar delirtebileceğini. Onu bir bakıcı rolünde düşünün. Tüm o stresi düşünün. Çocukları ona bırakırken kendini güvende hisseder miydin? Onları bana bıraksan daha mı güvende hissederdin?"

Bu işte gerçekten iyiydi. Beklediğimden çok daha iyi.

"Ben güvenlik, istikrar ve rahatlık sunuyorum. O ise heyecan, tehlike ve risk sunuyor. Ben evlilik öneriyorum, size haklar ve korumalar sağlayan resmi bir anlaşma. O bunu düşünmedi bile."

Garen öne doğru eğildi ve zarif parmaklarıyla elime dokundu. Kişisel bağlantı.

"Nevada, işin özü şu ki Rogan ve ben iki farklı kadın istiyoruz. Ben kendi işini kurmuş, sadakat ve dürüstlükten anlayan, akıllı, kendine güvenen, tedbirli bir kadın istiyorum. O bir savaşçı istiyor, dalmak istediği en son yüksek riskli girişimde onunla başa baş gidebilecek birini. İnsanların korkacağı birini istiyor. Kabaca söylemek gerekirse,

Bundan zevk alıyor. Beni kabul edersen, benimle birlikte bir Fortune 500 şirketinin başına geçeceksin, bu pozisyonun getirdiği tüm nüfuz ve güvenlikle birlikte. Eğer onunla kalırsan, büyükannen olacaksın. Kim olmak istediğine karar vermelisin. Sonunda, her şey aileyle ilgili."

Bölüm 11

Garen tatlı teklif etti ama ben reddettim. Israr etmedi. Benimle otoparka kadar yürüdü ve arabama binerken bana göz kulak oldu. Molly's Pub'dan aynı anda çıkan üç kişiyi gözden kaçırdı.

gümüş bir Range Rover'a bindim.

Trafiğe girdim. "Bern'i ara."

Araba numarayı çevirdi.

"İşte," dedi kuzenim.

"Hayatta kaldım. Cornelius nerede?" "Az önce restorandan çıktı."

"Rogan geri döndü mü?"

"Evet." Kuzenimin sesinde bir parça eğlence vardı. "Hepimiz arka tarafta, motor havuzundayız."

"Birazdan orada olacağım. Kısa bir yoldan gitmem gerekiyor." Garen'ın söylediği bir şey içimi kemirdi. Her şey aileyle ilgiliydi. Eğer bir sırrım, kimsenin bilmesini istemediğim korkunç bir sırrım olsaydı, aileme güvenirdim. Olivia Charles bir Prime'dı. Ailesine güvenirdi. Fidyeye Rynda'nın evinde bir yerde olmalıydı.

Trafik şaşırtıcı derecede hafifti. Refakatçim Rynda'nın evinin önüne gelene kadar yol boyunca bir araba boyu arkamda kaldı. Dışarı çıktım. Arkamdaki cipin kapıları açıldı ve üç kişi dışarı fırladı: sol yanağında soluk bir yara izi olan yirmili yaşlarının başında Asyalı bir adam; otuzlu yaşlarında siyah saçlı, ciddi görünümlü bir adam; ve Rogan'ın kişisel koruması Melosa.

"Neden onunla Austin'de değilsin?" Ona sordum.

"Çünkü sizin güvenliğinizi daha yüksek bir öncelik olarak görüyor," dedi. "Neden buradayız?"

"Rynda'nın evini aramam gerekiyor."

"Zaten arandı," dedi siyah saçlı adam. "Biliyorum."

Kapıya doğru yöneldim.

"Hayır, yapamazsın." Melosa önüme geçti ve yolumu kesti. "Delun?"

"Tamamdır." Asyalı adam kapıya doğru ilerledi ve şifreyi tuşladı. Parmak uçlarının baskısıyla kapı açıldı. Hafifçe adım atarak içeri girdi ve durakladı.

Uzun bir an geçti. "Temiz," dedi. "Boş."

Döndü ve ışıkları yaktı. Eve girdim. Birisi ortalığı temizlemişti. Fayanslardaki kan lekeleri gitmiş, devrilen Noel ağacı da yok olmuştu.

Oturma odasında durdum. Geçmiş konuşmalardan parçalar hafızamın yüzeyine çıktı.

. . . Çocuklarım için harika bir büyükanneydi. Onları çok severdi.

. . . Bilgisayarda değil. Evin içinde bir yerde.

. . . ama Olivia bunu gördü. Ona tapıyordu. Yaptığı her resmi çerçeveletti.

. . . sonunda, her şey aileyle ilgili . . .

Duvardaki en yakın resme doğru bir adım attım. İki ağaç, ayakta birbirlerine yakın, gövdeleri neredeyse birbirine değiyordu. Resmin çizgileri belli ki bir çocuk tarafından çizilmişti, biraz titrek ve basitti ama renkler, canlı yeşiller ve zengin kahverengiler göze çarpıyordu. Güneşin aydınlattığı taşları ağaçlar neredeyse parlıyordu. Dışarı çıkıp havayı içime çekmek ve elimi ağaç kabuklarında gezdirmek istememe neden oluyordu. Onu ofisime asar ve her seferinde gülümserdim.

Baktığım zaman.

Duvarдан aldım. Düz siyah bir çerçeve, dikdörtgen, ahşap, herhangi bir el sanatları veya sanat malzemeleri mağazasından alabileceğiniz türden. Yavaşça açtım ve çerçeveyi ayırdım. Ne gizli bir kod, ne paspasın üzerinde bir yazı, ne de paspasla resmin kendisi arasına gizlenmiş yarı saydam pirinç kağıdı parçası vardı. Ağır suluboya kâğıdını çıkardım ve tabloyu yukarı kaldırarak ışığın içinden parlamasını sağladım.

Boya ve kağıt lifleri. Bazıları için sol alana ulaşmış olsam bile Bu gizemin casusluk yoluyla çözülmesi imkânsız olsa da, görünmez mürekkep yine de iz bıraktı. Bir kalem pürüzsüz yoğun kağıt üzerinde çizikler bırakabilirdi. Bir fırça dokuya nüfuz ederken desenler bırakabilirdi. Sulu boya farklı pH değerlerine sahipti ve mürekkeple tepkimeye girme riski taşıyordu; ayrıca sulu boya çok fazla su gerektiriyordu. Üzerinde gizli mesaj bulunan kağıdı ıslatmak riskliydi. Hayır, resim tam olarak görüldüğü gibiydi.

Çerçeveye vurdum, boşluk var mı diye baktım. Sadece masif ahşap cevap verdi.

"Ne arıyorsunuz?" Melosa sordu.

"Gördüğüm zaman anlayacağım."

Siyah saçlı adam, "Gidip daha fazlasını bulabilir miyim bir bakayım," diye teklif etti.

Resmi yere bıraktım ve bir sonrakini denedim. Evin bir resmi, iki yetişkin ve iki çocuk ve bir köpeğin hayaletimsi bir taslağı. Köpek ölmüş müydü? Kyle bir köpek yavrusu mu diliyordu? Koyu saçlı adam ve Delun dört tane daha getirdiklerinde resmi duvardan indirdim. Onlar üst kata çıkarken Melosa ve ben bir sonraki çerçeveyi parçalara ayırdık.

Yarım saat sonra yirmi dört resmin hepsi yerde yatıyordu. Kâğıt ve ahşabın her santimini ince dişli bir tarakla taramıştım. Hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığı beni yıktı. Çok emindim.

Tablolar tüm doğru kutuları işaretliyor, klişe bir saklanma yeri olarak içi boş kitaplarla aynı sırada yer alıyordu: çoğu insan bunu düşünmezdi, bu yüzden düşünenler gerçekten zeki olduklarını düşünüyor ve değerli eşyalarının göz önünde saklandığını bilmekten keyif alıyorlardı. Bu tam da benim yapabileceğim türden bir şeydi.

Olivia Charles'ın yapmasını beklerdim. Kyle'ın bütün resimlerini

çerçeveletmişti. "Başka bir yere bakmak ister misin?" Delun sordu.

"Bu gece olmaz." Sabah ultraviyole ışıkla geri gelip bir kez daha deneyecektim. "Hadi eve gidelim."

Eskort beni deponun önündeki park yerine kadar sadakatle takip etti, sonra Rogan'ın karargâhına doğru yöneldiler. Arabayı park ettim, dışarı çıktım ve deponun etrafında yürüdüm. Şifreyi girip içerideki tüm kapılardan geçmekten daha kolaydı.

Köşeyi döndüm. Bir zamanlar araba olabilecek bükülmüş bir enkaz sokakta parçalanmış halde yatıyordu. Birisi bir arabanın iskeletini almış, alüminyum folyo parçası gibi ezmiş ve bükmüş, sonra da sokağa fırlatmıştı. Tuhaf.

İleride, ticarethane büyüklüğündeki garaj kapısı açık duruyor, sarı elektrik lambası ve başka bir ezik enkaz. Bu seferki sanki bir dev arabayı top haline getirmiş ve futbol oynamaya karar vermiş gibi görünüyordu onunla

hileler.

Hızlandım

Motor havuzu çoğunlukla boştu. Birisi araçları uygun bir şekilde kenara çekmiş ve ortada açık bir alan bırakmıştı. Daha küçük metal parçaları, kırılmış ve bükülmüş, beton zemini kirletiyordu. Frida Nine Romeo'ya yaslandı. O, Büyükanne Frida'nın evcil hayvan projesiydi. Hayatına bir M551 Sheridan olarak başlamıştı, dokuz antitank Shillelagh füzesi ve diğer eğlenceli şeylerle donatılmış hafif zırhlı bir tank. Bununla birlikte, Büyükanne Frida değişiklikler yapmıştı ve Romeo neredeyse iki hafta önce biraz hareket gördüğünden beri durmadan onunla uğraşıyordu.

En uçta, iç duvarın yanında, Rogan, erkekçe karanlığın canlı bir örneği gibi, iki büyük ekranın yanında belirmiş, Garen'in görüntülerini inceliyordu. Sol tarafta Bern, kucağında klavyesiyle ekrandan birkaç adım ötedeki bir sandalyede oturuyordu. Bug sağ tarafta bir sandalyeyi arkaya doğru yatırmış ve çenesini ön kollarına dayamıştı. Annem Bug'ın yanında oturuyordu, kucağında Frida Nine'nin örgüsü vardı. Ben yaklaşırken elindeki tığ kancasıyla örgüyü kurcalıyor ve karmakarışık bir sırayı daha çözüyordu. Yerde, yarısı bitmiş bir kase patlamış mısırın yanında iki battaniye duruyordu. Kız kardeşlerim de katılmış olmalı.

Büyükanne Frida'nın yanında durdum ve metal katliamına başımı salladım.

"Senin randevunu izliyordu ve duvarlar çökmeye başladı. Bazı eski çerçevelerin hurdaya çıkarılması gerekiyordu, ben de ona yapacak bir iş verdim."

"Peki ya kızlar?"

"Yatmaya gittiler. Siz maceralarınıza devam ederken biz de bütün gün kasırğa tatbikatı yaptık. Sokağın karşısındaki bodruma koşmaktan bıktılar. Merak etme, her şeyi izlediler. Yarın bir kulak dolgunluğu yaşayacaksın."

Gözlerimi devirmişt看. Hayatımda eksik olan şey buydu, ergen bakış açısı. "Annem ne yapıyor?"

Büyükanne Frida bana kem gözle baktı. "O ipliğin bir çilesi otuz sekiz dolar. Onu kurtarmasını istiyorum. Kendim yapmaya çalıştım ama bugün sınırlarım yıprandı. Kapanması için yakacaktım ama annen pürmüzümü elimden aldı."

Başımı salladım ve Rogan'ın yanına gittim. "Tüm bunları anladın mı?"

"Evet." Sesi buz gibi soğuktu.

"Özellikle beni rahatça tehdit ettiği bölüm hoşuma gitti."

"Onu ben de yakaladım," dedi.

Yüzüne bakmak için öne doğru eğildim. Ejderha tüm korkunç ihtişamıyla dışarıdaydı. Sırıttım. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Yalan. "Garen Shaffer'ı öldüremezsin."

"Teknik olarak yapabilirim. Ama yapmamayı seçiyorum. Onu öldürmeyi de düşünmüyordum."

"Eğer onun evine gidip kollarını beş yerinden kırarsan, bu kötü görünür. İnsanlar benimle iş yapmaktan korkar."

"Kollarını kırmayı da düşünmüyordum. Şirketini parçalara ayırmayı ve o izlerken parça parça satmayı düşünüyordum."

Deli Rogan, Meksika'nın belası. Medeni ve düşünceli bir düşman. "Beni tehdit eden her adamı mahvedemezsin."

"Evet, yapabilirim. Ayrıca, sadece ilk çifti mahvetmem gerekecek ve geri kalanlar ipucunu anlayacaktır. Görünüşe göre özellikle aptal olan Maderolar hariç."

"Sorun yok. Frank ve Dave'in büyükbabasıyla güzel bir sohbet yaptık. Artık birbirimizi anlıyoruz."

Ekranda Garen uzandı ve elime dokundu. Rogan'ın kolundaki oyulmuş pazılar gözle görülür bir şekilde gerildi. Arkamızda bir metal parçası havaya yükseldi ve sert bir çığlık atarak kıvrıldı.

Onu çözmek gerekiyordu. "Göz temasını nasıl koruduğuna bakın. Nazik ama sert bir dokunuş, samimiyetin altını çizecek kadar kısa. Benim tarafımda olduğuna, sorumluluğun onda olduğuna ve her şeyi halledeceğine dair güvence."

Bug dönüp bana baktı, yüzü şaşkındı.

Ona göz kırptım. "Garen insanları nasıl okuyacağını bilir. Hayatı boyunca yalan söylemelerini izledi. Bu sana eşsiz bir bakış açısı kazandırıyor. İtirafın nasıl alınacağını biliyor. Bunu karşındakini onun tarafında olduğuna ikna ederek yaparsın. Şarap seçiminden rahatsız olduğuna dair o büyüleyici itirafla başladı ve oradan sonra daha da iyi oldu. Samimi, silahsızlandırıcı ve mantıklıydı."

"Bu sihir mi?" Bug sordu.

"Hayır, bu insan doğası. Shaffer profesyonel bir sorgucu. Ama ben de öyleyim." Bug'a en güven verici gülümsememi gösterdim. "Beyninin içini görebiliyorum, Bug. I

seni neyin harekete geçirdiğini biliyorum."

Ürperdi. "Yapma bunu."

Bern sandalyesinde güldü. Rogan metanetini korudu. Hâlâ bir şey yok.

"İyi haber şu ki, Garen komploya dahil değil, yani bizim sorunumuz değil. Bunu bir kenara bırakıp yolumuza devam edebiliriz."

Rogan beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Sana söylemem gereken bir şey var Rogan." Yüz ifadesi değişmedi.

"Rogan." Koluna dokundum.

Kendine geldi, döndü ve bana baktı, dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Etkisi çok güçlüydü. O an için Rogan'ın evreninde benden başka hiçbir şey yoktu. Bunu yapmasına bayılırdım.

"Evet?"

"Brian Sherwood'un Alexander Sturm ile çalıştığına inanmak için güçlü bir nedenim var."

"Siktir."

"Evet."

"Neden?"

"Ailesinin gidişatından memnun değildi. Kızı bir empat, ki ona göre bu işe yaramaz. Kyle'ın büyüğü yok ve bu Brian'ı tehdit ediyor. Ailesi Brian'ı altın çocukları olarak yetiştirdi, tek değeri BioCore'u miras almasını ve belli bir mevkide Prime olmasını sağlayacak yeteneğiydi. Kendine verdiği değerlerin tamamı, Sherwood Hanesi'nin reisi ve zeki Herbamagos Prime'ı Brian Sherwood olmaya bağlıdır. Brian doğduğundan beri özel olduğunu biliyor ve dünyanın bunu kabul etmesine alışmış durumda. Birilerinin onun Prime çocukları doğurma yeteneğini sorgulayabileceği fikrinden nefret ediyor. Bir süre dışarı çıkmak istedi ama Olivia Charles hayatta olduğu sürece, o sakın gölette herhangi bir dalga yaratmaya cesaret edemedi. Karısı sosyal bir parya haline geldiğinden beri de onu bir sorumluluk olarak görüyor."

Bunu düşündü. "Olivia öldü. Neden sadece Rynda'dan boşanmıyoruz?"

"Çünkü Edward ona Brian'ın bir koca ve baba olarak bazı sorumlulukları olduğunu ve bu sorumluluklardan kaçınırsa Edward'ın emekli olacağını ve BioCore'u Brian'ın ellerine bırakacağını söyledi. Brian o şirketi yönetemez. Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yok. Edward emekli olursa, Brian'ın tüm prestiji buharlaşır. BioCore'u yerin dibine sokacağını biliyor. Artık kendisine saygı gösterilmeyecek. Kimse onun önemli biri olduğunu düşünmez."

Rogan'ın gözleri karardı, ifadesi sertleşti. "Ama Rynda'ya bir şey olduysa ve Brian dul kaldıysa, işler oldukça yolunda demektir."

"Evet. Bir kiralık katil tutmaz. Bu çok riskli ve nerede arayacağını bile bilmiyor. Muhtemelen birini bulmaya çalıştığında gizli polis çıkacağından ve hapse gireceğinden korkuyordur. Bu şekilde her şey halledilmiş olur: yeni şiddet yanlısı arkadaşları istediklerini elde ederken o da bir malikanede sakinleşir ve

takas zamanı geldiğinde, Rynda trajik bir şekilde öldürülür."

Rogan başını salladı. "Takas sırasında değilse bile kısa bir süre sonra. Belki çocuklar da onunla birlikte ölür."

"Evet. O zaman yeni hayatını sürdürmekte özgür olur ve kimse de bundan haberdar olmaz." "Bu akla yatkın. Bu ne kadar sağlam?"

Bug, "Kaçırılma olayının Memorial Drive'a bakan üç kameradan birinin görüş alanında gerçekleştiğini biliyoruz," dedi.

"Brian ve Sturm'u iki gün önce bir kafede bir araya getirebiliriz. "dedi Bern. "Ayrıca o gece Brian ve Rynda dışarıdayken birinin Brian'ın kimlik bilgilerini kullanarak evindeki bilgisayara eriştiğini de biliyoruz."

"Elimizde Edward Sherwood var, bana kardeşiyle yaptığı konuşmayı anlattı. Yalan söylemedi. Ve bize gönderdikleri kulak Brian'a ait değil," diye bitirdim.

"Rynda'ya söyledin mi?" Rogan sordu.

"Henüz değil. Ama yapacağım. O benim müvekkilim ve onun ve çocuklarının hayatı tehlikede olabilir."

"Madem bu kadar empati kurabiliyordu, nasıl oldu da bunun olacağını göremedi?" Büyükanne Frida sordu.

"İlk röportajı dinledim," dedim. "Hiçbir zaman 'Brian beni seviyor' demedi. Brian'ın kendisiyle ve çocuklarla ilgilendiğini söyledi. Çocukların onu ne kadar özlediğinden bahsetti. Sanırım kızgınlığı hissetti. Anlamadığım şey, bu evliliğin en başta neden gerçekleştiği. Rynda'nın onun parasına ihtiyacı yoktu ve her ne kadar istikrar arzulasa da, onda karşı konulmaz bir şey gördüğüne inanmakta zorlanıyorum."

"Bunu açıklayabilirim," dedi

Rogan. "Bunu nasıl anladın?"

"Anneme sordum. Rynda bir NPTN WC varyantıymış."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"NPTN, bir protein olan nöroplastinin kodlanmasından sorumlu bir gendir. NPTN geninin bazı varyantları daha yüksek zeka ile bağlantılıdır," diye açıkladı Rogan. "Normalde sihir ebeveynlerden çocuklara aktarılır ve güç ve tür olarak kalıtsaldır, bu yüzden Evlerimiz var."

Bu mantıklıydı. Eğer ebeveynler aquakinetics, yani su büyücüleriyse, çocukları da muhtemelen su büyücüsü olurdu. Bazı farklılıklar olsa da, yetenekler çok fazla çeşitlilik göstermiyordu. İki su büyücüsünün psikrokinetik, buzu kontrol edebilen ya da mistukinetik, sis ve buğuyu kontrol edebilen bir çocuğu olabilirdi. Ama örneğin bir doğruluk arayıcısı yapmazlardı.

Rogan, "NPTN WC varyantına sahip insanlar zar atıyor," dedi. "WC joker anlamına geliyor. Çocukları sihirli olabilir ya da olmayabilir ve güç sahibi olanlar tahmin edilemez. Eğer Rynda'nın çocuklarında büyü varsa, bu muhtemelen zihinsel bir tür olacaktır. Empat, telepat, prekog ya da uyumlayıcı olabilirler. Doğasını tam olarak tahmin etmenin bir yolu yok. Babam Rynda ile zar atmaya istekliydi, çünkü genetik çizgimize güveniyordu. Çocuklarımdan en az birinin güçlü bir telekinetik olacağını ve telekinetik bir telepat üretebilecek biri varsa o kişinin Rynda olacağını düşündü."

"Ama çoğu Prime oynamak istemez," diye tahmin ettim. "Rynda hattı tehlikeye atabilir."

Rogan yüzünü buruşturdu. "Hem evet hem hayır. Bazı Haneler değişim fırsatını kaçırmaz ama bu evliliklerin çoğu Hanedan Başkanı ile olmaz. Hanedan Başkanları çocuklarının aile tahtını miras almasını ister. Anneme göre Olivia kızı için daha azına razı olmazdı, bu yüzden benden nefret ediyordu. Nişanı bozarak onun mükemmel planını mahvettim."

"Brian tüm doğru şeyleri önerdi," diye yüksek sesle düşündüm. "Evinin başkanıydı. Ev için gelir sağlayacak başarılı bir şirkete sahipti. İstikrarlıydı, güvenliğe odaklanmıştı, Rynda'yı çılgın duygusal dalgalanmalarla üzmeyecek kadar alçakgönüllüydü ve baskıya duyarlıydı. Bahse girerim Olivia BioCore'a yatırım yapmıştır."

"Yine bir Prime gibi düşünüyorsun," dedi Rogan, gözlerinde takdirle.

Başımı salladım. "Eğer çizgiyi aşarsa, sosyal ve finansal olarak baskı uygulayabilirdi. Kızını güvende tutmaya çalışıyordu." Olivia Rynda'yı çok seviyor olmalıydı.

Annem iç çekti. "Senin dünyan berbat, Rogan."

"Biliyorum," dedi sessizce.

"Ve şimdi kızım da içinde." Annem yarısı çözülmüş eşarbl yere bıraktı.
"Sabah bitiririm."

Gitti.

"Benim için de geç oldu," dedi Frida Nine.

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "İpucunu alabiliriz."

Bernard ayağa kalktı ve ekipmanı kapattı. Ekranlar karardı. Bug sandalyesinden atladı ve dışarı çıktı. Rogan bana bakmak için başını eğdi. Maske kaydı ve Connor bana bakıyordu. Üst kattaki odanın bir görüntüsünü yakaladım, gece gökyüzünün örtüsü üzerimize yayılmıştı. Hızlı ve silikti, sadece bir izdüşüm parçasıydı. Aklına geldiği anda yok etmiş olmalıydı ama ben yine de yakaladım.

Benimle eve gel.

Tabii ki yapacağım Connor.

Ona yaklaştım ve koluna girdim. "Yorgunum ve ayaklarım ağrıyor."

Kıkırdadı. "Seni taşımamı ister misin?"

İstesem yapabilirdi ve muhtemelen yapardı da. "Hayır. Korumam gereken bir imajım var."

Motor havuzundan çıktık. Kapı gürültüyle arkamızdan kapandı. "Bu ne görüntüsü?"

"Garen'a göre ben genç bir Victoria Tremain'im, korkunç ve görkemli."

"Sizin için altın bir tahtirevan yaptırmamı ister misiniz?" "Olabilir."

Gece gökyüzü üzerimizde sonsuzdu. "Rynda'nın Ev. Aradıkları şeyin Kyle'ın yaptığı resimlerde olabileceğini düşündüm. Ama değilmiş."

"Özür dilerim," dedi.

"Süre yarın saat dörtte doluyor. Elimizde hâlâ bir şey yok."

"Biliyorum. Bu karmaşadan iyi bir şey çıktı. En azından o piçi hayatta tutma konusunda endişelenmemize gerek yok. Onu öldürmeyecekler."

"Ve eğer yaparlarsa, bize bir iyilik yapmış olurlar," diye bitirdim. "Çok kötü niyetli."

"Bu en kötü ihanet. Bir ilişkiden daha kötü. O Rynda'nın kocası. Boşanmayı isteyecek cesareti bile yoktu."

"Onu yakalayacağız," diye söz verdi

Rogan. "Austin'de işler nasıl gitti?"

"Ade-Afefe bunu düşünüyor. Yapabileceğimin en iyisi buydu." Sesinden hayal kırıklığı damlıyordu. "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin."

"İkimiz için de harika bir gün, ha?"

"Evet." Sessizliğe gömüldü. "Shaffer bir konuda haklı. Doğruluk arayıcısı yeteneğinin kalıtsal istikrarını sağlamak söz konusu olduğunda, onun genleri kazanır."

Gerçek aşk böyle bir şeydi işte. Shaffer gözünün önünde olsa bile bilemezdi.

"Bunu dikkate alacağım."

Her şey berbat olmuştu. Süre dolmak üzereydi ve elimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Sturm bunun peşini bırakmayacaktı. Bunun yansımaları olacaktı ve onun büyüüne karşı çok az korumamız vardı. Yarın Rynda'ya kocasının büyük ihtimalle onu öldürmeyi planladığını açıklamak zorunda kalacaktım. Şeytani büyükannem hâlâ beni kaçırmaya çalışıyordu. Leon büyüdüğünde hâlâ bir suikastçı olmak istiyordu. Duruşmalar gittikçe yaklaşıyordu.

Sadece biraz ara vermek istedim. Yarına kadar bir kenara bırakmak istedim, çünkü çok fazla düşünürsem, patlayan bir bina gibi çökecektim.

Merdivenlerden ikinci kata çıktık. Gece gökyüzünün altındaki odayı, devasa yatağı, çıplak halini, üzerimdeki ağırlığını, çelik gibi sert kaslarının verdiği hissi, bana bakışını, sarhoş edici tadını düşündüm.

Sihir tenime damlıyor ve sinirlerimi ateşliyor. . . "Nevada," dedi, sesi sertleşerek.

"Evet?"

"Daha hızlı hareket et."

Beni merdivenlere kadar kovalamasına izin verdim. Beni sahanlıkta yakaladı ve öptü. Rogan'ın, erkeğin ve kahvenin tadına baktım, tenindeki sandal ağacı kokusunu içime çektim ve kollarını etrafımda hissettim. Sihir boynumu okşadı, sıcak ve kadife yumuşaklığında ve sonra dünyanın artık bir önemi kalmadı.

Sabah çok erken geldi.

"Yalan söylüyorsun." Rynda'nın yanaklarında kırmızı lekeler belirdi. "Ne yazık ki hayır. Size söylediğim her şey kanıtlarla destekleniyor ve kişisel hesaplar. Edward bu olaydaki rolünü doğrulayacaktır. Bana yalan söylemedi."

Gözlerini benden kaçırdı. İkinci kattaki balkonda, seyircilerden olabildiğince uzakta oturuyorduk. Yüzündeki acı beni hasta etmişti. Kendimi yarı yarıya onun bunu bilmesi gerektiğine ikna etmişim ya da en azından

Brian'ın her şeyin içinde olduğundan şüpheleniyordum. Yanılmışım. Hiçbir fikri yoktu. Bu ona bir ton tuğla gibi çarptı.

"Neden?" dedi, sesi kırık. "Nasıl? Bunu bize nasıl yapabildi?
Bana ve çocuklara mı?"

"O bencil ve çıkarıcı. Yetişkinler stres ve sorunlardan kaçmazlar. Onlarla başa çıkarız. İlk kaçtığında, birisi onu oturtup herkesi ne kadar endişelendirdiğini açıklamalıydılar. Sonra da bir daha yapmaması için ona ceza vermeliydiler. Bunun yerine onu cesaretlendirdiler ve o da bir kalıba girdi. Yüzleşmekten korkuyor. Seni ve çocukları öldürmek Edward'la yüzleşmekten ya da boşanmayla uğraşmaktan daha kolay. Empati kuran sensin, Rynda. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Durdum," dedi. Gözleri periliydi. "Neyi bıraktın?"

"Yıllar önce, Kyle doğduktan sonra onu taramayı bıraktım. Kayıtsızlık dayanılmaz kadar fazlaydı. Bununla başa çıkamadım. Ondan gelen ilgisizlik, ailesinden gelen alay, annemden gelen hayal kırıklığı. İçime attım. Yeteneğimi yıllardır kullanmamıştım."

Büyü kullanmamak ruhunun bir parçasını kesip atmak gibiydi. Brian'ın onun için gerçekten ne hissettiğini bilmek çok acı vermiş olmalı. Çocukları için.

"Taranması güvenli olan tek insanlar çocuklar ve ... çocuklar." Ve Edward. Neredeyse söylüyordu.

"Ve ne hissettiklerini bilmek için empatiye ihtiyacım yok. Onlar benim bebeklerim. Onları içimde ben büyüttüm ve ben doğurdum. Onlar benim ve onun bir parçası. Ve o onların ölmesini istiyor. Bunu onlara nasıl söylerim?"

"Ben olsam yapmazdım."

"Ben acınası bir sikiciyim." "Özür dilerim mi?"

Rynda bana döndü, gözleri kıpkırmızıydı. Gözyaşlarının eşiğindeydi. "Ben işe yaramaz büyü yeteneği olan kızım, annem için bir hayal kırıklığıyım. Beni severdi ama bunu saklayamazdı. Terk edilmiş bir gelin. Vahşi genleri yüzünden kimsenin istemediği bir eş. Kocasını sevmeyen bir eş. Çocuklarına doğru DNA'yı aktarmayı başaramayan bir anne."

Bu tam bir felakete dönüştü. Ne diyeceğimi bilemedim.

Rynda burnunu çekti.

Kalktım ve ona bir kutu Kleenex getirdim.

"Empat olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar sana korkunç bir ucubeymişsin gibi bakıyor."

Öne doğru eğildim. "Victoria Tremaine benim büyükannem."

Rynda sanki aramızdaki masaya zehirli bir yılan fırlatmışım gibi geri çekildi.

"Dehşete düştüğünü anlamak için empati kurmama gerek yok."

Gülümsedim. "I . . . "Öyle demek istemedim."

"İlk kez bir adama kendi isteği dışında sırlarını söylediğimde, yere kıvrılıp ağladı. Tecrübeli bir paralı askerdi, ama incinmiş bir çocuk gibi ağladı, çünkü zihnini ihlal etmiştim. Yani senin ve benim ortak noktalarımız var. Kimse için bir hayal kırıklığı değilsin. Kimsenin onayına ihtiyacın yok."

Ağzını kapattı ve daha dik oturdu. "Rogan'ın Brian'ın ihanetinden haberi var mı?"

"Evet."

"Başka kim var?"

"Ailem, Cornelius, Bug, Edward ve Edward'ın güvenlik şefi. Muhtemelen kayınvaliden."

"Şimdi ne olacak?"

"Brian'dan haberimiz yokmuş gibi devam edeceğiz. Hâlâ istedikleri şeyi bulmak zorundayız. Biz bulana kadar ya da tüm organizasyonu kalıcı olarak bitirene kadar durmayacaklar."

Ayağa kalktı. "Çocuklara söylemek zorundayım. Babalarına güvenemeyeceklerini bilmeliler."

"Rynda. . ."

Yürüyüp gitti. Bu iyi gitti.

Kendimi toparladım ve caddenin karşısındaki depomuza gittim. Teslim tarihine saatler vardı. Zamanın ilerlediğini hissedebiliyordum. uzakta. İçimi kemirdi. Olivia'nın sırrını bulmak zorundaydık. Bulmak zorundaydım. Ben bulana kadar Rynda ve küçük ailesi güvende olmayacaktı. Sturm istediğini alamazsa, misilleme yapacaktı. Muhtemelen yine de misilleme yapacaktı. Rogan onu et lokantasında neredeyse öldürüyordu. Sturm bunun peşini bırakmazdı.

Rynda için her şey ters gitti. Bu soruşturmada her şey ters gitti, nokta. Tek bir şeyin doğru gitmesi gerekiyordu.

İçeride Catalina'nın tiz sesi kulak zarımı yırttı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum!"

Ne zaman sinirlense, sesi delici notalara yükselirdi. Köşeyi döndüm.

"Catalina!" Arabella onu kovaladı. Matilda onu takip etti, kabarık beyaz kedisi de onu izliyordu. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum!" Catalina'nın odasının kapısı gümbürdeyerek kapandı. "Saçmalıyorsun," diye homurdandı Arabella. "Ne oldu?"

"Instagram hesabını sildi." "Neden?"

"Alessandro Sagredo." Arabella ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Ona bir şey mi söyledi?" Eğer kız kardeşime kötü bir şey söyleseydi, derisini canlı canlı yüzerdim.

"Hayır."

"O zaman sorun ne?"

Arabella telefonunu çıkardı ve burnumun dibine soktu. "Şuna benziyor!"

Telefondaki adam yirmi yaşlarında görünüyordu ve çok çarpıcıydı. Kare çene; dolgun, mükemmel çizilmiş ağız; güçlü burun; koyu renk kaşların altında dar, neredeyse yeşil ela gözler. Pahalı bir saç kesimiyle kesilmiş çikolata kahvesi saçları her şeyi çerçeveliyor, yüzünün zamanla yontulmayı vaat eden güçlü hatlarını ortaya çıkarıyordu. Hayat onu henüz hırpalamamıştı ve yüzünde hâlâ taze bir şeyler vardı ama sertlik başlamıştı kırmak için. Arenaya ilk kez çıkmak üzere olan Romalı bir gladyatörün oğlu gibi görünüyordu. Gümüş ve mavi renkli güzel bir Maserati'ye yaslanmış duruyordu.

"Instagram'da üç kişiyi falan takip ediyor," dedi Arabella. "Ve Catalina. Altı bin takipçiyle uyandı, bu yüzden hesabı sildi, çünkü o bir aptal!"

"Onunla evlenecek misin, Catalina?" Matilda ciddi bir şekilde sordu. Kapı açıldı ve Catalina ortaya çıktı. Parmağını Arabella. "Benim işime karışma, seni küçük psikopat. Sen de Matilda."

Kapıyı çarparak kapattı.

Matilda kapıya baktı, bana baktı ve küçük gümüş çanlar çalıyormuş gibi güldü.

"Bunun için zamanım yok." Koridorda ilerlemeye başladım. Sabah olmuştu, dolayısıyla Bern mutfakta ikinci ya da üçüncü kahvaltısını yapıyor olmalıydı.

"Nevada, bir şeyler yap!" Arabella arkamdan hırladı.

"Vakit yok."

"Bu aileden nefret
ediyorum!" "Biz de
senden nefret
ediyoruz."

"Hehe!" Gümüş çanlar çaldı.

Bern mutfak masasına oturmuş, bir kase mısır gevreğini kaldırıyordu.

"Lütfen benimle Rynda'nın evine gelir misin? Gözden kaçırdığım bir şey varsa diye bir kez daha bakmak istiyorum. Tek başıma gitmek istemiyorum ve Cornelius'a da sormak istemiyorum çünkü o Zeus'u getirecek ve ben de O etraftayken konsantre olmakta zorlanıyorum. Leon'u da götürmek istemiyorum, Çünkü onun birini vurmasından sorumlu olmak istemiyorum. Sadece sessizce düşünmek istiyorum."

Bern kalktı ve elindeki mısır gevreği kâsesini lavaboya götürdü. "Hadi gidelim."

Rynda'nın evi sessizdi. Bern ve ben ön girişten oturma odasına doğru yürüdük, adımlarımız karo zeminde gürültüyle yankılanıyordu. Houston yağmura gerçekten ihtiyacımız olduğuna karar vermişti ve yoğun bulut örtüsünün arasından süzülen ışık sulu ve loştu. Hava bunaltıcıydı.

"Kasvetli," diye gözlemledi Bern.

"Evet." Ev sanki bir mahzen gibiydi. "Acaba Rynda burayı satacak mı?" "Satarım," dedi Bern. "Nereye bakmak istersin?"

"Emin değilim," dedim. "Böl ve fethet?"

Ayrıldık. Ben mutfığa yöneldim. Rogan'ın adamları evi çoktan taramıştı. Arama raporunu inceledim. Kapsamlı ve etkiliydiler. Ama bir şeyi gözden kaçırmış olabilirlerdi.

Kilerle başladım. Bir saat sonra mutfığı bitirmiştım.

Kahvenin kahve olduğu, pirincin pirinç olduğu ve bir kap şekerin sadece şeker içerdiği ortaya çıktı. Gizemli kanıtlar içeren gizli Ziploc torbaları yoktu. Kutuları teker teker salladım. Hiçbirinde kurcalama belirtisi yoktu. Tabaklarda gizli bir nokta yoktu. Dolapların içine bantlanmış bir şey yoktu. Sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyorduk ama içgüdülerim bana aradığımız şeyin burada bir yerde olduğunu söylüyordu.

"Nevada?" Bern aradı.

Oturma odasına girdim. Kyle'ın resimlerinin üzerinde duruyordu. Ben de yanına geldim.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Kyle'ın resimleri. Olivia Charles onları çerçeveletti. Onları inceledim. Gizli mürekkep yok. Çerçevelerde hiçbir şey yok. O kadar emindim ki

Burada gizli bir şey var."

Bern çömeldi ve en üstteki resmi aldı. Ağaçlarla çevrili kıvrımlı bir yol.

"Onlarda bir şey var," dedim. "Onlara bakmaya devam etmek istiyorsunuz."

Bern, arka pencereden gelen ışığın halının üzerinde parladığı odanın ortasına doğru yürüdü ve tabloyu yere bıraktı.

"Geri kalanını bana verir misin?" diye sordu.

Bir yığın resim aldım ve sıradakini ona uzattım, üzerinde çok büyük bir korsan gemisi olan küçük bir deniz. Geriye doğru birkaç adım attı ve tabloyu ilkinin soluna ve altına yerleştirdi. "Sıradaki."

Kırmızı bir balon tutan ve çalıların arasından bakan sevimli bir canavarın olduğu bir oyun alanı, ardından parlak sarı bir spor arabanın olduğu bir yolun kıvrımı, ardından beyaz, neredeyse şeffaf bir uçan geminin olduğu bulutlar. Atına binmiş zırhlı bir şövalyenin olduğu başka bir yol. Bern onu ilk resimle sarı arabanın arasına koydu. Yol birbirine bağlandı.

Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Yığının içinden geçtik, Bern resimleri teker teker altıya dörtlük bir ızgaraya yerleştirdi, tıpkı bir yapbozun parçalarının birbirine geçmesi gibi. Bitirdik ve geri çekildik. Bir yol, kısmen banliyö evi, kısmen kale ve kısmen sihirli kule olan bir evin etrafında geniş bir yay çiziyordu. Sağda bir çocuk parkı, hemen altında bir gölet, solda dağlar ve sol alt köşede dört resim bir araya gelerek budaklı bir ağacın yanında bir X oluşturuyordu.

"Bir harita," diye fısıldadım.

"O bir fiyasko değil," dedi Bern. "O Magister Exemplaria. Benim gibi bir model büyücüsü."

Büyükannem Kyle'a bir hazine verdi. Onu sakladı ve sonra ona bir harita çizdi, Çünkü kendine engel olamıyordu. Ve Olivia bunu biliyor olmalıydı. Kyle'ın hayatında onu anlayan tek kişinin elinden alınmasına yardım etmiştim.

"Ben bir aptalım,"

dedim.

Bern bana baktı.

"Çocukları sorgulamalıydım. Bunun yerine Rynda'nın yapmasına izin verdim çünkü Vincent onları travmatize etmişti. İşin kişiselleşmesine izin verdim ve bu beni kör etti." İşte bu yüzden babam her zaman fazla karışmamak konusunda uyarırdı.

"Şimdi elimizde," dedi Bern. "Kendini daha sonra hırpalayabilirsin. Deniz bir havuzdur. Bir küreğe ihtiyacımız olacak. Gömmüş olmalı. Korsan hazinesi her zaman gömülüdür."

Telefonumla haritanın bir fotoğrafını çektim. Bir çift bulduk Bahçe kulübesindeki kürekleri aldık ve ormanın sık olduğu arazinin arka tarafına doğru iz sürdük. Çalılıkların arasından küçük bir açıklığa doğru ilerledik.

Gökyüzü yarıldı ve üzerimize soğuk yağmur yağmaya başladı. Açıklığı inceledim. Sağ tarafta büyük bir meşe dallarını yaymış, sol tarafta iki kütük ve daha fazla çalı vardı. Ormanın zemininde hiçbir kazma izi yoktu.

Küçük bir çocuk olsaydım, hazinemi nereye gömerdim?

Haritada ağacı göstermeyi ihmal etmemişti. Ağaç önemliydi.

Büyük meşenin etrafında döndüm. Küçük yuvarlak izler kuzey tarafındaki kabuğu delmişti, arka arkaya iki tane, yaklaşık eşit aralıklarla.

"Ne oldu?" Bern sordu.

"Bu bir tırmanma ağacıydı. Bunlar çivi delikleri. Tahtaları çivilemiş olmalı ve sonra biri onları çekip çıkarmış."

Bern koşmaya başladı ve sıçradı. Elleri kalın alt dalı yakaladı ve kendini yukarı çekti.

"Bir şey var mı?"

"Bir oyuk. Bekle."

Tekrar aşağı atladı, elinde kanvas bir çanta vardı. Onu yere bıraktı ve ben de yavaşça iplerini çekerek açtım. Plastik bir korsan sandığı, bir el sanatları mağazasından ya da internetten alabileceğiniz türden, koyu renkli eskitilmiş ahşap gibi görünen plastik. Kapağın kutuyla birleştiği yerde bir kafatası duruyordu, kafatasının gözlerine iki plastik kılıç saplanmıştı. Daha küçük kafatasları yüzeyi süslüyordu.

Bern kılıçları dikkatlice çekip çıkardı ve sandığı açtı. Nesneleri teker teker çıkarıp dikkatlice tuvalin üzerine yerleştirdim. Bir İsviçre çakısı.

Küçük kadife bir çuvalda her biri on altın para vardı.

farklı bir başkanla. Üç kurşun. Sarı bir spor araba. Bir el feneri. Ve küçük bir karton mücevher kutusu, kolye saklamak için kullanılan türden.

Yavaşça açtım. Kadife yastığın üzerinde tek bir USB bellek duruyordu. Kapağın içine kendinden emin, kadınsı bir el yazısıyla birisi "Büyükanneimin Sırrı" yazmıştı.

Kutuya sarıldım. Ağlayacak gibi hissettim.

Houston'ın trafiğinde araba kullandım.

"Şifrelenmiş," dedi Bern, parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde gezinirken.

"Kırabilir misin?"

"Zamana ihtiyacım olacak. Bu piyasada satılan şifrelerden biri değil. Bu özel bir iş ve çok iyi."

"Rogan'ı ara."

Araba itaatkâr bir şekilde numarayı çevirdi. "Evet?" diye cevap verdi.

"Elimizde Olivia Charles'ın USB'si var. Taleplerini karşılayabiliriz." "İçinde ne var?"

"Şifrelenmiş. Eve getiriyoruz ama Bern biz konuşurken onu evdeki sunucumuza yüklüyor."

"Güzel. Harika."

"Tamam, görüşürüz." Bir an tereddüt ettim. Neden olmasın?

"Seni seviyorum." Hafif bir duraksama oldu. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve sırttım. Meksika'nın belası az önce beni sevdiğini söylemişti. Bunu duymaktan hiç bıkmadım.

"Bu iş bittiğinde ne olacak?" Bern sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu acil durum sona erdiğinde sen ve Rogan'a ne olacak?" "O zaman denemeleri yapmamız gerekecek."

"Soruyu geçiştiriyorsun." "Soru tam olarak nedir Bern?"

"Tüm bu krizler sona erdiğinde, Rogan ile aranızda ne olacak? Onunla birlikte onun evine mi taşınacaksınız? İşe gidip gelecek misiniz? Onunla evlenmeyi düşünüyor musun? Onunla evlenmek istiyor musun?"

Bu beklenmedik bir şeydi. "Büyükanne Frida ile çok uzun zamandır takılıyorsun. Rogan'ın erdeminden yararlanıp onunla birlikte olmamdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır, planın olmadığı için endişeleniyorum. Bunların hiçbirini düşünmüyorsun ve bunları bizim için değil, kendin için çözmek gerekiyor. Ne istiyorsun?"

O kısmı kolaydı. Her sabah Rogan'ın yanında uyanmak istiyordum. Bazen Connor olurdu, bazen Mad Rogan olurdu ve ben bununla iyiydim. Onun hepsini sevdim.

"Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Her seferinde bir gün yaşıyorum." "İyi olacağız," dedi Bern. "Bizim için endişelenmene gerek yok." "Ne demek istiyorsun?"

"Hesapları kontrol ettim. Yaklaşık on ay yetecek kadar paramız var. Uzatırsak belki bir yıl. Yeni dava gelmezse."

"Bunu biliyorum."

"Para konusunda endişelenmenize gerek yok. Evin güvenliği gibi konularda bekleyebiliriz. Ailenin bir şeylere ihtiyacı olduğunu düşündüğünüz için bir şeylere atlamayın, çünkü biz bir Ev olduk."

Teşekkürler, Garen Shaffer. "Öyle değil. Onu seviyorum Bern. Ciddiyim."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi sessizce. "İncinmeni istemiyorum." "Teşekkür ederim. Rogan bana zarar vermeyecek."

"Seni Garen'la birlikte izlerken orada değildin. Yüzü dümdüzdü. Soğuktu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan orada durdu ve katı metali oyun hamuru gibi bükerek yay haline getirdi."

"O yemeğe gitmemi engellemedi. Gitmememi hiç istemedi. Garen ofisime girdiğinde öfkelenip onu dışarı atmaya çalışmadı. Benim yararım için kendini zincire vurdu, çünkü

Beni balonlu naylona sarıp inine kaçırmak istese de buna izin vermeyeceğimi biliyor. Yükselen bir Ev olarak önümüzde bulunan tüm seçenekleri görmemi sağlamaya çalışıyor. Eve yürürken, beni ve Garen'i izledikten sonra, bana bir kez daha genetik açıdan Garen'in daha iyi bir seçim olduğunu söyledi."

"Garen daha iyi bir seçim mi?"

"Hayır. Çünkü onu sevmiyorum. Aşk bir faktör olmasaydı bile Rogan'ı ona tercih ederdim. David'in evinde çıplak ve donmak üzereyken Howling'in sarnıcı, Rogan benim için kendini feda etti. Tamamen ölmeyi bekliyordu. Garen ve ben tehlikede olsaydık ve sadece birimiz hayatta kalabilseydik, Garen neden kendisinin hayatta kalmak ve beni terk etmek için daha iyi bir seçim olduğunu rasyonalize ederdi."

"Dikkatli ol Nevada."

Bunun için çok geçti. Her şeyi kabul etmiştim. "Yapacağım."

Telefon çaldı. Bilmediğim bir numara. Kabul ettim. "Nevada Baylor'a ulaştınız."

"Konuşmak istemişsiniz," dedi kültürlü bir kadın sesi. "Sizinle on beş dakika içinde Takara'da buluşacağım. Eğer gelmezseniz, nerede durduğumuzu bileceğim."

Arama sona erdi.

"Bu ... .. mıydı? ?" Bern gözlerini kırptırdı.

"Arayan Victoria Tremaine'di." Linus Duncan size bir söz verdiğinde, sözünü tutardı. Sık sık yemek yediğim Takara'yı seçmişti. Bu bir kazaydı

Ben. Bak, nerede yemek yediğini ve ne sipariş etmekten hoşlandığını biliyorum. Tüm hayatını gözetim altında tutuyorum.

Çenemi kilitledim ve çıkışa
yöneldim. "Ciddi olamazsın,"
dedi Bern.

"İki kez denedi ve ikisinde de başarısız oldu. Konuşmak istiyor, ben de onunla konuşacağım." "Bu akıllıca değil."

"Eğer konuşmazsak, denemeye devam edecek ve bunu göze alamayız. Sonunda kızlar ve Leon okula gitmek zorunda. Normal bir hayat yaşamak zorundayız. Ev statümüz bizi koruyacaktır ama o kararlı. Onun bu işe çomak sokmasını istemiyorum."

"Güvenli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Linus Duncan ayarladı. Seni bırakmamı ister misin?" "Hayır." Bern telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Mesaj Böceği. Neye doğru gittiğimizi bilmek istiyorum. Restoranı görmesini ve bize destek bulmasını istiyorum."

Takara, bir şeyler atıştırmak istediğimizde başvurduğumuz suşi mekânı oldu. Listesinde Asian Fusion yazıyordu, bu da onların durumunda otantik Japon mutfağı ve menüde bulgogi anlamına geliyordu. Kahverengi ve yeşilin zengin tonlarıyla döşenmiş, zarif ama rahat bir dekora sahip sakin bir yer. Rogan beni ilk öğle yemeğimize davet ettiğinde, onunla orada buluşmaya karar verdim, çünkü Takara tam

Toys "R" Us ve Academy Sports'tan Olive Garden ve Teksas'ın ticari markası H-E-B'ye kadar her şeyin bulunduğu I-10'daki büyük bir alışveriş plazasının ortasında. Kesintisiz trafik, çok sayıda insan ve çok az mahremiyet. Güvenmediğiniz biriyle tanışmak için mükemmel bir yer.

Park yerinin üçte ikisi dolu olmasına rağmen Victoria'nın arabasını hemen tanıdım. Yanında takım elbiseli bir insan Rottweiler olan tek Mercedes'ti. Otoparkın diğer ucuna park ettim.

"İçeri gelmek ister misin?" Bern'e sordum.

"Hayır. Beni görmek istemiyor. Ben burada kalacağım ve sen koşarak gelirsin diye arabayı çalışır halde tutacağım."

Anahtarları ona uzattım ve araçtan indim. Victoria'nın koruması park alanını geçerken beni izledi. Kapıyla aramda yirmi metre vardı ve her adım bir öncekinden daha zordu. Zar zor hareket edebiliyordum. Sonunda ellerim kapının koluna dolandı. Başardım.

Derin bir nefes aldım ve başım dik bir şekilde Takara'ya girdim.

Bir müşteri dışında restoran boştu. Victoria Tremaine arka tarafta, pencerenin yanında oturuyordu. Rogan'ın seçtiği masanın hemen hemen aynısıydı. O da

güzelce dikilmiş siyah bir takım elbise giyyordu. Tavus kuşu tüyleriyle işlenmiş, incecik, göz alıcı mavi ve turkuaz bir şal sol omzundan sarkıyordu. Muhtemelen gerçek altın ipliklerle işlenmiş olan şal, pencereden gelen ışığı yakalayarak parlıyordu.

Bir hostes bana gülümsedi.

"Şallı kadınla birlikteyim," dedim ona.

Gülümsemesi hafifçe bozuldu. "Lütfen, bu taraftan." "Gerek yok. Onu görüyorum."

Masaya doğru yürüdüm ve her ihtimale karşı zeminde gizemli bir çember izi olup olmadığını kontrol ettim.

Victoria Tremaine alay etti.

"İnsan asla çok dikkatli olamaz." Sandalyeye oturdum. Bir garson bize yaklaştı.

"Sıcak çay getirin," diye emretti Victoria. "Yeşil ya da siyah, evde en iyisi hangisi ise. İki fincan. Çaydanlığı bırak ve doldurmaya devam et. Torunum ve ben konuşacağız. Bizi rahatsız etmeyin."

Garson neredeyse koşarak uzaklaştı.

Büyükanneyi düşündüğümde, platin buklelerinden oluşan halesi ve onu her yerde takip ediyormuş gibi görünen makine yağı ve silah yağının rahatlatıcı kokusuyla Büyükanne Frida'yı düşünürdüm. Benim için bu kelime güvenlik ve sıcaklık anlamına geliyordu. Annem ve babamla işleri ne kadar berbat edersem edeyim, Frida Nine beni dinlemek ve güldürmek için hep yanımda olurdu.

Victoria Tremaine daha farklı olamazdı. Her zaman kuş kemikli olan Büyükanne Frida'dan daha uzun boylu ve daha kiloluydu ama bu korkunç bir ağırlıktı. Şişman değildi, kaslıydı, sanki yaşı etrafında birikmiş gibiydi. Yüzünde çizgiler vardı. Yaşlanan çoğu zenginin aksine, estetik ameliyat ya da illüzyon büyüleriyle uğraşmamıştı. En son bir kaydını gördüğümde şekillendirilmiş olan saçları, yüzündeki sert çizgileri vurgulayacak şekilde ustaca kısaltılmıştı. Gözlerine baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Babamın kilerle aynı maviydiler. Ama babamın gözleri nazik, gülen, bazen de sertti. Victoria'nın gözleri bir yırtıcı kuşun gözleri gibiydi. O kötü bir cadı değildi, yaşlanan bir kraliçeydi. Yaşlandıkça olgunlaşmak yerine daha tehlikeli, acımasız ve merhametsiz olmuştu.

"James'e benziyorsun," dedi.

"Ben de onun değerlerine sahibim." "Peki neymiş onlar?"

"Aileme bakıyorum ve iyi bir insan olmaya çalışıyorum."

"İyi bir insan mı?" Yarım santim öne eğildi. "Anlat."

Eğer o çıkıştan gidersek, bir süre daha orada kalırız. "Benimle konuşmak istemişsiniz. Buradayım."

"Bu Baylor Evi saçmalığını bırakmanı istiyorum. Sen Tremaine Hanesi'ne aitsin."

"Hayır. Başka bir şey var mıydı?"

"Hiçbir bağlantınız yok. Finansmanınız yok, iş gücünüz yok ve ne kadar çok şey bilmediğinizi fark edecek kadar bile bilgi sahibi değilsiniz."

"Öğreneceğim."

Garson çayı getirdi ve iki fincanla birlikte önümüze koydu. "Ne pahasına? Bu suların ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Biz

kan bağı var. Bu dünyada güvenebileceğiniz tek şey kandır." Garson çayı doldurdu ve gitti.

"Ne kadar derin olduklarını biliyorum. Roma İmparatorluğu'na dayanan otoriter bir hükümet kurmak gibi uzun vadeli bir hedefle Houston'un istikrarını bozmaya çalışan bir örgüt olduğunu biliyorum. Başındaki adamın kendisine Sezar dediğini biliyorum. Bu planın Adam Pierce ile başladığını biliyorum. Olivia Charles ve David Howling'in Vincent Harcourt ve Alexander Sturm'un da dahil olduğu aynı komplonun parçasıydı. David Howling bunu bana boynunu kırmadan önce söyledi. Bu komplonun ailemi defalarca hedef aldığını, yaşadığımız depoya saldırımları için paralı askerler tutacak kadar ileri gittiğini biliyorum. Beni ve kız kardeşlerimi öldürmek için emir almışlardı. Ayrıca Adam Pierce için objeyi bulmak üzere genç bir adamın zihnindeki büyüyü kaldıranın da sen olduğunu biliyorum. Ve Vincent Harcourt'u Caesar'ın sırlarını ifşa etmemesi için büyülediğini de.

Dirseklerinize kadar bu komplonun içindesiniz."

Bir nefes aldım. "Biraz kafam karıştı. Sen ve ben kan bağımız olduğu için sana güvenmem gerektiğini söylüyorsun. Kan senin için ne zaman en önemli şey oldu? Paralı askerler bizi katletmek için gece yarısı geldiklerinde mi, Howling ben arkasındaki arabadayken kaza yapıp ölmem için üst geçidi buzladığında mı, yoksa Adam beni şehrin ortasında yakarak öldürmeye çalıştığında mı?"

Victoria gözlerini kıstı. "Zeki kız."

Çayımı yudumladım.

"Kanıtınız yok."

"Kanıtı ihtiyacım yok. Bir doğruluk arayıcısı Vincent'ın zihnini büyüledi. ABD'de sadece üç tane Doğruluk Arayıcısı Evi var. Garen Shaffer'la tanıştım ve onu şüpheli olarak eledim."

"Garen Shaffer'ı mı kırdın?" Sesi şüphecilikle doluydu.

"Zorunda değildim. Bir oyun oynamak istedi ve kaybetti."

"Gizlenmedi mi?"

"Bir noktada yaptı, ama ben üstesinden geldim. Garen Shaffer ailesinin refahına ve kurumsal sağlığına bir komploya dahil olamayacak kadar odaklanmış durumda. Her şeyin olduğu gibi kalmasından oldukça memnun. House Lin ise boğazına kadar devlet ihalelerine batmış durumda." Rogan, Baylor Hanesi'nin geleceğini tartıştığımız bir gece bu kullanışlı gerçeği benimle paylaşmıştı. "Kendilerini komploya dahil etmek çok riskli olurdu, çünkü

ağır inceleme altındalar. Geriye sen kalıyorsun. Sen profile uyuyorsun." "Oh, yani bir profil var mı?"

"Evet. Bu işe karışan herkes en az dört kuşaktır eski ve güçlü bir haneden geliyor. Herkes statükodan memnun değil. Pierce dünyayı tepkilerden ve kanunların kısıtlamalarından arınmış bir şekilde yakmak istedi. David Howling kardeşini yok etmek ve Hanesini ele geçirmek istedi.

Olivia Charles, tek kızının genleri yüzünden sevgisiz bir evliliğe saplanıp kaldığını görmekten nefret ediyordu. Sosyal tırmanışının zirvesine ulaşmıştı ama bu yeterli değildi. Rynda'nın genleri ne olursa olsun, kocasını seçkinlerin seçkini arasından seçmesine izin verecek türden bir statü istiyordu. Vincent Harcourt, evi tarafından neredeyse hiç serbest bırakılmayan bir sadisttir. Sturm'un sorunlarının ne olduğundan emin değilim ama kesinlikle bazı sorunları var."

"Ya ben?" Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

"Tek oğlunuz daha ergenlik çağındayken kaçtı. Başka çocuk yapmadınız, muhtemelen yapamadığınız için. Varisleriniz olmazsa Tremaine Hanesi de sizinle birlikte ölecek."

Victoria'nın yüzünde hiçbir duygu yoktu. Hiçbir şey, sanki kayadan oyulmuş gibiydi.

"Onu aradınız ve kayboluşuyla bağlantılı olabileceğini düşündüğünüz herkesi terörize ettiniz. Ama çok ileri gittiniz ve durmak zorunda kaldınız. Oğlunuzu ararken özgür olmak istediniz. Her veri tabanına, her bilgi bankasına, sorgulamaya karar verdiğiniz her kişiye, ceza kanunu ya da mahkeme kararları gibi sinir bozucu sınırlamalar olmadan erişmek istediniz.

Montaj. Daha fazla güç istediniz. Yaptığınız şey vatana ihanet. Babam bunu kabul etmezdi, ben de etmeyeceğim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve bir adım attım.

"Ortadaki bir siren," dedi Victoria arkamdan. "Büyükbabası gibi. Ama en küçüğü ne bir siren ne de gerçeği arayan biri. O başka bir şey. Asla dışarı çıkmasına izin veremeyeceğin bir şey."

Catalina ve Arabella. Etrafımda döndüm.

Victoria sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Oturdum.

"On iki kez düşük yaptım. Bu aileden gelen bir şey, ileride endişelenmeniz gerekebilir. Her nesilde bir çocuğumuz olur ve çocuk hayatta kalırsa şansımıza şükrederiz. Ben annemin dokuzuncu ve son hamileliğiydim. Ben on iki yaşındayken ölmüş. Babam da onu takip etti. Yıllar sonra. Ben House Tremaine'im. Yalnızdım. Bir çocuk istedim. Evin geleceği bunu gerektiriyordu ama bir tane istiyordum. Ve o çocuğun güçlü bir çocuk olması gerekiyordu. Zayıf biri öldürülürdü. Babası bir Prime olmalıydı. Her biri özenle seçilmiş, kandırılmış, baştan çıkarılmış, rüşvet verilmiş üç farklı Prime ile denedim. Ne gerekiyorsa yaptım."

Elleri fincanın etrafında pençe gibi kıvrıldı. Gözlerinde eski bir acı alevlendi. "Neden evlenmeyelim?"

"Çünkü sevdiğim adam nişanlanmamızdan üç hafta sonra öldü. Vidente Hanesi'nden bir kâhindi. Kendi ölümünü asla önceden göremedi. Onun Suikastı iş rakibi yaptırdı. Biz sinemadan çıkarken vuruldu." Yanağını fırçaladı. "Onu görmeyi bırakmam uzun zaman aldı.

Derimdeki kan. Sonuncusunu öldürdükten sonra nihayet geçti." "Rakip

Ev'in tamamını mı öldürdün?"

"Evet. Hepsi, kocası, karısı, çocukları. Köpekleri." Buzdan pençeler omurgamı deldi.

"Benim için sadece bir erkek vardı. Ama çocuğumun bir babaya ihtiyacı vardı. Sonunda duvardaki yazıyı görmeden önce on iki kez denedim. Tüp bebek olması gerekiyordu. Bir erkeği çocuk sahibi olmaya ikna etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Prime'in spermini bağışlamasını mı? Değerli DNA'larının bacaklarının büyümesinden ve dünyaya yayılmasından ne kadar korkuyorlar? Bir erkeği yatağınıza çekebilir, onu ne kadar arzuladığınıza ve doğum kontrol yönteminizin kusursuz olduğuna dair rahat yalanlar söyleyebilirsiniz, böylece iinize boşalır, ama ondan bir tüpün içine boşalır ve bu isteğın gerçek amacını gizleyemezsiniz.

Çocuklarını doğurmaya niyetli olduğunuzu anlıyorlar ve korkak oldukları için kaçıyorlar."

Çekip gitmeliydim ama şimdi yapamazdım. Bilmek zorundaydım. "Ne yaptın sen?"

"Sonunda bir tane buldum. Eskiden Molpe Hanesi'ndendi. Artık kendilerine başka bir şey diyorlar. Sanırım Molpe çok burnun üzerindeydi. Ofis

Kayıtlar Catalina'nın yeteneğini siren olarak adlandırmaktan mutluluk duyuyor. Zeki olduklarını ve yeni bir şey bulduklarını düşünüyorlar ama gerçek şu ki, büyükbabanın ailesi nesillerdir sihirlerine bu adı veriyor."

"Onu nasıl ikna ettin?"

Yüzünü buruşturdu. "Para. Onu dışlamışlardı. O bir sirendi, gerçek bir Prime, yeteneğini kullanmaktan korkuyordu çünkü bu ona sefaletten başka bir şey getirmiyordu."

"Siren yeteneğinin sadece kadınlarda ortaya çıktığını sanıyordum."

"Böyle düşünmenizi istiyorlar ama hayır. İnanın bana, kontrol ettim. Bu işe çok fazla bağlıydım. Baba daha küçük bir engeldi. Ayrıca bir taşıyıcı anne bulmam gerekiyordu. Bir Prime olmalıydı. Bir Prime'dan daha azı olursa, çocuğun büyüünün azalması ya da doğuramaması riskiyle karşı karşıya kalırdım. İkisini de karşılayamazdım. Prime bir taşıyıcı anne bulmak imkansızdı."

Olamaz. Aman Tanrım, hayır. "Yapmadın."

İlk kez gülümsedi, dudakları hızlıca aralandı ve dişleri parladı. "Ben yaptım."

"Nasıl?"

"Şantaj ve para. İnsanları kendi amaçları doğrultusunda hareket ettirmeye çalışırken basılan en eski iki kaldıraç."

Öylece bakakaldım, dehşete düşmüştüm.

"Baban sadece özel biri değildi. O türünün tek örneği idi. Bir daha asla olmayacak. Onu kısırlaştırmalarını söyledim."

"Ne?"

"Sürekli sakinleştirici altında tutuluyor. Onu kontrol altında tutabilmelerinin tek yolu bu. Hamileliğin gerçekleştiğini asla bilmedi. Maliyeti astronomikti ama buna değdi."

"Bu korkunç. Sen korkunçsun."

"Öyleyim."

Çayını yudumladı.

"Baban üçlü bir taşıyıcıydı. Kendi büyüünü ifade edemedi, ki bu beklenen bir şeydi. Bunu asla ona karşı kullanmadım. İkimize de yetecek kadar sihrim vardı. Onun gerçek değeri doğuracağı çocuklardaydı. Her

zaman şuna inandım.

genler kendilerini düzene sokacaktı. Ama bunu yapmak için, bir halef olmak için, şekillendirilmesi ve kalıplanması gerekiyordu. Öğrenmesi gereken dersler vardı. Ben öldükten sonra onu hayatta tutacak pratik, faydalı dersler. Bunlardan nefret ediyordu ve bunları öğrettiğim için benden de nefret ediyordu."

Az önce duyduklarıma bakılırsa, bu dersler pek de nazik dersler sayılmazdı. "Gitti."

"O yaptı. Onu hafife almışım. Omurgasını çok iyi saklamıştı. Zorladım, zorladım, öğrenmesini ya da kırılmasını bekledim ama ikisini de yapmadı. Kaçışını planladı ve o kadar iyi uyguladı ki tüm gücüm bile onu bulamadı. Çok gururlanmıştım. Oğlum beni alt etmişti. Bunu beklemeliydim ama hayatta kalmasını sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki. Öğretecek çok şeyim vardı ve acelem vardı."

"Sen bir canavarsın," dedim ona.

"Bir iğrençlik. Sanırım tercih edilen terim bu."

İrkildim. Tekrar gülümsedi.

"Görüyorum ki karşılaşmışsınız."

"Bunu yaptığına

inanamıyorum." "Yine olsa

yine yaparım."

"Ne?"

"Bakın ne kadar harika oldu. James bir değil üç çocuk yaptı. Hepsi de asal. Çok iyi iş başardı. Tremaine Hanesi devam edecek. Tek yapmam gereken seni benim gibi düşünmeye ikna etmek. Ve az önce çok ikna edici olabileceğimi kanıtladık. Ne gerekiyor Nevada?"

"Cevabım hala hayır."

"Dediğimi yapacaksın." Büyüsünün gücü beni kısıkaca aldı. Omuz silktim.

"Hayır, yapmayacağım."

Victoria güldü. Gerçekten güldü. "Sen istediğim her şeysin."

Telefonum çaldı. Kontrol ettim. Bern'den bir mesaj. Çık oradan.

Ayağa fırladım.

Beş adam silahlarını çekmiş halde restorana girdi. "Yere yatın," diye emretti baştaki. Hostes yere düştü. Sol tarafımda, arkamdaki iki şef suşi barı yere düştü.

"Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun," diye emretti lider.

Ateş etmemişlerdi, bu yüzden beni canlı istiyorlardı. Ellerimi kaldırdım ve Victoria'ya ters ters baktım. "Gerçekten mi?"

Benim önümden adamlara bakıyordu. "Bunun anlamı nedir?" "Alexander üzgün olduğunu söylüyor," dedi baştaki adam. "Kıza ihtiyacı var. Bu davamız için. Sizin anlayacağınızı söyledi."

"Hayır, canlarım," dedi büyükannem. "Bu davayla ilgili değil. Bu aile ile ilgili."

Büyü ondan koptu. İnsanları irademle sıkıştırdığımda, büyüm bir mengeneye, onları boğan ve bağlayan bir ağa dönüştü. Victoria kendininkini bir bıçağa dönüştürdü ve liderine sapladı. Adam zayıf ve soluk bir sesle haykırdı, gözleri kafatasının içine yuvarlandı ve yere yığıldı.

Bebek Desert Eagle'ımı çıkardım.

Aynı anda, liderin solundaki adam inledi ve gözlerini tırmaladı. Sağdaki adam dizlerinin üzerine düştü ve başını yere vurdu.

Kalan iki hedefin tamamen hareketsiz durduğunu fark edene kadar dört el ateş ettim. Mermilerim göğüslerini parçaladı. Yavaşça devrildiler. Beş ceset yerde yatıyordu. Öldürülecek kimse kalmamıştı.

Biri beni arkamdan itti. Öne doğru tökezledim. Kırılan camın sesi kulaklarımı tırmaladı, inanılmaz derecede yüksekti. Sağa, kırık pencereye doğru döndüm. Bir adam tüfeğini kaldırmış, bir el daha ateş ediyordu. Bir Ford Explorer park yerinden fırladı ve ona çarptı. Tetikçi yere düştü, tekerleklerin altında bir bez bebek gibi kaldı. Bern onun üzerinden geçti, yüzü kanlar içindeydi, geri geri giderek cesedin üzerinden geçti.

Victoria'ya döndüm. Victoria'nın omzuna koyu, ıslak bir leke yayılmıştı. Beni yolundan itti. Üzerinde adımın yazılı olduğu mermi onun yerine onu parçalamıştı.

"Ambulansa ihtiyacınız var."

Yüzünü buruşturdu. "İyi olacağım. Özel bir doktorum var."

"Kan kaybından öleceksin. Hemen sağlık görevlilerine ihtiyacın var." 911'i aramak için telefonumu aldım. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sen benim torunumsun, seni aptal."

Telefonumun şarjı bitti. Ne olacak, arabada tam şarj etmiştim.

"Bekle. . ." Victoria'nın beti benzi attı, yanımdan geçen bir şeye bakıyordu.

Omzumun üzerinden baktım. Bir karanlık restoranın içine yayılmıştı, girişten genişliyor, duvarlara tırmanıyor, mekânı ele geçiriyordu. Beni içine alan ve hareketsiz bırakan kadim bir karanlık.

Kayıt Bürosu'ndan Michael restorana girdi. Üzerinde hâlâ şık bir takım elbise ve dövme boynuna karşı göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gömlek vardı. Elleri mavi bir ateşle yanıyordu.

Bugün cenazedeki bir gangster gibi görünmüyordu. Yirmi birinci yüzyılın Azrail'ine benziyordu.

Victoria sıkıdığı dişlerinin arasından, "Kuralları çiğnemedim," diye mırıldandı. Alnından terler boşandı. Dişlerini tekrar kilitleyerek gerindi.

Hiçbir şey olmadı.

Sihime tutunmaya çalıştım. İçimden akıp gitti. Karanlık saldırdı ve onu yuttu. Canımı yaktı. Acıdan nefesim kesildi. Oh, acıyordu.

Michael telefonu kaldırdı. Kayıtların Bekçisi gülümsedi. "Ama yaptın, iki kez dolaylı olarak ve şimdi de herkesin önünde. Cezalandırma zamanı geldi Victoria. Çok üzgünüm."

Michael sağ elini kaldırdı. Mavi ateş boşluktan sıçradı ve büyükannemin üzerine düştü.

Victoria Tremaine çığlık attı. Mavi ateş devam etti.

Victoria sandalyeden kaydı ve yere düştü. Sadece canını yakmıyorlardı. Onu öldürüyorlardı.

Kendi sesimi duydum. "Dur! Lütfen dur!"

"Michael," dedi Kayıtların Bekçisi.

Mavi alevler azaldı. Victoria nefes almakta zorlanıyordu, teni kül rengiydi. "Durmamızı mı istiyorsunuz, Bayan Baylor?"

"Evet."

"Neden?"

"O benim büyükannem. Beni o kurtardı. Evimize onun ölümüyle başlamak istemiyorum."

Kayıt Bekçisi bunu değerlendirdi. "Bu resmi bir talep mi, Ms. Baylor?"

"Evet."

"

"Kayıt Ofisi, karşılığında bizim seçtiğimiz bir yer ve zamanda bize bir iyilik yapmanız koşuluyla bunu kabul edecektir."

Victoria, eli göğsünde, parmaklarından kan damlarken, "Almayın," diye sıkı.

"Katılıyorum."

"Pekala," dedi Bekçi. "Duruşmalarda görüşmek üzere, Bayan Baylor."

Telefon kapandı.

Michael ağzını açtı. "Bir hata."

Arkasını döndü ve karanlığı da yanına alarak uzaklaştı. Uzaktan siren sesleri geliyordu, gittikçe yaklaşıyordu.

Bir ambulans park alanına girdi ve gıcırdayarak durdu.

Sağlık görevlileri kırık pencereden bir sedye taşıyarak dışarı koştular.

Victoria'nın yanına çömeldim. "Vincent'ın büyüünün altına bakarsam, orada senin adını bulabilir miyim?"

"Evet."

"Kaçmalısın, Büyükanne. Seni sonuçlarından korumayacağım."

Bana dişlerini gösterdi. "Kaçmak için çok yaşıyım. Ne yapman gerekiyorsa yap." Telefonum canlandı ve bana bağırdı. Böcek.

Cevap vermek için parmaklarımı üzerinde kaydurdım.

"Otobana çık! Katy'ye bin hemen!" Bug telefona bağırdı. "Neler oluyor?"

Bir şey gümbürdedi ve Catalina'nın sesi telefona doldu. "Vincent, Kyle ve Matilda'yı kaçırdı! Matilda elinde!"

Arabaya doğru koştum.

Bölüm 12

"Katy ne tarafta?" Telefona bağırdım. "Batı!"

Bug cevap verdi.

Bern sert bir sağ yaparak bir Honda'nın önünü kesti. Sürücü kornaya bastı ama biz çoktan giriş şeridinde hızlanmaya başlamıştık. Saat 11:00'di. Trafiğin yoğun olduğu saatlerdi. Bern tıklım tıklım dolu şeride girdi ve saatte otuz mil gibi nefes kesici bir hızla ilerlemeye başladık.

Adrenalin içime işledi. Tenim ısındı, tüm vücudum sımsıkı sarıldı, tetiği çekmek için bekleyen dolu bir silah gibiydim. Çocukları aldı. Lanet olası pislik. Kafasını koparırdım.

"Ne arıyorum ben?" Telefonun hoparlörünü açtım.

"Beyaz bir kamyon," dedi Bug.

Şaka yapıyor olmalısın. "Marka, model?" "Chevy Silverado. 2011'den 2015'e kadar herhangi bir yer."

Teksas'taki en yaygın ikinci kamyon. "Bu kadar mı?"

"Elimde sadece yandan çekilmiş bir fotoğraf var."

Boynumu büküm. Adrenalinin etkisindeki görüşüm üç beyaz kamyonu görebiliyordu. Bug'a bu konuda bağırarak bir işe yaramayacaktı. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Ne oldu?"

"Edward geldi ve Rynda ile konuşmak istedi. Catalina çocuklara bakmak için gönüllü oldu. Kyle, Jessica ve Matilda tahliye bodrumunda oynamak istediler. Kasırga tatbikatı sırasında korkmamaları için onlara orada bir kale kurduk. Jessica tuvalete gitmek istedi ve Catalina onu götürdü çünkü Jessica tek başına yukarı çıkamayacak kadar utangaçtı. Kurt çocuklara göz kulak oluyordu. O sikik herif kazabilen bir şey çağırırdı. Bu

bodrumun altına tünel kazdı, zemini kırdı ve Kyle ile Matilda'yı yakaladı."

Soğuk beni kavradı.

"Kurt?" "O başaramadı."

Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Zavallı Kurt. Zavallı Leon.

"Oraya geri döndüklerinde Catalina onu bulmuş. Bana ulaştığında tek yakaladığım Vincent'ın Hammerly'den Sam Houston'a doğru hızla gittiği idi. Onu I-10'a kadar takip ettim, sonra kaybettim."

"O olduğuna emin misin?" Bern

sordu. "Pencerede beyaz bir kedi

gördüm."

Matilda o kedi olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Addick's Road'u geçtik.

"Rogan nerede?" diye

sordum. "Yukarıya bak,"

dedi Bug.

Başımı eğip ön camdan dışarı baktım. Bir helikopter tepemde alçaktan uçuyordu.

"O tünel biraz zaman alırdı," diye düşündüm yüksek sesle. "Vincent bizi kasırgalar için sondaj yaparken izlemiş olmalı. Oraya bir tünel kazardı. ilerledi ve bekledi. Tam zamanını biliyordu." Tüm bunlar Vincent Harcourt ya da adamlarının bizi izlediği ya da birinin bize ihanet ettiği anlamına geliyordu. Rogan buna bayılırdı.

"Kamyonla ilgili iyi bir strateji," diye gözlemledi Bern ilgisiz bir şekilde.

"Evet. Vincent Rogan'dan kaçamayacağını biliyordu, o yüzden denemedi." Vincent'ın kendi helikopteri olsa bile, Rogan'ın vuruş menziline girmesini hiçbir şey engelleyemezdi.

"Neden Matilda?" Bern merak etti.

"Çünkü Jessica orada değildi. Gönderdiği yaratıklar muhtemelen oğlanı ve kızını yakalamaları gerektiğini biliyorlardı, o yüzden yakaladılar."

Dakikalar akıp geçti. Bern hata payı çok az olan trafiğe girip çıkıyordu. Bug'a bir şeyi olup olmadığını sormak anlamsızdı.

"Sence emniyet şeridini kullanacak kadar aptal mıdır?"

diye sordum. "Ben olsam yapmazdım," dedi Bern. "İçinde

sıkışıp kalırdı."

Bir sıra beyaz metal direk, Yüksek Yoğunluklu Araç şeridini trafiğin geri kalanından ayırıyordu. HOV trafiği daha hızlı ilerliyordu. Daha az araba, daha fazla görünürlük. Yavaş ilerleyen sağ şeritte ya da ortada saklanırdım. İşler kızırsa çıkmak isterdim.

Helikopter sola döndü.

"Neler oluyor?" Telefonda söyledim.

"Beyaz bir kamyon Barker Cypress çıkışına girdi. Kamera camda beyaz bir şey yakaladı." Bug'ın sesi gerginlikle titriyordu.

"Çıkıştan çıkayım mı?" Bern sordu.

Çıkmak mı, çıkmamak mı? Otoyoldan yan sokağa sapmak iyi bir stratejiydi. Vincent'ı araştırmamızın odağından uzaklaştıracaktı.

"Nevada mı?"

Çıkış hemen ileride bekliyordu. Onun yerine otoyoldan inerdim ama tepemde helikopter varken bunu yapmazdım. Çok riskliydi. Ve eğer doğru kamyonsa, Rogan hallederdi.

"Bir cevaba ihtiyacım var," dedi Bern. "Hayır. Şeritte kal."

Sürünerek ilerledik. Bu Houston için bile korkunçtu. İleride bir şeyler oluyor olmalıydı, yol çalışması, bir kaza, bu sürünmeyi açıklayacak bir felaket.

"Kamyon hızlandı," diye bildirdi Bug. "Onu kovalıyorlar." Sera Yolu.

"Şimdi yem alıyorum. Bu doğru kamyon."

Bug doğru kamyon olduğunu söylediyse, doğru kamyondu. Gezegendeki en iyi görsel tanıma kapasitelerinden birine sahipti.

Sadece doğru gelmedi.

Fry Yolu çıkışı ileriye doğru saptı.

Bern bana baktı. Başımı salladım. Yerimizde kalacaktık.

Koşmak, yumruklamak, çılgılık atmak, bir şeyler yapmak istedim ama bunun yerine oturmak zorunda kaldım. İleri doğru yuvarlandık.

Mavi bir ışık yanımdan hızla geçti. Başımı açık pencereden dışarı uzattım. Zeus.

"Kediyi takip et! Bern!"

Arabayı bankete çekti ve öfkeli korna seslerinin senfonisi eşliğinde, arabaların sırası ile otoyolun kenarını çevreleyen bel yüksekliğindeki beton bariyerler arasında şeritte hızla ilerledi.

Mavi kaplan otoyolda ilerliyor, devasa bacaklarını havaya kaldırıyor, kuyruğu her sıçrayışta kıvrılıp düzeliyordu. Dokunaçlarının saçakları boynundan dik bir şekilde, ışının her bir ucunda turkuaz bir yıldız bulunan parlayan bir korona gibi yayılıyordu. Yüz yıl yaşasam bile bunu asla unutmazdım.

Zeus ileri ve sola doğru sıçradı ve orta şeritteki bir arabanın üzerine indi. Pençeleri kaydı. Sendeledi, öne doğru zıpladı ve

siyah bir Ford 150 kamyonun arkasında. Bern gıcırdayarak durdu.

Zeus'un tüyleri diken diken oldu. Ağzı buruştu. Dudakları vahşi bir hırıltıyla kalktı ve kıvrık hançer dişleri ortaya çıktı. Saçakları kıpkırmızı titreşiyordu.

Büyü gümbürdedi. Kıpkırmızı bir nabız, taksinin içine girerek onu ısırdı. Ford şeritten çıkarak mavi bir Honda Civic'e çarptı. Çarpmanın etkisiyle Civic şeridinden çıkarak önümüzü kesti. Devasa Ford çığlık atarak kurtuldu ve bankete savrulup Zeus'un hırıltısıyla kükreyerek uzaklaştı.

Saçmalık.

Bern kornaya bastı. Civic'teki kadın kollarını sallayarak etrafında döndü. Sıkışmış.

"Bug, bu beyaz bir Chevy değil, siyah bir Ford!" Kafamı camdan çıkardım ve çığlık attım. "Çekil önümden!"

Kadın beni tersledi. "Çekil yolumdan!"

Civic'in arkasındaki insanlar korna çaldı. Kadın cep telefonunu açtı. Lanet olsun. Polisler gelene kadar burada oturacaktı.

Bern kornaya bastı.

Arabamıza bir şey çarptı. Ford Explorer büyük bir ağırlığı kabul ederek sallandı ve inledi. Arkamı döndüm ve arka camda karanlık bir şey gördüm. Kabinin üst kısmı içe doğru eğilmişti. Silahımı çıkardım.

Kocaman tüylü bir pençe kaputun üzerine indi, sonra bir diğeri ve sonra dev bir ayı karnı güneşi engelledi. Çavuş Teddy çatımızdan kayarak arabanın önüne indi. Civic'e doğru hantalca yürüdü.

Kadın telefonunu düşürdü.

Devasa boz ayı Civic'e yaslandı ve itti. Küçük araba kendi şeridine geri kaydı. Çavuş Teddy koşturaya başladı ve kaputumuzun üzerine indi. Ford gıcırdaydı. Boz ayı üzerimizden kayarak kaldırıma indi, kocaman kafası arka camın tamamını kaplıyordu. Pençeleri metale sürtünüyordu. Kaput kalktı ve Çavuş Teddy arkaya tırmandı. Üçüncü sıra koltuklar söküldüğünde bile zar zor sığıldı. Birdenbire araba ayılarla doldu.

Bern yavaşça döndü ve bana baktı, gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. "Kaçıyorlar!" Ona bağırdım. "Sür!"

Kendini salladı ve gaza bastı. Ford ileri doğru sarsıldı. Banketten aşağıya doğru hızlandık.

İleride, kızıl büyü tekrar parladı.

"Bug?" Telefonu sallama isteğime direndim. "Bug?"

". . . Evet?"

"Siyah Ford F-150, Fry Road çıkışının hemen batısında I-10'un kenarında ilerliyor. Gözünüz üzerinde olsun."

Bir duraklama oldu. "Drone şimdi fırlatılıyor. Helikopterden birkaç dakika sürecek."

Yol bir üst geçit için irtifa kazandıkça otoyol da tırmanmaya başladı. Şimdi yan tarafa geçersen, her şey biterdi.

İleride siyah kamyon çılgınca direksiyon kırdı, beton bariyerin kenarına sürtündü, sekti, araba sırasını sıyırdı ve frene bastı. Zeus kendini kabinin içine attı. Kaplandan kurtulmaya çalışıyordu.

"O kamyonda çocuklar var," diye homurdandı

Bern. "Umurunda olduğunu sanmıyorum."

Silah sesleri havai fişek gibi patladı. Kızgın bir etoburun derin kükremesi cevap verdi.

Bern saatte kırk beş mile kadar hızlandı. Explorer'ımız mide bulandırıcı bir gıcirtıyla sağdaki betonu sıyırdı. Düzeltti.

Aramızdaki mesafe küçüldü.

"Neredeyse onu yakalıyordum," dedi Bern, yüzü vahşiydi.

Westgreen Yolu'nun çıkış tabelası ileride belirdi. "Çıkışa gir," diye dua ettim.

Kamyon kornaya bastı. Arabaların sırası ayrıldı ve o da aradan geçti.

"Lanet olsun."

Bern kornaya bastı. Çavuş Teddy kükredi. Arabalar frene bastı ve biz de aynı boşluktan geçtik. Parmağımı sol kulağıma soktum ve çınlamayı gidermek için salladım.

Ford şimdi sadece birkaç düzine metre ilerideydi ama hızını artırıyordu. Soldaki arabaları sıyırdı ve beton bariyerlere çarptı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bariyer tutuldu.

Kamyon eski görünüyordu, kasasının arkası yontulmuştu. Muhtemelen çalıntı. Çalıntı kamyonun muhtemelen süslü patlak lastikleri yoktu.

"Sabit tut." Pencereden dışarı doğru eğildim.

"Çocuklar," diye hatırlattı Bern.

"Hatırlıyorum."

Ya lastikleri şimdi vuracaktım ya da kaza yapıp otoyoldan çıkacaklardı. Sağ arka lastiğe nişan aldım ve tetiğe bastım.

Atış patladı. "İsabet etti mi?" Bern sordu.

"Vurdu."

Bu mesafede ve nispeten düşük hızda, .40 kalibrelik mermi lastiği delip geçecek ve muhtemelen diğer taraftan çıkacaktır. Lastik yavaş yavaş sönecektir.

Saniyeler geçiyor.

Lastik patladı. Siyah kamyon hafifçe yavaşladı.

"Gözüm siyah kamyonun üzerinde," dedi Bug. "Çocuklar onun içinde. Tekrar ediyorum, çocuklar içinde."

Kamyonun kasasında bir kırmızı büyü patlaması daha oldu. Zeus'un işi henüz bitmemişti. Mason Yolu çıkışı. Onu da kullanmadı.

"Helikopter geliyor," dedi Bug.

"TAHMİNİ VARİŞ SÜRESİ?" Ben sordum.

"En az dört dakika."

Önümüzdeki dört dakika içinde çok şey olabilirdi. Siyah kamyonun bir şeye çarpması ve beton bariyerin üzerinden aşağıya yuvarlanması sadece bir saniye sürerdi. Ezilmiş, devrilmiş bir kamyonun görüntüsü gözümün önünden geçti. Bunun olmasına izin veremezdik.

Çavuş Teddy alçak sesle homurdandı.

"Daha hızlı gidersek kaza yaparız," dedim ona. "Ya da o kaza yapacak." "Ne dediğini anlıyor musun?"

"Hayır, ama tahmin edebilirim. Çocukları güvende tutmalıyız. Sadece onu takip etmeliyiz."

Frontage Road çıkışı yanıp sönüyordu. Elektronik bir tabela turuncu renkle parlayan kelimeler sunuyordu. İLERİDE ÇIKIŞ KAPALI. Turuncu bir tabela onu takip etti. SAĞ ŞERİT

ÖNÜ KAPALI.

Saçmalık.

YOL ÇALIŞMASI DEVAM EDİYOR.

TRAFİK CEZALARI İKİ KATINA ÇIKAR.

Beyaz ve turuncu bir yol çalışması bariyeri uçarak ilerledi. Siyah kamyon dayanıksız plastik barikatları parçaladı ve Grand Parkway'in üst geçit çıkışına fırladı. Vincent ne halt ediyordu?

İleride siyah bir kamyon hızla sağa döndü ve yolcu tarafı bize doğru gelecek şekilde şeridi kapatarak gıcırdayarak durdu.

Bir adam kamyondan atladı, bir eliyle Matilda'yı tutarken diğesinde silah vardı. Matilda hâlâ beyaz kedisini kucaklıyordu.

Bern frene bastı. Ford Explorer kayarak durdu. Daha durmadan arabadan atladım ve silahımı doğrulttum. "Yapma!

Kımıl!"

"Onun kafasını uçuracağım!" Adam silahı Matilda'nın kafasına doğrulttu.

Matilda kediye düşürdü. Beyaz canavar uluyarak adamın bacaklarına saldırdı ve yukarı doğru tırmandı. Tetikçi haykırdı ve dönmeye başladı. küçük kediye serbest bıraktı. Matilda yere düştü. Kedi vahşi bir çalgınlıkla adama saldırdı, bana net bir atış şansı vermeyecek kadar hızlı kıvranıyordu. Zeus kamyonun kasasından fırladı ve adamı cüssesinin altında ezdi. Devasa ağzı açıldı ve kılıç dişleri adamın boynunun yan tarafına derinlemesine battı. Ayakları yere vurdu ve gevşedi.

Zeus bize doğru döndü, ağzı kanlıydı.

Çavuş Teddy yanımdan geçip kamyona doğru ilerledi.

Zeus hırladı, Matilda'yı sanki bir kedi yavrusuymuş gibi kazağından yakaladı ve geldiğimiz yöne doğru koşarak yanımdan geçti. Beyaz kedi onları kovaladı.

Kamyona doğru koştum. Bern ve ben aynı anda ona ulaştık. Arkamızda helikopterin gümür gümür sesi havayı sarsıyordu.

Büyü beni yumrukladı, korkunç bir güç çığı. Nefes almak için çabaladım ama alamadım. Bern ve ben aynı anda soluk soluğa kaldık.

Boynumu büküm ve kamyonun arkasına baktım. Çavuş Teddy hırlayarak bana doğru teker teker geri geri geliyordu. Önünde Vincent bir amplifikasyon çemberinin ortasında durmuş, Kyle'ı kendisine doğru tutuyordu.

Arkalarında üst geçit ikiye ayrılıyor, bir çıkış Kuzey Grand Parkway'e, diğeri Güney'e gidiyordu. İnşaat araçları ve beton bariyerler her ikisini de kapatmıştı. Tek çıkış yolu yürüyerek gitmekti.

Vincent'in üzerinde öfkeli bir karanlık çalkalanıyor, mor şimşekler çakıyor ve giderek büyüyordu. Parlak mor renkte parladı ve yırtıldı. Bir dev ortaya çıktı. Dik, belli belirsiz insansı ve tamamen tüysüz olan bu dev tepemizde yükseliyordu, ayakları siyah kamyondan daha büyüktü. Koli bandı rengindeki derisi, gövdesi boyunca çok sıkı bir şekilde gerilmiş ve omuzlarında ve yuvarlak kafasının tepesinde kayalık çıkıntılara benzeyen bir şekil oluşturmuştu. Pençeli ellerinin ucunda üç ayak uzunluğunda siyah pençeler vardı. Yaratığın burnu yoktu, sadece uzun ince dişlerle dolu geniş bir ağız yarığı ve sanki içeriden ateşle aydınlatılmış gibi parlayan iki çekik kırmızı gözü vardı.

Yetmiş fit uzunluğunda olmalıydı.

Devasa el aşağı uzandı. Pençeleri ölü fidyecinin cesedini yakaladı, yukarı çekti ve yaratık onu ağzına attı. Kemikler çıtırdadı. Aşağıya, araba denizine baktı ve kocaman bir adım attı. Üst geçit sarsıldı.

Aşağıdaki trafiğe doğru ilerliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Arkama baktım. İnsanlar arabaların arasından koşuyordu. Yaratık onlara odaklandı. Ağzı açıldı ve ürkütücü, yüksek perdeden bir çığlık yükseldi.

Rogan'ın helikopteri terk edilmiş araçların üzerinde süzülüyordu. Bir makineli tüfeğin hızlı sesi yankılandı. Kurşunlar yaratığı parçaladı. Yaratık fark etmedi bile.

Rogan'ın ona atabileceği hiçbir şey yoktu. Ona araba fırlatmak, boğaya çakıl taşı fırlatmak gibi bir şey olurdu.

Rogan'ın helikopteri, boş bir tarlanın ve Cinemark sinemasının büyük dikdörtgen binasının otoyolla sınırlandığı tarafa doğru döndü.

Yaratık bir büyük adım daha atarak orta şeride geçmek için bekleyen birkaç arabayı ezdi ve tekrar çığlık attı.

"Nevada!" Bern bana bağırdı. "Ne yapacağız?"

Bilmiyorum.

"Nevada!"

Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Rogan'ın helikopterinden bir şey düştü, yeryüzüne düşen ve devasa tüylü bir şekle dönüşerek patlayan karanlık bir parıltı. Olamaz. Hayır.

Cinemark'a bir canavar indi. Tıknaz, devasa, simsiyah uzun kürk telleriyle kaplı, pençelerle donanmış kaslı kolları ve kemik bir kabukla korunmuş küt bir kafası vardı. İki kalın boynuz başının yanlarını koruyor, sanki biri iki devasa koç boynuzunu alıp yana çevirmiş gibi öne doğru kıvrılıyordu. Kalın et yiyen dişleri ağzını dolduruyordu. İki yuvarlak gözü sarı renkte parlıyordu.

"Siktir!" Bern tükürdü.

İnsanlar koşmayı bıraktı ve ağzı açık bakakaldı. Herkes görüntüleri görmüştü. Bunu herkes fark etti.

Kız kardeşim olan Köln Canavarı sağır edici bir meydan okumayla kükredi, gri yaratığa doğru hamle yaptı ve onu üst geçitten tarlaya doğru sürükledi. Yaratık yere düştü. Bir deprem sarsıntısı üst geçidi sarstı. Cinemark'ın kırmızı C'si düştü ve yere çakıldı.

Gri şey Arabella'ya pençe atarak karşılık vermeye çalıştı. Kocaman, kaslı, tüylü, öfke dolu bir kâbus olan bu şeyin üzerine indi ve çılgınca ona saldırdı, yumrukladı, parçaladı, pençeledi, ıslak parçalarını düştükleri her yere fırlattı. Arabella'ya güç veren korkunç öfke volkanı patlamıştı ve onu durdurmak mümkün değildi.

Annem bizi öldürürdü. Annem hepimizi öldürür. Asla eve gidemeyiz.

Gri şey tekrar çılgılık attı, artık çaresizdi. Kız kardeşim üzerine çömeldi, Bir koluyla başını, diğeriyle sağ omzunu sıkıştırdı ve boynunu ısırıldı. Görmek istemedim ama başka tarafa da bakamadım. Kemirdi, kasları ve tendonları kopardı. Gri dev çırpınıyor, güçsüzce tekmeliyor, gittikçe zayıflıyordu. Kız kardeşim son bir kez ısırıldı, çiğnediği kafayı havaya kaldırdı, arkasına fırlattı ve kükredi.

Ve düzinelerce insan bunu cep telefonlarıyla kaydetti.

Arabella geriye doğru sallandı, poposunun üzerine oturdu, pençelerini ağzına soktu ve uzun etli bir iplikçik çıkardı. Tükürdü, ağzı buruştu, tekrar tükürdü, ağzı az önce sümüksü bir meyve ısırılmış gibi büküldü.

Kontrol altındaydı. Her şey kontrol altındaydı. Delirmemişti. Döndüm. Birkaç metre ötede Vincent donmuş, ağzı bir karış açık duruyordu.

Silahı kaldırdım. Beni gördü ve Kyle'ı önüne çekti. Elinde kocaman bir tabanca tutuyordu, o kadar büyüktü ki bir film dekoruna benziyordu. Namlusu on santim uzunluğunda olmalıydı.

Silahı bana doğrulttu ve geri geri gitmeye başladı.

Arkasındaki beton bariyerler birbirine kayarak işçilerin temiz bir yol olarak kullandıkları dar alanı kesti. Ağır bir inşaat aracı kaldırımı sıyrarak bariyerlere katıldı. Rogan'ın arkamdaki üst geçitten yukarı doğru yürüdüğünü anlamak için bakmama gerek yoktu.

Vincent'in rengi soldu ve arkasına hızlıca bir göz attı. Evet, kapana kısıldın.

Rogan yanımda belirdi, önünde havada asılı duran bir avuç bozuk para vardı. Bunları daha önce neredeyse mermi hızında fırlattığını görmüştüm.

Paralar hareket etmedi. O da benimle aynı sonuca varmıştı. Sturm'a karşı herhangi bir şansımız varsa, Vincent'a canlı ihtiyacımız olacaktı.

"Olduğun yerde kal," diye seslendi Vincent.

Rogan, "Her şey bitti," dedi. "Silahını indir."

"Daha fazla yaklaşma yoksa seni vururum." Devasa topun namlusu titredi.

"Elinde bir Magnum BFR tutuyorsun," dedim ona. "Big Frame Revolver. Diğer adıyla Büyük Lanet Silah. Dolu halde 5 kilodan ağırdır ve korkunç bir geri tepmesi vardır. Ateş etmenin tek yolu iki elinizle kavrayıp kendinizi desteklemek. Eliniz ağırlıktan titriyor. Eğer denersen Tetiği sıkarsan ıskalarsın ve kendi silahınla kafanı vurursun. O zaman ben de seni gereken yerinden vururum."

Vincent silahı daha sıkı kavradı, bu da namlunun daha fazla dans etmesine neden oldu. "Çocuğu vuracaksın," diye mırıldandı Vincent.

"Yapmayacağım. Ben Magus Sagittarius'um."

Vincent tutuşunu değiştirdi ve topunu Kyle'ın kafasına doğrulttu.

Rogan, "Çocuk seni hayatta tutuyor," dedi. Sesi buz gibiydi. "Onu öldür, ben de seni bu üst geçitte yavaş yavaş, parça parça öldüreyim."

Vincent yutkundu.

Rogan, "Bunun iki yolu var," dedi. "Çocuğu bırakırsanız yaşarsınız. Çocuğa zarar verirseniz ölürsünüz."

"Çabuk karar ver," dedim ona. "Kurt'u sen öldürdün. Kurt'ü severdim."

Vincent tekrar yutkundu ve elini açtı. Büyük boy tabanca yere düştü.

Rogan, "Çocuğu bırak," dedi.

Vincent Kyle'ı kendine doğru çekti. Gözleri çılgına dönmüştü. En yakın kenara doğru koşup üzerinden atlayacakmış gibi görünüyordu. Eğer koşarsa, onu kafasından vurmak zorundaydım. Başka bir şey Kyle için çok riskliydi.

Rogan'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Bütün gün bekleyemem, Harcourt!"

Vincent Kyle'ı bıraktı. Çocuk bana doğru koştu ve ben de onu kucağıma aldım. Rogan Vincent'a doğru yürüdü. Çağırıcı birkaç adım geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı ve Rogan'a sert bir yumruk savurdu. Yumruk onu bir mil farkla ıskaladı.

Rogan neredeyse gelişigüzel uzandı. Parmakları Vincent'ın bileğine kilitlendi. Büktü ve Vincent eğildi, gözleri yaşarıyordu. Rogan diğer eliyle Vincent'ın gömleğini tuttu ve onu yarı sürükleyerek, yarı yürüterek yanımıza getirdi.

Göz ucuyla Arabella'nın altımızdan kıvrılan Frontage Road çıkışına doğru ilerlediğini gördüm. Tanıdık gümüş bir Range Rover yanaştı. Kız kardeşim normal insan haline büründü, çıplak ve esrarlı kanla kaplıydı. Yolcu kapısı açıldı. İçeri atladı ve Range Rover yolun kıvrımından kuzeye doğru hızla ilerledi.

Rogan'a "Teşekkür ederim," dedim.

"Daha sonra konuşmamız gerekiyor," dedi.

Rogan'ın adamları Vincent'ı kelepçeleyip helikoptere bindirdiler. Rogan ve ben onun yüklenmesini izledik. Bern Ford'umuzu üst geçitten aşağı indirdi. Çavuş Teddy içine tırmandı.

Uzakta sirenlerin kakofonisi feryat ve figan ederek yaklaşıyordu.

Rogan'ın Range Rover filosundan bir başkası direksiyonda Troy ile geldi. Rogan yolcu kapısını benim için açık tuttu. Yüzü bana Lanet arabaya binmemi beklediğini ve binmezsem beni arabaya bindireceğini söyledi. Ufukta bir fırtına toplanıyordu ve ben onun merkez üssünde olmak üzereydim.

Bern de kasırgayı gördü. "Teddy'i eve götüreceğim."

Arabaya bindim ve Kyle'ı koltuğun ortasına oturttum. Rogan diğer tarafa bindi, Troy gaza bastı ve yola çıktık.

Neredeyse beş dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık.

"Köln Canavarı mı?" Rogan sonunda söyledi.

"Evet."

"Nasıl?" Kelime bıçak gibi kesti. "Bunu nasıl yapabiliyor, ne kadar süre, kaç kez, kaç kişi biliyor?"

"Bunu yapabiliyor çünkü bu onun sihri. Bunu bebekliğinden beri yapıyor. Toplam on iki kez dönuştü. Ailesi ve çocuk doktoru dışında kimse bilmiyor."

"Böylece onu kontrol edebilir."

"Evet. On bir ve on dört yaşları arasında inişli çıkışlıydı ama yavaş yavaş olgunlaşıyor. İhtiyatlı bir şekilde iyimseriz. Hormonları yatıştığında, ki bu yirmi yaş civarı olmalı, kontrolü tamamen ele almış olacak."

"Dikkatle ..." Rogan kelimeyi boğazında düğümledi. Mavi gözleri buzul gibi sertti. "Genetik mi?"

"Evet."

"Çocuklarınızın bunu gösterme olasılığı var mı?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Victoria Tremaine çocuğunu doğuramadı, bu yüzden bir Prime'a para verip spermini aldı, yumurtasını dölletti ve Avrupa'da bir yerde sakinleştirici altında tutulan Misha Marcotte'a naklettirdi. Misha taşıyıcı anne olmaya uygun tek Prime'dı. Babam gerçeği arayan genini annesinden, siren yeteneğini babasından ve görünüşe göre Köln Canavarı yeteneklerini de taşıyıcı anneden almış. Bilmiyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir, çünkü yeteneklerin genetik olması gerekiyor ve Misha'nın genetik materyalinin hiçbirisi onun DNA'sına giremezdi, ama işte burada. Biz onun kızlarıyız. Hepimiz onun mirasını taşıyoruz."

Rogan uzun bir süre gözlerini kapadı. İşte oldu. Kafası patlayacaktı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Victoria Tremaine'in de bildiğini söylemeyi unuttum. Bugün erken saatlerde birlikte öğle yemeği yediğimizde bunu itiraf etti."

Bana baktı.

"Kayıt Bürosu Michael'ı onu öldürmesi için gönderdi ama ben onları vazgeçirdim çünkü o benim büyükannem ve Sturm'un haydutlarından biri beni öldürmeye çalıştığında beni yolumdan çekmişti. Omzundan kan akıyordu ve Michael'ın onu kızartarak öldürmesini izlemeye gönlüm el vermedi. I

Şimdi onlara bir iyilik borçluyum."

Rogan'ın yüzü aşılmaz bir maskeye dönüştü. "Connor

..."

Elini kaldırdı. Ben de sustum. Belli ki bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Rogan bana baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı, kapattı ve sözsüz bir şekilde başını salladı. Korkunç bir iç mücadele yaşıyordu.

Kyle yardımsever bir tavırla, "Kelimelerini kullan," dedi.

Rogan bir an için ona ters ters baktı, sonra bana döndü. "Büyükanneni kurtarmış olman güzel ama eğer senin için gelirse onu öldürürüm."

"Bana zarar vermez. Ben ailedenim."

Rogan hırlama ya da hırıltı olabilecek bir ses çıkardı, bunu söylemek zordu ve telefonunu çıkardı.

"İyi günler, Gardiyan," dedi. "Benzeri görülmemiş koşullar nedeniyle, bir tanık olarak Ofis'ten Baylor davalarını .....öne almasını talep ediyorum. Bayan Baylor ve ailesinin dokunulmazlığa acilen ihtiyacı olacakEvet.....,

I-10 olayıyla ilgili. ....Evet." Bana döndü. "Arabella

Kayıt mı? Evet

de." Tereddüt

ettim.

"Duruşma sırasında muhakeme yeteneği olduğunu kanıtlarsa Meclisinizin Başbakanı onu federal yetkililerden koruyacaktır. Aksi takdirde, Kamuya Yönelik Tehlike Yasası uyarınca onu gözaltına alacaklar" dedi.

"Evet." Çok sevinirdi.

"Kayıt yaptıracak. . . . Mühürlü gösteri. ....Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve başka bir numara açtı. "Anne? Senden bir iyilik isteyeceğim. Sana arabayla genç bir kız gönderiyorum. Ben onu almaya gelene kadar onu saklayabilir misin? . . Hayır, o benim gizli aşk çocuğum değil. Daha sonra açıklayacağım. Teşekkür ederim."

Üçüncü bir numara çevirdi. Çavuş Heart'ın keskin alo sesini duydum.

"Federal ziyaretçiler almak üzereyiz. Burayı kilitleyin. Kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak, kimse bir şey bilmeyecek."

Telefonu kapattı ve bana baktı. "Artık sürpriz yok. En azından önümüzdeki on iki saat boyunca."

"Elimden geleni yapacağım."

"Tek bir işin vardı." Annem öfkelenmişti. "Bir tane."

Bern, Catalina ve ben mutfakta duruyorduk. Büyükanne Frida masada oturmuş, çenesini ellerine dayamış, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Leon hışımınla çıkıp gitmişti.

Çünkü Vincent'ı öldürmesine izin vermeyi reddettiler.

"Onu saklamak zorundaydın. Akılsız olduğunu biliyorsun. Ve başarısız oldun."

Bekledim. Konuşmanın bir anlamı yoktu.

Annem bize ters ters baktı. "Kendiniz için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Ağzımı açtım. Catalina benden önce davrandı. "Helikoptere binmesine izin verdin."

Annem gözlerini kırptırdı. Catalina, Arabella ve benim dışımda neredeyse hiç kimseyle kavgaya girmezdi.

"Jessica'yla ilgileniyordum. Evden kaçmasına ve helikoptere binmesine izin verdin anne. Ne yapmamız gerekiyordu? Telepatik olarak onu yola getirmem mi gerekiyordu? Bern ve Nevada'ya ateş edilirken sihirli bir şekilde onu durdurmaları mı gerekiyordu?"

Annem ağzını açtı.

"Hayır," dedi Catalina. "Herkesin onun için bahaneler üretmesinden bıktım usandım. O özel biri. Çok fazla baskı altında. Her istediğini yaptırmaya alışmış şımarık bir velet. Beş yaşında bir çocuk gibi davranıyor ve hepimizin bunu telafi etmemizi istiyorsunuz. Bunu yapmamız için çok yaşlı. Bunları daha fazla dinlemeyeceğim. Benden bu kadar. Cidden, bıktım artık."

Döndü ve uzaklaştı. Bir yerlerde bir kapı çarptı. Yaklaşan duruşmaların baskısı onu zorluyordu.

"Bu aileye neler oluyor ..." Büyükanne Frida mırıldandı.

"Arabella ona öğrettiğini şeyi yaptı," dedim anneme. "Döndü, sorunla ilgilendi, yüzlerce insanı kurtardı, geri döndü ve gitti. Oyalanmadı, gösteriş yapmadı ve fotoğraf için poz vermedi. İşini yaptı ve ortadan kayboldu."

Bern, "Helikoptere bindiğinde onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu," dedi.

Annem bir sandalyeye çöktü. Yenilmiş ve yaşlı görünüyordu, onu hiç görmediğim kadar yaşlı. Kalbinden bıçaklanmış gibiydi. Yanına geldim ve çömeldim. "Anne?"

Cam gibi gözlerle bana baktı.

"Her şey yoluna girecek."

Annem cevap vermedi.

"Anne? Beni korkutuyorsun."

"Bunu durduramıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Elimden gelen her şeyi yaptım ama hepinizi güvende tutamıyorum."

Ellerini tuttum. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." "Nasıl olacak?"

"Duruşmalar öne alındı. Küçük bir tanık grubunun önünde olacağı kapalı bir duruşma yapacak. Duruşma sırasında mantığını gösterecek, ki hepimiz bunun bir sorun olmayacağını biliyoruz. Dönüştüğünde hâlâ kendisidir. Sadece konuşmıyor. Bir Ev olarak nitelendirildiğimizde, Gelişen Ev Yasası kapsamında korunacak."

Annem bana baktı.

Bern, "Gelişmekte olan Meclis Yasası, hiçbir Meclis üyesinin suç işlediğine dair açık bir kanıt olmadan askerlik hizmetine zorlanamayacağını veya federal, eyalet veya yerel makamlar tarafından tutulamayacağını belirtmektedir" dedi. "Eğer biz ona dokunamazlar." Bizi duyduğundan

emin değildim. "Anne?" "Ya onu duruşmalardan önce yakalarlarsa?"

"Yapmayacaklar," dedim ona. "O Rogan'ın annesiyle birlikte. Rogan Evi'nin mahremiyetini ihlal etmeyecekler. Elllerinde ne bir neden ne de bir kanıt var. Eğer denerlerse, Rogan onları pişman edecektir."

"Televizyonda olacak," dedi Frida Nine.

"Bırak televizyonda olsun. Rogan ve annesinin onu güvende tutacağına inanıyorum. Her şey iyi olacak."

Telefonum çaldı. Açtım.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Rivera. "Sizin için hazırız."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım. "Şimdi gitmem gerek ama geri döneceğim. Merak etme." Anneme sarıldım ve dışarı çıktım. Rogan'ın merkezine giden caddeyi geçmek sadece bir birkaç saniye, ama onun karargâhına gitmiyordum. Arkasındaki tek katlı binaya gidiyordum. Rogan burayı satın almadan önce bir matbaa vardı. Ön taraftaki granit tezgâh da dâhil olmak üzere bazı izler hâlâ duruyordu ve şu anda Rogan'ın çalışanlarından biri, uzun boylu, altın saçlı bir kadın tarafından idare ediliyordu. Ona başımı salladım ve yanından geçerek ağır kapıdan büyük, dikdörtgen bir odaya girdim. Odanın içi boşaltılmış ve kömür karası kara tahta boyasıyla boyanmıştı. Odanın ortasında, elleri bir sandalyeye kelepçelenmiş Vincent oturuyordu. Beni gördü ve dudak büktü. Görünüşe göre eski haline dönmüştü.

Kapıya en yakın duvarda Bug, önünde iki ekran bulunan bir sandalyeye tünemişti. Bir sıra sandalye yerleştirilmişti. Rogan bir tanesinde, Heart diğerinde, Rivera üçüncüde ve Rynda dördüncüde oturuyordu. Omurgası dimdik duruyordu. Cornelius beşinci sandalyede oturuyordu, Matilda kucağındaydı. Kızkardeşi Diana, Harrison Evi'nin Başkanı, onun yanında oturuyordu. Bakışları Vincent'in üzerinde sabitlenmişti. Cornelius'un gözleri mavi, Diana'nınkiler yeşil parlıyordu ve Matilda bana baktığında gözbebeklerinde ürkütücü bir kehribar rengi ışık belirdi.

Sandalyeler ve Vincent arasında iki parça tebeşir beni bekliyordu.

Yanlarına gittim ve birini aldım.

"Bununla ne yapacağını sanıyorsun, ha?" Vincent sordu. "Onu nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun. Senin hakkında her şeyi biliyoruz. Eğitim yok. Eğitim yok."

Sihrim ortaya döküldü.

"Babası ölmüş, aile ağacından atılmış zavallı küçük çocuk. Baban bir bok parçasıydı, zayıf ve aptaldı. İkisi senin ailede bir arada."

Yere basit bir amplifikasyon çemberi çizdim.

"Kör müsün yoksa parmakların mı kırık? Rogan, gel ve bunu onun için yap. Bu utanç verici."

"Efendim?" Bug mırıldandı.

Çemberin içine girdim ve konsantre oldum. Oda karardı, sandalyedeki Vincent figürü de onunla birlikte karardı. Belli belirsiz gümüş bir parıltı kafa - altıgen büyümlle reaksiyona giriyor.

Daha yakından bakmam gerekiyordu. Daha derine, bir zamanlar Olivia Charles bana saldırdığında ulaştığım yere kadar dalmam gerekiyordu.

"Nevada mı?" Rogan yanımda sordu.

"Evet?" Parıltıya odaklandım.

"Aileniz izlemek ister. Annen, kız kardeşlerin, kuzenlerin ve büyükannen."

"Sorun değil."

"İkinizin de büyükannesi," dedi.

Sesi beni gerçek dünyaya geri sürükledi. Kafamı kaldırdım. Bug sağ taraftaki masanın üzerine bir dizüstü bilgisayar koymuştu. Üzerinde Victoria Tremaine pelüş bir sandalyeye uzanmış, kolu askıdaydı.

Arkamda biri keskin bir nefes aldı ve onun annem olduğunu anladım.

"Sorun değil."

Çömeldim. Daha fazla güce ihtiyacım vardı. İkinci, daha küçük bir daire çizdim, birinciyle birleştirdim, döndüm ve ikinciyle aynı boyutta bir üçüncüyü ekledim, sonra bir dördüncüyü. Tetrad, Anne ve Üçüzler olarak da bilinir. Bunu Rogan'ın bir süre önce bana gizlice gönderdiği kitaplardan birinde bulmuştum. Normal amplifikasyon çemberinin mükemmel sadeliğinden çok daha güçlü değildi,

Ama onunla pratik yaptığımda, büyümü bir neşter hassasiyetiyle bilememi sağlıyordu. Eğer büyükannemin büyüsünü bozmayı ve Vincent'ı sorgulayabilecek kadar sağlam bırakmayı umuyorsam bugün bir neştere ihtiyacım olacaktı.

"Sen lanet olası bir hainsin," diye hırladı Vincent

Victoria'ya. Victoria derin sulara yaşayan bir köpekbalığı gibi gülümsedi.

Çembere güç verdim. Soluk mavi renkte titreşti. Büyü akımı beni yumrukladı, net ve güçlüydü. Büyüye odaklandım ve diğer her şeyin kaybolmasına izin verdim.

Işık sönükleşti.

Dimmer.

Dimmer.

Hava karardıkça Vincent'ın zihnindeki parıltı daha da artıyordu. Parlayan sisin içinde bir desen oluşmaya başladı. Bir saç teli kadar ince, parlayan gümüş bir iplik gibi düz bir çizgide titreşen bir kıvılcım.

Çembere daha fazla güç verdim. Oda tamamen karardı. Daha fazla kıvılcım, daha fazla gümüş saç.

Biraz daha güç.

Rynda, "Çok fazla şey taahhüt ediyor," diye uyardı. Rogan, "Üstesinden gelebilir," dedi.

Düşüyordum, siyah bir kuyudan aşağıya, dipteki parlayan altıgene doğru düşüyordum.

Biraz daha güç.

"Rogan!" Rynda'nın sesi uzaklarda bir yerden yükseldi.

Cornelius nazikçe, "Onun dikkatini dağıtıyorsun," dedi.

Dibe çakıldım, bir şekilde ayaklarımın üzerine düştüm. Altıgen önümde parlıyordu. Esrarlı bir çemberdi, göz kamaştırıcı, parıldayan, saf gücün dantel gibi örülmüş haliydi. Karmaşıklığı başımı döndürdü.

Nasıl ayırabilirim?

Büyü desenin içinden akıyordu, tam bir devre. Akış kesilirse çökecekti. Ne olacaktı? ?

Tek bir daire değil, üst üste katmanlanmış üç daireydi. İkinci katmanda, dokuz üçgen merkeze doğru uzanıyordu. Eğer saldırırsam, kendi irademi Vincent'inkinin üzerinde tutmaya çalışırsam, en üstteki daire Vincent'ın üzerine çökecekti.

Merkezdeki üçgenler hançer bıçakları gibi aşağıya bakacak, alt katmanı delecek ve tüm altıgenin gücü hançerlere akacaktı. Aşağıya iner ve Vincent'ın ruhuna saplanırdı. Bu bir Dahi bir tuzak, etkisiz hale getirmek imkansız.

Kırmak söz konusu bile olamazdı.

Kalıbı değiştirebilir miyim? Belki parçalara ayırabilirim. Çok riskli.

Eğer altıgeni herhangi bir noktada kırarsam, çöküş kaçınılmazdı.

David Howling bizi büyülü bir çemberin içine hapsettiğinde, Rogan onu değiştirmişti. Hex temelde bir çemberdi. Birinin zihninde saf büyüyle çizilmiş, gerçekten karmaşık, anlaşılması zor bir çember. Üzerine çizim yapabilir miyim?

İçimde derin bir yerden donuk bir acı geldi. Çok fazla büyü harcamıştım ve muhtemelen daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

"Bu onun için çok fazla." Annemin sesi. "Ondan bir kadının yılların deneyimiyle inşa ettiği bir şeyi parçalarına ayırmasını istiyorsun."

"O haklı."

Shaffer. Onu kim içeri aldı?

"Zihnindeki büyüyü hissedebiliyorum. Son derece karmaşık. Bu bir tuzak ve o bunu fark edemeyecek kadar deneyimsiz." Yine Shaffer.

"Ama kırılabilir mi?" Rynda sordu.

"Hayır," dedi Shaffer. "Bu mükemmel bir tuzak. Fazla uzamadan onu oradan çıkarın."

"O iyi," dedi Rogan. "Sınırlarını biliyor." Hepsinin çenesini kapatması gerekiyordu.

Altıgen değiştirilemeyecek kadar karmaşıktı. Döngüler içinde döngüler vardı, büyüyü kendi üzerine büküyordu.

Ama onu değiştirmeme gerek yoktu. Tek yapmam gereken Vincent'in zihnini hanerlerden korumaktı.

Sihrimi ektim. İçimden geldi ve gümüşi maviyle parlayan ince bir çizgiye dönüştü. Onu alt katmanın altına kaydurdım ve örmeye başladım. Doğrudan bir kalkan işe yaramazdı, künt bir yaklaşımdan daha fazla değil Vincent'in babasında işe yarayabilirdi. Bynn içinde çok fazla g vardı. Büyü çöktüğünde enerjisini başka yöne çevirmek zorundaydım. Yapmak zorundaydım. Evet. Bu işe yarardı.

Shaffer, "Kızının yaşamasını istiyorsan buna bir son vereceksin," dedi. "Ona bir bakın. İstediğini elde ettiği sürece kızının yaşaması ya da ölmesi umurunda değil. Benim umurumda. Onunla evlenmek istiyorum."

"Nevada ne yaptiğını biliyor." Annemin sesi. Soğuk. Ondan hoşlanmamıştı.

Desen daha da karmaşıklaştı, altıgenin altında bir kar tanesi gibi yayılarak merkezden açıldı.

Kafamın içinde ısrarlı bir çarpıntı başladı, bu büyü kaynaklarımın azaldığının kesin bir işaretiydi. İpin ucunda yürüyordum.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Shaffer talep etti.

"Biri şu zayıfın çenesini kapatacak mı?" Victoria tersledi.

Alt katmanımın son darbesi. Ya hep ya hiti.

Sihrimi bir bıçağa dnşturdm ve altıgenin st katmanını kestim.

Karanlık dağıldı. Odaya geri dönmüştüm, önümde parlayan bir desen vardı. Zemine tebeşirle izmiştim.

İçindeki dokuz nokta spirallere kilitlenmişti. Victoria'nın altıgeninin hayaletimsi ışıltısı, gerçek altıgenin bir yankısı olarak üzerinde parladı.

Birinin nefesi kesildi.

st katman çöktü ve bir vazoun dibindeki delikten dökülen kum ya da su gibi ikincisinin içine aktı. Gücü enlerin içine aktı, onları büktü, besledi, jilet keskinliğinde bıçaklara dnştird.

İkinci katman cncnn içine çöktü. Hanerler onu delip geçti ve emberimin yumuşak dereleriyle buluştu. Uçları, çizgilerin birlikte büküldüğü dokuz noktaya dokundu. Gümüşle parladılar ve gücü dışarı yönlendirdiler. Gümüş parıltı mavinin içine yayıldı ve onu bastırdı. Çizgiler büyüyü yönlendirerek kalınlaştı. Yaptiğım spiraller yükseldi, altıgenin çöküşünden beslendi, daha yükseğe uzandı, parladı, güzelleşti, şöyle açıldı

büyüdüler. Vincent'ın zihninde ruhani bir karanfil açtı, dokuz yaprağı narin ve sihirle parıldıyordu.

Uzun bir süre parladı ve yok oldu, büyü'nün gücü tükenmişti.

Sessizliğin içinde vahşi bir ses yankılandı ve ben bunun Büyükanne Victoria gülüyor.

Döndüm. Shaffer ayağa kalkmıştı. Elleri titriyordu. Bana baktı, döndü ve kaçtı.

Rogan bana gülümsedi. Annemin yüzünde gurur, büyükanne Frida'nın yüzünde şok ve Catalina'nın yüzünde saygı vardı. Leon biraz korkmuş görünüyordu, Bern ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Rynda kıpırdamadan oturuyordu.

Vincent'a döndüm. Yutkundum.

Büyüm ortaya çıktı ve onu mengenesinde kavradı. Sesim güçle dolu, insanlık dışı bir perdeye düştü.

"Brian Sherwood nerede?"

Bölüm 13

Gözlerimi kırptım. Tavan tanıdık geliyordu. Rogan'ın karargâhında, ikinci kattaki koltuklarından birinde yatıyordum. Odayı kasvet kaplamıştı, pencereler karanlık ve gece doluydu. Üzerimi sıcak bir battaniye örtmüştü. Birisi ayakkabılarımı çıkarmıştı ve ayak parmaklarımı battaniyenin altına kıvrmıştı. Mmm, rahat.

Sorgulama beklendiği gibi gitti. Vincent tüm sorularıma cevap verdi. Alexander Sturm'un Houston dışında bir çiftliği vardı. Brian Sherwood orada serinliyordu. Olivia'nın dosyaları karşılığında şirketini kurtarmayı teklif etmek için onunla temasa geçmişlerdi. Olivia'nın dosyalarının nerede saklı olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını öğrendiklerinde bir pazarlık yaptılar. Brian onların gönüllü kurbanı olacaktı ama o para istemiyordu. Onun yerine karısının ölmesini istiyordu. Brian'la temasa geçmeden önce Sturm ve Vincent kısa bir süre için Kyle ya da Jessica'yı kaçırmayı düşünmüşlerdi ama Sturm Rynda'nın kendini kaybetmesinden korkuyordu ve bir çocuğu kaçırmak daha fazla risk taşıyordu. Brian'ın bu görev için mükemmel olduğu ortaya çıktı. Rynda'yı tanıyordu, hangi düğmeye basacağını biliyordu ve ölüm tehdidinin Olivia'nın dosyalarını ondan alabileceğinden emindi.

Rynda'nın fidye teslimatı sırasında ölmesi gerekiyordu. Bunu başaramayınca, Brian onun trajik bir araba kazasında ölmesini istedi. Vincent'a göre, Brian çocukların arabada olup olmamasını umursamıyordu. Görünüşe göre, "Hangisi daha uygunsa" demiş.

Vincent'ın Olivia'nın dosyalarında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece Sturm dosyaların "hayati" olduğunu söylemişti. Vincent, dosyalar kurtarılmadığı takdirde hepsinin "batacağı" izlenimine kapılmıştı. Dosyaları geri almak zorundaydılar ve bunun için her şeyi yapabilirlerdi. Sturm bu işin her yönünü yönetmişti.

Vincent'in inisiyatifi ele almaya karar verdiği Rynda'nın evine saldırı hariç.

Edward Sherwood'u izlediler ve Sherwood kendisini Meclis Başkanı ilan etmek için harekete geçtiğinde Sturm, Brian'ın tüm bu karmaşanın içinde olduğunun farkında olmamız gerektiğini anladı. Yeni rehinelere ihtiyaçları vardı. Hain falan yoktu. Kasırğa tatbikatlarımızı bazı yüksek teknoloji ekipmanlarıyla izlemişlerdi ve çocukların nerede olacağını bu şekilde bulmuşlardı. Vincent'in yaratıkları çocukları almak için iki gün boyunca tünel kazmışlar.

Rynda her şeyi dinledi, kibarca izin istedi ve oradan ayrıldı.

Vincent'in içindeki her şeyi çıkardıktan sonra onu serbest bıraktım. Yere yığıldı, cenin gibi kıvrıldı ve ağlamaya başladı. Onun için üzülmedim.

Yorgunluk beni ele geçirmişti. Kahve istediğimi hatırladım. Odadan çıkıp merdivenleri çıktım ve sonra her şey karardı.

Şimdi kanepedeydim.

Mutfaktan sesler geliyordu.

". . ve şimdi kimsem yok," dedi Rynda. "Gerçekten ve tamamen yalnızım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi Rogan.

Oturmam gerekirdi. Bunun yerine sessizce yan döndüm. Mutfak lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanan mutfak adasında duruyorlardı. Rogan'ın önünde bir fincan kahve duruyordu. Biraz yorgun ve kenarları biraz kaba görünüyordu. Kapalı modda bir ejderha. Böyle görüldüğü zamanları severdim.

Rynda ona yakın duruyordu, ince vücudu neredeyse onunkine değiyordu. Ve kalbimin tam ortasına küçük bir kıskançlık saplandı. Hiç şaşmadı. Birlikte güzel görünüyorlardı.

"Nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorum," dedi sessizce.

"Sen her zaman annenin sana verdiğinden daha dayanıklı oldun. Sebat edeceksin, Rynda. Sana yardım edeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum." "Teşekkür ederim. Oğlumu kurtardığın için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

Bir adım daha yaklaştı, kollarını onun boynuna doladı, kendini ona doğru uzattı ve onu dudaklarından öptü.

Bu çok ileri gitmektir. Bir yanımda onun çaresizliği karşısında yürek parçalayıcı bir üzüntü duyarken, diğer yanımda koşup yüzüne yumruk atmak istiyordum.

Rogan hareket etmedi. Ellerini ona dolamadı. Onu itmedi. Sadece orada durdu.

Kollarını indirdi ve bir adım uzaklaştı. "Bu bir hataydı," dedi kırık bir sesle.

"Evet," dedi.

"Neden, Connor?"

Sırf Rogan'ın adını kullandı diye bir kadından nefret etmek çok saçmaydı.

Bakışlarıyla onun yüzünü aradı. "Birbirimizi tanıyoruz. Bir geçmişimiz var. Ortak noktalarımız var. Aynı geçmiş, aynı arkadaş grubu. Ben güzelim. Öğrenme eğrisi olmayacak."

Teşekkürler, Rynda.

"İyi bir eş olurdum."

"Ben başkasına aşığım."

"Ama neden Rogan? Onun nesi var? Senin gibi şiddet yanlısı olduğu için mi?"

"Uyuyordum," dedi. "Ve o beni uyandırdı."

"Anlamıyorum."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin. Seni ve çocuklarını önemsiyorum Rynda. Ama sen ve ben asla birlikte olamayacağız. Perişan oluruz."

Ondan uzaklaştı ve sanki düşmekten korkuyormuş gibi iki eliyle adaya yaslandı. "Haklısın," dedi. "Sen orman yangını gibisin Connor. Öfkelenir ve geriye külden başka bir şey kalmayana kadar beni yakarsın."

Hiçbir şey söylemedi.

"Şu anda kendimi çok zavallı hissediyorum," dedi. "Bana acıma. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Kendiniz kontrol edin."

Başını iki yana salladı. "Tek istediğim birinin beni sevmesiydi." "Biri seni seviyor. Sessizce ve umutsuzca. Sen sadece fark ettim."

Ona şöyle bir baktı. "Anlamıyorum."

"Saklanmayı bırakmanın zamanı geldi," dedi Rogan. "Sen bir Prime'sın. Olivia gitti. Kimse seni yargılamıyor. Yeteneğini

kullan." Çenesini kaldırdı. "Belki de yaparım." Uzun bir süre sessizce

durdular. "Onunla evlenecek misin?"

"Soracağım." "Ne zaman?"

"Meclis olarak onaylandıktan sonra." "O biliyor mu?"

"Hayır."

"Ya hayır derse?"

Sesi kontrollü ve rahattı. "O zaman hayır."

"Bu sen değilsin. Sen istediğinin peşinden gider, engelleri ve insanları yolundan çekersin."

"Bu doğru değil. Bazen kaçıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Arkasına yaslandı. "Ona söyledin mi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü duruşmalarda kendisine mevcut Hanelerle olan ittifakları ve ilişkileri sorulacak."

"Onun senin gölgende kalmasını istemezsin." Başını salladı.

"Bu çok asilce, ama sözleşmeyi incelemek için zamanı olmalı. Deneyimi yok ve Ev ilan edildiğinde teklif bombardımanına tutulacak. Bunılması çok kolay."

"Bir sözleşme olmayacak."

Rynda kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu evliliğe evlilik sözleşmesi olmadan mı girmeye niyetlisiniz?"

"Evet."

"Sen aklını mı kaçırdın? Onu tanıyalı üç aydan az oldu." "Dört ay."

"Bir milyardan fazla değer var. Bu ailenin serveti. Ya bir ay sonra senden boşanırsa? Servetinin yarısını ona mı vereceksin? para?"

Cevap vermedi.

"Genetik uyumluluk eşleştirmesi yaptınız mı?"

Sessizlik.

"Connor, bu çılgınlık. Normal bir insanmışsın gibi davranıyorsun. Ama değilsin. Evinin çıkarlarını korumak zorundasın."

"Tüm kurallara uydunuz ve tüm doğru çemberlerden atladınız. Senin için nasıl sonuçlandı?"

Geri çekildi. "Bu belden aşağı bir vuruş."

"Bana sahip olur ya da olmaz, Rynda. Onu zorlamayacağım. Benden ayrılmaya kalkışırsa onu cezalandıracak bir sözleşmeyle onu zincire vurmayacağım. Çocuklarımızın gen haritasına göre mükemmel olup olmayacağı umurumda değil. Bu iş böyle."

Rynda'dan gelen hafif bir büyü fısıltısı hissettim.

"Ah, Connor," dedi usulca. "Umarım haklısındır. Umarım o seni incitmez ve sen de onu incitmezsin."

Uzanıp adamın yanağına hafifçe dokundu ve oradan uzaklaştı.

Bir süre adada durdu ve şimdiye kadar soğumuş olması gereken kahvesini içti. Fincanı çalkaladı, tezgâhın üzerine koydu, yanıma geldi ve yanıma çömeldi.

"Hey."

"Hey," dedim.

"Uyanmışsın."

"Sana hiç keskin bir gözlem gücün olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Biliyorsun. Dedektif olmalısın." "Ne kadarını duydun?" "Önemli olan her şeyi."

Başını salladı, yüzü okunmuyordu. "Olan oldu. Tüm kartlar masada."

"Pek sayılmaz."

Doğruldu. "Öyle mi?"

"Gerçek Rogan bana sormadı."

Kaşlarını çattı.

"Ejderhanın bana sormasını istiyorum." "Dikkatli ol," diye uyardı.

"Rogan Hanesi Başkanı'nın ne istediğini biliyorum. Baylor Hanesi'nin geleceğiyle ilgili tüm asil uyarılarını duydum. Kendini kontrol altında tuttuğunu gördüm. Senin ne istediğini bilmek istiyorum Connor. Benden ne istiyorsun? Sor bana."

Gözlerinde bir şey değişmişti. Ne olduğunu anlayamadan, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kanepeden çekip aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı. Tamam o zaman.

Kapı onun önünde açıldı ve arkamızdan kendiliğinden kapandı. Beni yatağa fırlattı. Yüzü vahşiydi, mavi gözleri açtı. Ürperdim.

Sihir beni fırçaladı, kıyafetlerimi parçaladı. Eskiden tişörtüm ve kot pantolonum olan kumaştan bir avuç aldı ve onları bir kenara fırlattı. Sütyenim de onu takip etti. Külotum parçalara ayrıldı. Heyecan içimden hızla geçti, hızlı ve elektrikli, endişe ve beklentiyle karışık. Israrcı bir düşük ısı başladı

Bacaklarımın arasındaki havuz. Vücudum ne olacağını biliyordu ve içimdeki her hücre bunu istiyordu.

Çırılçıplak soyundu. Altın sarısı teninin altındaki sert kaslar vücudunu sarıyordu. İri ve dikti ve gözleriyle karşılaştığımda neredeyse beni yakacaktı. Beni yatağa sabitledi, devasa vücudu beni hapsediyordu. Eli başımın altına kayd. Bir avuç saçımı yakaladı. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Ağzı benimkinin üzerine kapandı. Bu öpücükte nazik ya da baştan çıkarıcı hiçbir şey yoktu. Beni ona aitmişim gibi öptü. Dili ağzımı işgal etti ve onun tadına baktım, kahvenin yankıları ve bana *Connor'ı* anlatan derin erkek kokusu. Bu beni ürpertti. Bana her şeyi yapabileceğim gibi öptü beni ve ben de ona izin vermek istedim. Bunu yapması için ona yalvarabilirdim.

Öpüşmeyi kesti. Gözleri karanlık ve vahşilik sınırındaydı. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık sıvıya dönüştü. Aniden korkunç bir acele içindeydim.

"Bana bak." Sesi sertti. Ona baktım.

"Beni mi görmek istediniz? İşte buradayım."

Neredeyse insan gibi görünmüyordu, tamamen ham erkek gücü, yoğun cinsel ihtiyaç ve kara büyü. Etrafında kaynıyordu. Kollarındaki kaslar kaya gibi sertti. Eğer beni sıkarsa, ezebilirdi. Asla yapmazdı ama yapabileceğini bilmek, tüm bu gücün bir anda durduğunu ve benimle sevişmeye adanmayı beklediğini görmek, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi.

Sırtımı ona doğru bastırmaya çalıştım ama yapamadım. Beni yerimde tuttu.

"Korkuyor musun?" diye sordu

ejderha. "Hayır."

"Olmalısın."

Gülümsedim ve kendi sihrimi ortaya çıkardım. Gözleri parladı.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Büyüsünün ilk sarhoş edici damlası göğüslerimin arasındaki çukura düştü, sıcak, erimiş, kadife. İçimdeki her sinir tepki olarak mırıldandı. En sevdiği uyuşturucunun kokusunu almış bir bağımlıyım. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Elini kığımın altına kayd, sıktı, hissetti ve beni daha yakına sürükleyerek kalçalarımı istediği yere kayd. Şaftının küt başı bana doğru bastırdı.

Büyü iki akıma bölünerek göğüslerimin etrafını sardı ve her bir tepeden yukarı kayarak tenimi ısıttı. Meme uçlarım aniden soğuk ve dikleşmişti.

Sonra büyülü sıcaklık üzerlerinde zirve yaptı. Zevkin sarsıntısı beni sarstı, tam o sırada başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Ağzının içinde nefes nefese kaldım. Büyü meme uçlarımda etrafında dönerken beni öptü, içimden küçük mutluluk kıvılcımları gönderdi ve sonra akıntı aşağı indi. Karnımın üzerinden, kucağımdan üzerinden, bacaklarımda arasındaki kıvrıma doğru akarken beni öptü. Diliyle klitorisimi yaladı, artık sadece sıcak ve kadife değil, biraz da sertti. Tüm vücudum tepki olarak kasıldı. Bu çok fazlaydı.

Beklemek çok zordu. Ona karşı savaştım, her şeyimle karşı koydum ve bir santim bile hareket etmedim.

Nefes almama izin verdi. Gözlerindeki sert ihtiyaç, her şeyi tüketen bir açlığa dönüşmüştü.

"Neden korkuyum ki?" diye sordum.

Sihir klitorisimi sıktı ve yaladı, içime girip çıktı. Enfes bir işkenceydi. Başını eğdi ve sol meme ucumu emdi. Neredeyse boşalıyordum.

"Eğer biri seni tehdit ederse, onu öldürürüm. Eğer beni durdurmak için orada değilseniz, önce onlara işkence yaparım."

"Bununla başa çıkabilirim," diye idare ettim. Onun bu yönü asla değişmeyecekti ve ben bununla barışmıştım.

Büyü daha da sıcaklaştı. Sağ meme ucuna geçti. Şimdi içime girmezse ya ona bağıracaktım ya da yalvarmaya başlayacaktım.

"Başka erkeklere baktığında, onları öldürmek istiyorum. Eğer beni aldatırsan, öldürebilirim. Başka erkeklerle çıkmak yok Nevada. Sebebin ne olduğu umurumda değil."

"Anlaştık. Başka kadınlardan öpücük almak yok."

Dili göğüs uçlarımda çalıştı. Sağ eli bacaklarımda arasına kayd. Parmakları içime daldı. Başım dönüyordu. Vücudum sıcak ve ağırlaşmıştı. Serbest kalmaya ihtiyacım vardı. Onun her şeyini istiyordum.

Sert bir erkek sesi çıkardı. Parmakları klitorisimin hassas tomurcuğuna dokundu. Sarsıldım.

"Benimle yaşayacaksın. Yatağımızda benimle uyuyacaksın," diye hırladı. "Her gece."

"Bırakın gideyim."

Kollarımı serbest bıraktı ve ben de sol kolumu onun etrafına doladım, sağ kolumu aşağıya doğru indirdim ve parmaklarımda şaftının ipeksi sertliğinde aşağı yukarı kaymasına izin verdim.

"Mmmm . . ." Beni tekrar öptü, kendini elime doğru itti. "Başka hiçbir kadın sana Connor demeyecek," diye nefes aldım. "Sadece ben."

Connor sırtıttı, dişlerini korkutucu bir şekilde göstererek. "Sen benim Connor'ımsın. Paylaşmayacağım."

"Anlaştık. Seni seviyorum. Bu hayattan tek istediğim sensin. Evlen benimle Nevada." Önce dudaklarını, sonra çenesini öptüm ve kulağına fısıldadım. "Evet."

İçime girdi, çevresi kayıyor ve beni geriyordu. Beni derin ve sert bir şekilde doldurdu. Dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Büyüsünün yarattığı basınç bir dalga gibi yükseldi ve beni boğdu. Doruk noktası beni kavradı

lezzetli bir mutluluk, dünyayı bloke etmek. Sonsuzluğa uzanan o ilk saf coşku anını kollarımla Rogan'a sarılarak geçirdim ve orgazmımın yankıları onun üzerinde yuvarlanırken gözlerini izledim. Zevk beni dalgalar halinde sarstı. Konuşamıyordum bile.

Sonunda artçı şoklar azaldı. Beni öptü ve tekrar itti, derin ve sert, hızlı, vahşi bir ritim oluşturdu. Ben de ona uydum. Nazik ya da yumuşak değildi. Vahşiydi, çünkü biz böyleydik. Başka bir doruk noktası beni sarsarken birbirimizi kavradık ve sonra tekrar, büyüyle sarmalanmış, zevkle birleşmiştik ve sonunda kendini içime boşalttığında, kendimi bütün hissettim.

Yatakta uzanmış, birbirimize sarılmıştık. Aslında kendimizden geçmiş olmamız gerekirdi ama nedense ikimiz de uyanıktık. Göğsüne uzandım ve üzerimizdeki yıldızlara baktım. Eli kolumu okşadı. Bir şey düşünürken bunu bilinçsizce yapıyordu.

"Shaffer'ın içeri girmesine neden izin verdin?" diye sordum. "Çünkü ben bencil bir piçim."

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. O da gülümsedi.

"Bana tüm bu fedakâr niyetleri atfetmek istiyorsun, ama ben seninle olmayı her şeyden çok istiyorum. Konu senin güvenliğin, mutluluğun ve seninle birlikte olmak olduğunda acımasızım." Tekrar sırtıttı. "Fikrini değiştirmek için artık çok geç. Evet dedin."

Onu öptüm. "Beni Shaffer'a göstermenin onun kaçmasına neden olacağını nereden biliyordun?"

"Yemek sırasında söylediği bir şey. Ondan daha güçlü olduğunuzun açık olmadığını belirtmek için çok dikkatliydi. Bahsettiği diğer birkaç şey, tüm o güzel saçların ve pahalı kıyafetlerin altında, dünyadaki kendi yeri hakkında bazı güvensizlikleri olduğunu doğruladı. Örneğin Augustine hakkında konuşma şekli. Umutsuzca herkesin

Onu güçlü bir aile reisi, küçük imparatorluğundan ve ailesinden sorumlu biri olarak görüyordum. Kendini savunmasız bıraktı ve ben de bundan faydalandım. Kumar oynadım.

senin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu öğrendiğinde, bununla başa çıkamazdı. Haklıymışım."

"Shaffer'la hiç ilgilenmedim."

"Ve artık asla olmayacaksın." Bana kendinden memnun bir gülümseme verdi. "Berbatsın."

"Zaten evet demiştin," diye tekrar hatırlattı.

"Hatırlıyorum."

Rogan, "Siz uyurken Bekçi aradı," dedi. "Duruşmalarınız yarın gece için ayarlandı."

"Victoria'nın torunu olmam seni korkutuyor mu?"

"Hayır."

"Bana asla yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun." "Biliyorum." Beni kendine doğru çekti.

"Yaşlanıp kırıştığımda ve hala seksi olduğumu düşünüp düşünmediğini sorduğumda ne olacak?"

"Sen her zaman ateşli olacaksın. Ayrıca, o zamana kadar ben de yaşlanmış ve buruşmuş olacağım." "Evlilik niyetini beyan etmenin ne kadar önemli olduğunu hala anlamış değilim. evlenin."

Beni kendine doğru çekti. "Çünkü bunu ilan ettiğinde, Evlerimiz birbirine bağlanacak. Tüm dostlarım ve düşmanlarım sana miras kalacak. Duruşmalarda ilan edilen bir nişan neredeyse hiç bozulmaz. Bunu asla geri alamazsın Nevada. Benimle evlenmeyi reddetsen bile, hiç kimse Rogan Evi'ni düşünmeden Baylor Evi'ni düşünemezsiniz. Mümkün olduğunca az yükümlülükle çıkmanızı istiyorum. Duruşmalarda bunu açıklamak zorunda değilsiniz. Hatta hiçbir şey söylememenizi tavsiye ederim."

Hâlâ bana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyordu. "Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum."

Rogan'ın telefonu kıyafet yığınının içinde çaldı. Doğrudum.

Yataktan fırladı, telefonu çıkardı ve cevap verdi. "Evet? . . Hemen geliyorum."

"Ne oldu?"

"Adeyemi Ade-Afefe aşağıda. Tehlikede olduğumuzu söylüyor."

Adeyemi Ade-Afefe benim yaşlarımda, kısa boylu, siyah bir kadındı. Rogan onlardan ilk kez bahsettikten sonra aileyi araştırmıştım. Yoruban

kökenliydiler, Nijerya'dan gelmişlerdi ve evlerinin adı şu anlama geliyordu

"Rüzgârla Taçlanan." Adeyemi beyaz bir bluz ve mavi bir kot pantolon giymişti. Gri ve mavi ipekten, berrak gökyüzü renginde parıltı veren bir baş bağı olan gele, saçlarını gizliyor ve başını özenli bir düğümle taçlandırıyor. Dünyaya büyük kahverengi gözleri ve ince çerçeveli gözlükleriyle bakıyordu ve içgüdüsel olarak gülümsediğinde tüm yüzünün aydınlanacağını biliyordunuz. Şu anda gülümsemiyordu.

"Dışarı çıkmalısın." Eliyle kısa bir kesme hareketi yaptı. "Dışarı çıkın ve şehri boşaltın."

Çavuş Heart, Rivera, Bug, Rogan ve ben alt katta onun etrafında toplandık.

"Ne oldu?" Rogan sordu.

"Sturm rüzgârları yerinde hareket ettiriyor. Dışarı çıkmalısın."

"Adepero'nun bu işe karışmak istemediğini söylediğini sanıyordum," dedi Rogan. "Hayır, babam bunu düşünceğimizi söyledi. Biz de düşündük. Biz

Özel bir savaşta sana yardım edecektim ama bu ondan daha büyük bir şey." "Ne kadar kötü?" Rogan sordu.

Adeyemi gözlüklerini burnuna geri itti. "Şimdiye kadar gördüğümüz en kötü kasırga olacak. Şehrin bu kısmını yerle bir edecek. Tüm şehri yerle bir edebilir. Geriye kimse kalır mı bilmiyorum."

"Bu bir F4 mü?" Rivera sordu. "F5?"

Adeyemi, "Bir F5 kasırgasının hızı saatte iki yüz milden fazladır," diye tersledi. "Bu üç yüzün üzerinde olacak. Bu fırtına binaları temellerinden sökecek, arabaları beyzbol topu gibi fırlatacak ve Ağaçlar. Metali bükecek, elektrik hatlarını koparacak ve hendek kazacak. Anlayabilmeniz için size bir resim çizmeme gerek var mı?"

Kapıdan sokağa doğru on adım yürüdüm. Gökyüzünde yoğun bir kara bulut örtüsü çalkalanıyor, yıldızları gizliyordu. Rüzgâr saçlarımı çekiştiriyordu. Tekrar içeri girdim.

"Onunla dövüşebilir misin?" Rogan sordu.

Adeyemi omuzlarını kamburlaştırdı. "Hava büyüler zaman ve hazırlık gerektirir. Atmosfer gezegenimizin etrafını büyük bir battaniye gibi sarmış durumda. Sürekli. Her şey birbirine bağlı. Eğer bir yere yağmur yağdırırsanız, bu başka bir yerde kuraklık olacağı anlamına gelir.

doğal olarak yağmuru ya da nemi alırdı. Dışarıdaki bu kabus haftalar süren bir çalışmanın sonucu. Sturm en az bir aydır hava durumunu manipüle ediyor. Kullanılan büyüler o kadar karmaşık ki, sadece daireleri düzgün çizmek bile günler alır. Onu oyalayabilirim ama durduramam. Artık onu kimse durduramaz."

"Yani bunu yaptığını biliyor muydun?" diye sordum. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bir fırtına için hava koşullarını yaratmak başka, fırtınayı başlatmak başka bir şeydir." Adeyemi ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Bunu yapacağını düşünmemiştim. Hiçbirimiz yapacağını düşünmemiştik. Bu ... Can kaybı felaket boyutunda olacak. Bu ulusal bir acil durum olacak."

"Neden şimdi?" Rivera merak etti.

En azından bu çok açıktı. "Dosyaların bizde olduğunu biliyor," dedim. "Er ya da geç onların şifresini çözeceğimizi ve Brian'ın şu anda pazarlık kozu olarak değersiz. Bizi gömmek istiyor. Herkes ölürse ve şehir harabeye dönerse, kimse komployu umursamaz. Fırtınanın sorumlusunun o olduğunu kanıtlayabilir miyiz?"

Adeyemi başını salladı. "Onu görmediğimiz sürece olmaz. Hava büyülerinin izi sürülemez, tıpkı diğer büyüler gibi. Bir tahminde bulunulabilir ama bu tahmin mahkemede ya da Meclis'te geçerli olacak kadar iyi olmaz. Hızlı karar vermelisin. Zamanımız azalıyor."

Üç adam Rogan'a baktı. Soru yüzlerinden okunuyordu.

Ne yapacağız?

Adeyemi'ye baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Bir saat," dedi. "Size belki otuz dakika daha kazandırabilirim."

"Onu ilk biz vurduk," dedi Rogan, yüzü vahşiydi.

Rivera sırtıttı.

Rogan bana döndü. "Baylor Hanesi'nin bu konudaki tutumu nedir?"

Geri dönüp aileme sorayım mı?

Bana bakıyorlardı. Evin Başkanı olduğumu fark ettim. Şimdi bir karar vermeliydim. "Baylor Hanesi, Rogan Hanesi'ne saha içinde ve dışında gerekli tüm yardımı sağlayacaktır."

Rogan sırtıttı. "Teşekkür ederim. Heart, Sturm ailesi yerleşkesinin planlarını istiyorum."

Heart döndü ve uzaklaştı.

"Rivera, herkesin on dakika içinde araç parkındaki yerlerinden çıkmasını ve tam savaş hazırlığı içinde, brifing odasında takım liderleriyle birlikte olmasını istiyorum."

Rivera koşmaya başladı.

"Bug, Bayan Ade-Afefe'yi al ve çalışmaya başlamak için neye ihtiyacı varsa getir, sonra da Diana, Cornelius ve Rynda Charles'a haber ver."

Rogan cebinden telefonunu çıkardı.

Depoya doğru yola çıktım. Arkamda Rogan telefonda "Lenora, bir sorunumuz var" dedi.

Koşarak depoya girdim. Saat on biri biraz geçiyordu ve mutfağın ışığı yanıyordu. Dahili telefonun düğmesine bastım ve "Herkesin hemen mutfağa gelmesini istiyorum, lütfen" dedim.

Yirmi saniye içinde annem, Frida Nine, Bern, Leon ve Catalina mutfakta bana baktılar.

"Sturm bir saat içinde Houston'ı vuracak bir fırtına yaratıyor," dedim. "Her şey yerle bir olacak. Deponun hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorum. Tek şansımız onu hemen vurmak. Rogan bana ne yapacağımızı sordu. Ona savaşacağımızı söyledim."

Masayı sessizlik kapladı.

"Bunun yerine tahliye etmek isteyen varsa, şimdi tam zamanı," dedim.

Kimse bir şey söylemedi. Catalina'ya baktım. Kız kardeşim bana dişlerini gösterdi. Bu Arabella'dan beklediğim türden bir ifadeydi. "Ben de geliyorum."

"Üçüncü kural," dedi Leon. Baylor ajansının sadece üç kuralı vardı ve sonuncusu en önemlisiydi. Günün sonunda yansımalarımızın gözlerinin içine bakabilmeliydik.

Yüzlerini inceledim. Bana acımasız bir kararlılıkla bakıyorlardı. Baylorlar yeri geldiğinde stratejik geri çekilmeler yaparlardı ama iş başa düştüğünde kaçmazdık.

"Bern, her şey yedeklendi mi?"

Başını salladı. "Tüm iş kayıtlarımız San Francisco'daki bir sunucuda saklanıyor. Kişisel kayıtlarımız da, fotoğraflar, belgelerin kopyaları ve diğer her şey."

"O zaman evimiz yok olacakmış gibi hareket etmemiz gerekecek. Herkes onsuz yaşayamayacağı her şeyi alsın. Beş dakika içinde burada buluşup Rogan'ın brifingine katılmaya gideceğiz."

Şok Catalina'nın yüzünü tokatladı. Sonunda kafasına dank etti.

"Ama her şeyimiz burada. Tüm hayatımız burada," dedi kız kardeşim. Sesi neredeyse kalbimi kıracaktı.

Annem ona gülümsedi. "Onlar sadece eşya, hayatım. Yeni şeyler alacağız. Git hadi. Zamanımız yok."

Aile koşarak uzaklaştı.

Merdivenleri hızla çıkarak çatı katıma çıktım. Tüm hayatım bu odadaydı. Çocukluğumun son yankıları. Başarısız olsaydık ve olmasaydık bile, yine de

kayboldu. Etrafımda döndüm. Tüm küçük hazinelerim: resimlerim, kitaplarım, çocukluğumdan beri sakladığım Trinity adındaki oyuncak köpek şimdi rafta duruyordu. Ne yapacağım? Ne alacağım?

Çok fazla vardı. Fotoğrafımızı aldım. Yaklaşık on yaşındaydık; babam, annem, büyükannem Frida, kız kardeşlerim ve kuzenlerim aynı karede toplanmıştı. Çerçeveden çıkardım, katladım, cebime koydum ve kapıya yöneldim.

Ateş et.

Döndüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altından cephanesini çıkardım. Ege'nin Gözyaşı içinde parlıyordu. Zinciri boynuma geçirdim -aklıma gelen en güvenli yer orasıydı- güzel taşı tişörtümün içine attım ve aşağıya koştum.

Bölüm 14

Bug'un dokuz ekranının hepsi açıktı. Gizli laboratuvarında iksir pişiren bir büyücü gibi çalışma masasında oturmuş, üçer üçer dizilmiş ekranlara bakıyordu.

Sağ taraftaki üç monitörde havadan çekilmiş bir görüntü vardı. Beton bir mantar kapağı gibi, iki halka duvarla çevrili, içteki taş ve dıştaki muhtemelen elektrikli ve dört bekçi direğiyle sabitlenmiş bir zincir bağlantı çiti. Yırtıcı kuşlar gibi manzaralar da kayıyor ve dönüyordu. kameralar rüzgârla savaştı. Harrison Hanesi gözcülerini göndermişti. Bug'un insansız hava araçları yükselen rüzgârla başa çıkabilse bile, Sturm'un adamları onları tespit edecek ve vuracaktı.

Her yer bir Noel ağacı gibi aydınlatılmıştı. Devasa lambalar kubbenin etrafındaki yerleşkenin içini beyaz ışıkla dolduruyor ve endüstriyel ışıklar elektrikli dış çitin tam elli metre ötesindeki karanlığı yok ediyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ama içerisi gündüz gibi aydınlık olabilirdi. Sturm açıkça bir saldırı bekliyordu.

Elektrik faturası küçük bir servete mal olmuş olmalı.

Üstteki iki orta ekran aynı kalenin şemalarını gösterirken, altlarındaki ekran önemli noktaları sunuyordu. Dış çit: elektrikli çit, sekiz nöbetçi kulübesi. İç duvar: barakalar, yaklaşık yüz personel, güçlendirilmiş beton, makineli tüfekler. Merkezdeki kubbe: betonarme tek kubbe, yere çakılmış yirmi sekiz çelik kazık, yedi milden fazla çelik takviye; depreme, kasırgaya ve hortuma dayanıklı, bir fırtına büyücüsünün gezegenin ve büyüünün ona atabileceği en kötü şeylere dayanmak için inşa edeceği türden bir ev.

Burası tam bir kaleydi. Sturm komşu çiftliğin ve bazı ek binaların da sahibiydi ama bunlar pek ilgi çekici değildi. Savaş onun müstahkem üssünde olacaktı.

Sol alttaki iki ekran atmosferik ölçümleri ve Doppler radarından canlı beslemeyi gösteriyordu. Sol üstteki ekranda Lenora Jordan görölüyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, orta kahverengi teninde zengin bir kızılık vardı. Normalde yüzünden geriye doğru topladığı koyu kahverengi saçları uzun, sıkıca kıvrılmış bukleler halinde yüzünün etrafına dökölüyordu. Savaşa at sürmek üzere olan bir şovalyeye benziyordu. Eğer gözleri ateş saçabilseydi, oda alev alev yanardı. Arkasında insanlar bir ileri bir geri koşuşturuyor, bazıları çılgınca telefonla konuşuyordu.

Bizim odamız da doluydu. Hem Cornelius hem de Diana kanepeye oturdu. Rivera, Heart ve Rogan'ın ekip liderlerinden üçü, iki kadın ve bir erkek, üssü inceledi. Ailem bir duvarın yanına park etmişti. Hala solgun olan Rynda ve Edward Sherwood sağ tarafımdaki iki sandalyede oturuyorlardı. Hepimiz on dakikalık brifingi dinlemiştik. Sturm'un kalesi küçük bir orduya karşı koyabilirdi.

Davulların hafif sesi havada süzölüyor, güçlü bir sihir akımıyla destekleniyordu. Ekranların arkasında, Rogan'ın Anahtar'ını icra ettiğı açık alanda, Adeyemi öfkeli bir ritimle dans ediyordu. Etrafında şimşeklerle parlayan büyölü bir çember.

"Oraya ne kadar çabuk varabilirsin?" Lenora sustu.

"Yirmi dakika," dedi Rogan. "Her otuz saniyede bir bana bir şeyler sormayı bırakırsan daha erken."

Ona ters ters baktı.

"Efendim," dedi Bug. "Alexander Sturm'dan gelen bir çağrı var efendim."

"Tam bir sessizlik istiyorum," diye bağırdı Rogan, sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. Herkes dondu kaldı. Oda o kadar sessizleşti ki, iğne atsan yere düşmezdi.

Rogan, Adeyemi'nin dans ettiğı dışarı açılan kapılara baktı. Kapandılar ve davul sesini bastırdılar.

Tüm iş istasyonu, Sturm'un görebileceğı tek şey olan mutfığa doğru kendi ekseninde döndü. Rogan mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Dolaptan bir kahve fincanı fırladı ve eline düştü. Elinde kupa, tezgâha yaslandı ve Bug'a başıyla selam verdi. O tamamen

Boş bir odada tek başına, geç bir fincan kahvenin tadını çıkaran bir adam. "Rogan," dedi Sturm ekrandan. "Seni uyandırdım mı?"

"Evet." Rogan'ın sesi kayıtsızdı. "En güzel rüyayı görüyordum. Ellerimi boğazına dolamıştım ve sen yalvarıyordun. Aslında senin adına

utanmıştım."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Beni düşünmeye bu kadar zaman ayırdığını bilmiyordum."

"Pek sayılmaz. Ne istiyorsun, Sturm?"

"Her zaman istediğim şeyi. Olivia'nın dosyaları." Rogan düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır."

"Neden bu kadar sıkıcı olmak zorundasın? Onlar için ne istiyorsun?"

"Sahip olduğun hiçbir şeyi."

Sturm içini çekti. "Bende istemediğin pek çok şey var. Tarih gösteriyor ki Hanelerimiz savaştığında sizinkiler kaybediyor."

Rogan gülümsedi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Dene beni."

"Niyetim bu," dedi Sturm. "Personel ve mülk açısından çok büyük kayıplar olacak ve sonunda ben kazanacağım. Benim basit bir avantajım var Rogan. Ben yıkımı yönlendirebilirim, sen ise sadece yayarsın. Taktiksel avantajın bende olduğu açık. Neden tüm bunları geçip seçeneklerimizi tartışmıyoruz?"

"Başka seçeneğiniz yok," dedi Rogan, sesi sertti.

"Dur tahmin edeyim, bir izci planın var. Şifreyi kıracaksın ve sonra ne olacak? Jordan'a mı devredeceksin?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Sturm güldü. "Hadi ama. Seninle dalga geçsem ve tüm bunlar olurken elim kolum bağlı oturacağımı varsaysak bile, sen bile işin içindeki insanların kalibresini tahmin edebilirsin. Hiçbir şey olmayacak Rogan. Onu gömecekler ve Jordan onu elinde tutmaya çalışırsa, o kibirli kaltağı da onunla birlikte gömecekler.

Aylardır onu kesip biçmekten bahsediyorlar." Hiçbir şey

kaçmasın diye elimi ağızıma kapattım. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

"İtibarım hariç. İşte tam da bu yüzden elim kolum bağlı oturmayacağım. Sizin inekleriniz şifreyi kırmaya çalışırken, ben Houston'ı yerle bir ediyor olacağım."

"Peki bu size nasıl yardımcı olacak?"

"İşim bittiğinde, şehir diye bir şey kalmayacak. Ne olduğunu biliyor musun? Bu boyutlarda bir doğal afetin ardından ne olur? Kanun ve düzen yoktur. Hesap verebilirlik yoktur. Sadece kaos vardır. Kimin neyden sorumlu olabileceğini çözmeye başladıklarında, hiç kimse beni suçlayabilecek. Hava büyülerinin izi sürülemez. Aslında, şehrin yok edilmesinden senin sorumlu olduğuna dair inandırıcı kanıtlar ortaya çıkabilir. İkimizden sevimli lakapları olan sensin, Huracan."

Rogan, "Güçlerimin atmosferik manipölasyona kadar genişlediğini bilmiyordum," dedi.

"Belki de bir fırtına büyücüsü tuttunuz ve fırtınayı şehri yerle bir etmek için bir kılıf olarak kullandınız. Ne zaman böyle bir şey olsa, insanlar bir hikâyeye arar Rogan. Ve savaştan asla geri dönemeyen ve sonunda kendini kaybeden eski bir kahraman harika bir hikâyeye oluşturur. Senin için gözyaşı bile dökceğim."

"Bu görüşmeyi kaydettiğimin farkında mısınız?"

"Güzel. Tekrar oynat ve umurumda olmadığını anlayana kadar dinle. Endişelenmiyorum. Senin için endişelenmiyorum. Kendine nedenini sor. Cevabı bulduğunda beni ara. Sana iyi geceler dilerdim ama iyi olacağından şüpheliyim.

uyuyor."

Bug, "Telefonu kapattı efendim," diye bildirdi.

İş istasyonu bize doğru döndü, sağ üst ekran karanlıktı.

Rogan fincanı bir kenara fırlattı - lavabonun içine süzüldü - ve Lenora'ya başını salladı. "Hepsini yakaladın mı?"

"Evet," dedi Lenora Jordan, sesi kesilerek. "Yaptım."

"Zaman kazanmaya çalışıyor," dedi Rogan.

"O kasırganın Houston'ı vurmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapın. Şehri bir saat içinde tahliye edemem. Orada görüşürüz. Ya Rogan? Sturm benim. Ben kanunum. Kimse kanunun üstünde değildir."

Ekranı karardı.

"Doğru. Kırmamız gereken bir üssümüz var," dedi Rogan. "Sekiz nöbetçi kulesi olan bir dış duvarımız var. O duvarı mümkün olan en az gürültüyle aşmak istiyorum. Bu da dört nöbetçi grubunu saf dışı bırakmak anlamına geliyor."

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Diana.

Herkes ona baktı.

"Yeğenimi aldı," dedi. "Ve şehri yok etmeye çalışıyor." Ayağa kalktı.

Rogan, "Teşekkür ederim," dedi.

Diana başıyla onayladı. "House Harrison sizinle arazide buluşacak. Kazmak için zamana ihtiyacımız var."

Dışarı çıktı ve Cornelius da onu takip etti.

"Rogan sözlerine şöyle devam etti: "Dış çemberin yıkıldığını varsayarsak, kışlaların ve personelin büyük kısmının bulunduğu iç duvarı aşmamız gerekecek."

"Ben hallederim," dedi Catalina.

Herkes ona döndü. Kız kardeşim çenesini kaldırdı, yüzü solgundu. "Eğer beni içeri sokarsanız, onları dışarı çıkarırım. Yeter ki gözaltına alınacaklarını garanti edin ve onlar bana saldırmadan beni oradan çıkarın."

Rogan bana baktı. Başımı salladım. Eğer bunu yapmak istiyorsa, mümkün olan en güvenli şekilde yapmasına yardım edecektim.

Rogan, "Biz icabına bakarız," dedi. "Melosa."

Melosa bir adım öne çıktı.

"Ekibiniz Catalina'yı duvara doğru yürütecek ve dışarı çıkaracak. Dışarı çıktığında hava ya da araba yoluyla acil tahliyeye ihtiyacı olacak. Çok etkili bir psionik ya da dominatör için gerekli teçhizat ve güvenlik protokolü. Gürültü azaltıcılar, doğrudan göz teması yok."

"Anlaşıldı."

Rogan, "Kubbeyi ben idare edeceğim," dedi. "Heart, iç duvarı aştığımızda komutayı sen devralacak ve tüm personeli tahliye edeceksin..."

"Binbaşı," dedi Bug.

Sağ ekran yakınlaştırıldı. İç duvarla kubbe arasındaki geniş açıklık alanda üç devasa garip şekil bekliyordu. Rogan gözlerini kıstı.

"Yakınlaştı."

Üç şekil ekrana doğru koştu. Soluk metalden, dişlilerden ve garip şekilli plastik parçalardan bir araya getirilmiş, hareketin ortasında donmuş üç heykel. Biri timsah çeneleri metal dişlerle dolu bir atı andırıyordu, ikincisi belli belirsiz gergedana benziyordu ve üçüncüsü bana bir kaplanı, bir Pençeleri ve kılıç dişleri olan devasa bir canavar.

Ekip liderlerinden biri "Bunlar ne kadar büyük?" diye sordu. "En uzununu yaklaşık yirmi beş metre," diye yanıtladı Bug.

Leon, "Çimenlikte garip süslemeler var," diye mırıldandı.

"Onlar süs değil," dedi annem, sesi sertti.

Rogan'ın gözleri kararmıştı. "Onlar yapı. Askeri sınıf, bir Prime zoefactor tarafından bir araya getirilmiş ve canlandırılmış."

"Bu daha önce savaştığımız yapı gibi mi?" Ben sordum.

Bu yapı rastgele borular, cıvatalar ve tipik olarak bir inşaat alanında bulunabilecek küçük metal şeylerle bir araya getirilmişti. Rogan onu her kırdığında, yapı kendini yeniden biçimlendiriyordu. Rogan'ı neredeyse eziyordu. Sonrasında araba çarpmış gibi görünüyordu.

Rogan, "Hayır, bunlar daha iyi," dedi. "O anlık bir şeydi. Bunlar tasarlandı."

"Prime animatörüne ihtiyaçları yok mu?" Ben sordum.

Rogan başını salladı. "Bir Prime onları yaptıktan ve canlandırdıktan sonra, bir Ortalama ve üstü onları harekete geçirebilir."

Bug, "Sturm'un adı geçtiğinden beri onu gözetim altında tutuyoruz," dedi. "Prime'in bir animatör olduğuna dair hiçbir belirti yok."

Ekip liderlerinden biri "Konvansiyonel mühimmatla vurulduklarında düzelecekler mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rogan. "Birinin ortasına bir el bombası atabilirsiniz. Birbirlerinden ayrılıp yeniden birleşecekler."

"Harika," dedi Leon, gözleri ışıltı ışıltıydı.

Annesi ona ebeveyn bakışıyla baktı.

Yapılar robot değildi. Robotlar, her bir parçanın diğer parçalara bağlı olduğu ve çalışmak için diğer parçalara bağımlı olduğu, bir güç kaynağı tarafından yönlendirilen, birbirine bağlı yapılardı. Yeterli sayıda parçayı ya da doğru parçaları yok ederseniz

yapı işe yaramaz hale geldi. Bir yapı büyü tarafından bir arada tutulurdu. Bir parçayı yok ettiğinizde, sihir kaybı telafi ederek basitçe yeniden oluşuyordu. Erector setiyle, metal plakalar, cıvatalar ve somunlarla bir at inşa etmekle, tüm bu parçaları büyüyle tanımlanmış bir at şekline sokmak arasındaki fark buydu.

"Onları nasıl öldüreceğiz?" Ben sordum.

Rogan, "Tek yol partikül sayısını kritik seviyenin altına düşürmektir," dedi. "Genellikle bu sayı yüzde yirmi beş ila otuzdur. Bunu yapmanın üç yolu vardır. Parçacıkları yok etmek, onları yeniden biçimlenme yarıçapının ötesine fırlatmak ya da yapının bir kısmını izole ederek reform."

Parçaları atmak işe yaramazdı. Bunu daha önce savaştığımız yapıyla denemişti. Etrafını sarmış ve onu ezmeye çalışmıştı. Onu geri itti, sonra onu tekrar ezdi. Tabii o zaman yapıyı manipüle eden aktif bir Prime'ımız vardı. Bu sefer muhtemelen olmazdı, ama bir yerine üç yapımız vardı ve Rogan parçacıklarıyla telekinetik beyzbol oynarken hareketsiz durmazlardı. Tek bir parçadan yapılmış olsalardı, onları o kadar uzağa ve o kadar hızlı fırlatırdı ki, uçarken sonik bir patlama yaparlardı. Ancak birçok küçük parçadan oluşuyorlardı, bu da her bir parçayı ayrı ayrı hedef almak anlamına geliyordu.

Rogan, "İzolasyon en etkili yöntemdir," dedi. "Onları yeterli kütle ve ağırlığa sahip bir şeyin altına gömmeliyim, böylece yeniden oluşamazlar."

Ekip liderlerinden biri, "Duvarı sizin için kırabiliriz efendim," dedi. "Doğru şarj yerleşimi ile, onu parçalara ayırabiliriz."

havaya uçurmak. Hepsinin aynı boyutta olacağını garanti edemeyiz ama elimizden geleni yapacağız efendim."

Rogan kaşlarını çattı. "Bir çembere ve zamana ihtiyacım var. O zamana kadar yapıları meşgul etmeliyiz."

Onları işgal edin. "Hedef öncelik protokolleri var mı?" Ben sordum. "Yüksek ve düşük öncelikli hedefler arasında ayırım yapabilirler mi?"

Rogan'ın yüzü kapandı. "Hayır."

"Hayır, öyle değil mi?" Açıklığa

kavuşturdum. "Hayır, bunu

yapmana izin vermeyeceğim."

"Son baktığımda Rogan Hanesi'nin tebaası değildim." Ona gülümsedim. "Ne istersem yapabilirim. Ve Sturm'un benim yüksek öncelikli bir hedef olduğumu düşündüğünü biliyorsun. Hedef öncelikleri olmasa bile, onları harekete geçirecek olan animatör büyücü beni tanıyacaktır."

Mavi gözleri karardı. "Hayır, stratejik açıdan doğru olduğuna karar verdiğim her şeyi yapabilirsin. Bu operasyonda sayı üstünlüğü bende, operasyonun başında ben varım ve sana bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyorum. Yemi oynamıyorsun."

"Rogan, seni dinlemezsem tam olarak ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sturm'la dövüşmeyi reddedecek misin?"

"Sturm'un kalesine yaklaşmanızı fiziksel olarak engelleyebilirim," diye bağırdı.

"Hayır, yapamazsın," dedi Catalina sessizce.

Rogan'ın büyüü etrafına yayıldı, öfkeli bir elemental gök gürültüsü bulutu. Odadaki büyüye duyarlı insanlar daha dik oturdular, bilinçsizce kendileriyle çalkalanan güç arasına biraz mesafe koymaya çalıştılar. Dışarı fırladı ve benim büyüm olan soğuk duvarla karşılaştı.

Birbirimize baktık. Odadaki gerilim o kadar yoğun ki, bıçakla kesip çayla servis edebilirdiniz.

Leon bir kovboy filminden bir melodiyi ıslıkla çaldı.

Rogan kollarını kavuşturup beni süzdü. "Sadece meraktan soruyorum, yeterince uzun süre hayatta kalmayı nasıl planlıyorsun?"

Büyükanne Frida, "Bu işi büyükannesine bırakacak," dedi.

"Yardım etmek isterim," dedi Edward Sherwood.

Oda ona döndü.

"Sen bir savaş büyücüsü değilsin," dedi Rynda yumuşak bir sesle. "Ve hâlâ iyileşme sürecindesin."

"Ama ben bir Prime'ım. Tüm bu karmaşanın kökeninde kardeşim var." Edward'ın çenesi dikleşmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Rogan. "Yardımanız işimize yarayabilir."

Tarlada çömelmiştim. Rogan yanımda kayıtsız bir heykel gibi bekliyordu. Birkaç yüz metre ötede Sturm'un yerleşkesi parlıyordu, gece yarısı tarlalarında parlak bir elektrik mücevheri. Yerleşkenin etrafını iki kez dolaşıp otlakları geçtik. Yerleşkeye giden tek yol sol tarafımızdaydı, kapıya ve elektrikli çitlerin içindeki ana nöbetçi kulübesine uzanıyordu. Sağda daha küçük bir nizamiye daha bekliyordu ve iki tane daha iç duvarın halkasının arkasında, görüş alanının dışındaydı.

Burası bir hapishaneye benziyordu.

Etrafımda Rogan'ın adamları karanlık gecede sessiz gölgeler gibi bekliyorlardı. Saatimi kontrol ettim. Adayemi'nin bize verdiği sürenin dolmasına on beş dakika kalmıştı. Çok yaklaşmıştık. Rüzgâr yükseliyor, hava şiddetli büyüyle çorba gibi yoğunlaşıyordu.

Arkamda Cornelius başını eğmiş duruyordu. Onun arkasında Diana ve Cornelius'un ağabeyi Blake sessizce bekliyorlardı, ayaklarının dibinde üçü siyah, beşi altın rengi sekiz jaguar oturuyordu. Büyük kediler dipsiz gözleriyle geceyi izliyordu. Matilda kedilerle birlikte oturuyordu, bir şekilde sürülerinin bir parçası olan bir insan çocuğu. Tehlikeye rağmen neden herkesin onu yanımda getirmekte ısrar ettiğini anlayamıyordum. Diana'ya bunu sorduğumda sadece gülümsedi.

Edward Sherwood düz bir arazide tek başına duruyordu. Son beş dakikadır büyük bir paketten çıkardığı tohumları etrafına serpiştiriyordu.

Beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı.

"O eski tankı kullanmak istediğine emin misin?" Rogan bana üçüncü kez sordu. "Sana hala daha iyisini bulabilirim..."

"Hey!" Büyükanne Frida uzandı ve parmağıyla onu dürttü. "Ona daha yeni bir tank alabilirsin ama daha iyisini değil."

Bir dakika daha geçti.

Cornelius, "Porsukların işi bitti," dedi ve alnındaki teri sildi.

Jaguarlar gecenin içine daldılar. Üstlerinde iki baykuş süzülüyordu. Hem Diana hem de Blake küçük tabletlere bakıyor, iletişim setlerine fısıldıyorlardı.

Cornelius gelip yanıma oturdu. Bitkin görünüyordu.

"Kediler porsuk tünelinden geçecek mi?" Ben sordum.

"Olağan koşullar altında değil," dedi. "Ama onlardan ne istersek yapacaklar."

Kediler ışığın kenarına ula tılar ve sessizce ilerlediler. Uzun bir an daha.

"Ya görülürlerse?"

"Olmayacaklar," dedi Cornelius. "*Yaguar* kelimesi tek ısırıkta öldüren anlamına gelir. Avlarını boğmazlar. Tek bir ısırıkla boynunu delerler. Çeneleri bir insanın kafatasını ezebilir. Pusuya yatmı  bir yırtıcı açısından m kemmeldirler."

Bir dakika daha.

Gerginlik beni ele geçirdi.  imi boşaltmak için çığlık atarak o ışık tarlasına ko ma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Bir dakika daha . . .

Cornelius, "Onlar bitti," dedi.

Hiçbir şey deği memi . Dışarıdan bakıldığında üsse dokunulmamı  gibi görünüyordu.

Talon Cornelius'un koluna kondu. Cornelius Edward'a baktı, o da ba ıyla onayladı. Hayvan büyücüsü Talon'a küçük bir çuval uzattı.  ahin onu pençeleriyle kavradı ve uçup gitti.

Pozisyon alma zamanı. Ayağa kalktım ve taktik teçhizatlı küçük ekiple birlikte yerimi almak için çevremiz boyunca ilerledim. Altı kişi kız karde imin etrafında toplanmıştı. Rivera  nde, Melosa Catalina'nın arkasında ve Leon Catalina'nın solundaydı. Ben de onun sağındaki yeri aldım.

Catalina balistik yeleğine baktı. O kaskın içinde on iki ya ında görünüyordu, savunmasız ve narin. Gözlerindeki endişe beni etkiledi.

"Emin misin?" Ellinci kez sordum. "Evet."

Kaskımı taktım.

En sağdaki Edward Sherwood doğruldu ve ellerini uzattı. Etrafında beyaz otlar filizlendi, sapları karmaşık bir gizemli çember oluşturdu. Vay canına.

Saniyeler geçti.

"Bitti," dedi Diana kulağıma.

"Alfa Takımı, ba la," dedi Heart.

En yakın nöbetçi kulübesini ve kapısını hedefleyerek tarlaya doğru yola çıktık. Birkaç nefes aldık ve korunaklı karanlık sona erdi. Birdenbire

Işığın altında ördek gibi açıkta kalmıştık. Kız kardeşim aptal bir kaskla hemen yanımdaydı ve çatıda bir keskin nişancı olsaydı, onu tam yüzünden vurabilirdi.

Bunu düşünmeyin, bunu düşünmeyin, sadece yapın.

Koştum, vücudumla Catalina'nın olabildiğince büyük bir kısmını kaplamaya çalıştım. Kalp atışları kafamın içinde yankılanıyordu, bir, iki, üç ...

Kapının yanında çömelmiştik. Rivera büyük tel makaslarını çıkardı. Çitin arkasında, bir nöbetçi nizamiyenin içindeki konsolun üzerine yığılmıştı. Pencerede ıslak kırmızı bir leke vardı.

Kapı açıldı. Duvara ve içindeki kapıya doğru koştuk. Diğer eski askerlerden biri kapının üzerine küçük bir bomba attı. Rivera bizi geri itti ve kendimizi duvara yasladık.

Şarj fişek gibi patladı.

Rivera kapıyı kontrol etti. Silah sesleri sessizliği yırttı. Bir yerlerde bir siren sesi duyuldu.

Rivera, Leon ve Melosa'yı işaret etti ve başıyla kapıyı gösterdi.

Leon kapı aralığına doğru hamle yaptı, Melosa da arkasındaydı, sihirli perdesi onları kurşun yağmurundan korumak için parlıyordu.

"Şimdi!" Leon havladı.

Dört el silah sesi birbirine karıştı.

"Temiz," diye seslendi Leon.

Dar bir koridora girdik, iki yanımızdaki nöbetçi kafeslerinde yüzükoyun yatan formlar vardı.

Eski bir kadın asker esnek bir kabloya bir kamera yerleştirdi, koridoru kontrol etti ve mermiler cevap verince geri çekildi. "Uzun bir koridor. Her iki tarafta da odalar var."

Koridor muhtemelen duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Rivera, "Marko, bana sayım yap," diye bağırdı.

Yaşlı bir erkek asker gözlerini kapattı. "Soldaki odada üç düzine, sağda ise yaklaşık beş düzine asker var."

Bizi sıkıştırmak için tüm personeli duvardan çekmişlerdi.

Catalina duvara yaslanmıştı, yüzü kansızdı.

Küçük metal bir nesne koridora yuvarlandı. "El bombası!" Melosa ileri atıldı.

Kendimi Catalina'nın üzerine attım.

Büyü Melosa'nın önünde mavi bir ekranda parladı. Bir patlama binayı sarstı. Melosa geriye doğru uçtu. Bir şey sırtımı yaktı. Enkaz yağdı

Biz.

Melosa hırlayarak yerden yuvarlandı. "Şerefsizler."

Burada sıkışıp kalmıştık. Onlar bizden çok daha fazlaydı. İleri gidemiyorduk. Burada oturamazdık, çünkü onlar üstün ateş gücüyle gelip bizi dışarı atacaklardı. Eğer dışarı kaçarsak, bizi vuracaklardı.

Catalina'ya "Şimdi," dedim.

Kız kardeşim beni kenara itti ve bir adım öne çıktı. Elleri titriyordu.

"Bunu şimdi yapmalısın. Yapabilirsin."

Duvarı itti. İçinden sihir akıyordu. Hissettim. Sobadan gelen ısı gibi.

Rivera, "Sağır modunu başlat," diye bağırdı.

Hiçbir şey duymadım ama her şey yolunda giderse, şu anda kaskların gürültü önleyici yazılımı askerlerin kulaklarına ses pompalıyordu.

Catalina koridora döndü. Melosa Catalina'yı takip etti, mavi ekran kız kardeşimi koruyordu. Büyü onun içinden akıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Çok fazla güç.

Mermiler bariyeri parçalayarak içinden dalgalar gönderdi. Catalina ağzını açtı. Teni parlıyordu, sanki altın bir ışık onu içinden ısıtıyordu.

Ellerini büyücü duruşunda avuç içlerini yukarı kaldırdı. İnanılmaz güzellikteki sesi binanın içinde yuvarlanıyordu, samimi bir fısıltıydı ama bir şekilde bir kilise çanı kadar gürültülüydü ve büyü'nün kalp durduran nabzını da beraberinde taşıyordu.

"Bana gel."

Çok güçlüydü. İçine çok fazla büyü dökmüştü.

Silah sesi kesildi.

Rogan'ın adamlarından korunmak için yanına gittim.

Koridora bir adam girdi. Silahını bıraktı, kaskını çıkardı ve kız kardeşimin önünde diz çöktü.

Rivera bana baktı, Catalina'yı bir an için görmeye çalışıyordu. Başımı salladım.

Erkekler ve kadınlar koridordan geliyor, silahlarını bırakıyor ve diz çöküyorlardı.

"Güvenli bir yere kadar beni takip edin."

"Yüzünü duvara dön!" diye bağırdım ve duvarı işaret ettim. Rogan'ın ekibi döndü ve yüzlerini duvara dayadı.

Kenara çekildim. Catalina döndü ve yanımdan geçip dışarı çıktı.

İnsanlar onu takip etti, tek sıra halinde, gülümseyerek yanımızdan geçip gittiler. "Gidin!" Leon'a söyledim.

Dışarıdaki insan kalabalığını iterek Catalina'nın peşinden gitti, silahını doğrultmuştu. İçlerinden biri ona dokunmaya kalkarsa, onları vuracaktı.

Geldiler ve geldiler ve geldiler. Kaskımın iletişim bağlantısına dokundum. "Rogan, çok fazla büyü kullandı. Acil tahliyeye ihtiyacı var. Kız kardeşimi öldürmelerine izin verme."

"Güvende olacak," dedi sesi güven verici ve sakindi. "Söz veriyorum."

Rogan'ın adamlarından ikisi sütunu takip etti. Marko ve Melosa üzerlerine atladı.

Kol, tarlaların arasından ilerliyordu. Üstlerinde gökyüzü öfkeli, şimşeklerle doluydu. Rüzgar kıyafetlerini yırtıyordu. Fırtına çıkana kadar dakikalarımız vardı.

Son kişi duvarı terk etti. Rayları üzerinde ters yönde hızla ilerleyen başka bir şekilden habersiz yürümeye devam ettiler, devasa silah doğrudan duvara doğrultulmuştu ve Rogan'ın istihkâmcıları olan Bravo Takımı duvarın yanında koşuyordu. Catalina üzerine düşeni yapmıştı. Sıra bendeydi.

Binadan koşarak çıktım. Rivera'nın ekibi beni takip etti.

Romeo tel örgüleri yırtarak geçti. Ona doğru koştum, üstüne tırmandım ve kapağa girdim. Tankın içi sıkışık ve karanlıktı. Büyükanne Frida'ya benim için bırakmasını söylediğim silahı el yordamıyla aradım. Elim ağır ve soğuk metale değdi. İşte oradaydı.

Romeo irkildi.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Büyükanne Frida bağırdı. "Hazırım."

Romeo titreyerek ateş etti. Bir atış daha, bir titreme daha.

"Bizim bir deliğimiz var!" Büyükanne Frida güldü. Tank ileri atıldı.

"Eski tank, ayağım. Ona eski bir tank göstereceğim."

Silahımı kaptım ve kapaktan dışarı fırladım. Parlak elektrik ışığı beni bir anlığına kör etti. Duvar arkamızda karanlık bir bariyer oluşturuyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve en yakındaki yapının, projektörlerin ışığında parıldayan, ata benzeyen devasa bir canavar olduğunu gördüm. Gözleri parlak elektrik mavisıyla parlıyordu. Çenesini açtı, ön kolum kadar büyük makas gibi dişlerini test etti.

Bu kötü bir fikirdi. Bu korkunç, saçma bir fikirdi.

Elimdeki XM25 bir ton ağırlığındaydı. Yapının üzerine doğrulttum, kendimi destekledim ve tetiğe bastım. Hava patlamalı bomba atar bir el bombası fırlattı. Geri tepme beni sarstı.

El bombası atın göğsüne çarparak patladı ve ortasında bir delik açarak metal ve plastiği havaya uçurdu. Yapı sendeledi. Ha! Ona boşuna Punisher dememişler.

Patlamayla kopan parçalar deliği doldurmak için geri aktı. Lanet olsun. "Git!" Büyükanne bağırdım. "Git!"

Romeo kubbenin etrafında dönerek hızla ilerledi. At hırladı, sert bir metal kükremesi.

Vay anasını.

Dişlerini gösterdi ve kovalamaya başladı.

Küçük tank gidebildiği kadar hızlı şarj oldu ama bu yeterince hızlı değildi. At bize doğru savruldu.

Ona bir el bombası daha fırlattım. Karnının alt kısmını parçaladı ve bacaklarını havaya uçurdu. At tökezledi. Arkasında, devasa kaplan yapısı virajı döndü.

"Yere yat!" Büyükanne Frida bağırdı.

Tam zamanında döndüm ve devasa gergedan yapısının karşı yönden bize doğru geldiğini gördüm.

İçeri daldım. Yapı tanka çarparak beni bölmenin içine gönderdi. Kaskım sert bir şeye çarptı ve kafatasım sarsıldı.

Her şey bulanıklaştı.

Romeo sarsıldı. Büyükanne Frida bir füze daha ateşledi.

Çelik dişler üstümdeki ambarın ışığını engelledi. Büyü ile parlayan metal bağırsaklar gördüm. Metalin metali parçaladığı korkunç gıcırta kulaklarımı tırmaladı. Kaplan tepemizdeydi ve içeri girmeye çalışıyordu.

Metal inledi. Zırhımızı parçalıyordu.

Atı vurduğumda, patlamanın parçacıkları dışarı taşınması gerekirdi ama öyle olmadı. Birkaç metre dışarı fırladılar ve tekrar içeri düştüler. Büyü patlamayı kontrol altına aldı.

El bombası fırlatıcısını metal boğaza doğru ittim, ateş ettim ve yere düştüm. Metal dişler kırıldı, neredeyse kolumu koparıyordu.

Patlama dalgası bana çarptı ama olması gerektiği kadar güçlü değildi. Aniden ışık kapaktan içeri doldu. Çırpınarak yukarı çıktım. Kaplan yerde yuvarlanıyordu, eskiden kafasının olduğu yerde hızla bir karmaşa oluşuyordu. Gergedan geri dönmeyi başarmış ve peşimizden koşuyordu. At sadece birkaç metre uzaktaydı.

Ateş ettim ve ateş etmeye devam ettim, bize zaman kazandırmaya çalışıyordum. Romeo'nun üzerinde kaplanın açtığı büyük oyuklar vardı. Bir saldırıya daha dayanamazdık. Eğer

kaplanın bizi ele geçirmesine izin verirsek, yapı bizi bir teneke kutu gibi açacaktır.

Havada bir patlama yuvarlandı. Kubbenin etrafında döndük ve duvarın büyük parçalar halinde çöktüğünü gördüm.

Küçük tank ve onu takip eden üç dev: at, kaplan ve gergedanla birlikte çimenlerden aşağı roket gibi indik.

At Romeo'nun üzerine sıçradı, üzerime doğru geliyordu. Kocaman dişleri aşağı eğildi.

Son el bombamı karnına ateşledim ve tankın içine düştüm, güzel bir patlamaya dönüştüğünü duydum. İşte bu kadar. Cephane bitmişti. Üç tane normal el bombam kalmıştı. Onları kaptım ve açık alana doğru fırladım. At durakladı ve kaplan öne geçti.

Pimi çektim ve el bombasını fırlattım. Kaplan kaçtı ve sıçradı, metal kuyruğu şakladı, pençeleri öldürmek için açıldı.

Bu kadar. İşimiz bitti.

Duvardan büyük bir parça yükseldi ve kaplana çarparak onu yere düşürdü. havada bir kenara fırladı. Kaplan yere çakıldı, duvarın bir kısmı üzerine düştü, kuyruğu çılgınca sallanarak enkazın altından dışarı çıktı. İkinci bir parça onun üzerine düştü.

Rogan ileride, asfalt araba yoluna çizdiği dairenin içinde duruyordu. Elleri havayı pençeleyerek esnedi.

Duvarın devasa bir bölümü daha havaya yükseldi ve atı dümdüz etti. Yükselmedi, molozların altına gömüldü.

Romeo Rogan'ın yanından geçti.

Arkamızda gergedan geliyordu, durdurulamaz, devasa, ayaklarıyla yeri dövüyordu.

Rogan ellerini havaya kaldırdı.

Duvarın yirmi beş metrelik bir bölümü sarsıldı. Onu diğerlerinden ayırmaya çalışıyordu ama duvar dayanıyordu.

Tank durdu, döndü.

"Atla!" Büyükanne Frida emretti.

"Ne?"

"Atla!" diye hırladı.

Kendimi kapaktan çıkardım, atladım ve çimlere yuvarlandım. Romeo gergedana doğru hızla ilerledi.

Olamaz. Hayır.

Küçük tank yapıya çarptı. Gergedan son anda yön değiştirerek tüm cüssesini Romeo'nun yan tarafına fırlattı. Tank yuvarlandı

Yan tarafına. Gergedan ayaklarıyla onu parçaladı, zırhında delikler açtı. Korku içimi sıvıya çevirdi. Ona doğru koştum, çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

Üzerime bir gölge düştü. Duvarın bir bölümü üzerimden kaydı ve gergedanı kenara iterek gömdü.

Moloz yığını sarsıldı ve patladı. Gergedan serbest kaldı ve yeniden şekillendi.

Altındaki toprak yarıldı. Bir filiz ormanı yükseldi, gökyüzüne doğru spiraller çizerek büyü ile beslendi ve gergedanın içinden geçti. Yapı kurtulmaya çalışarak çırpındı, ancak sürgünler onu oluşturan parçacıkları yakaladı.

ve büyümeye devam etti, gittikçe kalınlaştı, dallara dönüştü, odunları yakalanan kısımları kapladı. Sihir çimenleri sarstı. Ağaç süpürüldü Gergedanı yerden kaldırdı ve düşen parçaları yakaladı. Yüz elli metre boyunda, gövdesi yirmi beş metre genişliğinde devasa bir ağaç dallarını açtı. Devasa Montezuma selvisi bir kez sallandı ve çimenlerin üzerinde yükselerek hareketsiz kaldı.

Vay canına.

Frida Nine Romeo'dan sürünerek çıktı, yüzü kan içindeydi. Duvarın kalıntılarına doğru koştu.

Gökyüzü yırtıldı. Bulutlardan bir huni dönerek bize doğru uzanıyordu. Zamanımız tükenmişti.

"Nevada!" Rogan hırladı.

Döndüm. Bana doğru koşuyordu. Ben de ona doğru koştum. Çarpıştık. Kollarını bana doladı.

Rüzgar kayboldu. Birdenbire sakin ve huzurlu oldu. Yukarı baktım. Rogan'ın gözleri parlayan bir turkuaza dönüşmüştü. Nihai gücüne erişmişti. Boş uzayda bir çemberin içinde duruyorduk. Hiçbir şey geçemezdi. Bütün şehirleri bu şekilde yıkıp moloz yığına çeviriyordu.

Etrafımızda fırtına şiddetleniyordu. Kubbenin hemen ötesinde devasa bir hortum oluşuyordu, sanki birisi fırtına bulutlarını gökyüzünden alıp bir girdaba dönüştürmüştü.

Hava duvarı bizi kesti ve Rogan'ın etrafındaki boş alanın mükemmel çemberi tarafından kesilerek durdu. Onun ötesinde başka bir kasırga yere indi. Sonra bir tane daha.

Yüce Tanrım.

İçimizdeki çember titreşti, yankısı kemiklerimi sızlattı. Önümüzdeki kubbe çatladı.

Başka bir nabız.

Kubbenin tepesinden kopan parçalar aşağıya düşüyordu. Rogan uzaklara bakıyordu. Yükselmeye başladı.

Onu kendime kenetledim. Eğer yapmasaydım, büyüü bitene kadar devam edecekti. Hiçbir şey kalmayacaktı ve insanlarımız kaçamayacaktı. Çok yaklaşmışlardı.

Yükselmeye devam etti.

"Connor! Benimle kal."

Elleri hâlâ bana kilitliydi. Ayaklarım yerden kesildi. Üçüncü nabız. Kubbe kırık bir yumurta gibi çatladı.

"Seni seviyorum Connor. Lütfen bana geri dön. Geri dön." Onu öptüm. "Geri dön."

Başını yavaşça çevirdi ve bana baktı, gözleri hâlâ uzaktı, sanki derin bir uykudan uyanır gibiydi. Büyüye doymuş turkuazın içinde bir tanıma parladı.

"Ben buradayım," dedi.

Dördüncü darbe kubbeye çarptı. Parçalandı, parçaları aşağıya düştü.

Alexander Sturm, dönen hava sütununun içinde asılı kalmış, ellerini kaldırmış, saçları rüzgârla savruluyordu.

Ellerini birleştirdi. Bir hortum bize doğru ilerledi, öfkeli bir hava duvarı parçalanmış çimenlikte derin bir hendek kazıyordu. Üzerimizden kaydı ve bir an için yukarıdaki berrak gökyüzünü gördüm. Sonra geçti ve biz hala oradaydık, Rogan'ın gücünün sütununda yüzüyorduk.

Rogan Sturm'a gülümsedi.

Alexander dişlerini gösterdi. İkinci bir kasırga üzerimizden geçti ve gitti.

Sturm bir şeyler hırladı. Dudaklarının hareket ettiğini gördüm ama kelimeleri duyamadım.

Sihir kıpkırmızı bir parıltıyla parladı. Lenora Jordan aramızda belirdi, çıplak ve korkusuzdu, başı dikti. Işınlanma riskini göze almıştı. Vay canına.

Lenora Sturm'a baktı ve ellerini kaldırdı.

Bacağım kadar kalın gümüş zincirler yerden fırladı, Sturm'un onu ayakta tutan özel kasırgasını deldi ve vücuduna dolandı. Çılgılık attı, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüştü. Zincirler onu sardı, sıktı ve aşağı sürükledi. Lenora'nın ayaklarının dibindeki çimlere çakıldı.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle uzun bir süre ona baktı ve elini kaldırdı. Büyü ondan geniş bir daire şeklinde parladı. Başka bir boş alan. İçinde durdu, Sturm ayaklarının dibinde bağlıydı ve yeni bir kasırgaya kadar bekledi,

hafif ve şeffaf, Adeyemi Ade-Afefe'yi duvarın üzerinden getirdi ve aramıza bıraktı. Adeyemi ellerini kaldırdı ve dans etmeye başladı.

Dans etti, dans etti, hızlı bir ritim tutturdı, öne doğru eğildi, sonra tekrar doğruldu. Ayakları hareket ettikçe hortumlar güç kaybetti. Daha yavaş ve daha yavaş döndüler, yerden koptular ve sonunda gökyüzünde çözüldüler. Fırtına bulutları yırtılıp açılarak gün doğumunun ilk ışıklarını ortaya çıkardı.

Adeyemi gülümsedi, sırt üstü çimlere uzandı ve uykuya daldı.

Bir kılıç ormanı çimenleri süslüyordu. Hortum Sturm'un koleksiyonunu toplamış ve araziye onlarla doldurmuştu. Garip bir nedenden ötürü, tüm kılıçlar aşağıya doğru inmiş ve şimdi jilet gibi keskin mutant çiçekler gibi diyagonal olarak yükseliyordu.

Rogan beni tutuyordu. Beni bırakmayı reddetti ve bu yüzden birlikte durup Sturm'un kalesinin çimlerindeki hareketliliği izledik.

Sol tarafta annem Büyükanne Frida'ya ilk yardım uygulamaya çalışıyordu. Büyükanne Frida yardım edilmesini istemedi.

"Benimle uğraşmayı bırakacak mısın? Büyükanne Frida annemin elini itti.

"Sessiz ol, anne. Kanaman var."

Etrafımızda Lenora Jordan'ın adamları olay yerini inceliyorlardı. Sturm'u çoktan çıkarmışlar, bağlamışlar, ağzını kapatmışlar ve sakinleştirmişlerdi. Lenora hâlâ buradaydı, şimdi tamamen giyinikti, olay yerinde ilerliyor ve keskin bir sesle emirler yağıdırıyordu.

Sturm'un adamları elleri kelepçeli bir şekilde yerde oturuyordu. İki psionik aralarında dolaşarak sakin ve mutlu düşünceler yayınlıyordu.

Fırtına kopmadan hemen önce bir helikopter Catalina'yı bölgeden çıkarmıştı ve

Lenora Jordan, kendisi gittiği için ağlayıp feryat eden birkaç düzine sertleşmiş paralı asker karşısında büyük silahlara başvurdu ve psiyonikleri devreye soktu.

Bizden birkaç metre ötede, Rynda Edward'a bakmak için elinden geleni yapıyordu. Selvi ağacının gövdesine yaslanmış, yere yığılmıştı. Bu devasa ağacı büyütmek sahip olduğu son rezervi de almış olmalıydı. Yüzündeki ifade sadece endişeli değil, şefkatliydi de.

Zırhlı bir araç Romeo'nun açtığı delikten geçerek durdu. Kapı açıldı, Rivera dışarı atladı ve yolcu kapısını saygıyla tutarak açtı. Brian Sherwood ışığın içinden çıktı. Aynı

Edward gibi uzun boylu ve yapılıydı, geniş omuzlu, sağlam yapılı, uzun bacaklıydı. Kardeşine benziyordu ama aynı zamanda ona hiç benzemiyordu.

"Rynda," diye seslendi. "Aman Tanrım, Rynda. İşte buradasın." Döndü ve ona bir yılan görmüş gibi ters ters baktı.

"Seni çok özledim!" Brian çimlerin üzerinden karısına doğru yürümeye başladı. İhanetinin farkında olduğumuzu bilmiyordu. "Kimse ona söylemedi mi?" Mırıldandım.

"Hayır." Rogan'ın yüzündeki gülümseme korkutucuydu.

Rynda ayağa kalktı, omurgası tamamen dikti, yüzü buz gibiydi, her santimiyle annesinin kızıydı.

"Beni özledin mi?" diye sordu, sesi bir buzul kadar soğuktu.

Brian durdu. "Evet."

"Ben de seni özledim, Brian. Sen yokken çok fazla şeye katlandım."

İleriye doğru bir adım daha attı. "Sorun yok. Artık buradayım. Artık her şey yoluna girecek."

"Evet." Rynda ona doğru yürümeye başladı. "Öyle olacak. Burada olmana çok sevindim Brian. Yaşadığım her şeyi seninle paylaşmama izin ver."

İçinden öyle güçlü bir büyü fışkırıyordu ki, metrelerce öteden hissedebiliyordum. Dehşet, panik, umutsuzluk, kaygı, endişe, ezici üzüntü ve öfke. Çok fazla öfke. Sadece bana dokundu ve neredeyse ağlayacaktım.

Brian ürperdi. Ağız açık kaldı. Dizlerinin üzerine çöktü. "Dur! Rynda, dur!"

Yürümeye devam etti, yüzü acımasızdı. "Neden şimdi kaçmıyorsun, Brian? Daha strese girmedin mi?"

"Lütfen dur! Lütfen!"

"Beni ve çocukları öldürmek istediniz. Ölmemizi istediniz. Çocuklarımızın! Beni uyumda vurmalıydın, Brian. Çünkü şimdi, sana acı çektireceğim. Hisset, kocacığım. Her damlasını hisset."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Dur! Dur, seni lanet sürtük, dur!" "Hayır."

Brian kıpkırmızı kesildi, gözleri çılgına dönmüştü. Yüzünü öfkeyle buruşturarak ayağa kalktı ve ellerini boğazına doğru uzatarak Rynda'ya saldırdı. Edward Sherwood elinde kocaman bir kılıçla ona doğru hamle yaptı. Kılıç yükseldi ve korkunç bir sonla yere indi. Brian Sherwood yere yığıldı, kan elbiselerini ıslatıyordu. Edward kılıcı kaldırdı, doğruca kardeşinin göğsüne sapladı ve keskin bir çekişle бүktü.

Herkes tamamen hareketsiz durdu.

Edward doğruldu, yz bir ortaçağ şvalyesinin dşmanının cesedinin başında durması gibi donuktu. "Sherwood Hanesi kendi iç çatışmasını zd," dedi. "Artık bir btnz."

Sonsöz

Duruşma arenası önümde uzanıyordu, ortasında iki yüz fit uzunluğunda ve yüz fit genişliğinde açık bir alan olan, sıra sıra koltuklarla çevrili kavernöz bir oda. Bern, Catalina, Arabella ve ben kenarda duruyorduk.

Aşağıya doğru, yan tarafa hakem koltuğu gibi bir podyum yerleştirilmişti. Kayıtları tutan kişi kürsüde duruyordu. Onun sağında ve solunda, her iki tarafta üçer sandalye bekliyordu. İçlerinde altı kişi oturuyordu:

Duruşmalarda hakem olarak görev yapan Asiller. Bunlardan biri Meclis'in şu anki başkanı Sylvester Green'di. Ondan iki koltuk aşağıda Harris Bölge Savcısı Lenora Jordan oturuyordu. Şaşırtıcı derecede sakın görünüyordu, huzurlu değil ama sanki şu anda bu dünyada hiçbir şey onu sinirlendiremezmiş gibi rahattı. Hakemlerin arasında, kürsüyü çevreleyen iki tanığımız duruyordu; Rogan bir tarafta, Linus Duncan diğer tarafta. Rogan oraya çıkmadan önce bana "İyi olacaksın," demişti.

Tişörtümün üzerinden yırtığa dokundum. Hâlâ üzerimdeydi.

Annem, büyükannem Frida ve Leon karşı tarafta, arkadaşlarımız ve ailemiz için ayrılmış sandalyelerde oturuyorlardı. Kapalı duruşmaları tercih etmiştik, bu da ailemiz dışında izleyici olmaması anlamına geliyordu ve tüm ailemiz bunu hayatta kaçırmazdı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve kolunda bir bandaj olan Büyükanne Frida da dahil olmak üzere herkes oradaydı.

Lenora'nın adamları Sturm ve ekibini tutuklarken ve ilk müdahale ekipleri Büyükanne Frida'yı duvarın enkazından çıkarırken, Bern Olivia'nın dosyalarındaki şifreyi kırmıştı. Komplo hakkında bildiklerinin tamamını detaylandırıyordu: isimler, detaylar, suçlar

Dava adına işlenen suçlar. Sezar'ın kimliği dışında her şeyi biliyorduk. O da bir sır olarak kaldı.

Duruşmalardan hemen önce Rogan ve ben bir anlaşma yaptık: Arabella'nın kaydının arkasına Houston'ın ağırlığını koyarsa, komplo hakkındaki bilgileri Lenora'ya teslim edecektik. Kız kardeşim Prime olarak kaydolursa, Houston onu federal yetkililere karşı savunacaktı. Lenora bundan hoşlanmadı ama kabul etti.

Büyükanne Victoria'nın adı Olivia'nın dosyalarında listelenenler arasındaydı. Onu zaten uyarmıştım ve söylediklerimin arkasındaydım. Dosyalar Lenora'ya olduğu gibi ve değiştirilmeden teslim edildi.

Artık her şey dördümüze bağlıydı.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Catalina yanımda. Bir adım geri çekildi. "Ben yapamam."

Ona sarıldım ve Rogan'ın bana söylediği şeyin aynısını söyledim. "İyi olacaksın."

"Başlayalım," dedi Bekçi mikrofona. "Kayıt Bürosu Nevada Frida Baylor'u çağırıyor. Kendinizi tanıtın ve test edilin."

Podyuma doğru yürüdüm. Sadece yüz metre kadardı ama bir ömür gibi geldi.

"Kendinizi beyan edin," dedi Kayıt Tutucu.

"Ben Nevada Frida Baylor. Bir Elenchus olarak tanınmaya ve Baylor Evi'nin kurulmasını istemeye geldim."

"Başlamadan önce, beyan etmek istediğiniz başka Hanelere bağlılıklarınız ve ittifaklarınız var mı?"

"Evet. Baylor Hanesi'nin kurulması durumunda Baylor Hanesi, Harrison Hanesi ile bir Karşılıklı Yardım Paketi imzalamayı planlıyor."

"Not edildi," dedi Bekçi.

"Ayrıca, Rogan Hanesi'nden Connor Rogan ile nişanlandığımı duyurmak istiyorum."

Herkes daha dik oturdu ve Rogan'a baktı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez Rogan'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Sadece kısa bir an için oradaydı ama ben onu gördüm ve hayatımın sonuna kadar tadını çıkaracaktım.

Linus Duncan sessizce güldü.

Bekçi, "Bu nişanı yapmanız için size baskı yapan ya da tehdit eden oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Connor Rogan'la evlenmeyi kabul ettim, çünkü onu seviyorum." "Rogan Hanesi nişanı onayladı mı?" diye sordu Bekçi.

"Evet," dedi Rogan, yüzü yine nötr bir maskeye dönüşmüştü. "Nevada Baylor'u seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Bekçi. "Devam edelim."

Arenaya bir kadın girdi. Uzun boylu ve Asyalıydı. Annemin yaşlarında görünüyordu. Yere çizilmiş beyaz çizginin diğer tarafında durdu.

"Test cihazınızla yüzleşin," dedi Bekçi.

Oraya doğru yürüdüm ve beyaz çizginin benim tarafımda durdum. Kadın ellerini kaldırdı. Zihni yoğun bir perdenin arkasında kayboldu. Shaffer'la aynı numarayı kullanan bir doğruluk arayıcısı. Ama kalkanı o kadar yoğun değildi.

"Nevada Baylor, gerçeği yalandan ayırmalısınız," dedi Bekçi. "Test cihazınız kayıtlı bir Elenchus. Cevaplarınızı sadece bir kez söyleyin. Fikrinizi değiştirirseniz, ikinci cevabınız sayılmayacaktır. Anladınız mı?"

"Evet."

"Büyünü hazırla. Hazır mısın?" diye sordu Bekçi. Kadın başını salladı.

Büyümü onun savunma kozasının etrafına sardım ve dallarını içine kaydırmaya başladım. Başarmak için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı. Ve işte oradaydı.

"Evet," dedim.

"Başlayın," dedi Bekçi.

"*Kardeşimin bir çocuğu var,*" dedi kadın.

Büyüm vızıldadı. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemi de yoktu. "Yalan söyle."

Kadın irkilerek gözlerini kırptırdı. Kozanın içine daha fazla büyü döktü. Ben de dallara biraz daha büyü kattım.

"*Ich besitze ein Boot.*"

"Gerçek."

"*Rosen sind meine Lieblingsblume.*"

"Yalan."

"Hakemler tatmin oldu mu?" diye sordu Bekçi.

Lenora "Hayır," dedi. "Bırakın devam etsin."

"Yalan söyle," dedim ona.

Linus Duncan beyaz dişlerini göstererek tekrar güldü. "Kırk iki yaşındayım," dedi yaşlı bir hakem.

"Gerçek." On yıl daha yaşlı görünmesine rağmen.

Sylvester Green, "Teşhislerinden memnunuz," dedi. "Nihai kararı vermeden önce sesin gösterimini görmek istiyoruz."

Gardiyan test cihazına başını eğdi. Kadın döndü ve gitti. Otuzlu yaşlarında bir adam onun yerini aldı, yüzü dikkatle nötrdü. Suyu test etmek için uzandım. Zihni kapalıydı, bir koruma kabuğuna sarılmıştı. Çok inceydi ama oradaydı.

Gardiyan'a baktım. "Başka bir insanı kendi iradesi dışında sorularıma cevap vermeye zorlamak travmatik bir durum."

"Kayıt Bürosu endişenizi anlıyor," dedi Bekçi. "Bu adamın zihninin etrafında koruyucu bir kalkan var. Bunu kırabilirim Ama Ofis tebeşir kullanmama izin verirse, onu en az zararla cevap vermeye zorlayabilirim."

"Tebeşir yok," dedi kırk iki yaşındaki hakem.

Adama doğru döndüm. "Özür dilerim."

"Oyalanmayı bırak," dedi adam.

Konsantre oldum ve büyümü saplayarak onu bir hançere dönüştürdüm. Kabuk çatladı ve yarıldı. Teşekkürler, Büyükanne Victoria.

Büyüm bir anda ortaya çıktı ve adamın zihnini avuçlarının içine aldı.

"Bana adını söyle."

Benim iradem onunkini

ezdi. "Benjamin Cars."

"Aklındaki kabuk sana ait değil. Onu kim yerleştirdi?"

"Orlando Gonzales."

Arkamda bir kargaşa koptu ama arkamı dönemedim.

"Neden?"

"Senin bir Ev olmanı istemiyor."

"Neden?"

"Bana söylemedi."

Arkamı döndüm. Herkes hakemlerden birine, bana yaşını söyleyen kişiye bakıyordu.

Diğer adamı serbest bıraktım ve irademle hakemi sıkıştırdım. Arkamda Benjamin ağlayarak yere yığıldı.

Orlando'nun zihninin etrafındaki kabuk daha kalın ve güçlüydü. Onu bıçakladım. Tuttu. Tekrar ve tekrar bıçakladım.

Sandalyesinden kalktı ve sendeleyerek geri döndü.

Bir bıçak darbesi daha. Benimle mücadele etti, iradesi sarsıldı ama bunu şimdi yapmazsam, davamın meşruiyeti konusunda bazı şüpheler oluşacaktı. Bunu yapamazdım.

şüpheye yer yoktu. Ailemizin hayatta kalması buna bağlıydı.

Bıçakla. Kabuk çatladı. Büyümü boşluktan akıttım ve kırarak açtım.

Sturm'u, Vincent'ı ve ölü Kurt'u düşündüm. İçimde öfke kabardı.

Hakemin iradesi benim baskım altında kırıldı.

"Benjamin'in zihnini neden korudun?"

Tüm vücudu gerginlikten titriyordu. Sıktım. Dünya dalgalandı.

Çok fazla sihir çok çabuk harcandı.

Beni ailemi korumaktan alıkoyamazlardı. Ne kadar alay ettikleri, önüme ne kadar engel çıkardıkları umurumda değildi, bugün bir Ev olacaktım.

"Cevap ver bana."

Kelimeler teker teker döküldü. "Ben ... yaptım ... çünkü ... . Colleen Shaffer istedi."

Colleen Shaffer Garen'ın annesiydi.

"Colleen neden senden davalarımın müdahale etmeni istedi?"

"Çünkü oğlunu kabul etmenizi istiyor. Eğer testlerde başarısız olursan .. savunmasız kalırsın."

Onu serbest bıraktım. Bir saniye daha geçseydi, bayılacaktım.

Orlando bir yığın halinde yere yığıldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Duruşmalara müdahale etmek ölümcül bir suçtur," dedi Bekçi.

Michael sanki havadan cisimlenmiş gibi öne çıktı. Elini Orlando'nun üzerine koydu, onu ayağa kaldırdı ve götürdü.

"Hakemler tatmin oldu mu?" diye sordu

Bekçi. Bir evet korusu cevap verdi.

"Nevada Frida Baylor'un test edildiği ve Elenchus olduğu tespit edildiği bilinsin. Tebrikler Bayan Baylor. Oturabilirsiniz."

Birisi bacaklarımdaki kasları ıslak pamukla değiştirmişti.

Bir şekilde sandalyelere ulaştım ve oturdum.

Arabella sağ taraftan kulağıma "Kıç tekmele," diye fısıldadı. "Başardın," dedi Catalina soldan.

"Ofis Bernard Adam Baylor'ı arıyor."

Bernard karmaşık bir modeli rekor sürede çözdü. Onu üst düzey Önemli olarak kaydettiler.

Sırada Catalina vardı. Titrek bacaklarıyla çizgiye doğru yürüdü.

Alessandro Sagredo Instagram fotoğrafındaki kadar yıkıcıydı.

"Catalina Baylor," diye anons etti Bekçi. "Prime olarak onaylanmak için güçlerini kullanarak Alessandro'nun beyaz çizgiyi geçmesini sağlamalısın. Eğer onu bunu yapmaya zorlayamazsan, senin için daha az yetenekli bir büyücümüz hazır."

Kız kardeşim yutkundu. Gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Hazır mısın?"

Alessandro sırtarak, "Elinden gelenin en kötüsünü yap," dedi. Catalina elleriyle yüzünü kapattı.

Yapabilirsin.

"Hazır mısın?" diye tekrarladı Bekçi.

"Evet." Ellerini indirdi ve ona baktı. "İtalya'da mı yaşıyorsun?" "Evet."

"İtalya'da güzel plajlar var. Bir keresinde ailemle birlikte Florida'da plaja gitmiştim. Oradaki plajlar buradakiler gibi değil. Su kristal berraklığında, kum beyaz ve küçük balıklara bakarak saatlerce yüzebilirsiniz. Suyun içinde zıplıyorlar ve bazen uzanıp neredeyse bir tanesine dokunabiliyorsunuz."

Alessandro'nun alnından ter boşandı. "Sahili seviyor musun?"

"Evet," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yüzmeyi seviyorum. Bir gün tekneyle açılmak istiyorum. Jet Skileri deneyecektim ama fırtına çıktı. Florida'da ve burada, Teksas'ta da korkunç fırtınalar oluyor. İtalya'da fırtına var mı?"

"Evet."

"Gelip bana anlatır mısın?"

Alessandro çizginin üzerinden bir adım attı ve kız kardeşime doğru yöneldi.

Dört kişi onu yakaladı. İkisini üzerinden attı ve üçüncüsünün yüzüne yumruk attı.

"Çok üzgünüm," dedi Catalina.

"Sorun yok." Alessandro çırpınmayı bıraktı. "Bırak beni. Sorun yok dedim."

Görevliler onu bıraktı. Alessandro kendine geldi, Bekçi'ye döndü ve "Bu genç bayan bir Prime" dedi.

"Kayıt Bürosu, House Sagredo'ya hizmetleri için teşekkür eder."

Alessandro başıyla kısa bir selam verdi ve diğer kapıya doğru yürüdü. Vay canına. İlk kez bizden başka birinin Catalina'nın büyüsünden sıyrıldığını görüyordum.

Kız kardeşim Prime ilan edildi. Geldi ve yanıma oturdu. Ona sarıldım. Şimdi sıra Arabella'daydı. Beyaz çizgiye doğru yürürken hakemler onu delik deşik ettiler. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Çok küçük görünüyordu, sadece çizgide duran kısa, minyon sarışın bir kız.

Bekçi ona, "Ofis senin muhakeme yeteneğini test edecek," dedi.

Devasa bir kara tahta tavandan kayarak zeminden yüksekte asılı durdu. Bir telefon direği genişliğinde bir tebeşir parçası zincirle asılı duruyordu.

"Dönüştüğünüzde, bu kara tahtayı çevireceksiniz. Bir dizi matematiksel denklem göreceksiniz. Onları çözmelisin. Bu bize senin gerçekten bir Baş Metamorfoz olduğunu ve yeteneklerini kontrol edebildiğini gösterecek."

"Matematik olmak zorunda mı?" Arabella sordu. "Kısa bir kompozisyon yazabilir miyim?" Bekçi, "Matematik aklın nihai testidir," dedi.

En küçük kız kardeşim iç çekti.

"Tamam." "İstediğin gibi dönüş."

Kız kardeşim bornozunu kaldırdı. "Sakın bakma." Bekçi gözlerini indirdi.

Köln Canavarı kız kardeşimi parçaladı.

Hakemler dondu kaldı. Bazıları nefes nefese kalmış, donakalmış, diğerleri ise hareket etmeye çalışmış ve sandalyelerini geriye kaydırmışlardı.

Tüylü kâbus kendini silkeledi, kara tahtaya doğru tepindi ve tahtayı ters çevirdi.

$$67+13=$$

$$7 \times 11 =$$

$$981/8=$$

Tebeşirle sonuncusunu işaret etti, döndü ve Bekçi'ye baktı.

"Elinden geleni yap," dedi Bekçi.

Arabella bir iç geçirdi. Birincisi ona hiç sorun çıkarmadı, ancak bir noktada pençeli parmaklarıyla saydı. İkincisini saniyeler içinde çözdü. Üçüncüyü . . .

"Bu bebek matematiği," diye homurdandı Catalina. "Bunu ikinci sınıftayken uykumda bile yapabilirdim."

Arabella karatahtadaki boşluğa koştı, çömeldi ve zemini bölmeye başladı.

Hakemlerden biri, "Onlara Common Core'u öğrettiğimiz için başımıza bunlar geliyor," dedi.

Bir başkası "Common Core'da yanlış bir şey yok" dedi.

Arabella yere "Bu berbat!" yazdı ve bölmeye devam etti. Sonunda ayağa kalktı, tahtaya 124 yazdı ve Bekçi'ye ters ters baktı. Catalina elini yüzüne kapattı.

"Bence onu alalım," dedi Linus. "Aksi takdirde bütün gece burada kalabiliriz."

On beş dakika sonra, House Baylor zafer kazanmış bir şekilde Kayıt Bürosu'ndan çıktı. Nihayet. Kazanmıştık. Artık başımızda hiçbir şey yoktu. Komplo ölüm sancıları içinde çırpınıyordu. Önümüzdeki üç yıl boyunca ailemiz için dokunulmazlık sağladık. Rogan bana evlenme teklif etti. Gelecekte çözülmesi gereken şeyler vardı: benim taşınmam, yeni bir operasyon üssü, yeni statümüze ayak uydurmak için para bulmak. Ama bunlar bekleyecekti.

Kutlamak istedim.

Ailem arabalara doğru yürüdü. Rogan bana döndü.

"Benimle gelir misin?"

"Nereye?"

"Birkaç saatliğine kırlara gideriz diye düşünmüştüm." "Taşrada ne var?"

"Annem."

"Annenle tanışmam için beni eve mi götürüyorsun?"

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Aslında, eğer seni getirmezsem, tehlikede olabilirim. Benimle gelir misin?" Elini uzattı.

"Her zaman." Elimi onun elinin içine koydum. Geleceğin ne getireceğinden emin değildim ama bununla tek başıma yüzleşmeyeceğimi biliyordum.

Connor bana gülümsedi ve birlikte arabasına doğru yürüdük.

"Resmi bir nişan kutlaması ister misin?" diye sordu. "Hayır."

"Yani sadece bir yüzük mü?"

"Mantıklı bir yüzük."

"Makulü tanımla."

"İşimi yaparken her gün giyebileceğim ve çok pahalı olduğu için kaybetmekten korkmayacağım bir şey."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ciddiyim Rogan. Bana üzüm büyüklüğünde, türünün tek örneği bir elmas alma."

Güldü, benim deli, deli ejderham.

"Ben ciddiyim!"

"Elbette canım."

Bu çılgın bir yolculuk olacaktı.

Victoria Tremaine, yanındaki adamın acı verici bir şekilde farkında olarak bahçe yolunda yürüyordu. Her iki tarafta da güller açmıştı. Gülleri hiç sevmezdi. Daha basit, daha sağlam çiçekleri tercih ederdi. Karanfil gibi.

"Kabul etmelisiniz ki, bir hapishane için burası oldukça lüks," dedi adam. "Bir hapishane, şehir kulübü şeklinde olsa bile hapishanedir."

"Bunu uzun zamandır hak ettiğiniz bir tatil olarak düşünün. İçimden bir ses uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Yürümeye devam ettiler.

"Torununuz H-town'da şok dalgaları yarattı." Victoria gülümsedi.

"Son duyduğuma göre yeni bir aile evi inşa etmeye başlamışlar. Anladığım kadarıyla Rogan Hanesi'nin kır evinden çok uzakta değil."

"Kim ailesini ziyaret etmek için uzun bir yol gitmek ister ki?" dedi Victoria. "Kesinlikle."

"Bu karmaşayı başlatan o küçük sansara ne oldu? Brian Sherwood mu? Kardeşinin onu öldürdüğünü duydum."

"O yaptı. Görünüşe göre Sturm'un kılıçlarından biriyle karnını deşmiş." "Cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

"Victoria! Berbatsın."

"Bunun oldukça zekice olduğunu düşünmüştüm. Peki ya karısı?"

"Edward ve Rynda nişanlandı. Batı Yakası'na çekiliyorlar. Görünüşe göre Edward bir meyve bahçesinde elma yetiştirmek istiyor ve o da onunla gitmek için sabırsızlanıyor."

Biraz daha dolaştılar.

"Senden şüpheleniyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır. Olivia'nın dosyalarından son tutuklamaları yaptılar. Ben temize çıktım. Davamız ölmedi Victoria. Yeni Roma'yı inşa edeceğiz. Zaman alacak, belki birkaç yıl, ama sebat edeceğiz."

"Bensiz."

"Bu utanç verici olurdu."

"Bana önerebileceğiniz hiçbir şey yok," dedi.

"Ah, bilemiyorum. Fikrini değiştirebilirsin. Sen de benim gibisin Victoria." Sırıttı. "Hayatı ilginç kılan şeyler yapmayı seviyorsun. İkimiz de sıkılmaktan nefret ederiz."

Teşekkür

Editörümüz Erika Tsang'a rehberliği ve sabrı için; menajerimiz Nancy Yost'a ve NYLA'daki ekibe saçma taleplerimize katlandıkları için; Avon Books'taki harika insanlara taslağı kitaba dönüştürmemize yardımcı oldukları için; Pam Jaffee'ye yorulmadan seriyi tanıttığı için; Stephanie Stogiera'ya hatalarımızı yakaladığı için; beta okuyucularımıza kitabı daha da iyi hale getirdikleri için; ve son olarak siz sevgili okuyuculara Gizli Miras'a bir şans verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazar Hakkında

"ILONA ANDREWS" bir karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hala kızgın.) İki *New York kitabının* ortak yazarlığını yaptılar. *Times* ve *USA Today* çöksatan serileri - Kate Daniels'ın şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi - ve her ikisi için de sonraki ciltler üzerinde çalışıyorlar. İki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ilona Andrews tarafından

Kate Daniels serisi

SIHİRLİ BİNALAR

SIHİRLİ HEDİYELER (novella)

SIHIR KIRILIR

SIHIR YÜKSELİR

SIHIR ÖLDÜRÜR

SIHIR KANAR

SIHIR VURUR SIHIR

YAKAR SIHIR ISIRIR

The Edge serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

Gizli Miras serisi

[BENİM İÇİN YAN](#)

[BEYAZ SICAK](#)

[ORMAN ATEŞİ](#)

* AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

#NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN 1 NUMARALI YAZARI

ILONA ANDREWS

THE HIDDEN LEGACY NOVELS

BENİM İÇİN YAN

978-0-06-243535-4

Nevada Baylor dedektiflik kariyerinin en zorlu davasıyla karşı karşıyadır. Ardından, en yüksek rütbeli büyü kullanıcısı olan, karanlık ve cazip milyarder Prime Connor Mad Rogan tarafından kaçırılır. Rogan da aynı hedefin peşindedir ve ikisi de aralarındaki ezici çekimi bir kenara bırakıp hayatta kalmak için güçlerini birleştirmek zorundadır.

BEYAZ SICAK

978-0-06-228925-4

Nevada'nın yeni davası, onu daha önce Houston şehrini neredeyse yok eden karanlık güçlerle karşı karşıya getiriyor ve Rogan ile tekrar temasa geçmesine neden oluyor. Aralarındaki kıvılcımları gizlemek mümkün değildir ve şimdi riskler daha da yüksek ve düşmanları hayal edilemeyecek kadar güçlü olduğundan, Rogan ve Nevada hiçbir şeyin

Buz gibi yakar

WILDFIRE

978-0-06-228927-8

Rogan'la ve gelişen ilişkileriyle uğraşmak yeterince sinir bozucudur, ancak Nevada aynı zamanda çok önemli bir oyuncu haline geldiği karmaşık büyülü dünyada da gezinmek zorundadır. Kendi ailesi içinde yeni bir tehditle karşı karşıya kaldıklarında, Nevada ve Rogan bununla birlikte yüzleşebilecekler mi?

Yoksa dünyaları duman olmak üzere mi?

Harika yazarları, özel teklifleri keşfedin,
ve daha fazlası hc.com'da.

IA 0817

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

WILDFIRE. Telif hakkı © 2017 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı AĞUSTOS 2017 ISBN: 978-0-06-228928-5

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-228927-8

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır. HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

